

SIRÇA KÖŞK



Karanlık bir aile sırrının kapılarını aralayın...

Eve Chase

SIRÇA KÖŞK

Eve Chase



TÜRKÇESİ
NURBIKE BENGİSU YILMAZ

Düzenleme
Ny.ozlem

Hayatın anlamı ne? Basit bir soru, hepsi bu.

Yıllar geçtikçe insanı daha da meşgul ediyor.

*Beklenen o büyük vahiy gelmiyordu. O
vahiy belki de hiç gelmemişti. Onun yerine
ufak tefek günlük alametler, aydınlanmalar,
beklenmedik bir anda karanlıkta çakılan
kibritler vardı. Bu da onlardan biriydi.*

Virginia Woolf, Deniz Feneri

ORMANDA BİR CESET BULUNDU

29 Ağustos 1971

Gloucestershire Postası

Dün, Dean Ormanı'ndaki evin ağaçlık alanında bir ceset bulundu. Ölümün şüpheli olduğu belirtildi. Şaşkınlık içindeki bölge sakinleri soruşturmayı yapan kişiye Foxcote Malikânesi'nin, Londra'daki evlerinde çıkan yangının ardından ayın başında buraya taşınan Harrington ailesine ait olduğunu ifade ettiler. Yakınlardaki Hawkswell köyünden biri ismini vermek istemeyerek, "Hepimiz yaşananların korkunç bir kaza olmasını umuyoruz. Böylesine sakin bir yerde bu tür şeyler yaşanmamalı. Hele ki Harrington ailesinin başına böyle bir şey geldiğine inanamıyoruz," dedi.

Rita, Dean Ormanı, 4 Ağustos 1971

Rita ormanın onları canlı canlı yutacağını düşünüyordu. Işık tuhaf bir yeşile dönmüştü ve dallar arabanın camlarına değiyordu. Direksiyonunu daha sıkı kavradı. Yol iyice daralıyordu. Eve dönüşü kaçırmış mıydı yoksa bir sonraki sapaktan mı girmeliydi? Hızla virajı dönüp frene bastı.

Rita derin bir nefes aldı, gözlerini fal taşı gibi açmıştı, *Morris Minor**'ın kirli ön camından baktı. Ne umduğunu o da bilmiyordu. Akıllıca bir şey. Belki bir Harrington. Beklediği *bu* değildi.

Paslı, yüksek bir kapının ardındaki Faxcote Malikânesi, bir afet malikâneyi yerinden kaldırıyormuş gibi, çalılıkların arasından yükseliyordu. Viraneye dönmüş bir güzellik. Eski evin bölmeli pencereleri akşam güneşinin altında usul usul parılıyordu. Devasa ağaçlar, sakatlanmış bir omurgayı andırarak ortada sarkan kırmızı kiremitli bir çatıyı süpürüyordu, bacalar tuhaf bir açıyla eğilmişti. Yoğun, dikenli ve sık sarmaşıklar ahşap ve tuğla duvarlı cepheyi sarıyordu. Onlarca küçük kuş cıvı cıvı ötüyordu. Rita, malikânenin bu halinin Harrington'ların Londra'daki modern evlerinden çok farklı olduğunu hayal edebiliyordu.

Arabada kısa süre kimseden ses çıkmadı. Ağaçların arasında gizlenmiş bir ağaçkakan, bölgesini işaretlemek için adeta gaga-

* 1948 ile 1971 yılları arasında İngiltere'de üretilen ekonomik otomobil. (E.N.)

sıyla davul çalıyordu. Sol dizinden terler damlayan Rita çok geçmeden ellerinin titrediğini fark etti.

Bu durumu Jeannie'den ve çocuklardan gizlemeye çalışıyordu. Londra'dan ayrıldıklarından beş saat sonra orman yoluna saptıklarından beri panik halindeydi. Bu sadece kıymetli yolcularının hayatını tehlikeye atma endişesi değildi. Gökyüzünü örten ağaçların yanı sıra saatte seksen kilometre hızla bir ağacın gövdesine çarpmanın ne kadar korkunç olabileceğini düşündükçe görüşü bulanıyordu. Yolculuğu sağ salim atlattılar, Rita eliyle ağzını kapadı. Yine de etrafındaki her şey çok hızlı geliyordu. Nasıl olmuştu da yolu buraya düşmüştü? Bu ormana. Onca yer içinde en nefret ettiği şeydi ormanlar.

Londra'daki işi çocuk bakıcılığı gibi bir şeydi.

Rita on dört ay öncesine kadar hiç Londra'ya gitmemişti. Londra'da yaşamak için can atıyor, Torquay'den ve orada başına gelenlerden uzakta yaşayabilecek Rita'yı hayal ediyordu. Peter Pan'deki Darling ailesi gibi onu aralarına alıp benimseyecek şehirli aileyi merak ediyordu. Belki de büyükannesinin bungalovundaki gibi bozuk parayla çalışan elektrik sayacı olmayan, sıcacık büyük bir evde yaşarlardı. Kendine ait bir yatak odası, çalışma masası ve kitaplığı olurdu. Üstelik odası nefes kesici, harika bir şehir manzarasına bakardı kim bilir. Bakıcılık yaptığı evin annesi de... Kusursuz bir kadın olurdu. Zarif, kibar ve narin bir kadın, hem de iyi eğitilmiş. Minik kulakmemeleri, kuş gibi çırpınan nahif elleriyle hayal meyal hatırlayabildiği kendi annesi gibi. Her şeyini bir kazada kaybetmişti. Bir yanı hep bunun arayışındaydı.

İş görüşmesinin sabahı gelip çattı. Rita, Primrose Malikânesi'nin kireç beyazı dış cephesini ve morsalkımları görür görmez doğru adrese geldiğini anladı; yeni evine, yeni ailesine. Ön kapıyı tıklattığında vücudu karıncalandı. En iyisi olduğunu düşündüğü ama Londra şartlarında pek de sık sayılmayacak bluzunun altından kalbi fırlayacak gibi atıyordu. İkinci en iyi bluzuyorsa diğer kıyafetleriyle birlikte bagajda valizin içinde duruyordu.

Kıyafetleri genelde kullanışlı, sade, kol ve bacak kısımları pek uzun olmayan giysilerdi, geçen hafta Londra'daki evde çıkan o korkunç yangından kurtarabildikleri bunlardı. Çamaşırhanede geçirdiği onca zamana rağmen kıyafetleri hâlâ is kokuyordu.

Rita yolcu koltuğunda oturan Jeannie'ye baktı. Kıyafetleri Harrod'ın yeni sezonundandı, inatla Londra'ya yaraşır bir tarzda giyinmişti. Elindeki siyah rugan çantayı hayatı ona bağılmışçasına sıkı sıkı tutuyordu. Çok narin ve kırılgan görünüyordu. Belini sıkıca saran kemeriyle krem rengi, krepe bir etek ve pastel mavi tonlarda bir hırka takımı giymişti. Beyaz ipek bir fular incecik boynunu sarıyordu. Giydikleri son zamanlarda ne kadar kilo kaybettiğini vurguluyor gibiydi. Camları reçel kavanozu kapağını andıran kemik güneş gözlüğünü takmıştı yine. Bütün gece ağladıktan sonra genelde bu gözlükleri takardı.

Jeannie, Claridge Hotel'den ayrılmayı hiç istememişti. (Rita da orada kalmak istemişti, kendi yatağını toplamak zorunda kalmadığı ilk yerdi orası. Temizlik görevlisi çarşafı yatağın kenarlarına sıkıştırmasına yardım etmeye kalktığı anda bile izin vermemişti.) Jeannie buraya gelmeyi hiç istemiyordu. Çocukların duyamayacağı bir mesafede, "Korkunç bir yer orası. Walter'ın beni hapsetmeye çalıştığı yer," diye fısıldamıştı dün gece. Rita, Foxcote Malikânesi'ne bakınca Jeannie'nin haklı olup olmadığını düşünmeden edemedi.

Bu işe başladığı ilk günler her şey farklıydı. İş görüşmesine gittiği o gün gelmişti aklına. Jeannie tavsiye mektubunu nasıl da yüksek sesle okumuş, gülümsemesi yavaşça yayılırken kocaman hamile karnını okşamıştı. *"Sadık ve kibar birisidir. Çocuklarımdan dördü de ona bayılır. Bebekler konusunda harikadır. Çamaşır ve yemek konusunda o kadar iyi denemez ama yine olsa düşünmeden işe almak isterdim."*

Walter pek ilgilenmemişti. Özenle şekil verdiği bıyıklarıyla dar kesimli kahverengi takım elbisesinin içinde son derece zinde duran kendi halinde bir adamdı. Dost canlısı ama profesyonel bir

duruşu vardı. Rita ile hızlıca tokalaşmış, çocuklara doğru öpücüklerini yollayıp izin isteyerek işe koşturmuştu. Ardında tıraş köpüğünün hafif sabunumsu kokusunu bırakmıştı. Walter o zamanlar evle ilgili kararları eşine bırakmaktan hoşnuttu. Mayfair'deki Harrington Glass'ın genel merkezini yönetiyordu, evi değil. Üstelik çok kibar birine benziyordu. Adam tehlike sinyalleri verdiyse de Rita hiç fark etmemişti.

Daha önce hiçbir iş için bu kadar can atmamıştı. Kendini yavaşça kanepeye bırakmıştı. Titremesinler diye ellerini birbirine kenetlemişti, bacaklarını da bilekleri üst üste gelecek şekilde çapraz konuma getirmişti. Büyükannesinin söylediklerine harfiyen uymuştu ("Böylece daha minyon ve kadınsı görüneceksin hayatım"). Yirmi yaştan daha olgun olduğunu göstermek ve işini ciddiye alan bir profesyonel izlenimini vermek için çok sırtıtmaya çalışmıştı. Herkesin hayalini kurduğu bu işi hak ettiğini ispatlamalıydı.

Jeannie o zamanlar beş yaşında olan Teddy'yi misafir odasına çağırmıştı. "Teddy çok tatlıdır," demişti. Ve öyleydi de. Rita çocuğun bukleleriyle oynamamak için kendini zor tutmuştu. Ardından on iki yaşındaki Hera çıkıvermişti, Teddy kadar sevimli olmadığı barızdı. Bunu telafi etmek istercesine küçük gümüş bir çatalla çini tabakta bir dilim kek ikram etmişti. Jeannie keke "patisserie" demişti. Hera havalı isminin nasıl telaffuz edildiğini -Hira- çekinerek açıklamaya çalışırken Rita tabağı aldı. Tabak elinden kaydı ve kek yavaş çekimde, saksıdaki koca yapraklı bitkinin yanına, uzun tüylü halıya düştü. Hera kıkırdadı. Kızla göz göze gelince Rita da kıkırdadı ama sonra öksürük tutmuş gibi yaparak gizlemeye çalıştı. Göz göre göre fırsatı elinden kaçırmıştı ve sıkıcı küçük kasaba hayatına, büyükannesinin bungalovuna, çirkin sırrına geri dönecekti.

Fakat Jeannie daha sonra ona karşılıklı kıkırdama sayesinde işi aldığını söylemişti. Bebeğinin yaşlı ve gudubet değil, genç ve eğlenceli bir dadısı olsun istemişti. Fakat bebek ne Rita'nın ne

de başkalarının kıkırdamalarını duydu. Zamanda donup kalmış, hareketsiz, küçük, beyaz bir hayaletti. Varlığı sürekli hissedilen ama Tanrı esirgesin, asla adından söz edilmeyen bir hayalet. Rita'ya gelince... O şimdi *neydi*? Artık yalnızca eğlenceli, genç dadı değildi. Kendi nazarında artık herkesin sandığından daha fazlasına sahipti.

Ağaçlar bile yapraklı dallarını kafalarını sallar gibi sallayıp ona suçlayıcı bakışlar atıyordu. "Bizim küçük sırrımız," diyordu Walter buna. İki gün önce teklif ettiğinde Rita buna dahil olmak istememişti. Walter'ın niyetleri konusunda rahatsızlık duyuyordu. "Bir *düşünmek* ister misin?" diye ısrar etmişti adam. "Bu bir iş, tatlı menüsü değil Rita." Yapması gereken oldukça açıktı: Kabul et ya da çek git (hemen, üstelik tavsiye mektubu olmadan), hem Walter daha tecrübeli birini işe alabilirdi.

"Londra'da, işimin başında durmam lazım. O yüzden eşimin düşüncelerini kayıt altına almak zorundasın," dedi Walter yapışan saçlarını hızla düzelterek. "Ruh halini, iştahını, annelik vazifelerini yerine getirip getirmediğini bana bildirmen lazım. Senden de sır saklamamı istiyorum elbette. Eşimin bundan haberi olmamalı."

Rita'nın zihni karman çorman olmuştu. Önce işten çıkarsa nereye gidebileceğini düşündü. Nasıl yaşayacaktı? Büyükannesi birkaç ay önce vefat etmişti, pek de kötü bir olay sayılmazdı çünkü kü mahkeme bungalovu ıslah etme talebinde bulunmuştu. Rita büyükannesine güzel bir veda hediyesi, bir mezar taşı vermeye kararlıydı. Fakat masraflar tüm birikimlerinin kökünü kurutmuştu.

Öte yandan Jeannie'den, Hera'dan ve Teddy'den ayrılma fikrine dayanamıyordu, hem de ona en çok ihtiyaç duydukları zaman. Onları yarı yolda bırakmaktan başka bir şey değildi. "Artık size destek olamam," demekten farksızdı. Üstelik tam da onlara neyin iyi geleceğini, kederin tende değil ama insan ruhunun en hassas yerlerinde bıraktığı izleri biliyordu. (Ve Hera gibi uyum-

suz, herkesten farklı biri olarak büyümenin nasıl hissettirdiğini de!) Evet, kalmalı ve Jeannie'nin bu yaz ne durumda olduğuyla ilgili "rapor" vermeliydi, gerektiğinde bir şeyler uydurup geçiştirebilirdi. Hatta bu sabah doğru bir karar verdiğini hissetmişti. Ama şimdi kasvetli ağaçlarla çevrili bu yerde, yeryüzünde hayatta kalan son insanlarmış gibi hissettiren bu uzak yerde olduklarına göre verdiği kararın doğruluğundan artık emin değildi. Damağı kurudu, ağzında metalik bir tat vardı; ihanetin tadı gibi.

Onu düşüncelerinin sarmalından kopararak, "Rita?" diyerek hafifçe omzuna dokundu Jeannie. Jeannie'nin sesi sabah aldığı ilaçlar yüzünden kalm çıkıyordu, ilaç aldığı için arabayı Rita kullanıyordu. ("Ne komik. Haleler görüyorum," dedi Jeannie, Claridge Hotel'deki kahvaltıda sunulan şahane haşlanmış yumurtaların üstünde.) "Hazır mısın?"

"Ah, evet! Özür dilerim." Rita'nın yanakları al al oldu. Vicdanı peşini bırakmıyordu.

"Bu korkunç şeye bir son verelim olur mu?" diye tatsız tatsız fısıldadı Jeannie. Rita başıyla onaylayıp vitesle küçük bir boğuşma yaşadı. Jeannie kendini çocukları için gülümsemeye zorladı ve güçlü, yüksek bir sesle, "Pekâlâ, merhaba Foxcote! Çok heyecanlıyım. Hadi Koca Rita. İçeri gir."

2

Sylvie, Kensal kasabası, Londra, günümüz

Son karton koliyi de evden arabaya kadar taşıdım, bir elimle karton kutunun açılmak üzere olan altını tuttum ki eşyalarım yerlere saçılıp iş çıkarmasın. Dönüp eve baktım, gözlerim batıyor. Hepsi bu mu? Yuvam, uzun zamandır bağlı kaldığım evliliğim gibi elimden alınmış mıydı?

Evliliğim, bu kutuların ortadan kalkmasıyla sona ermişti. Gelenlerle gidenlerle. Ahlarla vahlarla. On dokuz sene önce buraya taşındığımızda beş aylık hamileydim. Her zaman hazır el çantasıyla bir yurtdışı çekimine apar topar gitmeye amade yoğun bir makyaj sanatçısıyım. Hiçbir zaman salata kurutucum olmadı. Hiç bebek bezi değiştirmedim. Evlilik yüzüğüm, sarıya çalan yeşil zümrüt taşı ve pembe altın, Steve'in büyük halasına aitti ve ne zaman baksam yüzüme bir tebessüm yerleşirdi. Düğünümüz ben doğum kilolarımı (tamamını değil) verdikten sonraydı. Fildişi, dantelli vintage bir gelinlik ve bağcıklı ayakkabı giyecektim. Courtney Love'ın izinden gidecektim. Pulp grubunun "Common People" şarkısında dans edecek ve sonsuza kadar evli kalacaktık.

Bu sokağın bile değişeceği hiç aklıma gelmezdi.

Bir kebabçıya, sokak lambalarına vandalca tavırlar sergileyen bir mahalle sakinine ve giderek büyüyen bir uyuşturucu ini-

ne ev sahipliği yapan ikinci bölge için ucuz denebilecek bir yerdi. Ön kapılar pas kırmızısına boyanmıştı. Bu kapılar şimdiyse kirli koyu gri tonlardaydı. Kebapçının yerindeyse kan kırmızısı yıldız çiçekleri satan, Instagram'da oldukça popüler bir çiçekçi duruyordu. Bu sokakta yaşayan beş bağımlı ve muhtemelen elli ayyaş bulunuyordu. O zamanki evimizi şimdi almaya kalksak altından kalkamazdık. Biz mi? Zihnim yine kaydı. Sürekli böyle oluyor.

Fısıltıyla, "Hoşça kal," dedim. Kolileri son bir aydır Steve isteyken kendi küçük daireme, geçici olarak, taşıyordum. Artık burada işim bittiği için sevinçliyim. Ama kalbim sızlıyor. Kalbimi ön kapıyı kapadığım kadar kolay kapayamıyorum. Bu evde birçok anımı bırakıyorum, bir kavanozda gün ışığını hapseder gibi. Banyo duvarında Annie'nin boyu uzadıkça aldığım ölçümler, Annie'nin tavşanı Marul'un mezarına diktiğimiz pembe gül. Yaklaşık yirmi yıl önce kariyerimin başlarında bir dergiye editörlük yaptığım zamanlardan kalma numune reklam sayfalarının bulunduğu dosyalar. O zamanlar iyi bir maaş yerine çok havalı bir işim olduğu için mutluydum. Artık bunları saklayacak yerim yok. Bahçem de yok. Üstüne bir de tek başıma ödemek zorunda kalacağım bir sürü faturam var.

Steve buna ayrılık provası diyor. Altı hafta önce ona konuyu ilk kez açtığımda da bana inanmadı. Rahatsız edici bir sessizlikte karidesli makarna yiyorduk. O hafta İskoçya'da Highland'de yapılan bir çiftçi-avcı kıyafetleri katalog çekiminde fitilli kadifelerin, titreyen modellerin ve sağanak yağışın altında, evden uzakta idim. Steve çöplerin toplandığı günü unutmuştu (suç A) yani iki hafta daha geri dönüşüme mahkûmduk ve çöp kutusu dolup taşmıştı. Fakat mesele başkaydı. Evliliğimizde de çöp yığınları oluşmuştu. (B'den Z'ye suçlar).

Steve'in mırıldanırken parmaklarıyla bir karidesin kafasını koparışını izledim. Yüzü -çenesinde bisiklet kazasından kalma izi, esmer ve köşeli- o kadar samimiydi ki sanki onu göremiyordum. Bakışlarını bana çevirmeden, "Şimdi ne yaptım?" dedi.

Çatalımı bıraktım. Kelimeler ağzımdan dökülüyordu. “Steve, artık buna... bize... katlanamıyorum.” Bir an geçti. Steve hızla gözlerini kapadı. Özür dilememi ya da suçu hormonlarıma atmamı bekliyordu. Lou Reed’in “Perfect Day” şarkısı çalıyordu. Normalde bu ironik an hakkında şakalaşırdık. Yapmadık. Artık bir daha hiç gülemeyecek gibi hissediyordum.

“Ama seni seviyorum,” diye kekeledi Steve. O sırada, 19 Haziran, saat 20.11 bunu söylerken samimi olduğunu biliyordum, beni gerçekten seviyordu ama aynı zamanda bensiz bir hayat düşünemiyordu da. İkisi farklı şeylerdi. Sonra on sekiz yaşındaki kızımız Annie’yi düşündüm. Her şeyden habersiz, Camden’da üniversiteye giriş sınavını atlatmasını kutluyordu. Gözyaşlarıma boğuldum. Ben ne *halt* ediyordum?

Aşk. İstikrar. Sarsılmaz bir yuva. Annie bu son derece kıymetli dünyaya geldiğinde ona bunları vaat etmişim. Kariyerim kaynar suda yıkanmış kaşmir bir kazak gibi çekip küçülse de yitirdiğim özgürlüğüm için karalar bağlamadım. Artık gece geç saatlerde çalışamayacak ya da gezemeyecektim. Yorgundum. Ayaklarım bile şişmişti. Bundan kaçış yoktu ve belki de hayatımda ilk defa bu kadar derinden ve şaşırtıcı derecede mutluydum. Pusulam şaşmıştı. Ve evet, anneliği doğru anlamıştım. Önemli olan da buydu. Annie için her şeyimi verebilirdim.

Sırf bunun için İK’den Lisa’yı unutmak için elimden geleni yaptım. Otuzlarının başında, balyaj sarışını bir kadın. Steve’lerin ofisinin Noel partisinde en güzel Isabel Marant elbisemin üzerine negroni kokteyli dökmişti. Yüzde elli beş eminim ki Steve’in tenis kulübünde karşılıklı oynadığı kadın oydu. Üstelik son birkaç yıldır başka rastlaşmalar da sezmiş ama bir türlü ispatlayamamıştım.

Çocukken size acı veren şeyleri –benim durumumda uzun zaman önce ormanın birinde yaşananlarla ilgili, annemin donup kalmasına sebep olup kalp sıkıştıracak türden sorular– gömmeyi öğrenmişseniz ileride de bazı şeyleri görmezden gelme konusun-

da oldukça iyi hale gelirsiniz. Ve sır saklamada da tabii. Fakat anlaşılan o ki sırlar bütünüyle yok olmazlar. Gardıroptaki güveler gibi, siz deliği fark etmeden gizlenir ve giysileri kemirirler.

Bu yaz Annie'nin okulu sona ererken öngöremediğim bir içsel dönüşüm hissettim. Bisikletimin değişen vitesiyle zincirin boşa dönüp sonra yerine oturması gibi. Zihnimdeki bir ses fısıldamaya başladı: Kırk altı yaşındasın, şimdi çekip gitmezsen ne zaman gideceksin? Annie için nasıl bir örnek teşkil ediyorsun ki hem? O da senin mutlu olmanı isterdi.

Annie'nin olaya yaklaşımı pek böyle değildi. "Yani bunca zamandır bir yalanı mı yaşıyorsun? *Rol* mü yapıyordun?" Ona haberi verdiğimde kekeleydi, bunun bir tür Gwyneth Paltrow tarzı bilinçli ayrılık olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Ona Steve'in ilişkisinden bahsetmeye gönlüm el vermedi çünkü bu yetişkinlerin meselesiydi, benim küçük düşürücü işim evliliğimizin bitiş nedeni olduğu kadar ilişkimizin bittiğinin de belirtisiydi. Üstelik her şeye rağmen harika bir babaydı. O yüzden, "Sana olan sevgimiz bizi birleştiriyor Annie. Önemli olan da bu," dedim. Öyleydi de. Annie'ye sarılmak istediğimde beni itti.

"Neden beni uyarmadın? Sorun ne biliyor musun anne? Hayatım boyunca hep böyle oldu. Gidiyorsun, lay lay. lay, her şey harika, çok fazla soru sorma."

Steve ile ayrılığımızın ötesinde, daha derinlerde Annie'yi kızdıracak bir damara bastığımı fark ederek irkildim.

"Ve bu saçmalık."

Annie ertesi gün annemin Devon'daki kır evine gitti, annesinin şefkatli omzu onu bekliyordu. Annem o akşam, "Şimdi koltukta uzanıp benim ev yapımı karamelli dondurmamdan yiyor ve *Girls*'ün tekrarını izliyor," diyerek bana haber verdi. "Tabii ki senden nefret etmiyor! Hayır, kes şunu Sylvie. Sen harika bir annesin. Ama bu onun için biraz şoke edici. Kandırılmış gibi hissediyor, sindirmesi için biraz zaman lazım. Hepimizin buna ihtiyacı var," diye ekledi. Beni de iğnelediğini hissettim.

iki küçük yatak odası bulunuyor. Evin sahibiyse anlayışlı, eski bir arkadaşım, Val. Genelde Airbnb olarak kiraliyordu. Fotoğraflarla bezeli pembe duvarların, beyaz parkelerin, etnik desenli halıların ve bakımı kolay mumlu yapraklı devasa ev bitkilerinin kusursuz bir bileşimi. En önemlisi de eski evime birkaç metro durağı uzakta, Annie isterse Steve ile benim evim arasında rahatça gidip gelebilecek. Belki de gelmez.

Kutuyu yere bıraktım ve *“Kettle’i çalıştır,” diye seslenebileceğim biri olsaydı,* diye geçirdim içimden.

Sessizlik, fareyi kovalayan bir kedi gibi peşimde. Radyoyu çalıştırıp balkonun cam kapısını açtım. Kollarımı iki yana uzatıp başımı geriye atarak eski bir Fransız filmindeymişim gibi davranıyorum. Şehir; kanalın, mazotun ve biraya bulanmış temmuz sıcağının kokusuyla eve doluyor. Yüzümü güneşe çevirip gülümşüyorum. Bunu başarabilirim.

Bir ay geçse bile balkondan gördüğüm manzara benim için hâlâ yeni. Koca gri Londra, gizlediği yeşil kalbini açıp beni içine almış gibi. Maça çayı yeşili, yusufçuklar, kelebekler ve kuşlar için bir anayol. Bir diğer ilginç manzara daha var. Şapkaları seven, gitar çalıp şarkı söyleyen otuzlu yaşlarda bir adam, garip bir şekilde kendinin farkında değil ve detone. Akşamları kanaldaki teknesinin güvertesinde, balıkçıl bir mahalle sakini. Eski evimden uzakta o şehirli balıkçılarla tuhaf bir akrabalık hissettim. Garip ama metanetli, yaşını başını almış. Onu yeni kavuştuğum özgürlüğümün bir sembolü olarak görüyorum. Bu sabah ondan bir ses çıkmadı.

Kollarımı korkuluğa dayıyorum, siyah buklelerim kabarmaya başlıyor. Zihnim şarap içmenin makul görüldüğü en erken vakitte, saatin akrebi gibi huzursuzca işim ve Annie arasında gidip geliyor. Zihnimde resimler canlanıyor. Annem hızlı adımlarla sahilden dönüyor, minik Annie de omuzlarında. Annie kanepeye kıvrılmış, elektronik yığınlarının arasında yastıklardan örülü bir ağın içinde yatan memeli bir hayvan gibi. Bir makyaj sanatçısının

fırçasından çıkması imkânsız, cennet hurmasını andıran çilleri... Çillerini özledim. Onu özledim. Ve ağrıyan kırmızı damağının altında gizlenmiş, yüzeye çıkmaya niyetli ilk dişine dokunduğum o an dün gibi aklımda.

Gözucuyla bakıyorum balıkçıla, özgürlük kuşuma. Aşağıya uçup banka kondur, heykel gibi duruyor. Ona gülümsedim. Telefonum çaldı. Numarayı tanıyamadığım için şüphelenip sesli mesaja yönlendirdim. Yine çaldı. "Merhaba... Özür dilerim? Evet, Sylvie Broom... Ne?" Nefesim kesildi. Balıkçılın kocaman kanatları halen açık, hareketsizce orada öylece duruyor. Uçmaya niyetlendiği anda donup kalmış. Zaman yavaşlıyor. O kelime, *kaza*, sıcak Londra akşamını delip geçiyor. Balıkçılım tüylerini havaya saçarak gidiyor.

Rita

Uzun çalılıkların arasından çıkan sülün Rita'nın ödünü kopardı. Rita, sülünün güvenle ormana ilerlemesini bekledi, ardından arabayı Foxcote Malikânesi'ne doğru sürdü. Metalik bir aşınma sesi duyunca irkildi. Jeannie'nin duymadığını umdu. İlk gün herhangi bir aksilik olmadan geçmeliydi.

"Araba ağladı," diye seslendi Teddy arka koltuktan. Sırtüstü yatıyor, başı ablasının kucağındaki yastıkta. Çıplak ayağını arabanın camına dayamış, tulumunun çözölmüş askısı sallanıyor. Teddy yolculuk boyunca uyumuştı ama Hera daima tetikte ve uyanıktı. Ağzına birçok şekerleme tıkamıştı, yanakları sincap yanağı gibiydi. "Ama endişelenme. Bu sefer diğer tarafı aşındırdın Koca Rita. Yani iki taraf da eşitlendi," diye ekledi Teddy sevimlilikle.

Rita, Jeannie'ye döndü. "Özür dilerim," dedi. Walter'ın gizli gizli rapor verme teklifini kabul ettiği için daha da kötü hissetti. Ama bunu ona söyleyemezdi.

Jeannie omuz silkip gülümsedi, gün boyunca ilk defa içtenlikle gülümsemişti. Kocasının arabasının yine çizilmesine sevinmiş gibiydi. Rita, Harrington'ların evliliğine anlam veremiyordu. Ne zaman evliliklerini bir zemine oturttuğunu düşünse bir şey düşüncelerini bıçak gibi kesip atıyordu.

Yangından iki gün sonra Jeannie ölen bebeklerinin eşyalarını yatağın altına koyarak Walter'dan sakladığını itiraf etmişti. Eşyaların başına bir şey gelmesinden korkmuştu. Walter bebeği "hatırlatacak" en ufak şey istemiyordu. Rita hemen gidip eşyaları almayı teklif etti. Anıların değerli bir mücevher gibi korunması gerektiğini birinci elden tecrübe etmişti, küçük şeylerin büyük anlamları olabiliyordu.

Rita dirseklerinin üzerinde, Harrington'ların yataklarının altında kül yığınlarının arasında sürünerek somon pembesi ayak kabı çantasını buldu. Çantanın içinde bebek battaniyesi, fırırlı patikler ve bebeğin hiçbir zaman sallayamayacağı gümüş renkli Tiffany marka çingirak vardı. Sıkışmıştı, yatağın altından çıkmaya çalışırken –genelde bu tür zorlu durumların içinden çıkmak, girmekten daha zordur– yatağın altındaki şilteye illeştirilmiş küçük mutfak bıçağını fark etti. Yastığın hemen altındaki bıçağı almak için Jeannie'nin yataktan sarkıp uzanması yeterliydi. Korkmuştu. Rita ne düşüneceğini bilmiyordu. Jeannie kocasını tehlike olarak mı görüyordu? Walter karsının paranoyak olduğunu, bu bıçağın da karısının zihnindeki çalkantının, aileyi küçük düşüren bu hastalığın bir delili olduğunu söylerdi. Ama ancak Walter böyle düşünürdü.

Ne de olsa bebek öldükten bir ay sonra Jeannie'yi Lawns Rehabilitasyon Merkezi'ne gönderen Walter ve doktoruydu. Sekiz uzun haftanın izlerini toplamaya gönderilen Rita gördüklerini hiç unutmayacaktı. Kır evinin dış cephesini, uzun beyaz gecelikleriyle bahçelerde gezinen gözünün feri sönmüş kadınları... Kollarının arasında yastık sallayan sevimli bir yaşlı kadımla konuşmuştu. Kadın elli üç senedir orada olduğunu ve kırk senedir de hiçbir ziyaretçisinin olmadığını söylemişti. Rita böyle yerlerin varlığından haberdar bile değildi. Jeannie'nin bu yere dönmemesi için elinden geleni yapacağına söz vermişti.

"İşte. Geldik." Rita arabanın kontağını kapadı. Sessizlik o kadar yoğundu ki sanki kulakları patlayacaktı.

Etrafına bakınca hanımeli salkımlarının altına park edilmiş, pasla kaplı küçük kahverengi bir araba gördü. Bakımsız halde olan tek şey değildi elbette. Foxcote, ormanla mücadelesini uzun zaman önce kaybetmişti belli ki. Koca ağaç kökleri bahçe duvarının birçok yerini delip geçmişti, ısırgan otları deliklerden sarıyor ve böğürtlenlerin dikenli dalları evin içine girmeye niyetli gibi bahçenin park yerine uzanıyordu. Her şey viraneye dönmüştü. Rita çocukların enerjisinin bu yeri ayağa kaldırabileceğini umuyordu.

Teddy arabanın kapsını açıp, "Oo!" diye bağırarak Foxcote'un ahşap verandasına koşturdu. Keskin bir klorofil kokusunu taşıyan hava arabanın içine doldu. Tuhaf bir şekilde tanıdık gelen ama uzun zamandır Rita'nın unuttuğu bir koku. Kollarındaki ince tüyler balona sürtülmüşçesine elektriklenip diken diken oldu.

Hera arka koltuktan, "Sahiden burada ne *hale* ediyoruz?" diye sordu. Ortamın gerginliği birden tırmandı. Rita başta tek kelime etmedi, Jeannie'yi ezip geçmemek için dikkat ediyordu. Jeannie güneş gözlüğünü siyah saçlarının üstüne takıp on üç yaşındaki kızına dikiz aynasından şefkatle bakarken Rita da gerginlikle onu izliyordu.

Hera gözlerini kırpmadan annesine bakıyordu, gözleri Walter'inkiler gibi öylesine solgun bir buz mavisiydi ki gözlerine bakınca içini görebilirdiniz. Dağınık kâkülü alnına düşmüştü. Geçen hafta kör mutfak bıçağıyla saçlarını kestğini gören annesi çılgınlığı basmıştı.

Jeannie de sessizliğini korurken Rita koltuğunda döndü. "Bu yaz şehrin bunaltıcılığından kaçıyoruz," dedi neşeyle. Gerçi ağustosta Londra'ya, hareketli enerjisine ve yağlı sosisli kokusuna karışan sıcağa bayılırdı. "Bu sırada evi tamir edecekler."

Jeannie ona minnet dolu minik bir tebessümle karşılık verdi.

"Ama anne sen Foxcote Malikânesi'nden nefret ederdin," diye belirtti Hera. Gerçekçi ve ağırbaşlı Teddy ise neler olup bittiğini tam anlamlandıramıyordu. Hera görünenin fazlasını anlıyordu,

olayları anne ve babasının perspektifinden öğrenmeden durmayacaktı. Anne ve babasının otelin girişinde tartıştığını unutmamıştı. Walter, Jeannie'ye bir şey anlatmaya çalışır gibi kolunu kavramıştı. Jeannie de ona bakmayı reddederek başını çevirmişti. Bugün Hera'nın yüzündeki bir ifade Rita'nın aklına kaynamak üzere olan bir süt tavasını çağrıştırmıştı.

"Alakası yok," diye usulca yalan söyledi Jeannie.

Rita dudağının kenarını ısırды, tuhaf hissediyordu. Jeannie'nin buraya gelmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu, özellikle de çocuklarının kendi gözetiminde olmasını istiyorsa. Jeannie ona ailenin parasına erişimi olmadığını söylediğinde Rita yüzüne tokat yemiş gibi olmuştu. Sadece ev idaresinden sorumluydu. Seçkin, evli bir kadın, çocuklarının dadısından bile daha az özgürdü.

"Ama..." diye söze başladı Hera. Bir kez olsun annesinin tüm ilgisini çekmekten hoşnuttu.

"Yeter artık," diye araya girdi Jeannie. "Bugün olmaz hayatım, tamam mı? Ayrıca şu şekerlemeleri tıkmayı bırak. Kendini mahvedeceksin."

Hera arabanın kapısını çarparak indi. Rita, Hera'nın eve koşturan tombul bacaklarını izledi. Bebeğin ölümünden sonra Jeannie fazla kilolarının yarısını verdiyse Hera da iki katı kilo almıştı. Rita, Hera'nın cebinde, yastığının altında, her yerde şekerleme ambalajları buluyordu. Geçen ay okulunun kantininden iki kere şeker çalmaya çalışırken yakalanmıştı.

Bebeği kaybettikleri gece Hera da hasar görmüştü. Rita onu bu konu hakkında defalarca konuşturmayı denemişti. Ama Hera'nın ağzını bıçak açmıyordu. Rita'nın bildiği tek şey Hera'nın geçen sene yaşananları bir şekilde dışa vurduğuydu. Tüm kargaşa solgun gözlerine gölge gibi düşmüştü. Rita'nın görevi de Hera'nın gelgitlerini dindirmek, onu ve Teddy'yi anne babalarının evi yerinden oynatan kavgalardan korumaktı. (Rita genelde kendini sağanak yağmurda işe yarayan bir şemsiye gibi hissedirdi.)

“Bu hiç hayra alamet değil,” dedi Jeannie.

“Merak etme. Yoluna girecek.” Rita nedendir bilinmez Hera’ya inanıyordu. Kanı kaynayan bu kız ruhuna işliyordu. “Valizleri alıp Hera’yı yerleştireyim.” Rita sürücü koltuğunun altında kıvrılan bacaklarını çıkarıp bagaja yürüdü, gerçi valizler umurunda değildi.

Bagajın kapağı pat diye açılırken Rita derin bir nefes verdi, nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

“O çok kıymetli paketin hayatta kalmış mı bakalım?” diye içeriden seslendi Jeannie.

“Evet!” diye yanıtladı Rita sırtarak. Her zamanki pozitifliği geri gelmişti. “Hayatta ve gayet iyi.”

“Valizlerin arasına sıkıştırınca zarar görmeyeceğini söylemişim Rita.”

Parmak boyutlarında küçültülmüş, cam sera şeklindeki teraryum, Rita’nın önem verdiği tek eşyasıydı. İşlevsel bir amacı olmayan tek mülkü. Yangının çıktığı gece Jeannie’yi ve çocukları karanlıkta duman altında kalan merdivenlerden indirdikten sonra teraryumu için dönmeye çalışmıştı fakat harlanan alevlere yenik düşmüştü. Cam teraryumunu bebeğin eşyalarını almaya gittiği gün kurtarmıştı. Eski bir dostla, sessiz ve değerli bir arkadaşla yeniden bir araya gelmek gibiydi. Teraryumu dadı olmadan önceki hayatıyla dadılık yaptığı yaşamı arasında büyük bir çelişkiydi. Teraryumda muhteşem bir yosunlu kaya, bitkilerin arasında Ethel adını verdiği bir eğreltiotu ve küçük bir siyah polenden serpilene diğer eğreltiotu (ismi Dot) da bulunuyordu.

Küçüklüğünden beri –sınıftaki en iri kız olduğu için melek rolüne seçildiğine ya da dansa kaldırıldığına pek rastlanmazdı– vefat eden babasının botanik bitkileri penceresinin pervazında duruyordu. Diğer genç kadınlar aynaya nasıl bakarsa Rita da teraryuma öyle bakıyordu. Gözlerini kıstığında camın içine girip yarattığı tüm manzaralarda oturabilirdi. Bir avuç dolusu kumdan yaptığı plajda, gövdesi gri bir okul çorabı gibi iki büküm ol-

muş minik bonsai ağacında, kaldırımdaki çatlaklardan sağ salim çıkan karahindiba kırlarında... Farklı yaşlarda, farklı boylardaki tüm eski benlikleri zihninde yaratıp oluşturduğu ve parmaklarıyla kontrol ettiği dünyada geziniyordu, korkutucu koca dünyayı kendinden uzakta tutuyordu.

Önce teraryumu sağ salim evin içine taşıma arzusunu dizginleyerek çocukların valizlerini aldı ve arabanın önüne yürüdü. Ayaklarının altındaki otlarla kaplı çakıllar gıcırdayıyordu.

Yerinden kıpırdamayan Jeannie'ye eğildi. "Senin de çantanı alabilirim istersen?"

"Yok yok. Ben hallederim. Sen içeri gir Rita. Bana biraz müsaade et." Çantasını açıp sigara bulmak için arandı.

Rita, Hera'nın direksiyona geçip Claridge'e ya da bebeğin doğum yıldönümünde tutuşan eve dönmeye kalkmasından korkup çekindi. Bu kimsenin dile getirmediği bir gerçektir.

İtfaiye ekipleri yangının sebebi olarak misafir odasındaki palmye ağacından yapılma antika lambayı göstermişti. Fakat Rita bundan pek emin değildi. O an sakız gibi uzadı.

"Korkma. Sadece bir dal içeceğim Rita," dedi Jeannie alaycı bir tonla.

Rita kızarıp bozardı ve gülümsedi, rahatlamıştı. Ama eve doğru yürürken çakmak gazının sesini ve mırıldanmaları duydu. "Gerçi burayı yakıp yıkmayı tercih ederdim."

Hera, 4 Ağustos 1971

Bir yıl önce geçtiğimiz hafta, sabah uyanıp yatak odamın penceresinden baktığımda Londra semaları mavi ve durgun görünüyordu. Bütün şehir nefesini tutup bebeğimizin ilk ağlamasının çatılardan yankılanmasını bekliyor gibiydi. İki hafta gecikecekti. Doğması gereken günü takvimimde keçeli kalemle kalp çizip daire içine almıştım. Ama komşular çoktan cam kaplarda sosisli börek ve tavuk sote bırakmaya başlamıştı. Artık kovboy gibi yürümeye başlayan annemin ufak ufak sancıları başlamıştı. Bu kelimeler aklıma bahçede kanat çırpıp kuşları getirdi.

Öğle yemeğinden sonra annemin eski havluları yatağa, gazete kâğıtlarını yere sermesi için yardım ettim. Gazeteden elimize bulaşan rastgele kelimelere güldük. Gazeteleri neden serdiğimizi düşünmemeye çalışarak küçük kız kardeşimi kucağıma aldığım anda nasıl hissedeceğime odaklandım. (Tanrı ile anlaşma yapıp bana bir kız kardeş, müttefik, daha önce edinemediğim bir dost vermesini garantilemişim ama ne var ki burada sonsuza dek kalacağı konusunda söz istemeyi unutmuştum.) Sürekli emilmekten buruşmuş başparmak gibi görünen bir bebek olur ve büyüdükçe benim biraz daha solgun tenli versiyonuma dönüşürdü. Onu kucağıma aldığımı ve insanların annemin duyabileceği şekilde, "Ay, sen ne kadar iyi bir ablasın Hera. Senin gibi ablası olduğu için çok

şanlı,” dediklerini hayal ettim. Ben de haftalardır komşularımın kedileriyle alıştırma yapmamış gibi alçakgönüllülükle omuz silkerdim.

Fakat sonra birden annemin sancıları uçup gitti. Son dakika iptal edilen bir parti gibi. Bekleyip durduk. Edie teyze her zamanki gibi cızırtı çıkartarak geldi. Edie teyze kendini evlilik için fazla zeki gördüğünü söylerdi. Beyaz gömlek ve lacivert pantolon giyip, onu yurtdışındaki tehlikeli yerlere gönderen bir haber dergisinde çalışırdı. Kuşandığı tek silahı kalemiydi. İki defa silahlı çatışmada vurulmuştu. Savaş fotoğrafçılarıyla aşk yaşamıştı. Çokluk çocuk meselelerini sıkıcı bulurdu. Ne zaman bizimle Regent’s Park’a ördek beslemeye gelse kahve kokulu nefesini üfleyerek esner, kolundaki erkek saatine bakardı. Ona sırf bu yüzden bayılırdım.

“Seni cepheden koparmamıza izin verme Edie,” diye fısıldardı annem morali bozuk bir sesle. Acaba o da ördek beslemekten sıkılıyor ama bunu söyleyemiyor mu diye merak ederdim. Annem aslında Edie teyze uzaktayken onu daha çok merak ederdi. Annemle babamın tartışmalarına konu olurdu. Heyecan verici, yeni kurulan bir ülkenin dalgalanan bayrağı gibi. Annem kek karışımını sertçe karıştırırken geleceğin kadınlarının teyzem gibi olacağını söylerdi. Tabii, bu sırada kek hamuru da babamın kaldırdığı kaşları gibi olur olmadık yerlere saçılırdı. Annem bu kadar genç yaşta, on dokuz yaşında evlenip altı ay sonra bana hamile kalmasaydı Edie gibi bir hayatı olacaktı. Bunu her söylediğinde kötü hissederdim. Birden ortaya çıkıp benliğini elinden almış ve onu televizyonun icadından önceki zamanlara sürüklemişim gibi.

O salı günü hayatımız hâlâ annemin *House & Garden* dergilerinden fırlamış gibiydi. Yelpaze şeklinde katlanmış peçeteler ayna gibi parlayan yemek masasına konulmuştu. O zamanlar hafif topluydum, şişman değil. Annemin akıl sağlığı da yerindeydi. Elma desenli bir elbise giyiyordu, annem hareket ettikçe şişmiş

göbeği de eğleniyormuş gibi zıplıyordu. Edie teyze de uğrayıp bebek için bir şeyler getirmişti. Gümüş bir çingirak ve pamuk gibi yumuşacık sarı bir battaniye. Annemin ona bakmadığı bir anda aldıklarının üzerindeki fiyat etiketlerini dişiyle koparmıştı. Belli ki teyzem bu ziyareti doğru zamanlayamamıştı, doğuma kadar iki hafta daha olduğunu düşünmüştü. Ama o da şaşırıp kalmıştı işte. Bizim gibi, bebek gibi.

Annem oturma odasında dört dönüyordu. Eli belinde, kaynayan bir su ısıtıcısı gibi oflayıp pufluyor sonra da kısa kesik bir kahkaha atıp doğruluyordu. Teddy bu durumdan pek hoşnut değildi. Edie teyzem de öyle olacak ki, "Tanrım, Jeannie ambulans mı çağıralım istiyorsun?" dedi.

Annemse dönüp, "Hayır, erkek olmak istiyorum!" diye çıkıştı. Gittikçe kabalaşan tek şey annemin kelimeleri değildi. Gittikçe farklı, hatta çirkin görünmeye başlamıştı. Yüzü kızarık ve şişti. Ayakları bile tombullaşmıştı. Parmağımı annemin ayağına batırmaya kalksam tırnağımı kırardım. Elma desenli elbisesiyle güneş alan pencerenin önünde duraksadığında karnı eskisi gibi yüksekte ve yuvarlak durmuyordu, göbeği düşmüş gibiydi. İçerideki ağır şey her neyse artık daha fazla orada duramayacaktı belli ki. Annemin bacaklarının arasındaki o küçük gizli delikten, aynısı bende de vardı, kocaman bir şey çıkacağını düşününce endişeleniyordum. Nasıl olduğunu anlayamıyordum ama daha önce de bunu yaptığını düşününce rahatlıyordum.

Babam işten erken gelmişti, kravatını gevşetti. Anneme bir bardak su getirdiğinde yanlış bir şey yapmış gibi annem babamı başından savmıştı. Sonra annemle Edie teyzeyi baş başa bırakıp verandaya inen metal basamaklara oturdu. Bir sigara yakıp dîğelerini söndürüyordu, kaşları çatıktı. Bebeğin gelişi ciddi bir zihinsel hazırlık gerektiriyordu sanki. Annemin göbeği iyice büyümeye başladığından beri babam bu haldeydi.

Bir ara koridordaki telefon çaldı. Babam telefona bakmak için kalktı, ahizeyi yerine koymadan önce arayan kişiye bir şeyler fı-

sıldadı. O sırada annem ve Edie teyze gülen gözlerle birbirlerine baktılar. Babam donakaldı, telefona bakıyordu, elindeki sigara dibine kadar yanıp kül yere düştü. Annem arayanın kim olduğunu sorduğunda babam yanıt vermedi. Edie teyze *House & Garden* dergisini okuyor numarası yapıyordu. O yüzden ebeyi içeri alan bendim.

Annem yumruklarıyla kanepeyi sıkmaya başladı, sanki koltuğun altından kaymasından korkuyordu. Yağlanmış siyah bukleleri alnına yapışmıştı. “Yatağa gitme vaktiniz geldi,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. Bana sarıldı. Farklı kokuyordu. “Sabah yeni bir kardeşin olacak,” dedi ve nefes alıp yüksek sesle, “Koca Rita ile yukarıda kalın, olur mu hayatım?” diye ekledi. Yeterince hızlı çıkamamıştım.

Koca Rita üst katta, Teddy’nin yatak odasından çıktı. Yüzünde yazdan kalma kocaman bir tebessüm vardı. Teddy’yi yıkamıştı, eteği hâlâ ıslaktı ve saçında da köpükler kalmıştı. Aramıza katılalı çok olmamıştı -birkaç haftadır bizimleydi ve lakabı üstüne yapışmıştı- ve onu her gördüğümde hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi oluyordum. Dadı Burt iki yıl önce vefat ettiğinden beri eve gelen birçok yardımcı ve dadı olmuştu, hiçbirini sevmemiştim. (Sol elle atılan okkalı bir tokat ve rahatsızlık verici çatık kaşlar, Dadı Burt’ü de sevmezdim gerçi.) Ama Rita’yı severdim. Bana sorular sorardı. Bir odayı kaplardı. Elleri babaminkiler kadar büyüktü ama asla tokat atmazdı. Teddy gecenin bir yarısı yatağının altındaki gölgelerden korkup uyandığında, “Şu an dünyadaki en güvenli yer senin yatağın Teddy,” dediğini duyardım. Kötü şeyler yalnızca evlerin dışında oluyormuş gibi.

Koca Rita güzel sayılmazdı ama bu göze batmıyordu. Bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı işte. Bütün hayatım önce annemin sonra da benim suratıma bakıp ona hiç benzemediğimi düşünen insanlarla geçti. Güzel insanlar sizi fark etmektense sizin onları fark etmenizi beklerler. Koca Rita’nın fark edenlere mensup olduğunu söylemek zor değildi. Kocaman kahverengi

gözleri vardı. İsmi'nin sıradanlığı da çok hoşuma giderdi, bana dondurmaları ve gazeteden yapılma külahlarda satılan patates kızartmalarını hatırlatırdı. Yani yememe izin verilmeyen şeyleri. ("Biraz kilo kaybedinceye kadar yemesen daha iyi hayatım," derdi annem. Kendi formuna ya da benim kiloma dikkat etmeden duramazdı.) Rita'nın adını almak isterdim. İsmimi –"Hero mu?"– sürekli tekrar edip hecelemeden nefret ediyordum. Üstelik Hera, Yunan mitolojisinde evlilik tanrıçasının adıydı ve bu hiç hoş değildi. Ama Koca Rita'yı beni beğendiği için seviyordum. Babam şaka yollu bir tavırla brüksellahanası gibi zamanla alışılıp sevilen biri olduğumu söylediğinde Rita eliyle dudaklarını gizleyerek, "Benim en sevdiğim sebze brüksellahanası," diye fısıldamıştı. Hayatım boyunca bundan daha güzel bir söz işitmedim sanırım. Diğer dadıların aksine Rita bizi şehir merkezine, müzelere, sanat galerilerine götürürdü. Ya da çamurla oynayalım diye Thames kıyısına giderdik, soğuktan üşüyen pembe parmak uçlarımızda nehrin metalik kokusu, ayaklarımız vıcık vıcık, çamurlu küçük hazinelerimizi cebimize atardık. Topladıklarımızı muslukta yıkayınca kadar ne bulduğumuzu bilmezdik.

O gece de aynıydı. İkimiz de heyecanlıydık, uyuyamadık. Rita'dan cam bitki fanusunun hikâyesini bir kere daha anlatmasını istedim. Yatağımın kenarına oturdu ve alçak, yumuşak bir sesle teraryumlara eskiden Wardian Case dendiğini ve ne amaçla kullanıldığını anlattı. İnsanlar Londra'nın kirli hava koşullarında bitki yetiştirebilsin, deniz aşırı seyahatlerde bitkilerini rahatça yanlarında götürebilsin diye tasarlanmıştı. Bu teraryumlar botanik bilimi ve Kew'deki botanik bahçesinde yetişen bitkilerin kaderini de değiştirmişti. Gözkapaklarım ağırlaşmış zihnimi eğrelti otlarıyla dolduğunda anlatmayı bırakmış ve battaniyeyle üstümü örtmüştü.

Alt kattan gelen kan dondurucu çığlıklarla uyandım, oda havasız ve karanlıktı. Annem ölüyordu. Yastığını başıma bastırdım. Ne olarsa olsun diye dua ediyordum, yeter ki annem daha

fazla acı çekmesin diye. Koca Rita bana bakmaya geldi. Yarın sabah beşikte güzel bir bebeğin yatacağını söyledi. Ama yüzümdeki saçları kenara çekerken ellerinin titrediğini hissetmiştim.

Bir saat sonra penceremi açtım ve çenemi serin pencere pervazına dayadım. Gözlerim çatıdaydı, kızıl güneş doğuyordu. Ambulans evimizin önüne, sütçü arabasının şingirtili zil sesiyle yanaştığı yere park ettiğinde oradaydım. Ebe merdivenlerden aşağı koşturuyordu, kapının üstündeki büyük fener ebenin kollarındaki kundağı aydınlatıyordu. Gördüğüm şeyin dehşeti önce beynimi sonra da midemi boşaltmıştı. Sonra da aklımı toparlayamadım. Defalarca denememe rağmen hatırlayamıyorum. Her ne gördüysem bir fotoğraftan kesilerek çıkarılan bir yüz gibi kazınıp gitmişti. Babam bunun benim için en iyisi olduğunu söylerdi. O gece gördüğüm her şeyi hafızamdan silmeli, ne kadar canlı bir hayal gücüm olduğunu unutmamalı ve bu konuyu bir daha açmamalıymışım.

5

Sylvie

Büyük beyaz koltukta oturan Annie'ye yaklaşılarak, "Olanlardan bahsetmemiz sana iyi gelir mi?" diye nazikçe sordum. İçimden bir ses annemin kazasıyla ilgili her şeyi anlatmadığını söylüyordu. Sanki bir şeyleri saklıyordu.

Annie başını sağa sola salladı, kızıl saçından bir tutamı emerek kurdele gibi düzleştirdi. Ellerimi omuzlarına doladım. Eşofmanının altında genç, korkak ve ürkek bir kız vardı. Telefonunu eline aldığını fark ettim, yeni erkek arkadaşının moral vermek için aramasını umuyordu belli ki. Erkek arkadaşı arayabilirdi.

Kanaldan bir tekne geçti. Bu bile olağandışı geliyordu. Dünya artık değişmiş, karanlık bir çehre kazanmıştı. Duvarda dalgalanan gölgeler yere düşen insanları andırıyordu. "Büyükkannen şu anda olabileceği en güvenli yerde Annie," dedim. Yerel birim dolu olduğu için onu Londra'nın en iyi özel birimine almışlardı. Her küçük iyi habere sevinerek Tanrı'ya defalarca şükreliyordum. "Bir saate dönüyorum. Gelecek misin?"

Annie başıyla onay verip gülümsemeye çalıştı ama yüzünde hâlâ şok ifadesi vardı. Gözleri ıslak, yeşil cam gibiydi. Bu kaza gerçekleştiğinden beri üç gündür ağlayıp duruyordu. Birlikte ağlıyorduk. Annie büyükkannişi için, küçükken öyle söylerdi, ağlıyordu. Bense çoğu zaman havadan sudan konuşmak ya da

tartışmak için aradığım kadına değil; aramızda hiç dile getiremediğimiz şeylere, deniz gibi derin ve dalgalı, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar devasa ve karmaşık şeylere ağlıyordum. Annem için gözyaşı döküyordum.

“Ya da seni babana bırakabilirim. Gitmek istersen tabii,” dedim suçluluk hissiyle çünkü Annie’nin uğraşması gereken iki evi, iki odası olduğunu normal bir zemine oturtmaya çalışıyordum. Yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Son birkaç gecedir benim dairemde kalıyordu ve onunla yeniden yakın olmak ne büyük bir rahatlıktı. Sabah erken saatlerde yatağının kenarına oturup uyurken onu izledim, annem de beni eskiden böyle izlerdi. Koyu sarı saçlarını aşağı savurarak ranzanın üstünden sarkan ablam Caroline gibi ya da. Beni uyandırınca kadar fısıltıyla, “Sylvie uyanık mısın?” derdi.

Caroline dört güne kalmaz buraya gelir. Ama bu sabah Amerika’nın sandığımdan daha uzak olduğunu hissettim. Ablam Missouri’dan gelinceye kadar annemin durumunun kötüleşmesinden korktum.

“Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi? Lezzetli bir bisküvi mesela?” Annem de hep yalnızca “bisküvi” demek yerine “lezzetli bir bisküvi” demeyi tercih ederdi. Bunu hatırlamamla içimdeki kederin fırtına olup gürlediğini hissettim. Komada olduğumu hatırlamak zorundaydım. Kalbi hâlâ atıyordu. Beyin ölümü gerçekleşmemiştir.

Neredeydi peki annem? Kendi kafatasına hapsolmuş, özgür bırakılmak istediğini hayal ettim. Kuşkulu ve hayal kırıklığına uğramış hissediyor. *Zamanım daha gelmedi!* Dolu bir takvimi var, bir asırlık ömür daha var önünde. Ve halledecek onca iş.

Annie’nin, “Hayır, teşekkür ederim,” dediğini duydum kafadaki gürültüyü bastırarak. “Bir şey yiyemem. Midem bulanıyor gibi.” Küçük bir kızken olduğu gibi yüzünü boynuma gömdü, yanakları gözyaşlarından yapış yapış olmuştu. Kirpikleri bir kelebeğin kanatları gibi tenimi gıdıklıyordu.

Onu sıkıca tutup gözlerimi yavaş yavaş kapadım. Kazadan beri deliksiz uyumamıştım, sürekli kalp çarpıntısıyla ter içinde titreyerek uyanıyordum.

Kaza anları gözümün önüne geliyordu. Zihnimde canlandırılabiliyordum. Uçurumun kayalıklarına kanlar sıçramış, annem kayalıkların kenarından çıkarılırken helikopterin pervanesinin altında uzanan deniz köpürüyor. Annie uçuruma doğru koşarken bana ulaşmak için telefonun çekmesini umuyor.

Annie'nin telefonunda birkaç fotoğraf vardı. Uçurumun kenarında yaptıkları sıradan bir yürüyüş korkunç bir felakete dönüşmeden saniyeler önce çekilmişti. Annem yeşil North Face marka yağmurluğunun içinde kameraya gülümsüyor. Ardından yalnızca deniz ve gökyüzü görünüyor. Annem uçağın camından fırlatılan biri gibi fotoğraftan çıkıyor.

Annie kirli buklelerimin arasından, "Büyükanнем iyileşecek, değil mi anne?" diye mırıldandı.

"Büyükannen..." Duraksadım. Annem de beyaz yalanlar söylerdi. Sırf Caroline ve ben üzölmeyeyim diye en acı gerçeklerin bile üstünü örter, biz üzölmeyelim diye yumuşatırdı. Ben de kendime engel olamayıp aynısını yaptım. "Büyükannen iyileşecek tatlım."

Annie, Steve'in yanına gitmişti. Hâlâ orayı "ev" olarak görüyordu ve daima da aile evi olarak kalacaktı. Ben de annemin hasta yatağının başında durup durumunun kötölüğüne kendimi alıştırmaya çalışıyordum. Doktorun biri annemin durumunun belirsizliğine bakıp kibarca vasiyet işlerini halletmek isteyebileceğimi söylediğinde çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum; gecenin bir yarısı "kafa yaralanması" ve "koma" kelimelelerini arama motorunda aratıp kendini korkutan biri gibi olmamak için. Hem annemin vasiyetini ayarlamak mı? Kremlin'e sızmak bile daha kolay olurdu. "Tamam," dedim metanetimi korumaya çalışarak. Annem de böyle yapardı.

Doktor yanıımızdan ayrılınca annemin sıcak ve gevşek elini tuttum. Bir zamanlar yaralı dizime bantlar yapıştıran, evden gön-

derilen rastgele tek satırlık, "Hava ne harika! Lupinler çok güzel. Öptüm," diye kartpostallar yazan ellerini. Gözyaşlarım beyaz hastane çarşafına döküldü. Annemin bilincinin açık olduğunu ve "Tatlım pes etme," dediğini hissediyordum. Ben de "Sen de anne," diye mırıldandım. Sesim kısık çıktı, söyleyemediğim, söylemediğim her şey boğazımda düğümlendi.

Öylece sere serpe yatıyor, türban gibi saran sargılar onu daha genç gösteriyordu. Buna sevinmiştim çünkü belli etmemeye çalışacak olsa da o da buna *bayılırdı*. (Her gece retinol kremini yüzüne yedirirken, "Öleceğime yaşlanmayı tercih ederim," derdi.) Beyni sarsıntının etkisiyle kanıyor olabilirdi, yüzünün sol tarafı şişmişti. Fakat kemik yapısı, yıllar önce bir manken ajansı tarafından keşfedilen yüzünü halen belirgin kılıyordu. Caroline ve ben yokken, babamla daha iyi şartlarda –tavuklar, sahil ve etnik desenli hırkalar– bir kırsal yaşam için Londra'dan taşınıp Linda McCartney olmadan önceki çehresi seçilebiliyordu. Modellere özgü jest ve mimiklerini hiç kaybetmediğini düşününce yüzüme bir tebessüm yerleşti. Kas hafızası gibi. Paltosunun içinde havalı havalı salınır ya da bir aile fotoğrafı için poz verirken çenesini kaldırırdı. Her zaman bir modelin kendini durmadan yenileme, kendinden farklı versiyonlar yaratma yetisine sahipti. Gelişen, görünümünü değiştiren.

Elimin tersiyle yanağına dokundum. İnce ve kuru. Sıcak avuçlarımla yüzünü ovuşturdum, gül yağına ihtiyacı var. Parmakla gözeneklerine dokundum, nemlendirici de iş görür. Makyaj malzemelerim yanımda olsaydı işe koyulup elmacık kemiklerine allık, çatlak dudaklarına merhem, ayak tırnaklarına oje sürerdim. Yaşamın kasvetinden uzaklaşmak için yaptığımız her şeyi denerdim. Yaptığım buydu. Hep de böyleydi. En derin, en kirli gölgelere avuç dolusu sim serpmek.

Neredeyse bir saat boyunca oturup annemi izledim, yeni ve huzursuzluk veren bir şey çökmeye başladı. Annem yenilmez değildi. Bunu fark etmek beni çocuk gibi şaşkına çevirdi. Annem

ölebilirdi. Uyansa bile hafızası hasar görmüş bir halde, kendisi olarak dönmeyebilirdi. Yitip gidecek şey neydi peki? Tüm aile sırlarımız annemde saklıydı. Ya bana anlatmak istediği bir şeyler varsa? Ona sormamı beklediği sorular... Artık soramazdım. Belki bir daha hiç fırsatım olmayacaktı. 1971 yazının günbatımında o çok uzaktaki ormanda gerçekten yaşananlar acımasızca ve beklenmedik bir şekilde hasıraltı edilmişti.

6

Rita

"Ne şaşırtıcı bir durum, değil mi?" diye fısıldadı kadın normalde yabancılar için ayrılan alana ilerleyerek. Foxcote'un ön kapısı cereyanın etkisiyle Rita'nın ardından gümbürtüyle çarptı. Ahşap bir kutunun kapağı gibi, loş giriş koridorunu kapatmıştı. Rita karşılık vermese de kadın, "Ne kötü," diye hayıflanmaya devam etti.

Rita kadının bebeğin ölümünden mi yoksa öbür mevzudan, Jeannie hakkındaki müstehcen dedikodudan mı bahsettiğinden emin olamamıştı. Nezaketle gülümsedi, ketumluk sanatına son derece hâkimdi. Çocukların valizlerini *pat* diye yere bıraktı. Uzaktaki duvardan gelen odun ateşi çıtırdamaları kalbini sıkıştırdı. Harap haldeki bu eski ev havai fişek gibi havaya uçabilirdi.

"Zavallı Harrington'lar. Peş peşe birçok şey yaşadılar, değil mi?" diyerek başını iki yana salladı kadın. Saçlarının bir teli bile kıpırdamadı. Beyazların arasındaki kahverengi tutamlar sert mi sertti, baykuş kanadını andırıyordu. "Ne keşmekeş ama."

Üst kattan gelen gürültüyle Rita'nın dikkati yine çocuklara yönelmişti. Teddy miydi yoksa? Evet, Teddy'ydi. Kıkırdadığını duyabiliyordu. Ses bu evde biraz farklı yayılıyordu. Londra'daki evde olduğu gibi duvarlardan sekmiyor, sıcak bir yağ gibi ahşabın içine sızıyordu. Boğuk bir gümbürtü daha gelmiş ve her yer sıra parçalarıyla kaplanmıştı. Rita iri gözlerini devirdi.

Tavan o kadar alçaktı ki Rita elini uzatsa parmak uçlarıyla değebilirdi. Genelde çiftlik evlerinde karşılaşacağınız türden bir manzara vardı. Pul pul dökülen tavan siyah kirişlerle çevrelenmişti, böceklerin ve en çok da farelerin cirit atabileceği tozlu köşeler fazlaydı. Uzun bacaklı örümcekler için tam da uğrak bir yer, diye düşünmüştü. Ahşap panelli duvarlarda yağlı boya tablolar (manzara, köpekler) asılıydı ve duvarlar kurutulmuş tozlu çiçek demetleriyle süslenmişti. Neyse ki hiçbir şey çok değerli görünmüyordu. Ahşap bir konsol, rustik bir tezgâh, paramparça olmuş bir döşemeli sandalye. Her biri geminin güvertesindeymiş gibi çıplak ahşap zeminde sıra sıra dizili duruyordu. Devrilecek, bir şeyin içine düşecekmiş gibi bir hisse kapıldı Rita. Bunun ahşap zeminle ilgisi var mıydı, emin değildi.

“Ben Bayan Grieves.” Kadının tokalaşması oldukça güçlüydü, Rita’nın genç cildini rahatsız etmişti. “Ama istersen Marge diyebilirsin.” Kadın sivri çenesini kaldırdığında içinden kalın, siyah bir kıl uzanan beni göründü. Rita bene bakmamak için uğraştı. “Evin kâhyasıyım,” diye gülümsedi Marge. Kadının kirli, uzunca, biçimsiz ve farklı boyutlardaki dişleri Rita’ya Stonehenge’i anımsattı. “Bu evde yaşıyorum. Hawkswell’de doğup büyüdüm.”

Bir kâhya, işleri daha zorlaştırabilirdi. Rita’nın Marge ile iyi geçinmesi gerekiyordu. “Ben de dadı...”

“Koca Rita, evet, biliyorum,” diye söze karıştı Marge. Fal taşı gibi açılmış keskin gözleriyle Rita’yı boylu boyunca süzdü. “Lakabının nereden geldiğini anladım şimdi,” dedi.

Rita gülümsemekte zorlandı. (Büyükannenin arkadaşları, “On üçünde tam bir seksen!” diye hayret edince Rita eğilip bükülürdü. Utançtan nefesi kesilirdi.) Marge’ın kaslı kollarını, yanaklarındaki çatlak kılcal damarları ve hantal şekilsiz vücudunu süzdü. Kırklarının sonunda olmalıydı, Rita emin değildi. Otuzun üstündeki herkes çok yaşlı duruyordu.

“Büyük Dane gibi kendini adayarak çocuklara yumuşak davranıyorsun. Arabanın yan aynasını pat diye kırıp, kırmızılar-

la beyazları birlikte yıkarsın,” diyerek dudaklarını yaladı Marge. “Bay Harrington senin hakkındaki her şeyi anlattı,” diye ekledi aleni bir rekabet hissiyle.

Rita, Walter’ın onu da uyarmış olmasını diledi. Böl ve fethet. Walter’ın bunu düşündüğünü zihninde canlandırabiliyordu. (Ayrıca aylardır beyazları yıkarken sorun olmamıştı.)

“Elim her şeye uzanır Rita, ne kadar esnek olduğumu göreceksin,” dedi Marge söyledikleriyle çelişir bir edayla. “Günün her saatinde, hemencecik buraya gelebilirim.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Bu öndeki de benim sadık arabam.”

Rita hanımelilerin altındaki paslı metal yığını hatırladı.

“Aslında görüldüğünden daha hızlı,” dedi Marge hızla burnunu çekerek. “Eşim öldüğünden beri yıllardır bu kır evlerinde çalışıyorum. Severn’de boğuldu, zavalılık.” Adamın aptallığını hatırlayınca kafasını sağa sola salladı. “Fırtınada akıntıya kapıldı.”

Rita, “Çok üzüldüm,” dedi ayaklarına bakarak. Ardından merdivenlerden yukarıya uzun bir bakış attı. Teddy ne yapıyordu?

“Kendi başımın çaresine bakıyorum,” diye müthiş bir kibirle konuştu Marge, hayatını her şeye rağmen yoluna koymuş gibi bir tavrı vardı.

Rita o an Marge’a biraz daha ısındığını hissetti. En azından ikisinin de en büyük ortak noktası bağımsızlıklarıydı.

Londra’da genelde çoğu evlenmemiş, çatı katındaki odalarında ya da sıkış tepiş dairelerde oda arkadaşlarıyla yaşayan hizmetliler arasında bir yoldaşlık kurulurdu. Çalıştıkları evden uzakta yaşayan, yatılı olmayan hizmetçiler işçi arılar gibi sabahın erken saatlerinde ortaya çıkar, başkalarının çocuklarına bakmak için kirli mahallelerinden geçerek Londra’nın varlıklı sokaklarına ve konaklarına akın ederlerdi. O çocukları besler, bitlerini ayıklar ve dizlerindeki yaralara iyotla pansuman yaparlardı. Karanlık çökünce de otobüslere binip ya da metrolara doluşarak arkalarında hiç iz bırakmadan evlerine dönerlerdi.

"Bu iş çocuk oyuncağı değil."

Rita, "Değil elbette," diye onayla karşılık verdi.

"Buralarda içinde yaşanmayan evlerin durumu iyi değil. Darmaduman olup viraneye dönüyorlar. Orman onları içine çekiyor. Nem, küf, fareler, tahta kuruları. Yaşamayacaksan böyle bir yeri elinin altında tutmanın anlamı yok."

Rita başıyla onayladı. Bırak ihmal edip ilgilenmemeyi, birisi nasıl olur da kullanmadığı koca bir eve sahip olabilirdi, akıl erdiremiyordu. Kendine ait küçük bir daireye sahip olmak için nelerini feda etmezdi ki.

"Ben olmasaydım yaban gülleri kırıışleri sarmıştı."

Rita kahkaha attı, aslında bu fikir hoşuna gitmişti. Fakat üst kattan gelen bir ses beraberinde etrafa daha fazla sıva saçıldı, dikkatini dağıttı. Teddy'ye bakmalıydı. Açık pencere var mıydı? Zayıf duvarlara dayanmış ağır mobilyaların olup olmadığına bakması lazımdı. Zaten muhtemel bir kaza unsuru varsa Teddy gider onu bulurdu. "Çocuklara baksam iyi olacak," dedi ve valizleri aldı. "Teddy hemen yeni evine alışmış gibi duruyor."

"Burası yaşaması çok rahat bir yer değil," dedi Marge. Herhangi bir işaret vermeden Rita'nın bluzunun kollarını tuttu. Burun delikleri kocamandı. Rita'yı ölçüp biçtikten sonra kollarını bıraktı. "Ormandan haberin var değil mi?"

Rita başını salladı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Anne ve babasını ıssız bir orman yolunda kaybetmiş, aracın enkazından ölmek üzereyken kurtarılmıştı. Doğal olarak ağaçlar en büyük kâbusu haline gelmişti. Fakat kendine acımayı reddediyordu. Kaza yaşandığında altı yaşındaydı ve şükürler olsun ki hafızasında kazaya dair pek bir şey yoktu.

"Hiç sanmıyorum. Bay Harrington senin bir Davon kızı olduğunu söyledi."

"Doğru." Gökyüzü ve okyanus. Bunu düşünmek bile Rita'da camdan bakıp ufukta bir fırça darbesi görme, suyun bulutlarla buluştuğu yeşile çalan gri leke, hissini uyandırmıştı. Deniz tuzunu, dudaklarında bıraktığı kristal tortuyu ve salyalarını hatırladı.

"O zaman burada hep tetikte olmalısın. Engerekler, zehirli mantarlar, keneler. Sert rüzgârın etkisindeki ağaç dallarına gelince, dalların çatırdamalarını duyduğunda genelde iş işten geçmiş olur. Ayaklarının altında önceden açılmış çukurlar belirir. Ah, tabii bir de bahçe kapısının yanında kesilmiş ağaç gövdeleri yığılmış durumda. Teddy yığının üzerine tırmanacak olursa hepsi yıkılır. Puf böreği gibi yuvarlanır."

Rita, "Uyarmanız çok iyi oldu," diye yanıtladı korkmuş gibi görünmemeye çalışarak. Bir dadının kâbusu olabilecek her şey vardı. Yeşil kütle dışarıda rahatsız edencesine bir sağa bir sola sallanıyordu.

"Kaçak avcılara da dikkat etmek lazım, burası tehlikeli bir yer. Ama koyunlarına dokunmadığın sürece ormancılar başına dert olmaz. Buldukları ormanlık alanda özgürce otlatma hakları var sonuçta." Marge duraksadı. Gözlerinden ateşler çıkıyor gibiydi. "Ah, affedersin. Seni Fingers Jonson konusunda uyarmam lazım."

"Fingers mı?" diye sordu Rita. Kadın kaçığın teki miydi yoksa odun dumanından havasız kalan odada zihni mi bulanmıştı? Üstelik tuvalete gitmesi gerekliydi. Uzun yoldan gelmişlerdi.

"Kimsesiz, uzun bir albino. Ormanda gezinir. Bizim Yeşil Adam."

Rita meşhur halk efsanesindeki adamı zihninde canlandırdı. Çalı ve yapraklarda oluşan yüzü, meşe palamudundan gözleri olmalıydı. Korkunç. Kocaman bir güve cama çarptı.

"Burası hep tuhaflikları kendine çeker. Sürekli bir şeyden kaçanlar, kaçaklar, uyuşturucu bağımlıları... İngiltere'nin kıyıda köşede kalan son vahşi yaşamını sürmenin bedeli de bu."

Rita içgüdüsel olarak ellerini yumruk yaptı. Hera ve Teddy için hayatını feda ederdi. "Çocuklar ben varken güvende olacaklar Marge."

"Genç bir kadın için kendine fazla güveniyorsun bence," diyerek burnunu çekti Marge. Rita'nın bu tavrından rahatsız olmuş gibiydi. "Sanırım bu cüsseye her erkekle boy ölçüşebilirsin."

Rita eski okulunun oyun sahasındaki hakaretlerin fısıltılarını duyunca o tanıdık kalp sıkışmasını yine hissetti. "Rita Rex", "Dana Rita", "Bay Rita Murphy". Oradan kaçıp kurtulması gerektiğine karar verdi.

"Ayakkabıların da parçalanacak." Marge, Clarks marka kahverengi sandaletlerinin tekini merdivene bırakan Rita'nın ayaklarına bakarak başını salladı. Rita ayaklarından nefret ederdi. Daha da kötüsü, insanların ayaklarına bakmasına tahammül edemezdi.

Birden odaya temiz havayla beraber sarı-yeşil ışık hâkim oldu. Rita kapının eşiğindeki Jeannie'ye dönüp baktı.

"Ben de acaba sen..." derken Jeannie duraksadı. Yüzü düştü. "Marge," dedi bozuntuya vermeden.

"Bayan Harrington."

Marge hızlıca üstüne başına çekidüzen verdi.

"Bugün seni beklemiyordum," dedi Jeannie.

"Eşiniz yataklarınızı hazırlamanıza yardım etmemi istedi," dedi Marge. Hem yalakalık yapıyor hem de üstün görünmeye çalışıyordu.

Walter'ın adı geçince Rita kızardı. "Bizim küçük sırrımız" kelimeleri yine pencerede tutsak kalmış güve gibi zihninde kanat çırpmaya başlamış, beynine hapsolmuştu.

"Yatağımı hazırlaman için mi Marge?" Jeannie nazik bir ifade takınmak için tebessüm etti. Ardından Rita da yukarı çıktı, yastığı yüzüne dayayıp çığlık atmak istiyordu. "Tanrı aşkına. Otuz üç yaşındayım ben, doksan değil."

Marge söylenenleri duymazdan geldi, bakışları Jeannie'nin yüzükparmağına kaydı. Alyansını takıp takmadığını kontrol eder gibiydi.

Rahatsız edici bir kapı çarpma sesiyle Rita'nın aklı yağmurlu kasım ayına gitti, nişan yüzüğünü Waterloo Köprüsü'ndeki şaşkın bir evsizin eline bırakmış, gözlerinden yaşlar süzülürken yürümeye devam etmişti. Öncesinde olanları itiraf etmek için Fred'i aramıştı, Fred'in sesindeki titreme hâlâ kulaklarındaydı. "Bana

ihanet ettin Rita." Bip sesinin ardından hat kesilmiş ve Rita özgür kalmıştı.

"Evi güzelce havalandırdım," diye konuşmaya devam etti Marge. "Ateş nemi azaltacaktır Bayan Harrington."

"Bana Jeannie diyebilirsin."

"Demesem olmaz mı?" diye sordu Marge tatsız bir sesle.

Jeannie geçen sene Lawns Rehabilitasyon Merkezi'nden döndüğünde Rita'ya da "Eşimin adını değil benim adımlı söyle," diye ısrar etmişti. Bu başta Rita'ya tuhaf gelmişti ama zamanla alışmıştı. Bir zamanlar şaşkınlıkla karşıladığı birçok şeye alışmıştı.

"Nasıl istersen Marge." Jeannie topuklarını vura vura odanın karşısına geçti ve konsolun üstündeki gümüş aynaya döndü. Aynada başka birini görmeyi bekliyormuş gibi ürkü.

Marge duraksadı. "Burada mutlu olacaksınız Bayan Harrington. Bundan eminim," dedi kendine güvenerek. Sanki mutluluk, parkeleri parlatmak için son kuvvet yerleri ovalamasına bağlıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Jeannie, gülümsemesi kayboldu. Sessizlik oldu.

"Sen daha farkına varamadan çocukların damarlarında ağaç reçinesi akmaya başlayacak," diye ekledi Marge. "Orman, içlerindeki şehirliyi söküp atacak, merak etme."

Jeannie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Rita aniden gelen gülme arzusuyla bakışlarını yere yöneltti.

"Akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım," diye konuşmaya devam etti Marge. "Kuzu etine ne dersiniz? Patates ister misiniz?"

"Uğraşmana gerek yok, atıştırmalık bir şeylerle idare ederiz. Rita hızlıca bir şeyler hazırlar."

"Ama Bay Harrington size yemek hazırlamamı emretti." Marge gücenmiş bir tavırla Rita'ya dönüp baktı.

"Ben de tam tersini emrediyorum. Zaten evi hazırlamak için yeterince uğraşmışsın. Evine git de biraz ayaklarını uzatıp dinlen."

Marge inatla giriş koridorunda dikildi, kazık gibi çakılmışı sanki. "Çok yorgun görünüyorsunuz Bayan Harrington. Bir deri bir kemik kalmışsınız. Buraya iyileşmek için geldiyseniz mükellef yemekler yemelisiniz."

"İyileşmek mi?" Jeannie kısa bir kahkaha attı ve saçlarını boyundan çekerek havalandırdı. "Daha neler!"

"Ben sizi iyileştireceğim," dedi Marge kararlı bir tavırla. Ardından ön kapıya yöneldi. Rita kirden benek benek olmuş aynada Marge'ın gidişini izliyordu. Marge oradan ayrılır ayrılmaz Jeannie, "Tanrım, hiç değişmemiş. Kahretsin, o da Walter'ın casuslarından biri belli ki," dedi.

Utanç ve suçluluk hissi borulardan akan sıcak su gibi yayıldı Rita'nın bedenine. *Bizim küçük sırrımız.* Evin içinde bir yerlerden guguklu saat gıcirtısı geliyordu, dışarıdaki gerçek kuşların metalik bir taklidi.

Jeannie merdivenin en alt basamağına oturdu. Yüzünü ellerinin arasına alıp uzun kıvrık kirpiklerinin ardından Rita'ya baktı. "Konuşmamız lazım, değil mi?"

Midesi buruldu. Jeannie *biliyordu*. Yukarıyı işaret etti. "Çocuklar..."

"Ah, atlatacaklar." Jeannie basamağa eliyle hafifçe vurarak, "Yanıma otur," dedi.

Rita yavaşça eğildi, gerçek ortaya çıkacağı için hem korkuyor hem de rahatlamış hissediyordu. Yapması gereken tek şey önce davranıp her şeyi itiraf etmektir. "Çok üzgünüm Jeannie."

"Üzgün müsün? Sen neden bahsediyorsun?" Jeannie şaşkınlıkla bakıyordu. "Tanrım, cidden çok âlemsin Rita. Sana *teşekkür etmek* istemiştin. Bizimle geldiğin için. Gerçekten tüm kalbimle teşekkür ediyorum."

Rita itirafının önü kesilince ne diyeceğini bilemedi. Karamel kahvelğinde güneş ışınları benekli, kirli pencereden içeri süzülerek salonun ortasında dönen toz zerrecelerini belirgin kılıyordu.

“Sana dürüst olacağım Rita, hayatının en sıkıcı yazını geçireceksin.”

Rita bir sıcaklığın adeta bir alerji gibi boynuna yayıldığını hissedebiliyordu. Jeannie çok geçmeden sempatiye dönüşen bir şaşkınlıkla Rita’yı süzdü.

“Fred artık yok değil mi? Senin kasap çocuk. En azından eve dönüp onu görmene gerek kalmayacak sanırım.”

“Evet,” diye kekeledi Rita. Jeannie’nin Fred’in adını bile hatırlamasına şaşırmişti. Harrington’ların iş dışındaki hayatıyla ilgilenmediğini düşünmüştü hep. Belki de Jeannie merak ediyordu. Nişanlılıklarının sonuna doğru, gerçi Rita o telefon görüşmesine kadar sonun yaklaştığını bilmiyordu, Fred ona Harrington’ların Londra’daki hayatına kendini çok kaptırdığını ve kendi hayatını iskaladığını söylemeye başlamıştı. *Titanik*’e yapışan deniz salyangozu gibi aileye kenetlenmişti. Harrington’larla kalmasının daha derin nedenlerini açıklamak çok mahrem gelmişti, bu yüzden, eve döndüğünde gireceği bir işte kazanacağından daha fazla olan maaşından ve bir gün alacakları küçük evden falan bahsetmekte bulmuştu çareyi. Bir çalışan bile olsa, gevşek temeller üzerine sabitlenmiş ve içeride sarsıntılar geçiren bir ailede yaşamının ne demek olduğunu asla anlayamayacaktı Fred. Dadılık bir işten daha fazlasıydı. Bunun, anlamlandıramadığı derecede bir gereklilik olduğunu hissediyordu. Çalışmadığı zamanlarda kendini kayıp ve köksüz hissediyordu. Fred iyi bir adamdı, üstelik ondan üç santim uzundu. Ama Rita’nın ona anlatamayacağı birçok şey vardı.

“Burada yeni bir gönül macerası yaşamak pek mümkün değil gibi,” diye ekledi Jeannie iç çekerek. “Haberin olsun.”

Rita da tam bunu istiyordu. Fred’le yaşadıklarından sonra erkeklerle olmaya tövbe etmişti.

Keskin bir tıkırtı duydular. İkisi de sese döndü. Marge kapının eşiğinde dikiliyor, bir eliyle gardiyanlara özgü anahtarlığı,

diğeriyle de bağcıkları sarkan bir çift büyük, kahverengi deri çizmeyi tutuyordu. "Bunları odunluktan çıkardım Rita. Oduncumuz ve marangozumuz Robbie'ye aitler. Bunları pek arayacağını sanmam. Dediğim gibi güzel bir çift ayakkabı lazım sana. Ayak numarası sana uyar gibi değil mi?"

Erkek botları. Ne utanç verici.

"O zaman ben sizi rahat bırakayım." Ki bu hiç mümkün durmuyordu, Marge yerinden kıpırdamadı. Yıpranmış deri çizmeler komut bekleyen köpekler gibi yanında duruyordu.

"Bir şey mi var Marge?" diye sordu Jeannie.

"Bunu söylemek bana düşer mi bilmem ama..."

O zaman *söyleme*, diye sessizce yalvardı Rita. Otuz beş numaradaki Bayan Pickering'in de aynı şekilde, "Her zaman bir başkasını alabilirsin Jeannie," dediğini hatırlamıştı. Jeannie'nin elleri kucağında hareketlenmeye başladı. Hep ona ihanet ediyorlardı.

Marge ön dişlerini yaladı. "Bebeğinize olanları duydum Bayan Harrington," dedi. Daha önceden hazırlandığı belli olan kelimeler aceleyle dudaklarından döküldü. "Başınız sağ olsun."

Sessizlik uzadı. Rita bebeğin doğumundan sonraki sabahı hatırladı. Yatak odasının zemininden temizlediği kanlı gazetele-ri, pencere pervazında unutulmuş kirli havlu yığınlarını, havadaki demir kokusunu ve boş beşiği.

Marge koridora yürümeye başladı.

"Bekle," dedi Jeannie birden.

Marge dikkat kesildi. Rita gerilmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Jeannie. Elleri kucağında kımıldamadan duruyordu. Pırlanta yüzüğü kahverengi ışıktaki parlıyordu. "Bebeğimin varlığını kabul ettiğin için. Çoğu kişi bunun farkında bile değil."

Marge'ın rahatlamasını görmemek mümkün değildi. "Ah, bu arada bir şey daha vardı, unuttum."

İşte. Asla gitmeyecek, diye düşündü Rita.

“Bu öğlen, siz gelmeden önce bir adam aradı. Sizinle görüşmek istedi.”

Jeannie suya aç bir bitki gibi hemen doğruldu. “Walter değildi yani?”

“Kesinlikle değildi.” Marge gözlerini kısıtı. Jeannie’ye daha dikkatli bakıyordu. “Üç kere aradı ama adını söylemedi.”

Ah, hayır. Rita’nın keyfi kaçmıştı. O olamazdı, burada olmazdı.

“Ne tuhaf,” dedi Jeannie sessizce. Birden ortam gerildi. Kısa süre sessizlik oldu.

“İyi akşamlar o zaman,” diyerek odadan çekildi Marge. Elindeki anahtarlar şangırdıyordu.

Jeannie ağzını eliyle kapadı. Rita halen kıpırdamadan duruyor, bir şey söyleme cüreti göstermeden Jeannie’nin hızlanan nefes alıp verişini dinliyordu.

Hera

Don Armstrong eskiden babamın en yakın arkadaşıydı. Eton'da beraberdiler ve babamın duvara çarptığı eski okul fotoğrafında şakalaşır gibi birbirlerine bakıyorlardı, kameraya değil. Yıllar sonra babamı, annemle tanıştığı partiye Don götürmüştü. Efsaneye göre partiden çıktıklarında annemin ayakkabısının topuğu kaldırımındaki mazgala takılmıştı. Don annemi taksi durağına kadar sırtında taşımıştı. Babam da taksiye binip, Kensington'daki apartına güvenle varıncaya kadar anneme eşlik etmişti. "Tam bir ekip çalışması," derdi annem.

Annemle babamın düğün albümünde Don ve babam yine yan yanaydı, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlardı. Babamın sağdıçı Don, şimdiki halinden neredeyse farksız; bronz tenli, geniş yüzlü ve koyu sarı saçlı. Tüm fiziksel özellikleri alfa erkek olması için birbiriyle yarışıyor. Babam o zamanlar Don'un kelleşmemesiyle alay ederdi çünkü Don aile kurma "batağına düşmemiş" ya da bir gün bile çalışması gerekmemişti. O zamanlar babam şakalaşmayı severdi ve Don'un aşk hayatı kanayan bir yaradan ziyade tartışmaya açık bir sohbet konusuydu. Don'a hisse senetlerinden oluşan bir servet, babama ise eski bir cam şirketi ve Afrika'da, kâr amacı gütmeyen bir kuvars madeni miras kalmıştı.

Don maceradan maceraya atılırken babam toplantılarla, maden ocaklarıyla ve grev yapan çalışanlarıyla uğraşmak zorundaydı.

Don çok seyahat ederdi. Annem pencereden bakıp, "Walter, en son ne zaman Don ile görüştük? Umarım bir yerlerde başına bir şey gelmemiştir," derdi. Sesi her zaman biraz fazla gür çıkardı.

Bir müddet sonra, günler ya da haftalar sonra, Don yine kapıda belirirdi; uçuşun etkisiyle iki büklüm olmuş halde ve mavi gözleri bronz teninde boncuk boncuk bakarken. Soluk haki rengi ceketinin cepleri bana ve Teddy'ye getirdiği hediye ve hikâyelerle dolu olurdu; bir kaplan dişi, altın bir Kızılderili bileziği, kâbuslarımda bana kahkahalar atan gözleri oyuk bir maske. Akşam yemeğinde anneme yardım etmek gibi, babamın asırlar geçse de yapmayacağı şaşırtıcı şeyler yapardı. "Kimilda da patatesleri soslamama yardım et Jeannie," derdi. Mutfakta büyük bir kargaşa yaratır, her yere bir şeyler damlar, patatesler tezgâhta yuvarlanırdı. O sırada annem buzdolabına yaslanıp kahkaha atar ve mutfak zeminindeki yağ damlalarından hiç rahatsız olmazdı.

Daha sonra konu değişirdi, artık Pickering'lerin ön bahçelerine ne yaptıklarını ("Bütün gülleri sökmüşler!") ya da Smith-Burnet'lerin Fransa'da yazlık aldığını konuşmazlardı.

Don, babamın sandalyesinde otururdu. Babam yerini başka kimseye vermezdi, sandalyenin derisi eyer gibi babamın şeklini almıştı. Don arkasına yaslanır, elindeki viski bardağında buzları şangırdatacak seyahatlerinden bahsederdi. Oturma odasındaki kürenin kendi ekseninde dönmeye başladığını hissederdim. Marakeş, Paris, Bombay. En sevdiği şey Kenya'da avlanmaktı. Anlatırken o anı yeniden yaşırdı. Silahın sağır eden sesi ve tepmesiyle omuza yaptığı darbe, koca hayvanın yere yığılmasıyla gelen o ürperti. "Ölüme yaklaştıkça yaşadığını daha iyi hissediyorsun," derdi.

Babam bazen cam fırınlarının ısısından bahseder ya da en sevdiği amcasından miras kalan, Namibya'daki kuvars madenin derinliği hakkında bir şeyler mırıldanırdı. O maden için,

"En masraflı ve en emek isteyen çocuğum," der ve satmayı reddederdi. Ama aslan kanının madeni kokusuyla da baş edemezdi, Teddy babamı sustururdu. Annem de dirsekleri dizlerinde, tek elini çenesine koyup Don'a doğru eğilirdi. Gidemediği tüm o yerler ve yapamadığı onca şey kaşlarının arasındaki kırıksıklıkta posta damgası gibi belirirdi. (Babam annemi yanında hiç seyahate götürmezdi, "Yokluğumda buralara sen göz kulak ol," derdi. Annem evde bizimle kalmak zorundaydı.) Don gittikten sonra annemin gözlerinde tuhaf bir ifade olurdu, dün Foxcote yolculuğu boyunca gözlerindeki ifadeden farklı değildi. Annem o koca siyah güneş gözlüğünün arkasını göremeyeceğimi düşünüyor ama görebiliyordum. Her şeyi görebiliyorum.

Don asla uzun kalmazdı. O hafta sonu da uzun kalmadı. Babam iş için yurtdışındayken misafir odasında bir gece kaldı sadece. Babam bir aydan fazladır uzaktaydı. Ertesi sabah misafir odasından çıkarken yakaladım annemi. Yüzü parıldıyordu, saç başı dağınık, maskarası yanaklarına bulaşmıştı. Sanki bir gecede içi dışına çıkmış sonra yine dikilmiş gibiydi. Annem bu olaydan üç ay sonra da hamile olduğunu ve bebeğin doğacağı tarihi söylemişti.

O aydan önce de ayda bir kere evin içinde yağmur yağıyor-muş gibi hissederdim. Annem bir aspirin ve sıcak su torbasıyla yatmaya giderdi. Klozette küçük kan damlacıkları olurdu, annemle babamın bebek yapma uğraşlarının yine boşa çıktığını anlardım. Bebeğin Teddy ile yakın yaşlarda olmasını umuyorlardı ama bu ihtimal giderek uzaklaşıyordu. Bebeğin olması için dua ediyordum ama böyle olmasını istemezdim.

Neden bu işin peşine düştüm bilmiyorum. Biyoloji kitabıma gömülmüştüm, sanırım biliyordum. Babamın da bildiğine eminim. Şimdi olanları düşününce, ki halen epeyce kafa yoruyorum, düşüncelerim pire gibi hoplayıp zıplıyor. Başımıza gelen kötü şeylerin sebebi Don'du ve yaptıkları yanına kâr kalmıştı.

Sylvie

Günlerim korkunç bir hızla geçiyordu. Sürekli yoğunluk içinde koşturarak içimi kemiren kaygılardan uzak durmaya çalışıyordum. Hastane ziyaretlerimin arasında bir de Val'in harika pembe dairesini bir eve dönüştürmeye çalışıyordum. Annemin telefonunu arayarak defalarca sesli mesajını dinliyordum. Annie'nin sorumluluk duygusundan uzaklaşmadan benimle olmasını istiyordum.

Caroline Amerika'dan döndüğünde onun da evimi beğenmesini istiyordum, burayı küçük kız kardeşinin şehir hayatında maruz kaldığı orta yaş krizinin bir yansıması olarak görmesini değil. Beyaz kanepenin üstüne Galler stili eski battaniyelerden atıp annemin biz çocukken yaptığı tarifleri denedim. Kırmızı kadife kek, mantarlı kiş ve salamura balıklı turta.

İş dünyası artık farklı bir düzlemde var oluyordu gibiydi, benim işe yaramadığım bir dünyada. Ben de Yunanistan'daki beş günlük katalog çekimi dahil tüm yeni anlaşmalarımı feshettim, serbest çalışıyorum diye mazeret izni alamayacak değildim. Menajerim Pippa da istediğimi yapabileceğimi ama ödeme alamayacağımı söylemişti. "İstediğin kadar dinlen," demişti ve sonra ciddileşerek, "Çok uzatma ama!" diye eklemişti. Daha genç, daha aç pek çok makyaj sanatçısı sağlam Instagram paylaşımları ve öğretici videolarıyla iş için birbiriyle yarışırken çaptan düşme riskini

göze aldığımızı ikimiz de biliyorduk. Pippa'ya ellerimin bir kedi gözü makyajının kuyruğunu yapabilecek kadar sağlam olmadığını söylemedim, zar zor uyuyor ve ne zaman birileri, "Nasılsın?" dese ne diyeceğimi bilemiyordum.

Yaşadığım ve uyum sağlamaya başladığım bu değişimin kelimelerle tarifi mümkün değildi. Yas tutamıyordum ve kayımdan sersem haldeydim. Kaçındığım telefon görüşmeleri, göndermediğim e-postalar ve annemle ağustosta çılgınlar gibi üzerine konuşmaya başladığımız Noel planları olmadan günler tatsız tuzsuzdu. V&A* Müzesi'ndeki yeni sergiye gideceğimiz gün gelip çattı. Öğleden sonra annemle paralel evrende Yunan heykellerinin önünden geçtiğimizi ve annemin, "Burada yaşayabilirim," dediğini hayal ettim.

Kahve ve adrenalinle hayatta kaldığım için kilo kaybediyordum (Krizi bile fırsat görmek). Kalbim on kilometre koşuyormuşum gibi çarpıyordu. Aynaya bakınca sol gözümün epeyce seğirdiğini gördüm. Diğer insanların pek çok şey gibi bunu da göremediğini düşünürüz ama aslında görebilirler. Hal böyleyken kanaldaki siyah teknesinde gitar çalan, kendisine çekici ve hırpani bir hava katan yıpranmış hasır şapkasıyla salınan o adam ne zaman hastaneye gitmek için kaşlarını çatarak önünden geçsem bana gülümsemeye başladı. Yoksa balkonda durup uzaklara dalarak, balıkçılı izleyecek ve adamı bana bakarken yakalayacaktım. Kaçığın teki olabilirdi, gözleri görmüyor da olabilirdi ama gülümsemesi her zaman şüphe uyandırıyordu. Bir keresinde ben de ona gülümsedim.

Steve aradı. "İyi değilsin, değil mi?" Bastırmaya çalıştığı bir saldırganlık vardı sesinde. Annie ona bir şeyler anlatmış olmalıydı. "Dengeni kaybetmiş gibisin Sylvie. Böyle bir zamanda Val'in dairesinde kalman tuhaf. Eve dön bebeğim. Seninle ilgileneyim."

Teklifi çok cazip gelmişti, korkak gibi *siktir et, böyle olmuyor* diye düşünürken oturmak zorunda kaldım. Evliliğime, evime, ortak hesabımıza dönüp Annie'nin iki hayat arasında koşturmasına son verebilirdim. Ama içimden bir şey buna engel oluyordu.

* Victoria ve Albert Müzesi, Londra'da bir müze. (E.N.)

Annie'nin söyledikleri aklıma geldi. "Yani bunca zamandır bir yalam mı yaşıyorsun?" Hayatım boyunca tuhaf ve acı verici bunca şeye nasıl tutunmuştum. Parmak uçlarına kalkıp pencereden sarkan bir kadın gibi sıkıca tutunmuştum.

"Hep en büyük kötülüğü kendine yaptın, biliyorsun değil mi?" dedi Steve telefonu kaparken. İşet o an onu neden terk ettiğimi hatırladım.

Caroline, Atlantik'ten gelerek hayatımı kurtardı. Zorlu bir turu daha bitirmiş bombardıman pilotu gibi kan ter içinde sırtarak, yeşil ketenler içinde gümrükte belirdi (Kız kardeşim uçmaktan nefret eder ve havadayken birden dindarlaşır). Sarıldık, Amerika'daki küçük ve konforlu evinin, büyük sevgi dolu ailesinin ve üç salyalı köpeğinin kokusunu içime çektim. Binlerce kilometreyi kat etmişti, aylardır birbirimizi görmemiştik.

Caroline tahıl deposunu andıran bir nakliye firması müdürü Spike'la evliydi. Dünyanın en tatlı adamıydı. Beş çocukları vardı ve henüz hiçbirisi on dokuz yaşma varmamıştı. Özellikle de yedi yaşındaki Asperger sendromlu Alf'in ona çok ihtiyacı vardı (Sık sık *Skype* üzerinden görüşürdük). Birbirine hiç benzemeyen iki kardeşti. O bir labrador gibi iri yapılı, sarışın ve sağlamdı. Bense bir cadı gibi gergin, kara kuru biriydim. Ayrıca tabii ki Caroline annem ve babam gibi mutlu bir evlilik yürütmeyi başarabilmişti.

"Hâlâ cenazeye gider gibi giyiniyorsun kardeşim," diye sırtıttı. Siyah giymem aramızda hep alay konusu olurdu. Omuzlarımdan kavradı. "Ve delicesine sıska! Annemden sonra kurabiyelere yumulup tam üç kilo aldım. Sen de bir beden küçülmüşsün. Bu nasıl olabilir? Sadece biftek ve meyve mi yiyorsun, yoksa bu bir moda çılgınlığı mı? Nefesin mağara adamı gibi mi kokuyor?"

Kahkaha attım. Beni bedenlen çok rahatlatmıştı.

"Yoksa..." diye kıstı gözlerini. "... Olmaz, öyle mi?"

"Ne olmaz?"

"Yoksa delicesine evlilik dışı seks mi yapıyorsun?"

"Ah, Tanrım, hayır! Caro şu anda seksten o kadar uzağım ki!" Saçma sapan bir şekilde aklıma teknedeki hasır şapkalı adam gelmişti.

Caroline tek kaşını kaldırdı. "Neden kızardın o zaman?"

"Ateş bastı."

"Buna kanmadığımı biliyorsun! Halen otuz gösteriyorsun. Çok sinir bozucu."

"Tabii, tabii." Gülümsememin yüzüme yayıldığını hissettim. Dünyanın en kötü olayı yüzünden bir araya gelmemize rağmen inanılmaz mutlu olmamız ne tuhaftı.

Çok geçmeden aramızdaki uçurum kapanana ve Caroline'ın transatlantik aksanı İngiliz aksanına kayana kadar saatte yüz kilometre hızla sohbet ediyorduk, üstelik daha dün berabermişiz gibiydi. Çocukluğumuza dönmüştük.

Ben alt ranzada yatıyorum ve Caro'nun yukarıdan sarkan parmaklarına dokunmak için uzanıyorum. Sırt çantalarımız omuzlarımızda, Devon'un geniş yollarında okuldan dönüyoruz. Çay saatinde annemize vermek için kır çiçekleri koparıyoruz. Annem mutfak lavabosundan dönüp ıslak ellerini A kesim kot eteğine siliyor.

Hepsi gözümün önüne geliyordu, zamanı geriye getiriyor ve nefesimi kesiyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu bana yan yan bakarak. "Yeşil giymek için fazla mı kiloluyum, ne oldu? Koca bir çalılık gibi mi duruyorum?"

"Hayır. Harika görünüyorsun," dedim çantasını bagaja koyarken.

"Yeşil giyemeyecek kadar kilo mu almışım? Duba gibi mi görünüyorum?" Fazla oyalanmadım. Kalbimde bir hüznün balonu hissettim. "Seni çok özledim," dedim.

Tek kolunu omzuma doladı. "Ben de."

Muhteşem annemizin hastane yatağında hareketsiz yattığını, komanın sonsuz karanlığında asılı kaldığını, bedensel işlevlerinin dışarıdan sağlandığını görünce Caroline gözyaşlarına boğuldu.

Onu uyardım ama yine de böyle bir şeye hazırlıklı olmak zordu. Avucumun içine aldığım eli sıcacık ve terliydi. Caroline hastanelerden nefret ederdi. Uçakla seyahat etmekle birlikte uzak

durması gerekenler listesinde hastaneler de yer alıyordu. Çocukken çok fazla ameliyat geçirmişti, o yüzden hastane fobisi olması pek de şaşırtıcı değildi. "Buna inanamıyorum. Annemi yıkılmaz sanıyordum. Hiç hastalanmazdı! Üşütmezdi bile. Ah, Sylvie, bu kadar uzakta yaşadığım için suçlu hissediyorum."

"Karşı dairesinde otursan da bir şeyi değiştiremezdin ki," dedim ona bir peçete uzatırken. "Caro, bir ihtimal daha var... Uyanırsa..." diye onu oyaladım. Mevzu epey derindi, çok katmanlıydı. "Annemin hafızası zarar görebilir. Haberin olsun istedim."

Söylediklerimin ablamın yüzünde yaratacağı yansımayı izledim. O da benim gibi annemle birlikte sayısız aile hatırasının yok olup gideceğini hiç düşünmemişti. Her şey, gün ışığına maruz kalan Polaroid bir fotoğraf gibi solup grileşecekti.

Kısa süre geçti. Küçük parmağını benimkine dolayıp sallamaya başladı. Ona gülümsedim, rahatlamıştım. Büyürken hep bunu yapardık. "Biz kardeşiz, önemli olan da bu. Geçmiş konuşmayı bırakacağız çünkü geçmiş canavarlar esir alır," dememizin gizli bir yoluydu bu. "Annemin iyileşmesini istiyorum," dedi Caro.

"Ben de."

Kısa süre sessizce annemize baktım. Makineler bipliyordu. "Ufak da olsa bizi duyma ihtimali olduğunu biliyor musun?"

"Ah, yok artık. Sahiden mi?" Caroline annemin yatağına yaklaştı. "Anne bak, düğün fotoğrafını getirdim." Elini çantasına daldırıp annemle babamın Hackney nüfus dairesinin önünde çekilmiş, çerçeveli fotoğrafını çıkardı (Işıldayan yüzlerle birbirlerine bakıyorlar, gözleri parlıyor, ne kadar şanslı olduklarına anlam veremiyor gibiler). Caro, hemşirelere annemin de kendine has hikâyesi olduğunu, uçurumdan düşecek kadar aptal olmadığını, sırtında delik bulunan bir hastane önlüğünün içindeki beyaz saçlı bir kadından daha fazlası olduğunu hatırlatmak istercesine fotoğrafı masaya bıraktı. "Buraya bıraktım. Harika."

Perdeler açıldı. Gelen Kerry. En sevdiğim hemşire çünkü profesyonel görünme kaygısı gütmekten gülüyor, tebessümü anne-

minkini hatırlatıyor. Caroline ile onu tanıştırdıktan sonra annemin kurtarılmasıyla ilgili gazete haberini çıkarıp gösterdim.

"Ah! Her gün bir ünlüye damar yolu açma şansım olmuyor," dedi Kerry.

"Keşke bunu görebilseydin anne," dedi Caroline gazeteyi elinde sallayarak. "İnternette ünlü oldun."

Annemin kaza haberi, sahil güvenlik acil servislerinin finansmanı ile ilgili bir toplumsal tartışmayla çakışmıştı. Çoğu görgü tanığının ilk tepkisi fotoğraf çekmekti, uçurumun kenarında tehlikenin kollarında yatan kadın fotoğrafı tabii ki çok fazla tıklanırdı. Olay önce sosyal medyaya konu oldu, ardından yerel Davon gazetelerinde ve inanılmaz bir biçimde ana akım medyada yer aldı.

"Kardashian'lardan pek farkımız yok," dedim.

Annemin gülümsemesini ya da bizi eğlendirmek için bilmiyormuş numarası yaparak, "Neydashian'lar?" demesini bekledik. Ama olmadı. Annem, espri anlayışı ve sırları. Susturuldu.

"Pijama partisi için biraz büyük değil misiniz?" diyerek dört gün sonra odasından çıktı Annie. Ona Paris'ten aldığım pijamayı giyiyordu, kız çocuklarına özgü bir endişeyle bakıyordu. Bir anda sabahın erken saatlerinde Caroline'ın yatağına kıvrıldığımı ve onun Amerika'ya dönme fikrine dayanamadığımı hatırladım. Sabaha kadar uyumamıştık. Annemin sağlık durumunun ne olacağından, Steve'in yasak ilişkisinden, Caroline'ın *akne rozasea** hastalığından ve Annie'nin Cambridge'te matematik okumak için aldığı davetten bahsettik. Annie için delicesine heyecanlıydık ve bu davetin, bir gün Annie'nin dünya lideri olabileceğinin bir kanıtı olduğunu düşünüyorduk. Katıla katıla kahkahalar attık. Çok içmiştik. Şarap kadehleri boş Doritos paketlerinin yanında duruyordu. Sabahın sekizinde korkunç bir manzara!

"Annen beni yoldan çıkardı Annie. Hep böyle yapıyor. Ağzımda leş gibi bir tat var. Hadi, kalkalım." Caroline yatağın ke-

* Gül hastalığı ya da rose hastalığı olarak da adlandırılan bir cilt hastalığı. (E.N.)

narına eliyle vurdu. Aksam o sabah biraz daha Amerikan geliyordu, bir yanı çoktan Atlantik'ten geçip Spike'ın ve çocuklarının yanına gitmişti sanki. Annemi bırakıp gideceğine çok üzüldüğünü bilsem de ailesine kavuşmak için nasıl can attığını da görebiliyordum. Neredeyse çekip gitmesini mazur görmek üzereydim.

Annie kendini yatağa atıp kumandayı aldı ve televizyona doğrulttu. Haberler dönmeye başladı. Uykulu gözlerle ekrana bakıyorduk. Hava durumu: sıcak ve bulutlu.

"Size söylemediğim bir şey var," diye atıldı Annie. Oda birden buz kesti. "Benim suçumdu. Büyükannem benim yüzümden düştü."

"Ne?" Şarap gözlerimin arkasında birikmişti.

"Annie, saçmalama," dedi Caroline küçük bir kahkahayla.

"Anlamıyorsunuz. Fotoğraf çekmeye çalışmasaydım..." diye konuşmaya başladı Annie. Sesi titriyordu.

"Ah, tatlım, bu yüzden mi senin hatan sanıyorsun?" dedim. "Uçurumun kenarındaki taşlar ufalandı ve büyükannen düştü. Talihsiz bir kaza. Çok talihsiz."

"Selfie çekmek daha tehlikeli! İnsanlar selfie çekerken uçurumdan yuvarlanıyorlar. Geriye adım atıyorlar ve sonra... Ahh!" Caroline, Annie'nin suratındaki dehşet dolu ifadeyi görünce aniden duraksadı. Ben de başımı sağa sola sallıyordum. "Özür dilirim. Tanrım, üzgünüm. Yine başlıyorum. Ben ve koca çenem."

"Yıllardır neye katlanıyorum, görüyor musun?" diye şaka yaptım ortamın havasını değiştirmeye çalışarak.

Annie de gülümsemek üzereydi.

Caroline yastığının üzerinde kımıldanıp, "Hadi bize yeni çocuktan bahset Annie," dedi.

Annie'nin yüzü düştü. Başını sağa sola salladı.

Caroline bana bir bakış attı. Aramızda bir soru işareti belirdi.

İçimde yeni bir endişe filizlenmeye başladı. Geçtiğimiz hafta annemle o kadar çok meşguldüm ki Ed hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Hayır, Ed değil. Elliot. "Doğru," dedim.

Sesim yüksek çıkmıştı, yalandan neşeli durmaya çalışıyordum. "Pankek ister misiniz? Kocaman, çörekotlu ve yabanmersinli olanlardan. Ne dersiniz?"

"Pankekten de hayattan da bıktım," diyerek başını salladı Caroline.

Annie, "Biraz midem bulanıyor. Bir şey yiyesim yok," diyerek yataktan kalkıp tek ayağını halıya koydu.

"Bekle." Caroline kollarını açtı. "Ben tüymeden önce son kez grup kucaklaşması yapalım. Uçağımın düşmesini engellemek için. Ne kadar evhamlı olduğumu biliyorsunuz."

Annie bekledi. Caroline gençleri kolay ikna edebiliyordu. İkimiz de kollarına tutunduk, dış dünyayı unutup bir süre öylece kaldık. Annemin kazasından beri ilk kez doğru dürüst hareketsiz duruyordum, ilk defa birine sarılıyordum. İçimden bir şeyler koptu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

"Pekâlâ hanımlar," dedi Caroline beş yaşındaki çocuğuyla konuşan bir anne edasına bürünerek. "Aşırı duygusallığa gömölmeden önce hastamızın İsviçre çakısı gibi sağlam olduğunu unutmayalım, olur mu?"

Başım la onaylayıp gözyaşlarımı sildim. İçimde iskelet şeklinde, kırmızı damarlı bir ağaçtan oluşan orman tutuştu. Birden aneme çok yakın hissettim. O asla pes etmez. Ben de etmeyeceğim.

"Annie?" diye sordu Caroline.

"Doğru," dedi Annie kısık sesle.

"Hadi," diyerek daha sıkı sarıldı Caroline. Annie'nin başını öptü. "İşte böyle Annie. Kendini suçlama, burada söz konusu kişi büyükanne Rita. Tamam mı?" Caroline bana bir bakış attı. Kız kardeşlere özgü bir anlayışla birbirimize baktık, yeniden konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve çok kısıktı. Sanki çok gizli bir düşünceyi fısıldıyordu. "Bence bizim Rita'mız daha kötülerini atlattı."

Rita

Çürük bir yarayı andıran iç karartıcı ruh hali Foxcote'u esir aldı. Merdiven sahanlığındaki guguklu saat her saat başı ciyakladıığında Jeannie daha da uzaklara dalıp gidiyordu. Dört gündür bu evdeydiler ama herhangi bir gelişme yoktu.

Rita, Nan'in söylediği gibi "doğuştan neşeli" bir kızdı ama yine de Jeannie'nin hüznünün kendisine de geçtiğini hissediyordu. Bu enerji Foxcote'un her köşesini esir almıştı. Bu durum ormana bile yansımıştı, böceklerin cirit attığı boğucu bir hava hâkimdi. Ağaçların üzerinde alçakta duran yüklü bulutlar ipe dizili ıslak çamaşırları andırıyordu.

Rita bu kadar erken bir "atak" daha beklemiyordu. Ya da Jeannie'nin çöküşünün, yaprakların ardında kalmış, giriş bölümleri yosunlarla kaplı eski madenler gibi gizli olacağını ummuyordu. Artık Rita'nın sadakati de zedelenmişti. Dürüst olmaması ne kadar kabul edilebilirdi ki? Walter'a her şeyi bildireceğine söz vermişti, anlaşmaları bu yöndeydi ve Walter eşi Jeannie hakkında bilgi almanın hakkı olduğunu savunmuştu. Ama Rita o kadar emin değildi. "Walter'a bir şey anlatmayacaksın, değil mi?" diye mırıldanmıştı Jeannie geçen sabah. Rita'nın eli titremiş, fincandaki çay bileğine dökülmüştü.

Rita, Walter'ın edindiği bilgileri Jeannie'ye karşı kullanma ihtimalini düşündükçe utançtan yerin dibine girmek istiyordu. Ya Walter ve acımasız doktorları, Jeannie'nin son ruhsal çöküşünün Lawns Rehabilitasyon Merkezi'ne dönmesini gerektirdiğine karar verirse?

Rita gece uyuyamamış, bir sağa bir sola dönüp ne yapacağını düşünmüştü. Zihnindeki düşünceler çürümüş döşeme tahtalarının altındaki fareler gibi etrafa kaçıyordu. Sabah kalktığında ne yapacağını bilmiyordu.

Kısa kısa cevaplar vermek tek çare gibi duruyordu. "Cuma günü. J'nin migreni tuttu. İştahı gitti," yazdı Rita havasız yatak odasındaki masasında. Kalemını çiğneyerek teraryumuna baktı, eğreltiotları aşırı loş ışığı severdi, ardından yine önündeki deftere döndü. Yapamazdı, bu ufak tefek detaylar bile ona rahatsızlık veriyordu çünkü Walter bu kısa cümlelerdeki işaretleri anlayabilecekti. Her şeyi silip defterini kapadı ve masasının çekmecesine yerleştirdi. O defterden nefret ediyordu. Birden Walter'ın yeniden aramasından çekindi.

Geçen öğleden sonra aramıştı. Rita, Jeannie'nin dışarıda gezindiğini söylemişti. Walter'ın sesi keyifsizdi, yoğun bir vardiya sırasında Namibya'daki madenin çöktüğünü söylemişti. Akıl almaz bir felaketti. Acilen Namibya'ya gitmesi gerekiyordu, o yüzden umduğu gibi hafta sonu onları ziyaret edemeyecekti. Rita o anda madende can çekişen insanları zihninde canlandırdı, zavalı insanlar canlı canlı toprağın altında kalmışlardı. Anne babalarını kaybeden çocukları ve hayatlarının saniyeler içinde nasıl altüst olduğunu düşündü. Birden Foxcote'taki sorunlar ona uzak gelmişti ama yine de Walter yurtdışına gideceği için rahatlamış hissediyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Jeannie son derece keyifliydi ve endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Bu ilk yalanıydı, siyah bakalit telefonda terli parmakları izler bıraksa da yalan ağzından kolayca çıkmıştı. Ama yine arayacaktı. Walter gibi bir adam dünyanın öbür ucunda olsa bile karısını kontrol etmenin bir yolunu bulurdu. Ve o zaman Rita bir yalan daha söylemek zorunda kalacaktı.

Üstelik Jeannie'nin ruhsal durumunu Marge'tan da saklaması gerekiyordu. Onun da "Walter'ın tarafında" olduğuna emindi.

Marge'ı olayların dışında tutmak zordu. Rita yardım tekliflerini şiddetle reddettikçe Marge daha fazla destek olmaya çalışıyordu. Saçma sapan bahanelerle haber vermeden uğrar, külüstür arabasını bağırarak egzozundan uzun kuyruğu andıran dumanlar çıkarırdı. Kapıyı çalmak yerine kendi anahtarıyla içeri girerdi. İnatla durmadan toz alır, paspas yapar ve çarşafı değiştirirdi. Elinde sosislerle, sarı yağ zerrecikleriyle bezeli ev yapımı domuz turtalarıyla ve emaye süt sürahileriyle ortalıkta dolaşarak *Bayan Harrington'ı yeniden ayağa kaldırmak* için uğraşırdı. Ve ardı arkası kesilmeyen sorular sorardı. "Bebeği görebildin mi Rita? Cenaze töreni yapıldı mı?" Rita bebeğin ambulansla götürüldüğünü anlattı. Bebeği görememişti. Cenaze töreni düzenlenmemiştir. Jeannie çok hastalanmıştı ve gücü yoktu. Walter da hiçbir şey yokmuş gibi yapmanın herkes için daha iyi olacağını düşünmüştü.

Marge, çamaşır suyu şişesine sarılıp hevesle dinledi. "İçinde biriken onca anne şefkati," diyerek iç geçirdi. Olayın vahametinden ufak da olsa keyif alır gibi bir hali vardı. "Ama o şefkati verebileceği bir bebeği yok."

Rita tüm şefkatin Teddy ve Hera'da toplanmasını umuyordu. Ama Jeannie en yakınlarındaki kasaba Hawkswell'de sayvanlı yatağından çıkmıyordu. Odasının penceresinden, kalın sarmaşıkların arasından dışarıya, yaz esintisinde çırpınan ağaçlara bile bakmıyordu. Jeannie ışığın gözlerini rahatsız ettiğini söylüyordu. Rita pencereleri aralık bırakıyordu, koyu kırmızı perdeler esintiyle birlikte nefes alan ciğerler gibi şişiyordu.

Jeannie'yi tetikleyen şey telefon görüşmelerinde aldığı haberlerdi. Rita bundan çok emindi. Jeannie'nin migren atağı, ilk gecelerinde Marge'ın gülünç derecede büyük çizmelerle ortaya çıkıp üç kere üst üste arayan adamdan bahsetmesinden bir süre sonra başlamıştı. Arayan Don'dan başka kim olabilirdi?

Rita, Harrington'larla çalıştığı müddetçe Don Armstrong hep bayatlarındaydı. Başta eve bir canlılık ve karizma getiren eski bir

aile dostu, küstah bir hikâye anlatıcısı gibi görünmüştü. Ama sonra Don, Rita'ya tuhaf ve rahatsız edici bakışlar atmaya başladı. Rita onu rüyalarında görmeye, kan ter içinde sırılsıklam çarşaf- larla kendinden iğrenerek uyanmaya başladı.

Don'un hafta içi çocuklar okulda, Walter ofisindeyken Jeannie ile görüşmek için aradığını fark etti. Jeannie telefonu kulağına dayayıp kısık bir sesle, samimi bir tavırla konuşur ve hamile gö- beğini küçük daireler çizerek okşardı.

Bebeğin ölümünden sonra ve Walter'ın tabiriyle Jeannie "kendini kaybettikten" sonra her şey değişti. Artık gelen giden olmuyordu. Marketteki insanlar gözlerini kaçırıp boğazlarını te- mizlerdi. Rita korkunç, bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi ondan kaçarlardı. Rita, insanlar öldüğünde artlarında bıraktıkları boşlu- ğun ölenin boyuyla doğru orantılı olup olmadığını merak etti.

Sadece son aylarda, Jeannie Lawns Rehabilitasyon Merke- zi'nden döndüğünden ve hapların dozu arttığından beri, Don tekrar ortaya çıkmaya başladı; Walter işte, çocuklar okulda oldu- ğu zamanlarda. Rita, Don'un gri arabasının homurtusunu duyar ve yapılacak bir iş bahanesiyle ortadan kaybolurdu. Eve döndü- ğünde Don gitmiş olurdu ama keskin, baharatlı parfümünün kokusu havada asılı dururdu. Jeannie ise halsiz, beyaz havlulara sarınıp banyodan yeni çıkardı. Solgun teninden şehvetli bir bu- har yükselirdi.

Rita ikisinin ne işler karıştırdığını düşünmemeye çalışırdı (Kraliçeyi düşünmek ya da büyükanneye oje sürmesinde yar- dımcı olduğu fosilleşmiş tırnaklarını aklına getirmek işe yarar- dı). Ama birden zihninde uygunsuz bir sahne canlandı. Uyluğun iç kısımlarını okşayan bir parmak ve dolgun bir kalça. Çok kafa karıştırıcı geliyordu. Kendini kirlenmiş ve bu suça ortak olmuş gibi hissediyordu. Bunu onaylamıyordu. Anne olmak demek ku- sursuz olmak demektir! Ama yine de Jeannie'nin eski günlerdeki gibi yeniden mutlu bir kadına dönüştüğünü görünce Rita'nın kal- bi yumuşamıştı.

Keşke Walter'ın ilgisi de Jeannie üzerinde aynı etkiyi yarat-
saydı. Elinden geleni denemişti. Jeannie'nin vazolarda soldurup
kuruttuğu demetlerce karanfiller, kapağı bile açılmayan yemek
kitapları ve yeni bir halı temizleyici almıştı. Jeannie'nin soğuk
teşekkürü karşısında şaşkınlıkla yenilgiye uğrayan Walter'ı gör-
mek, buna şahit olmak yürek burkucuydu. Jeannie'nin boşanma
taleplerini defalarca reddettiğine Rita kulak misafiri olmuştu,
aralarındaki "soğukluğun" tedavi edilmesi gereken geçici bir de-
lilik olduğunu düşünüyordu Walter. Bebekten nadiren bahseder-
di, bir keresinde bebek yerine "o şey" demişti ve Jeannie'yi çocuk-
ların velayetini almakla tehdit ediyordu. Rita bu tavrı yüzünden
Walter'dan nefret ediyordu ama öte yandan Walter da reddedil-
miş bir adamdı. Rita bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Rita, Walter'ın Don'u bildiğinden emindi ve bunun ken-
di kendine geçeceğini düşündüğünden şüpheleniyordu. Her
şeye rağmen Rita'nın "Don etkisi" dediği şey uzun sürmedi.
Jeannie'nin içini kemiren üzüntüsünden kaçmanın bir yolu, kısa
ve şehvetli bir rüyaydı. Don bir odaya girip her şeyi altüst etmişti.
Jeannie'nin de ihtiyacı olan buydu, sadece unutmak.

Don'un ziyaretinden sonra bulutlar bir süreliğine dağılacak
ve sonra başka bir ruh hali çökecekti. Rita olacakları kestirebi-
liyordu, süslü tavanların altında farklı bir soğukluk hâkimdi.
Jeannie de ev içindeki eski hayatına dönemeyeceğini düşünerek
gök gürültülü fırtınaya maruz kalmış bir hayvan gibi huzursuz
hissederdi. Sürekli kıyafetini değiştirir, telefona bakıp dururdu.
Walter'la kavga eder, çocukları terslerdi, özellikle de Hera'yı.
Don'un ziyaretlerinden önceki haline dönerdi, hatta daha da kö-
tüleşirdi.

Rutubetli yatak odasının duvarlarında uzun zamandır asılı
duran, nemden kabarmış William Morris posterine bakıp başka-
sının aşk hayatı hakkında kafa yordüğünü fark eden Rita, sandal-
yeyi masaya iterek pencerenin kenarına yürüdü. Ellerini soğuk
cama uzatıp parmaklarını esnetti.

Pencerenin her bir dikdörtgen paneli bir kitap büyüklüğündeydi. İlerideki ormana tuhaf bir canlılık veren cam, tıpkı deri gibi zamanın etkisiyle yıpranmıştı. Ağaçların ardında ne olduğunu görmeye, uzaktaki mavi isin gökyüzünden mi yoksa göz alıcı yapraklardan mı yayıldığını anlamaya çalıştı. Gözlerine ayak uydurmaya çalışan zihninin de gerildiğini hissetti. Londra başka bir galaksi kadar uzaktı. Bu durum Don'un da o kadar uzakta olduğu anlamına geliyordu. Tekrar arasa bile burada kaçak gibi saklı ve güvendediler. Artık endişelenmesinin bir anlamı yoktu. Yapması gereken bir işi vardı. Çamaşır, öğle yemeği onu bekliyordu. Hem çocukları da Marge'ın tehlikeli ormanından uzak tutması gerekiyordu.

Sylvie

“Kesinlikle bir demet krizantemden daha güzel,” dedim hemşirelerin odasında duran gizemli sırça fanusa bakarak. Fanusun içinde malakit yeşili eğreltiotları, yosun, kaya ve taşlı toprağın içinden uzanan beyaz kökler bulunuyordu. Buna ne deniyordu? Evet, teraryumdu bu. Çok şık ama beni neden rahatsız hissettirdiğini bilmiyordum.

Caroline ne düşünürdü acaba? Ablam Amerika’ya uçalı neredeyse bir hafta olmuştu. Birbirimize moral vermek için haftada bir telefonda konuşuyoruz. Yolun sonunda bizi kederin değil, umudun beklediğine karar vermiştik. “Bunu kimin içeri aldığını gördün mü Kerry?”

“Benim vardiyam değil, üzgünüm,” dedi hemşire.

“Üstünde not olmaması biraz tuhaf.” Hem gösterişli hem tuhaf bir hediye idi.

Başka bir hemşire, “Belki Rita’mızın gizli bir hayranı vardır,” dedi elleri klavyede, gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Olabilir,” dedim şüpheyle. Annem, babamın vefatından sonra başka adamlara pek bakmamıştı (“Bir an önce köpek alırım hayatım”).

Teraryumu döndürüp farklı açılardan da hayranlıkla inceledim. İçinde yosunların arasına iliştirilmiş, reçine kaplı, kibrit kutusu büyüklüğünde minyatür bir ev olduğunu gördüm. Ev, her

şeyin boyutunu değiştirmişti. Eğreltiotları ağaca, taş da bir kayaya dönüşmüştü. Böylece huzursuzluğum yerini başka bir şeye bıraktı. Bu gördüğüm şeyi kolay kolay hafızamdan çıkaramam.

Daireme dönünce çantamı boşalttım ve sandaletlerimi yanıp ağrıyan ayaklarımdan çıkardım. Gözüme bir şey ilişti, irkildim. Annie'yi kanepede battaniyeye sarılmış şekilde görmeyi beklemiyordum. Kendini evinde hissetmesine sevinerek gülümsedim. "Ne güzel bir sürpriz!"

"Selam anne," diye mırıldandı Annie, telefonunu gençlere özgü bir hızla kontrol etti. Burnundan kıl aldırmayan yeni erkek arkadaşından bir mesaj bekleyip beklemediğini merak ettim. Ondan yaşça büyük müydü? Evli miydi? Sormaya cesaretim yok.

"Büyükannem nasıl?"

"Fena sayılmaz," dedim umutla. Hayattaydı! "Hey! Şuna bak." Teraryumu dikkatlice saman kâğıdından çıkarıp mutfak tezgâhının üstüne bıraktım. Hâlâ bakınca bir orman görüyorum.

"O ne?" diye doğruldu Annie.

"Teraryum. Birisi büyükannene getirmiş. Harika, değil mi? Ama odasına çiçek kabul etmiyorlar. İstersen odana koyabilirsin."

"Süper," dedi gözleri kıpkırmızıydı, ağlamıştı.

"Büyükannen hayatına devam etmeni isterdi, biliyorsun değil mi?" dedim omzumun üzerinde. Bir yandan da raftaki çaydanlığa uzanmaya çalışıyordum. Annem olsa, "Bize çay lazım, güzel bir fincan çay," derdi. Annie'yle olmaktan ne kadar keyif aldığını ve ne zaman Annie'ye bakılması gereken acil bir durum olsa, ki bu sık sık olurdu, annemin hevesle destek olduğunu düşündüm. "Kankalarını ve seni Glastonbury Festivali'ne götüren kadın o, hatırladın mı? Ve kapıda otuz sterlini avcuna sıkıştıran. Onun yüzünden kendini harap etmene kızardı." Balkonun pencerelerini açtım, zerdeçal ve kızarmış sarımsak kokuları içeri girdi.

"Seninle çok gurur duyuyor Annie. Başardığın her şeyle. Cambridge'te matematik okumaktan bahsediyoruz, farkında mısın?"

Annie yanıtız kaldı.

Ben matematiği zar zor geçerdim. Öğretmenlerin, "Kolay dikkati dağılıyor, dersleri ciddiye almıyor," diyeceği türden sorunlu bir öğrenciydim. Bir an önce Londra'ya taşınıp kendi paramı kazanmak, âşık olup göz alıcı bir hayat kurmak için can atıyordum. Geldiğim yeri, kim olduğumu unutmak için. Annie benim için çığır açmış bir kızdı.

Steve ve ben bir şeyleri doğru yapmıştık demek ki. Dört düşük yaşadıktan sonra bebek için uğraşmayı bırakıp tüm paramızı tek harika çocuğumuza yatırmaya karar verdik. Büyürken anne ve babamız, yetmişli yıllara özgü, "her şey olacağına varır" düşüncesiyle Caroline ve beni kendi halimize bırakmışlardı. Ama Annie keman, tenis, Kumon* dersleri almış ve özel hocalarla eğitim durumunu şaha kaldırmıştı. Ona hep, "Ne kadar çok çalışırsan istediğin şeyleri yapmakta da o kadar zgr olursun. Kafana koyduğun her şeyi yaparsın Annie, hiçbir şeyin sana engel olmasına izin verme," dedik. Ve Annie de sözümüzü dinledi. Su ısıtıcısının düğmesine bastım. "Cambridge senin gibi birini kazandığı için çok şanslı Annie."

Beni hayrete düşüren bir tavırla, "Cambridge olayını bytmesen olur mu?" dedi. Kaşlarımı çatıp ona döndüm. Bu nereden çıkmıştı?

"Dersleri geemeyebilirim," dedi alt dudağımı ısırıp bakışlarını kaçırarak. "Gitmek bile istemeyebilirim."

Neredeyse bağırarak, "Gitmek zorundasın!" diyecektim (Annie'nin şaha kalkacak kariyerini, emekli maaşını, sigortasını, serbest meslekte çalışanların yaşadığı iyi ve kötü koşullara karşı kazanacağı gücü, Cambridge'te tanışıp evleneceği çocuğu hayal etmeye başladım). Onun yerine samaladığımı fark ederek kendimi tuttum.

Su ısıtıcısından ses geldi. Ama Annie'nin yüz ifadesindeki bir şey çay içme arzumu silip atmıştı. Tam olarak ne olduğunu anlayamasam da bir şeyler değişmişti. Aramızda sabahın ilk saatlerinde kanalın etrafını saran, hareket halindeki, hassas bir sis bulutunu andıran engel vardı. Buzdolabını açtım. "Hadi, bugün

* Kumon yöntemi, matematik eğitimcisi Toru Kumon'un temellerini attığı, kendi kendine öğrenme, kendini geliştirme yöntemi. (E.N.)

erkenden öğle yemeğimizi yiyelim. Çiftçi pazarından aldığımız o çizgili harika domatesler vardı değil mi?"

Annie yaklaşıp mutfak tezgâhına yaslandı, bakışlarını teraryuma dikti. "Anne..."

"Humus da ister misin?" diye sordum yapış yapış bir hardal şişesini kenara iterek. "Humus nerede? Her şey kayıplara mı karışıyor?"

"Hayır," dedi tek parmağını teraryumun camında gezdirirken. Bakışlarını benden kaçırıyordu. "Ben yedim."

"Salam peki?"

"Onu da yedim."

Bir şey demedim ve kesme tahtasına uzandım. "Ah, kahretsin. Ekmeğimiz de bitmiş." Aşağıdaki kanaldan bir teknenin homurdanan motorunun sesi geliyordu. Birileri gidiyordu. O teknedeki adam olup olmadığını merak ettim. "Markete gidip geleceğim. Bir dakika." Cüzdanımı aldım. Belki teknedeki adam giderken yanından geçerdim.

"Anne..."

Mutfak sınırları içinde son derece somut bir şeyin gezindiğini, bir tıkanıklık olduğunu fark ettim. Teraryum bile içinde sayısız ateşböceği hapsolmuş gibi parıldamaya başlamıştı.

"Konuşmamız lazım."

"Ah." Kalbim yerinden çıkacaktı. Bu konuşmayı hem bekliyor hem de yüzleşmekten korkuyordum. Annie, Steve'le yaşamak istediğini söyledi. Geçen hafta boyunca yeşertmeye çalıştığım tüm umutlarım suya düşmüştü. Acılar içinde annemi özlüyordum, o Annie'ye ne söyleyeceğini bilirdi. "Bak, baban için de benim için de hiçbir şey kolay değil..." diye lafa daldım. "Ve evet, haklısın. Sana her şeyi daha önce açıklamalıydım..."

"Mesele o değil," dedi avuç içleriyle gözlerini kapayarak. "Anne, sorun daha büyük."

Hareket halindeki teknenin sarsıntısı, pembe odayı sessizliğin ortasında bir o yana bir bu yana sallıyor gibiydi. Hatta, "Annie, tatlım, sorun ne peki?" derken bile içten içe bu konuşmadan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Rita

Hera ve Teddy mutfak kapısından hızla girdiler, nefes nefeseler. Saçları darmadağın, yanakları al al. Rita ormandaki bir tür vahşi kuvvetin çocukları etkisi altına aldığını fark etmişti (Regent Park'ta yapılan bir gezinti asla bu etkiyi yaratmazdı). Günün her saati peşlerinde olamadığı için endişeleniyordu. Tavşan gibi duvardaki deliklerden bir giriyor bir çıkıyorlardı. Bahçe kapısını açıp, "Öğle yemeği zamanı!" diye bağırduğunda nefesini tutardı. Çocuklar ağaçların ardından çıkıp, paslı kapının mandalı arkalarından kapanıncaya kadar endişesi yerini paniğe bırakırdı.

Rita çocukların ortadan kaybolduğu bu dakikalarda nerede olduklarını, kıyafetlerini ve tırnaklarını hırpalayarak geçtikleri bataklık yolları ya da eve dönerken kullandıkları kestirme yolları zihninde canlandıramıyordu. Endişelerinin yersiz olup olmadığını ya da ormanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bilemiyordu. Sandviçlere hardal sürmeyi bıraktı. "Kütük yığınınna tırmanmadınız değil mi?" Sağlam şekilde istiflenmeyen, her an devrilmeye hazır devasa kütük yığını zihninde canlandı.

"Merak etme Koca Rita. Teddy'nin hayatını kurtardım ve tembihlediğiniz gibi evin yakınlarındaydım," dedi Hera bir muhafız selamını taklit ederek. Sırt çantasını yere bırakıp bir şeyler

yemek için mutfağa yürüdü. "Gerçi bu renkli mantarlar epey lezzetliydi, değil mi Teddy?"

"Ne?" dedi Rita, karnına ağırlar saplandı.

Onu kızdırmaktan keyif alan Teddy ve Hera kahkahalara boğuldular.

"Böyle şeylerin şakası olmaz," dedi Rita sinirle. Rahatlamıştı ama bir yandan da üst kattaki kasvetli sessizliğe gömülen anneleri için endişelenmekten kaçıp, saatlerce abla kardeş vakit geçirmelerinin getirdiği dostluğu görmek onu mutlu etmişti. Çocukların burada kendilerini oyalamaları güzeldi. Çünkü Rita, Jeannie'yi uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Foxcote'ta günler uzun ve yavaştı; şafak vakti işe koyulan koronun şamatası ile yarasaların cümbüşü arasında uzun bir süre vardı.

O yaz Londra'da kalsalardı her şey tümüyle farklı olurdu. Jeannie depresyona girse bile rutinin verdiği güvenle Londra'daki evinde rahatça dolanabilecekti. Ve Rita da işini hakkıyla yapıp çocukların güzel bir yaz geçirmesi için onları British Müzesi'ne, Kew'deki Palm Botanik Bahçesi'ne ya da akşamüzeri tozla toprakla oynayabilmeleri için Thames kenarına götürebilirdi. Jeannie'nin feragat ettiği ve Rita'nın da son derece keyif duyduğu birçok gezi planlayabilirdi. Rita böyle bir iş için üstüne bir de para aldığına asla inanamıyordu. Kew'deki kakao ağacının tatlı ve ılık kokusunu, Viktorya Dönemi'ne ait bir vazonun avucunda bıraktığı kadifemsi kalıntısını hatırlayınca kalbinde Londra özlemi hissetti.

Hera, "Hem ormandan bu kadar korkmamalısın," dedi Rita'yı düşüncelerinin odağından kopararak.

"Korkmuyorum!" diye yalan söyledi Rita, sesine alaycı bir ton takınarak.

"Senin kadar uzun olsaydım hiçbir şeyden korkmazdım," dedi Teddy içini çekerek. Alnındaki bukleleri havalanmıştı. "Çabuk büyümek istiyorum."

“Sabırlı ol. Zamanı gelince benden daha da uzun olacaksın.” Rita, Teddy’nin yetişkin bir adam olduğunu hayal edince içi acıdı. Ergenliğinin uçsuz bucaksız bir okyanusa atılan şişenin içindeki mesaj gibi kayıplara karışacağını düşündü. Teddy’nin buklelelerinden bir tutam alıp huzursuzlukla kokladı, “Bu kül kokusu da ne?”

Teddy, “Ufak bir ateş yaktık,” dedi neşeyle.

Hera, Teddy’ye susmasını tembihleyen gözlerle bakıp ağzına bir dilim peynir attı. “Sorun yok Koca Rita. Söndürdük.”

Rita’nın kanı dondu. Londra’daki ev son haliyle zihninde canlandı. Dizi dizi beyaz dişlerin arasındaki tek çürük gibi, sıvası kararmış, morsalkımları solmuş vaziyette ayakta kalmaya çalışıyor.

“Öyle kafanıza göre ateş yakamazsınız!” diye çıkıştı Rita. “Peki, kibritler kimde?” diye sordu avucunu açarak. Bakışlarını önce Hera’ya sonra Teddy’ye çevirdi. Suçlu olan Teddy gibiydi.

Ama kibritleri dar şortunun cebinden gönülsüzce çıkarıp kızgınlıkla homurdana homurdana teslim eden Hera’ydı.

Rita kibritlerin ortadan kaybolduğunu fark etmediği için kendine kızdı. Ama Foxcote tıpkı ormanın kendisi gibi hâlâ yabancı ve muhtemel felaketin en sıradan kılıklarda gizlendiği bir yer gibi görünüyordu. Mahzenin zemini metal hayvan tuzaklarının paslı çeneleriyle doluydu. Balta, pala. Bir dolapta eski bir silah koleksiyonu vardı (Dolap kilitli değildi, görünürde bir anahtar yoktu). Bir bisküvi tenekesinde küçük bir tabanca bulmuştu. Bu durumu Marge’a sorduğunda sanki Garibaldiler arasında ölüm-cül silah saklamak tamamen normalmiş gibi omuz silkti ve kendine bir silah edinmekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Rita kibrit kutusunu Galler tarzı şifonyerinin üst rafına, yontulmuş sütçüklerin arasına, kimsenin ulaşamayacağı bir yere koydu. Akşam yemeği için kullanılacak Savoy lahanasını süzüp Belfast lavabosunda soğuk tuzlu suda yıkadı. Boğulan sümüklü böcekler yüzeye çıktığında bir sürahi limon suyu aldı. “Al Teddy. Anne ol bakalım,” diye ekledi çok düşünmeden.

Kiremitli toprak zeminde yapış yapış izler bırakarak sürahiyi ahşap mutfak masasına taşıdı.

“Otur Hera,” dedi Rita. Neden hâlâ orada ürkek bir tavırla dikildiğini merak ediyordu. “Ne oldu?”

“Bunları topladım. Annem için,” dedi Hera ve eğilip sırt çantasından küçük bir demet leylak mavisi çiçek aldı. Buketi masanın üzerine dikkatlice bıraktı. Kendinden pek emin olamayarak başını kaldırdı. “Sence bunları beğenir mi?”

Hera’nın solgun gözlerindeki belirsizlik ve eksiklik Rita’nın kalbine dokundu. Birden onun yaşlarındaki güvensizliğini ve yalnızlığını hatırladı. Oyuncak bebek evlerinden keyif almak için fazla büyük, fakat kendi hayatın üzerinde kontrol sahibi olmak için de çok genç olduğunuz tuhaf bir yaştı gerçekten. Hem kadın olmaktan korkuyor hem de bunun için can atıyordu. Halen için için anne olmak istiyordu. “Ah, Hera. Nasıl beğenmesin? Çiçekleri suya koyayım.” Çiçekleri reçel kavanozuna yerleştirdi.

“Ama bende annem için çiçek yok,” diye lafa atladı Teddy. Soluk soluğa kalmış, taburenin üstünde oturuyordu, ipeksi siyah saçları güneşte solmuş tişörtünün üstüne dökülüyordu. “Anneme Hera’nın çiçek vermesi, benim vermememhiç adil değil,” dedi.

Rita, Teddy’nin tabağına bir sandviç koydu. Üzerine eğilip kabukları kopardı. “Bu bir yarışma değil ki Teddy,” dedi nazikçe. Her ne kadar dışarıda başıboş dolaşırsalar da Hera ile Teddy’nin evde annelerinin sıcaklığı ve ışığı için yarışan orman bitkileri gibi olduklarını fark etti.

“İlk benim aklıma geldi,” dedi Hera kendini savunarak.

“Hayır, çiçekleri benden gizli gizli topladın,” diyerek masanın altından tekmelemeye çalıştı Teddy ama bacakları çok kısa olduğu için ıskaladı. Sandviçten bir peynir dilimi çıkarıp kenardan akan hardalı yaladı. Kısa süre sessizlik oldu. Rita, Teddy’yi nasıl neşelendireceğini düşündü ve oyun oynamayı teklif edeceği sırada Teddy, “Annem yine mi hasta ki ona çiçek topladın?” diye sordu.

“Annen...” Teddy’ye yalan söylemek Marge’a yalan söylemekten daha zordu. “... biraz keyifsiz hissediyor.” Rita çocuğun omzunu sıkarak ona güven vermeye çalıştı.

“Şifre bu Teddy,” dedi Hera, Teddy’nin önündeki kabukları iterek. “Neyin şifresi olduğunu biliyorsun. Hera, Rita’ya baktı ve ağzında ekmek varken, “Ben ona yalan söylemeyeceğim!” diye itiraz etti. Teddy’nin alt dudağı büzüldü ve kız kardeşinin önünde bir bebek gibi ağlayamadığı için kızarıp bozardı. “Ama annemin iyileşmesini istiyorum,” dedi. Rita da “Zamanla iyileşecek Teddy,” diye yanıtladı.

Teddy boş gözlerle Rita’ya baktı. Rita çocukken hiç zaman algısının olmadığını anımsadı. Güzel şeyler ılık hızında gerçekleşirdi. Sıkıcı şeylerse asırlar sürerdi. Üstelik zaman, büyüklerin söylediği gibi hiçbir şeyi çözümüyordu, sadece insanı yaşlandırıyordu.

Rita, “Gel buraya,” diyerek Teddy’yi kucağına alıp ona sıkıca sarıldı. Hardal, toprak ve nemli yün kokuyordu.

Bu çocukları seviyorum, diye düşündü. Midesine sert bir tekme yemiş gibi hissetti ve bu durum karşısında hayretler içinde kalmıştı. Kendini hızla toparladı. Bir iki yıl içinde Teddy de babası gibi gemilere gönderilecekti (Walter bir keresinde gemide olduğu her dakika nefret ettiğini söylemişti) ve hepsi tarafından unutulacak, sadece aile fotoğraflarının kenarında büyük, puslu bir silüet olacaktı.

Başkasının çocuklarını sevmenin ve ardından iş bittiğinde nereden geldiği belirsiz bir kederle kalmanın dadıların kaderi olduğunu biliyordu. Hem hiçbir işinin Teddy ve Hera kadar anlam ifade etmediğini de biliyordu. Teddy’nin kucağındaki ağırlığını, ona hissettirdiklerini, kucağına nasıl yerleşip şekle girdiğini asla unutmayacaktı. Ya da Jeannie’nin Lawns Rehabilitasyon Merkezi’ne kapatıldığı gün Teddy ona dönüp, “Artık annem sen misin?” dediğinde “evet” diyebilmek için can attığını hatırlamamıştı.

“Bizi görmek istemiyor, değil mi Koca Rita?” dedi Teddy. Sesinde gözyaşlarıyla verdiği mücadelenin yansıması duyuluyordu. “Annem çok hasta.”

Rita, Teddy’nin annesinin yine Lawns’a giderek ortadan kaybolacağını düşündüğünü biliyordu. Buna dayanamıyordu. “Beni takip edin. İkiniz de. Yukarı.”

Rita, Jeannie gitmelerini isteyebilir diye düşünerek kapıya tıklamadı. Hera ve Teddy arkasında duruyor, geri çekiliyorlardı. Annelerinin onları hoş karşılayıp karşılamayacağından ya da annelerinin hangi yüzüyle karşılaşacaklarından emin değillerdi.

Rita yatağın üstüne bir tepsi yerleştirdi. Tepside süt, sandviç ve kızarmış çörekler var. Sonra perdeleri açtı, toz zerrecikleri odanın ortasında dönmeye başladı. Sessizliği bozarak usulca konuşmaya başladı.

Saçaklarda ahır baykuşları ve bahçede çok gürültülü bir ağaçkakan var. Teddy’nin kütük yığnında da kör yılanlar. Rita omzunun üzerinden gevezelik ediyordu, pencereyi sertçe açtı, yaprakların ve toprağın tatlı kokusu odaya doldu. İleride bulutları andıran koyun sürüsü ormanlık alan boyunca ilerliyordu. Sarmaşığı itti ve arılar heyecan içinde uçuştı. Rita arıları güvenli bir şekilde gökyüzüne savurdu.

Jeannie yattığı ininden yavaşça çıktı. Sürekli uyumasına rağmen çok bitkin görünüyordu. Gözleri boş ve bayıktı, gözlerinin altlarıysa morarmış ve kurumuştı. Rita yastığının altından ölen bebeğin eşyalarının bulunduğu çantanın çıktığını gördü, kalbi acıdı.

“Anneciğim!” diye kendini yatağa attı Teddy. Jeannie parmaklarını Teddy’nin saçında dolaştırdı, çocuğa eğilip hafif ama anlayışlı bir tebessümle, “Merhaba küçük askerim,” dedi.

Rita kapıda gezinen Hera’yı çağırdı. Hera solmaya başlayan kır çiçeklerinin bulunduğu küçük reçel kavanozunu tutuyordu.

Dikkatlice yatağın kenarına tünemiş, yatağın ortasına yanaşmaya cesaret edemiyordu. Rita gülümsedi. Jeannie henüz çiçekleri fark etmemişti ama fark edecekti.

Jeannie elini ağzına götürerek esnedi. "Başka telefon geldi mi?" dedi. Rita başını hayır anlamında salladı. Jeannie'nin yüzü düştü. Rita içinden, çiçekleri gör, Hera'yı gör, diye geçirdi.

"Ben... Ben sana bir şey getirdim annem." Hera reçel kavanozunu tepsinin üstüne bıraktı, püskül püskül dökülen kâküllerinin altından annesini dikkatle izledi.

Rita, "Hera bu sabah ormana gidip bunları senin için toplamış," dedi Jeannie'nin çocukları takdir etmesini umarak. "Senin için Jeannie."

"Çok güzeller," dedi Jeannie. Sesinde çiçeklerin güzelliği canını yakıyormuş gibi bir tını vardı. Jeannie uzanıp bir çiçeğe dokunduğunda Rita gülümsedi. Ama çiçeğin yaprakları hemen Parma menekşesinin yaprakları gibi çarşafın üzerine dağıldı. "Ah," dedi Jeannie. "Ah."

Rita göz kırptı. Herkes çıplak kalan koparılmış çiçeğe sus pus bakakaldı. Gözyaşları Jeannie'nin yanaklarından süzülüp kar beyazı çarşafa döküldü.

"Ne zaman seni mutlu etmeye çalışsam bir şeyler ters gidiyor," dedi Hera.

Düzenleme
Ny.ozlem

Sylvie

Hamilelik testini yeniden salladım. Hayır, diğer ikisinde olduğu gibi bu sefer sonuç değişmedi. Çizgi belirgin ve masmaviydi. Mutfak masasında oturup sersemlemiş bir halde güvensizlikle sonuca bakarken vücudumda garip bir enerjinin açığa çıktığını fark ettim; testin onayı içimde gömülü tehlikeli bir devreyi şiddetli, çirkin bir sarsıntıya bağlamış gibi.

“Sıçayım,” diye homurdandım, ellerim kenetli. Annie’nin yürüdüğü balkona baktım, telsiz telefonumuzu kulağına dayamış. Yüzü ağlamaktan şişmiş. “Bilmiyorum...” dediğini duyabildim. Elliot. Onuna konuşuyor olmalı. Ve kızıma her ne söylediyse hoşuma gitmedi. “Hayır. Ben... Söz veremem... Üzgünüm,” dedi Annie.

Yakıcı bir duygu içimi kapladı. Zıplayıp balkon kapısından içeri girdim, telefonu almak için elimi uzattım. Neyse ki Annie direnmeden telefonu bana verdi ve içeri girdi. Kısa süre sonra yatak odasının kapısını çarptığını duydum.

Titrek elimde tuttuğum telefon ısınmıştı, bomba gibiydi. Ve o sırada güven veren, açık görüşlü ve iş bitirici bir anne olmadığımı anladım. Bu duruma geleceğimizi hep hayal etmiştim. Çünkü o oğlanı öldürmek istiyordum. Yumruklarımı gökyüzüne savurdum. Neden *benim* kızım?

Derin nefes aldım. “Merhaba?” dedim. Sakın. Çıldırma. “Ben Sylvie, Annie’nin annesiyim.”

“Helen Latham,” dedi havalı bir ses. Biraz tizdi. “Elliot’ın annesi.”

Bir an dut yemiş bülbüle döndüm. Karşıdaki teknenin kapısının açıldığını gördüm. Her şey yavaşladı.

“Kızınızla konuşmamı tamamlamak istiyorum,” dedi Helen çekinmeden. “Kendisini telefona verebilir misiniz lütfen?”

Kadına karşı direnip, “Benimle konuşmanız daha iyi olur,” dedim kendimi toplayarak. “Kızım şu anda çok üzgün.”

“Ah, Elliot perişan,” diye yanıt verdi kadın gecikmeden.

“Keşke kızım ile doğrudan konuşmasaydınız,” dedim. Nezaketimi korumaya çalışmak çok zorluyordu.

Balıkçıl, güvertesine oturup gitarını tıngırdatmaya başladı. *Radiohead*’den bir parça.

“Bakın, Vicky...”

“Sylvie.”

Balıkçıl tüm ihtişamıyla beni banktan izliyor. Kanalin saçtığı yeşil ışık zerreleri gitar notalarına karışıyor gibi. Her şey sallanıyor. Başım dönüyor. Tanrım. Hayatım felakete döndü. Hiç iyi değil. Annemi geri istiyorum.

Helen boğazını temizledi. “Bu meselenin en kısa sürede halolmasını istiyorum.”

“Henüz bununla ilgilenecek vakti olmadı,” dedikten sonra duraksayıp kendime hâkim olmaya çalıştım. *Hangi mesele?*

“Sorun para mı?”

“Efendim? Hayır.” Belli ki Helen tüm sorunlarını parayla halletmeye alışmış varlıklı Londralı kadınlardandı. Karanlık ve odağını kaybetmiş bir öfke içimde kabarmaya başladı. Anlamı belirsiz ama gücünü midemde hissedebiliyordum. Soğuk metal korkuluğu tek elle tutup sıktım.

“Size masum bir genç adamın geleceğinin söz konusu olduğunu hatırlatabilir miyim?”

“Pek masum değil,” dedim. Sesim titremişti.

“Elliot henüz yirmi bir yaşında. Hayattaki yerini bulmaya çalışıyor. Annie eğer yersiz hayaller kuruyorsa... Açıkça söylemek gerekirse oğlum baba olacak konumda değil.”

“Annie on sekiz yaşında ve Cambridge’ten teklif aldı.”

“Cambridge mi?” Kadının şaşkınlığını gizleyememesine sevinmiştim.

“Anladım,” dedi yaklaşımında ufak da olsa bir değişim vardı, “O zaman ikimiz de aynı kanıdayız, değil mi? Hafta sonu bitince tekrar arayacağım. Annie randevusunu aldıktan sonra.”

Bir tıklama sesi duyuldu ve ardından hat kesildi. Lanet olsun. “Orospu!” diye bağırdım, sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı. Gözlerimi kısıp terden yapış yapış olan ellerimle kapadım.

“Sen iyi misin?”

Ellerimi gözlerimden çektiğimde güvertedeki adamı gördüm, gitarının üzerinden eğilmiş bana bakıyor. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. “Ben... Hayır. Evet, tabii ki,” diye yanıtladım ve sonra içeriye koştum.

“Annie?” Banyonun kapısı kapalıydı. Arkasından seslendim. “Elliot’ın annesi seni aramamalıydı. Her ne söylediyse aldırma. İyi misin, sana diyorum? İçeri gelebilir miyim tatlım?” Annie yanıt vermedi. Kapıyı ittim. Banyo bomboştu. Lavabonun her yerine hamilelik testleri saçılmıştı. Kalbim yerinde çıkacaktı. Annie’nin odasına koştum, yatağındaki dağınıklığı ve çekmecesinden uzanan iç çamaşırı yığınlarını inceledim. Yüksekten düşmüş, beynime kan sıçramış gibi hissettim. Annie gitmişti.

Rita

Saat 4.45'te Rita'nın zihni arı kovanı gibi meşguldü. Rita kal-kıp loş ışıkta kapısının arkasında asılı duran bir insanı andıran sabahlığına uzandı, demir yatak huzursuzluk verici bir şekilde sallandı. Artık yatakta yatmanın, uyumaya çalışıp dalamamanın, Jeannie'yi, çocukları ve bahçe duvarına dayanan ormanın tehlikelerini düşünmenin bir anlamı yoktu. Ve Walter'ın da dediğı gibi ona düşünmesi için para vermiyorlardı. İşi ev halkının güvenliğini sağlamaktı ve bunun için de bu yeri iyice öğrenmesi, avucunun içi gibi bilmesi gerekiyordu. Nadir de olsa kendine vakit ayırdığı zamanlardan birindeydi ve teftişe çıkmak için bundan iyi bir fırsat olamazdı.

Evin alt katından yaşlı bir kadının sandalyesine yerleşirken çıkardığı sesler gibi çatırtılar geliyordu. Mutfağın soğuk fayanslarına parmak ucunda basarak ilerledi, yandaki tezgâhtan bir bisküvi aşırıp arka kapıyı açtı. Gökyüzünün doğusu hâlâ kıpkırmızıydı, sanki uzaktaki bir orman yangınından akıp geliyordu.

Zihnindeki bu rahatsız edici düşünceleri savdıktan sonra Marge'ın odunluktan çıkardığı erkek çizmelerini aldı, sinir bozucu şekilde ayağına tam olmuşlardı. Sabahlığının kemerini sıkılaştırdı, belindeki baskı hissi güven vermişti.

Bahçedeki patikanın kırık taşları ayaklarının altında sallamıyor, ağaçlardan kuş cıvıltıları yükseliyordu. Kapının yakınında, yaz coşkusundan parıldayan bembeyaz ortanca öbeğinin yanında durdu ve dönüp eve baktı. Çamurda büyüyen minik eğreltiotları bebek eli gibi sallanıyordu. Buradan bakınca Foxcote huzurlu ve güvenli bir yeri andırıyordu. Fakat duvarın ötesini geçince tam aksiydi. Rita kapının mandalını kaldırdı ve dondu kaldı.

Ormanı panoya raptiyelenmiş bir kelebek gibi zihnine mihlamak istiyordu, böylece dışarıda kol gezen tehlikelerin kökü kuruyacaktı. Teddy'nin Hornby tren setindeki plastik ağaçlar kadar tehlikesiz hale gelinceye dek ölçeğini küçültmek istiyordu. Rita bunun mümkün olup olmadığını merak etti. Orada tek başına dururken korkunun kemiklerine, leğen kemiğinin kıvrımlarına işlediğini hissetti. Marge'ın söylediklerinin ya da çocuklar için endişelenmenin ötesindeydi.

Rita büyürken büyükannesi hiçbir zaman anne babasının vefat ettiği araba kazasından doğrudan bahsetmemişti, güneşe çıplak gözle doğrudan bakmak gibi olurdu. Ama ormanların "kötü adamların" saklandığı yerler olduğunu söylerdi. Ve "daha kötü" şeylerin bulunduğunu (Asla belirli bir şey söylemezdi). Arabası yoktu ve hiçbir zaman almayacaktı, araba demek "tekerlekli tabut" demektir. Rita'nın evde olmasını istiyordu. Kıpırdamadan, koltukta güvenle oturmasını.

Ama hiç bahsetmediği bir şey vardı. "Annenin ve babanın, Poppy ve Keith'in yolda olmayı, doğayı, ormanları, dağları, yıldızların altında uyumayı, kamp ateşinin çıtırtıları eşliğinde eski bir tencereden haşlanmış fasulye pişirmeyi sevdiğini hatırlıyor musun Rita?"

Rita birden bunları *hatırladı*. Zihninde bir anı canlandı. Rita babasının omuzlarında oturuyor, güneş ışığı yaprakların arasından sızıyor. Nerede olduklarını ya da zamanı bilmiyor. Belki de

kazanın meydana geldiği hafta sonu. Babasının verdiği güveni hissedebiliyor, babası devasa elleriyle kızının ayak bileklerini kavıyor ve Rita düşmekten korkmuyor. Üstelik babasının, yaprakların oluşturduğu çatı altında gümbürdeyen kahkahasını duyabiliyor.

Rita arkasındaki kapıyı kapadı.

*

Ay, daldan dala zıplıyordu. Rita uyuyan koyunları rahatsız etti. Etrafındaki diğer canlıların varlığını da hissedebiliyordu. Toynakların altındaki çatırtılar, böceklerin cıvıltısı. Görünürlerde olmayan bir baykuşun ötüşü. Ses, tıpkı bir duman halkası gibi havada asılı kaldı.

Rita önce çekindi sonra ağaç kütüğünün ve kütük yığınlarının yanından uzanan patikaya girdi. Evet, son derece tehlikeli bir patika diye düşündü ve çocukların kullandığı yolu izleyerek eve dönmeye karar verdi. Çok geçmeden bir geyik dikkatini çekti. Sonra solunda, ağzında tavşan taşıyan bir tilki belirdi. Ardından yıkılmış bir ağacın gövdesindeki güveleri hayranlıkla izlemek için durdu. Zehirli mantarları gördü. Eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koyup kaşlarını çatı. Bunlar korkunç, ölümcül şapkalar mıydı?

O sırada gözüne başka bir şey ilişti. Bembeyaz, bulunduğu yerle ilgisiz. Rita o şeyi merakla yerden aldı. Bir bebek patiği. Hâlâ küçük bir ayağın verdiği şeklini koruyordu. Belli ki henüz yeni düşürülmüştü. Sık ağaçlarla kaplı bir ormanda böyle bir şeye rastlamak tuhaftı, hiçbir bebek arabası oraya kadar gelemezdi. Üstelik Rita'ya diğer bebek patiklerini, muntazam şekilde bağlanmış ve hiç giyilmemiş, Jeannie'nin hazinelerini anımsatmıştı. Londra'dayken bulduğu çocuk eldivenlerini tırabzanlara astığı gibi patiği de alçakta sarkan bir dala astı.

Yürümeye devam etti ama patika bitmişti. Etrafı loşlaşmıştı, ağaçların taçyaprakları kalabalık bir Londra sokağında rastlaya-

bileceğiniz şemsiyeler gibi başına üşüşmüştü. Toprakta uzanan kökler ya kayaların etrafını sarmış ya da dallardan sarmıştı. Aniden ayaklarının altında bir oyuk açıldı, Rita düşmemek için bir eğreliotuna tutundu.

Kendini toparlayarak yaşlı bir meşenin kocaman gövdesinin önünde diz çöktü, sabahlığını kanatlarını toplar gibi etrafına doladı ve muhallebisini çıkardı. Çocukların onu görememesine sevinmişti. Kaybolmasına nasıl gülerlerdi. Neyse ki bisküvileri yanındaydı.

Fakat arkasında bir şey vardı. Başını kaldırdı. Bir gürültü işitti. Dallar çatırdıyordu. Ayak sesleri mi duyuyordu? Marge'ın garipliklerden, ormana gelen kaçaklardan bahsettiğini ve Fingers adındaki meczubu hatırlayınca gerildi. Arkasına dönmeye cesaret edemeyince, ağacın gövdesine ve sık sarmaşık dallarına yaslanıp elbisesinin kenarlarına yapıştı. Keşke bu kadar yapay bir pembe rengi olmasaydı. Ayak sesleri kesildi.

Artık kendi hızlı soluk alıp verişlerini değil bir başkasınınkini duyuyordu. Korku yerini savunma güdüsüne bıraktı. Araba kazalarından, yangınlardan ve Fred'in, "Yeryüzünde kimse artık seni istemez Rita," gibi cümlelerinden sağ salim kurtulup burada ölmeye niyeti yoktu. Elini yerdeki yaprakların arasında gezdirip bir dal buldu. Bir ayak sesi daha işitti. Kalbi gümbürdüyor, parmakları titriyordu. Hazırdı.

Hera

Çatlamış penceremin diğer tarafındaki orman hayat doluydu. Foxcote'ta alarma ihtiyacım yoktu. Banyoya giderken Koca Rita'nın yatak odasının kapısının aralık olduğunu gördüm ve odasını dikizledim. Dağınık bir yatak, başucundaki komodinde bir yığın roman, sandalyenin arkasında asılı bir gömlek. Fakat Koca Rita ortalarda yok. Nerede acaba? Aklıma veda bile etmeden bir gecede Paris'e kaçan Fransız dadı geldi. Annemin yardımcı da aynısını yapmıştı. Tırnağımın etrafındaki deriyi kemi-rip bıçak gibi tadı olan etli kısma kadar soydum.

Gerçi Rita teraryumunu bırakmazdı değil mi? Ya da yatağını toplamadan gitmezdi. Hem gidecek bir yeri de yoktu. Ne ailesi var ne evi. Rita'yla ilgili en iyi şeylerden biri de bu. Vefat eden anne ve babasının fotoğraflarının olup olmadığına bakmak için masasının çekmecesini açtım. Sonsuza dek yaşayacaklarmış gibi gülümsedikleri fotoğrafları görünce içimde bir kıpırtı hissettim. Bir de not defteri var. Alıp hızla sayfaları karıştırdım. "Pazar: Jeannie halen keyifsiz hissediyor. Üç öğün marmelatlı tost yedi." Burada geçirdiğimiz her güne dair bir şeyler yazılı. Neden annem hastaymış gibi notlar alıyor ki?

Çekmeceyi kapadım, endişelendim. Annem sandığımdan daha mı hastaydı? Onu kontrol etmeye gittim. Odası karanlık ve

havasız ama en azından uyurken annem, sırf kır çiçeğinin yaprakları döküldü diye gözyaşlarına boğulacak biri gibi durmuyor.

Sessizce yatağının yanındaki sandalyeye oturdum, burada olduğu için şükrettim, odası benimkinden sadece üç kapı aşağıdaydı. Neyse ki babam burada değildi ve annemi Lawns'a gönderemezdi. Don da yoktu. Dün kimse fark etmeden gönderdiği mektubu paspastan almayı başardım. Yıllardır gönderdiği kartpostallardaki kalın ve kıvrak yazısından tanıdım. Mektubu açmadan ormanda yaktığım kamp ateşine attım. Zarfın köşesi közün içine gömüldü ve masmavi alevi güzelce harladı.

Anneme bakıp bebeğini ve kendini kaybetmeden önce nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalıştım. Kolay değildi. Asırlar önce yakınınızdan taşınmış birini hatırlamaya çalışmak gibi. Ama sabahları okula gittiğimde hep dört gözle eve dönmeyi bekliyorum. Geçen seneki gibi bundan korkmuyorum. Ve annem başka bir odadaysa bile hâlâ etrafımızdaydı, varlığını hep hissederdik. Şimdi onun etrafında ne kadar çok olursam onu o kadar çok özliyorum. Merdivenlerden çıkarken farklı bir ses duyuluyor.

O zaman herkes ona kapılmıştı. Ondan kaçmak için yollarını değiştirmiyorlardı. Girişte durup bir vazoya koymak için morsalkım kopardığı sırada bir komşu çıkar, sohbet etmek ister, omzunun üzerinden koridorumuza bakardı. Meraklarını gidermek ve annemin ağızda eriyen meşhur şekerlemelerinin tadına bakmak için eve girmeyi umarlardı. Ama nafile, geldikleri gibi dönerlerdi. Sırf anneleri annemle tanışmak istediği için başka kızların evlerine davet edildiğimi biliyordum. Belki de ailemin meşhur yemekli partilerine katılmayı umuyorlardı.

O partileri sevdim. Kahkahalar, muhabbetler, bardak şırıgırtıları ve karanlık bahçede salınan sigaraların turuncu uçları. Folyoya sarılı greyfurtun yarısını peynir ve ananas parçalarıyla çubuklara saplamak ve konukların paltolarını almak benim görevimdi. Sonra merdivene yerleşir, alnımı korkuluklara dayar ve görmemem gereken şeyleri görmenin tadını çıkarırdım. Kibirli

Bayan Pickering duvara dönüp ağlar, maskarasını silip partiye dönerdi. Elinde kokteyliyle hayatının en güzel akşamını yaşıyor gibi gülümserdi. Regent Park'taki büyük evde yaşayan kadın, annemin oturma planını değiştirerek Don'un yanına yerleşirdi. Bütün bunları ertesi gün anneme anlattığımda partilerden sonraki sabahlarda kullanmayı sevdiği Avon yüz maskesinin yeşilimsi kilini çatlatarak kahkahalara boğulurdu. "Sır yok tamam mı Hera," dediğini hatırlıyorum bana göz kırparak. "Bana her şeyi anlatabilirsin." Ben de sevinçle dolardım, ikimiz tüm dünyaya meydan okuyormuşuz gibi.

Sonra her şey değişti. Bebekten sonra anneme hiçbir şey anlatamadım. Hiçbir şeyin önemi yoktu zaten. Onu daha da üzmemek istemedim. Babam, bebek hiç olmamış gibi davranmamız gerektiğini ve bunun yapabileceğimiz en büyük iyilik olduğunu söylemişti.

Şimdi anneme bakıp kırışık alnını, sivri dirseklerini görünce babamın haklı olduğunu sanmıyorum. Ayrıca yastığının altından sarı battaniyesinin köşesi sarkıyor. Teddy'nin Koala'yla yattığı gibi her gece onunla yatıp yatmadığını merak ettim. Her ne kadar onu uyandırıp, "Sen de sürekli bebeği düşünüyor musun?" diye sormak istesem de kötü bir fikir olduğunun farkındayım. Kendimi sessizce konuşup küçük kız kardeşimi ne kadar özlediğimi itiraf ederken buluyorum. O gece pencereden ebenin kollarındaki kundağa nasıl baktığımı ama yine de ne gördüğümü hatırlayamadığımı fark ettim. Zihnim soğuk bir kış gününde buğulanan bir cam gibiydi, tüm görüntüler silindi.

Bu sırada annem iç çekip diğer yanına döndü. Küçük bir kızken yaptığım gibi yatağa girip anneme arkadan sarılma dürtüsüne karşı koymalıyım.

Eğilip daha da yaklaştım, dirseklerim dizlerime gömüldü. Annemi izlerken göğsüme hoş bir sıcaklık yayıldı. Dürüst olmak iyi hissettirdi, eski günlerdeki gibi sadece ikimiz sohbet edip sırlarımızı paylaştık. Anneme Koca Rita'nın odasında bul-

duğum defteri anlattığımı fark ettim. Bunu söylerken kendimi kötü hissettim, Koca Rita'ya ihanet etmişim gibi. Daha da kötüsü annemin nefes alıp verışı değişti, geceliğinin dantel işlemeleri nefesiyle titriyordu. Elimle ağzımı kapadım, çok mu konuştum diye merak ettim. Ya uykuda değilse! Ama sonra mırıldanır gibi hafifçe horlamaya başladı. Söylediklerimi duyamayacağını ve her şeyin yoluna gireceğini fark ettim.

Sylvie

Tatil trafiği sıcakta batıya uzanıyor. Parmaklarımla sabırsızca direksiyona vururken yan şeritteki yorgan ve valizlerle dolu aile arabalarına bakıyorum. Perişan haldeki anneler çocuklarını pirinç kekleri ve elektronik cihazlarla sakinleştirmeye çalışırken koltuklarında dönüyorlar. Hâlâ en zorlu kısmın bu olduğunu sanıyorlar.

Trafik durduğunda Caroline'ı arayıp haber verdim. Başta annemin öldüğünü düşündü. Ne söylediğimi algılayamadı. "Yavaşla Sylvie, ne?" Ben de söylediklerimi tekrarladım. Hayır, yanlış duymamıştı. Hamilelik söz konusu. Hayır, ben değilim! Tanrım. Annie! Evet, bir kaza elbette. Elliot denen çocuk. Koca bok yığını. Steve perişan oldu. Dün Elliot'ın rezil annesi arayıp kim bilir Annie'ye neler söyledi. Annie ortadan kayboldu. Arkadaşları ondan haber alamamış. Dün gece bana, "Güvendeyim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, öptüm," diye mesaj atmış. O saatten beri telefonu kapalı. Çıldırmak üzereyim.

"Belki bir tepkidir bu," dedim yüksek sesle. Bu yaza kadar Annie'nin özgürlüğü kısıtlıydı. Steve nerede olduğunu telefonundan, uçak koltuklarının arkasındaki gökyüzü haritasını andıran iPad'inden takip ediyordu. Ben de yatıya gitmesi muhtemel evle-

ri Google Earth üzerinden araştırıp kötü bir işareti ya da kavga eden köpeklerin izini sürüyordum. Sonra da kontrol etmek için gittiği arkadaşının annesini arıyordum. Çok korumacı davranarak onu aşırı özgüvenli kıldık.

“Annemde mi?” diye sordu Caroline kendimi suçlamamı yarıda keserek. “Ben olsaydım oraya giderdim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim neyse ki aklımı kaçırmadım. “Yoldayım.”

*

Hantal kayalıkların arasında kalan kasaba sizi kıvrımlı bir sahil yolu boyunca, nemli gübre kokan rüzgârla birlikte yürüme-ye zorluyor. Mandırayı, barı, sonra da gençken bağıra bağıra jöle yeşili suya atladığım taş liman duvarını geçiyorsunuz. Tepeden aşağıya, denize bakan balıkçı mezarlarıyla eski kilisenin yanından ilerliyorum, sonra annemin garajına dalıyorum.

“Kahretsin.” Annie’nin arabası burada değil.

İçeri girdim, yazlık hiç bu kadar ruhsuz hissettirmemişti. Koridorda ilerledim, duvarlarda asılı çerçevelenmiş filigranlı antika haritaların önünden geçtim. Annie’nin yıllar önce yaptığı ahşap tabelayı gördüm, üstünde “Rita’nın Mesire Alanı” yazıyordu. Masada, yığılmış aile fotoğrafları ve kullanılmayan anahtarlarla dolu ahşap bir kâse duruyor. Yerde annemin toynağı andıran eski takunyalarının ipi ve babamın misinadan yaptığı kapı durdurucusu. Bardan döndüğünüzde, çakırkeyifken karanlıkta tökezlemenize sebep olacak şekilde duruyorlar.

Annie’nin buraya geldiğine dair bir işaret yok.

Ama mutfakta gördüğüm şey içimi ürpertti. Masada fincanın içindeki çay yarısına kadar içilmiş. Buz gibi olmuş, küflenmemiş. Üst kattaki yataklar bozulmamış. Annie koltukta uyumuş olabilir miydi? Hep küçük bir köpek yavrusu gibi koltukta, battanienin altında uyumaya bayılmıştır. Salona göz gezdirdim. Evet, kanepe dağınık, battaniyelerle kaplı. Annie buraya gelmiş. Steve’i

aradım. Telefonu açtığında arkadan bir kadın sesi geliyordu, kadın aniden sustu. Bu kez kadının kim olduğunu umursamadım. Gözbebeğinin küçük bir siyah noktaya dönüşmesi gibi ben de tek bir şeye, Annie'nin annesi sıfatına girmiştim.

İkimiz de peşine düşerek Annie'yi kaçırma riskine girmek-tense uzak durma konusunda hemfikirdik. Annemin saksılarında solmuş bitkilerini suladıktan sonra ne yapacağımı bilemez haldeyim. Annemin yokluğu evin üstüne kara bir bulut gibi çökmüş. Ardında bıraktığı küçük şeyler: okuma gözlüğü, rafta açık halde duran ve artık teslim tarihi geçmiş kitaplar. Burada geçirdiğimiz yaz akşamlarını hatırladım, o zaman sıradan gelen o akşamlar şimdi dayanılmaz bir burukluğun tesiri altında. Her şey o kadar tanıdık ki içim acıdı. Annemin mutfak penceresinden içeri yayılan burbon güllerinin* kokusu, musluk suyunun tadı.

Her şeyden öte tüm hücrelerimle Annie'yi özlüyorum. Tıpkı onu kreşe bıraktığım zamanlardaki gibi, tekrar bir araya gelinceye kadar günüm acı içinde geçerdi. O zamanlar kendimi oyaladığım bir işim vardı ama şimdi burada duvar saatinin her tik tak edişinde kuşlar başımı gagalıyor gibi. Kafam olur olmadık yerlere takılıyor. Annie'nin karnındaki çoğalan hücrelere, güm güm atan bir kalbe, karides gibi kıvrılmış bir embriyoya ve yeni yeni tomurcuklanan el tırnaklarına. *Dur. O kadar uzaklara gitme.* Muhtemelen bebeği doğurmayacak.

Huzursuzum, oturma odasına girdim. Bir koltuğa yığıldım, ellerim başımda. Başımı kaldırır kaldırmaz fark ettim. Sehpanın üstünde soluk sarı bir A4 dosya var. Önündeki markayı bir iki kez okudum ama anlayamadım, şaşkınlığım yarıda kaldı. Annemin kendinden emin, kıvrımlı ağdalı elyazısıyla "1971 Yazı" yazıyor. Tanrım. Annie bunu nereden bulmuştu? Daha önce bunu hiç görmedim.

* (Botanik) Çin gülü ile Fransız gülünün kazara melezleşmesi sonucu ortaya çıktığı düşünülen, parlak yapraklı ve dikenli bir gül. (Ç.N.)

Geçmişin nefesini ensemde hissettim. Kısa süre sonra dosyanın kapağını kaldırmaya cesaret ettim. İçinde sararmış gazete sayfalarından oluşan bir yığın. Titreyen ellerimle sayfaları ayırmaya başladığımda zil çaldı. Kalbim hızla çarpıyor. Dosyayı yere attım.

*

Gelen Annie değil. Kapıdaki çocuk bir seksenin üzerinde. Üstünde bol dökümlü kot pantolon ve New York beyzbol şapkalarından takıyor. Omzumun üstünden umutla içeri baktı. "Annie içeride mi?"

"Hayır. Hayır, burada değil." Çocuğa dikkat kesildim. Denizden esen tuzlu rüzgârın karşısında saçlarımı tutuyorum. "Affedersin ama sen?"

"Elliot," dedi gülümseyerek sonra kim olduğumu anlayınca yüzünün rengi attı. Demek gizemli Elliot buydu. Epeyce yakışıklı ve sportif duruyor. Varlıklı İngiliz erkeklerine özgü dağınık bir tarzı var. Erkek gruplarında sıkça rastlayabileceğiniz mavi gözleri koyu kalın kirpiklerle çevrili. Böylesi gözlerin bir kızın başını nasıl derde sokabileceğini anlayabiliyorum.

Gözlerimi çocuktan alamadım. Aptal gibi çocuklarının neye benzeyebileceğini düşünürken buldum kendimi. "Ben Sylvie. Annie'nin annesiyim."

"Selam," dedi belli belirsiz. Güçlkle yutkund, âdemelması inip kalktı. Beyzbol şapkasını çıkarınca ipeksi koyu sarı saçları meydana çıktı.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordum kenara çekilerek.

Belli ki böyle bir niyeti yoktu ama bunu söyleyemeyecek kadar kibardı. Geniş omuzları ve koca ayaklarıyla mutfağa adeta sığamıyor gibiydi. İçine düştüğü karmaşa için daha çok genç. Alnından terler damlıyor.

"İçecek bir şey ister misin?" Sorum bu durumun tuhaflığını azaltmadı. "Çay? Bir bardak su?"

"İyiyim, teşekkür ederim." Gözlerindeki kapana kısılmışlık hissini fark ettim, gözlerinin altında stresten oluşmuş yarım ay

şeklinde lekeler var. Çenesinin yanında bir kas seyirdi. Bugün tıraş olmamış, kirli sakallı. "Gitmem gerek..." diye konuşmaya başladı mahcup bir tavırla.

"Annie buradaymış," dedim aceleyle ve etrafa taze bir endişe dalgası yayıldı. "Ama gitmiş. Telefonu hâlâ kapalı." Geleceği bu kadar baskı altındayken Annie neden uzak aile geçmişini dert ediyordu? Derin nefes aldım. "Nerede olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum. Üzgünüm." Özel okul çocuklarına özgü kibrinin altında savunmasızlık yatıyor. Kâfi miktarda yıkım ile tatlılığın bir karışımı adeta. Annie de bundan etkilenmiş olmalıydı. "Devon'a gittiğini söyledi bana, o kadar. Oldukça aceleliydi, konuşmak istemedi."

"Öyle mi? Bir saniye zamanlamayı anlamam lazım." Yüzündeki ürkek ifadeye bakınca sinirli görünüp görünmediğimi merak ettim. Zihnim saatte bir milyon kilometre hızla hareket ediyor. "Annen aradıktan sonra Annie ile konuştun değil mi?"

"Annem mi?" Panikleme sırası ondaydı. Geri adım attı, kümesinin kenarlarına toslayan sakar bir hayvan gibi şifonyere çarptı.

Tabaklar sallandı. "Annem Annie'yi mi aradı?" diye tekrarladı hayretler içinde.

"Ben evdeyken aradı. Bilmiyor muydun?" Belli ki Helen ondan izin istememişti. Vay canına. "Annie'yi çok üzdü. Sana haber vermeliydi."

"Ne... Annem ne söyledi?" Gözlerini kırıştıırıp kendine geldi.

"Kendisine sormak zorundasın."

"Kahretsin." Duvara dönüp telefonunu kavradı. Helen azar işitmek üzereydi.

"Ah, hemen gitme," dedim kolunu tutarak. Elime bakınca, çizgiyi aşmaktan çekinerek elimi hemen çektim. "Bu şartlar altında..." dedim. Utançtan kızaracak kadar terbiyeliydi. Tüm gücümle cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Annie Londralı olduğunu söyledi, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Arabayla geldim."

Burada beklemek istersen sorun değil. Gerçekten. Hoşuma gider." Ah, dediğimi yanlış anlamıştı. Sanki ona bir teklifte bulunmuşum gibi dehşetle baktı. "Annie'nin seni kaçırmak istemeyeceğine eminim," diye ekledim.

"Aslında..." Bir an için ağlayacak gibi geldi. Yanaklarının içini ısıyor. "Beni görmek istemiyor. Yalnız kalmak istemesine saygı göstermeliyim."

Yavaşça koridorda ilerledi. Tüm olanlardan kaçıp uzaklaşabilir. Annie bunu yapamaz.

"Çok üzgünüm."

"Belli oluyor," dedim. Ağzımdan çıkabilecek en kibar laf buydu. En azından samimiydi. Martılar tepemizde ötüyor.

Dışarıdaki günbatımı stres seviyemi arşa çıkardı. Ne kadar daha gün ışığından yararlanabileceğiz? Uçurumu, kayaların kurumuş cam macunu gibi ufalanan kısımlarının altındaki sivri dişlere benzeyen kenarları, Annie'nin annem gibi kayıp düştüğünü düşündüm. Sahil güvenliği, polisi aramalı mıydım? Gidip kendim mi bakmalıydım? Yirmi dakika daha beklemeye karar verdim. Hayır, on.

Elliot'ın uzun bacaklı adamların yaptığı gibi aracına kıvrılmasını izledim. Gümüş bir 4x4. Hali vakti yerinde Londralıların Devon'da kullanmayı tercih ettiği araçlardan. Sanki yollarımız eşek pisliğiyle doluymuş gibi.

"Tanıştığımıza memnum oldum Elliot." Bunun onu son görüşüm olup olmadığını merak ettim. Ellerim dizlerimde pencereye eğilip içeri baktım. Arka koltukta eski bir sörf tahtası, boş bir Pepsi şişesi ve yıpranmış bir Lee Child kitabıyla kirli bir çift spor ayakkabı vardı. Kızımın bütün yazı birlikte geçirdiği genç adama ufak bir bakış. Annem Annie'nin ayaklarının yerden kesildiğini söyleyeli çok olmamıştı. Arabası gökyüzüne doğru hızlanıp toz bulutlarını yayarken, Annie'nin neden ona âşık olduğunu görebiliyorum. Ama bunu neden bir sır gibi sakladığını anlamıyorum.

Rita

Rita kaynayan sudaki patatesleri tahta kaşıkla karıştırdı. "Kapıya bakan yok mu?" diye seslendi. "Kapıda birisi var."

Kısa süre sonra Teddy kollarını kanat gibi açmış, ayağında çoraplarla mutfağa girdi. "Vuuuv... Robbie gelmiş. Seni görmek istiyor Koca Rita."

"Beni mi?" Beynine kan sıçradı. Yeni tıraş ettiği bacakları yanmaya başladı. "Yemek yapıyorum. Ona de ki... Şimdi olmaz."

Geçen sabah olanlar yetmemiş gibi hâlâ Rita'yı utandırıyor-du. Bir dal düşünce Robbie'nin üzerine atlayıp, "Geri çekil Fingers!" diye bağırırmıştı Rita Azrail görmüş gibi. Robbie ürkmemişti bile, sadece neden onun botlarını giydiğini sormuştu.

"Tabelalı sokaklara alışığım ben. Ağaçlar birbirine benziyor," diye titreyerek hızla açıklamıştı Rita. Robbie mum kokulu ağır ceketini Rita'nın omuzlarına koymuştu. Rita adamın büyük, pek temiz denemeyecek marangoz ellerindeki pencereyi andıran düz kare tırnakları fark etmişti. Elleri boyuna göre ölçüsüzdü. Robbie burnunun dibine girmişti, böylece Rita adamın yıpranmış gömleğinin açık düğmelerinin arasından kuşbakışı bakıp kaslı, sert gövdesini görebilecekti. Rita bakarken yakalanmıştı. Adam, benekli kahverengi gözleri kıpır kıpır, Rita'ya kahkahayla gülmüştü.

Robbie lanet botları geri almamıştı. Ona daha çok yakıştığını söylemişti. Rita bunu kendine yapılmış bir şaka olarak algılamıştı. Erkekler hep böyleydi, özellikle de kısa erkekler. Daha da kötüsü, şaka ikisini de aşağıya, Rita'nın Londra'dan beri tıraş etmediği, botlardan çıkan kıllı bacaklarına bakmaya itmişti. Rita'ya göre tüylü bir bacağın önemi yoktu, erkekler konusunda sonsuza dek yemin etmişti ama bir şekilde büyük mesele olmuştu işte. Ardından içeri koşmuştu, sabahlığı devedikenini çapaklarıyla doluydu. Jeannie'nin yatak odasından çıkan Hera'ya rastlamıştı. Hera sinsi sinsi bakmıştı.

O gece ikisi de girmemeleri gereken yerlere girmiş gibi hissediyordu.

"Söylerim," dedi Teddy. Topuklarının üzerinde döndü, kolları iki yana açık, kalkışa hazır. Ama çok geçti.

Robbie oradaydı, mutfak kapısında çekinerek gülümsüyordu. Rita kaynayan tencereyi daha şiddetli şekilde karıştırdı. Teddy saçma sapan bir laf etmesin diye dualar ediyordu ama Teddy kahvaltıdaki talihsizlikle ilgili alay etmişti ve Rita da kendinden beklenmedik bir şekilde çenesini kapamasını söylemişti. Hera ve Teddy öylesine gülmüştü ki Teddy'nin gülerken boğulmasından korkmuştu.

"İyi misin Rita?"

Rita yan gözle baktı. Robbie kötü kötü sırıtıyordu. "Kuşkusuz," dedi Rita. Robbie'nin elinde bir şey olduğunu fark etti, jambon dilimlerinin sarıldığı saman kâğıtlarına benziyordu. "Dönüş yolunu kendim buldum, biliyorsun"

"Bir şey getirdim," dedi Robbie. Yaklaşp elindeki paketi vermeye çalıştı. Ama Rita önce kaşığı bırakmalı ve ıslak elini önlüğüne silmeliydi. Bu iki hareket de abartılı ve sakarca görünmüştü. Parmakları birbirine değdiğinde Rita'nın midesinde bir kasılma oldu. "Büyük bir şey değil," dedi Robbie. Hera ve Teddy paketi açmak için sabırsızlıkla yaklaştılar.

Rita heyecanını belli etmemeye çalışarak paketi açtı. İçinde *yapraklar* mı vardı? Yapraklar. Her birine isimleri yazılı etiketler

yapıştırılmış. Sonra da yapraklar bir iple sapa bağlanmış. *Huş, meşe, çobanpüsküllü, kayın, karaağaç...*

"Kabul edersen bir orman haritası," dedi Robbie. Yakası açık ekose gömleğinin altında göğsü kızarmıştı. Rita avuç içleriyle adamın göğsünü soğutmak istiyordu. "Ağaçları tanıdığında sokak tabelalarını da öğreneceksin," diye ekledi Robbie.

Rita ne diyeceğini bilmiyordu. Farklı yaprakları toplayıp hepsinin üzerine etiket yapıştırmak ne kadar zamanını almıştı? Neden zahmet etmişti?

"Çocuklara öğretmen için getirdim," diye ekledi Robbie. Kelimeler ağzından baloncuk gibi çıkıvermişti.

Tabii ki! Yaprakları *onun için* toplasaydı ne tuhaf olurdu. Yine de herkes uyuduktan sonra yaprakları odasının zeminine yatacağı. Renklerini, şekillerini ezberleyecek, zihnine kazınuncaya kadar isimlerini fısıldayacaktı. "Teşekkürler. Harika değil mi Teddy?"

Teddy başıyla onaylayıp sırtıttı.

Hera yapraklardan birini aldı, sapından tutup döndürdü. Pek etkilenmiş benzemiyordu. "Koca Rita'nın minyatür ormanı var," dedi gururla. "Camın içinde."

"Öyle mi?" dedi Robbie büyük bir merakla Rita'ya bakarak. Sesinde bir tebessüm vardı.

"Küçük bir camın içinde birkaç söğüt, o kadar." Rita, Hera'nın susması için dualar ediyordu. Kendini mercek altında hissetti. "Bir teraryum."

Rita kendisi hakkında garip bir şey açığa çıkacak diye endişelendi. Robbie'nin ona doğrudan bakmasından utandı, yaprakları kâğıda sardı, paketi bir rafa bırakıp ocağa döndü. Patatesler püre haline gelecek kadar yumuşamış mı diye bakmak için çatalı haşlanan patateslerden birine batırdı. Patates taş gibi sıçradı ve tencerenin kenarına çarptı. Sandığı kadar vakit geçmemişti.

"Bu akşam dans etkinliği var. Gelmek ister misin? Benimle yani."

Çatal Rita'nın avcundan kaynaklan tencereye düştü. Ocaktan yayılan sıcaklık Rita'nın yüzüne gelmeye başladı ve jiletle tıraş ederken tahriş ettiği bacaklarıyla kimyasal bir tepkimeye girdi. Alev alev yanıyordu. "Çalışıyorum, üzgünüm," dedi Rita.

Sessizlik ağır ve ıslaktı, patatesler nişasta kokusu yayıyordu. Hera hiç istifini bozmadı.

Rita, "Teddy, Robbie'yi uğurlar mısınız?" dedi sertçe.

Kısa süre sonra Teddy kendinden memnun bir tavırla döndü. İki ahşap sandalyeyi karşılıklı yerleştirip ellerini birine, ayaklarını diğerine koydu, vücudunu ters çevirip köprü yaptı.

Hera mutfakta dolandı. Marge'm meyveli kekinin yanık kenarından kopardı ve bir kuru üzümü şişe geçirip ağızına attı.

"Dansa gitmek zorundasın Koca Rita," dedi Teddy ters dururken.

"Saçmalama," dedi Rita duvardaki askıdan bir kevgir alarak.

"Robbie'ye içten içe gitmek istediğini söyledim," diyen Teddy'nin tulumunun askısı kendiliğinden çözülüp küt diye yere düştü. Bir şeyler ortada sarmaya başladı.

"Tanrı aşkına Teddy!"

"Ama hazırlanabilirsin!" diye karşı çıktı Teddy. Hera kahkahalarla güldü, ağızı kek doluydu.

"Ben eğlenmek için burada değilim. Kesin şunu. Bir yerini inciteceksin Teddy. Hera meyveli keki bırak."

Teddy zıplayarak yere indi. Rita elindeki bakır kevgiri indirip, "Sen de bunu takabilirsin," dedi.

Teddy kevgiri çıkardı, deliklerden baktı. "Ben bir lahana yım." "Evet öylesin," dedi Hera.

"Diyorum ki kapıda kim var?" Jeannie'nin sesi yaklaşıyordu.

Teddy'nin fal taşı gibi açılan gözleri kevgirin deliklerinden ışıldıyordu. Hera'nın ağızı açık kaldı. Rita koşturup duruyordu. Ve inanması güç olsa da Jeannie karşılarındaydı; tebeşir gibi yüzünde donuk bir tebessümle. İnci beyazı ipek sabahlığının kenarları kuş tüyleriyle bezeliydi. Kapıya yaslandı, güve gibi titriyordu.

Rita, Jeannie'nin solgun tenini, kuru dağınık saçlarını görünce hayrete kapıldı. Jeannie'nin eskiden ipek gibi parıldayan kalın

bukleleri vardı. Gözleri mücevher gibiydi. Şimdiyse tüm bunlar ondan sökülüp alınmıştı.

“Anneciğim!” diye üzerine atladı Teddy, kevgir hâlâ başında. Jeannie aceleyle çocuğa sarılıp güldü. Kevgir tangırtyla yere düştü.

“Gelen kimdi?” diye ısrarla sordu Jeannie. Bakışları donuktu.

“Robbie. Robbie Rigby.” Rita bunu söylerken R harflerinin ağzında yuvarlanmasından zevk almıştı.

Jeannie’nin yüzü düştü. “Öyle mi,” dedi şefkatle parmaklarını Teddy’nin saçlarında gezdirerek. “Bana mektup geldi mi?”

“Hiç posta gelmedi. Sahiden burada olup olmadığımızı düşünmeye başladım.”

Jeannie, Hera’ya sonra da tekrar Rita’ya baktı. “Gelmiş olmalı.” Rita çekinerek Hera’ya baktı, tek ayağını diğerinin arkasına sıkıştırmış ve rahatsız görünüyor. Rita bunun nedenini merak etti. “Üzgünüm Jeannie.”

“Kimse aradı mı?” Jeannie’nin sesi umutla titredi.

“Dün akşam biri aradı ama açar açmaz hat kesildi.” Rita telefonun tuşlarına basıp aramayı kestiğini söylemedi. Walter’ın sorularından kaçınmak için yapmıştı. Ancak hemen sonra Don Armstrong’un bir kere daha şansını denemek istemiş olabileceğini düşündü. Telefonu kapadığına daha da sevindi.

“Anneciğim, yarınki şölene gidecek misin?” Teddy, Jeannie’nin elini tutup gülümsedi. Hera daha kaygılı görünüyor.

“Şölen mi?” diye esnedi Jeannie.

“Marge tüm hindistancevizlerinin hazır olduğunu söyledi,” dedi Teddy burnunun kenarına dokunarak. Hera çocuğun saçlarını karıştırdı.

Jeannie, Rita’ya bir bakış fırlattı. “Marge mı? Buraya çok geldi mi?”

Marge’ı korumaya çalışarak, “Buraya uğramayı seviyor,” diye ortadan cevap verdi Rita.

“Her gün,” diye iğneledi Hera. “Günde iki kere.”

"Kendini keyifsiz hissettiğini söyledim." Rita çocukların önünde yalanını tekrar etmek zorunda kaldığı için kötü hissetti. "Migrenin olduğunu, nezle olduğunu."

"Evet evet, fena nezle oldum," Jeannie tırabzanlara tutunup kendini toparladı. "Tanrım, evet."

"Elimi tut annecim," dedi Teddy ve çok yaşlıymış gibi temkinli hareketlerle annesini öne doğru çekti. "Aynen böyle. Dikkat et."

Jeannie mutfakta tuzlu krakerleri kemirirken çocuklar sanki tek boynuzlu bir atla çay içiyorlarmış gibi annelerine hayretle bakıyorlardı. "Robbie ne istiyormuş?" diye sordu Jeannie.

"Ah, pek bir şey değil." Rita ellerini ılık sabunlu suya daldırıp dipte yüzen çatal bıçakları aradı.

"Koca Rita'yı bu akşamki dansa davet etti," dedi Teddy annesinin dizinin kenarına oturarak. Annesinin kemiklerini incitmekten çekiniyordu.

"O zaman gitmelisin Rita," dedi Jeannie.

Rita, elleri suyun içinde, "Ah. Hayır. Gerçekten Jeannie. İstemiyorum," dedi.

"Beni yalnız bırakmak istemiyorsun yani?" Sesinde bir aldatmaca vardı. "Rita, onlara göz kulak olmak istiyorum. Sonuçta onların annesi benim, sen değilsin."

Rita'nın yüzü alev aldı. Son birkaç günü unutmak ne kadar kolaydı. Altı üstü bir dadıydı işte. Her zaman da çantada keklik bir dadı olarak kalacaktı. Üstelik Jeannie de çocuklarıyla yalnız vakit geçirmek istiyordu. Rita'nın ona alan açmasını bekliyordu, bunu istemesi son derece olağandı. Rita lavaboyu boşaltıp zinciri ucundaki tıpayla musluğa sararken tuhaf bir şekilde durgun hissetti.

"Kimse bir dans teklifini reddetmemeli Rita. Bizi merak etme. Biz keyfimize bakarız." Jeannie gülümsedi. Rita, Jeannie'nin çocuklarını ne kadar mutlu etmek istediğini görebiliyordu. "Bu akşam ne yapmak istersin Teddy? Hera? İstedığınız bir şey var mı?"

"Kamp ateşi yakalım," dedi Hera çok geçmeden. Teddy alkışlarla eşlik etti.

Sylvie

Mezarlıkta uzun zaman önce ölmüş bir balıkçının kemiklerinin üzerinde durmuş, çılgınca ufku tararken Annie'nin arabasının sahil yolunda ilerlediğini gördüm. Kalbim yerinden çıkacaktı. Tilt oyunundaki top gibi kiliseden, patikadan seke seke, ayaklarım birbirine takıla takıla tepeden aşağıya koştum. Dönüp beni gördü, güldü. Gerçekten güldü. "Anne!"

Ona sıkıca sarıldım. Bir felakete daha o kadar hazırdım ki bir yanım halen hayatta olduğuna inanmadı.

"Burada ne işin var?" dedi şaşkınlıkla geri çekilerek. "Çıldır-mış gibi duruyorsun. Ne oldu?"

"Ne mi oldu?" dedim sakın kalmaya çalışarak. "Lanet olsun Annie. Dün hoşça kal demeden evden çıkıp gittin, nereye gittiğini söylemedin. Bana gizemli bir mesaj yolladın, telefonun kapalıydı!"

"Bana hep telefonumu kapamamı söylersin. Dijital detoks hani."

"Şimdi olmaz! Babanla aklımızı kaçırmak üzereydik."

"Özür dilerim." Yarattığı sorunu fark edip ürktü.

Annie'yi kollarından tutup duygusal bir sıkıntı izi aradım. Ama Annie hormonlarla ve gençlikle dolup taşıyordu, içinde bu-

lunduğu durumdan tamamen uzak ve duygusuz. "İyi misin?" diye sordum.

Gözleri denizden yansıyan ışıktaki parıltıya parıltıyor. "İyiyim."

Bence iyi değilsin, resmen hamilesin. "Hadi, içeri girelim."

"Anne, bebeği doğuracağım," deyiverdi.

Yavaşça ona döndüm. "Ne?"

Tek elini karnına koydu. "Onu aldırmayacağım."

"Ama... ama..." Dünya durdu ve dönmeye başladı, birisi dünyayı eline alıp tekrar yerine bırakmış gibi. "Hemen karar vermek zorunda değilsin."

"Kararımı verdim."

"Ne? Ama..." Sesim dalgalanmaya başladı. Önümde duran kızı zar zor seçebiliyordum. Benden uzak, daha çok kendisi gibiydi. Onu sıkboğaz etmekten korkarak kelimelerimi dikkatle seçtim. "Büyükanne çok üzüldün. Ölüm bu kadar yaklaştığında yeni şeylere... yeni bir hayata çekilmek kolay oluyor."

Annie başını itirazla salladı.

"Senin yaşındaki birinin bilinçaltında olsa bile bebek istemesi normal," diye zırvaladım. "Hormonlarla ilgili. İnsanlık neslinin devamlılığını garanti altına alıyor. Bir tür biyolojik hile."

Yüzü kıpkırmızı oldu, birazdan ağlamaya başlayacak gibiydi. Başını çevirip dudaklarını ısırды. "Kızacağınızı biliyordum."

"Kızmiyorum. Annie lütfen..."

"Hamile kalmak istemedim tamam mı? Çok korkunç bir şey oldu. Ama oldu işte. Bunun ahlak dışı olduğu... düşüncesine bile dayanamıyorum anne ama bebek bana çok iyi geliyor... Böyle olmasını beklemiyordum." Açıklarken yorgun düşmüş gibi bir hali vardı.

"Biraz sahilde falan yürüyebilir miyiz? Orada konuşmayı tercih ederim. Büyükanne yokken burada olmak tuhaf geliyor."

Akşam güneşinin ışıkları kumun sert, dalgalı sırtlarını cilalıyordu. Ayakkabılarımızı ellerimize aldık. Ailemiz bu kadar çalkantıda olmasaydı aslında bir anne kızın geçirebileceği en gü-

zel anlardan birini yaşıyorduk. Her şey daha vahim bir hal aldı. Annie'yi dinlerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Google'da araştırdım," dedi ciddiyetle. Taze deniz havası onu kendine getiriyor. "Cambridge lisans öğrencilerine kreş, burs gibi olanaklar sunuyormuş. Açıkçası bunu yaşayan ilk ben değilim. Hepsinin üstesinden gelebilirim. Bir yıllık bir gecikmeyle tabii."

Hepsinin üstesinden gelmek mi? Saflığı ve cesareti karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Benim küçük kızım. Henüz hiçbir şey bitmedi. "Annie on sekiz yaşındasın."

"Neredeyse on dokuz.

"Önünde uzun bir hayat var. İnan... Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu tahmin bile edemezsin. Annelik çok önemli bir olay. Seçeneklerin, özgürlüğün kısıtlanacak. Ve... bu yola girdikten sonra bunun dönüşü yok." Ona doğduğu andan bahsetmeye cesaret edemedim. Rahmimden yeni çıkmış, mumsu tabakayla kaplı şekilde karnıma uzanıp gözlerimin içine "işte buradasın" dercesine bakmıştı. Bunun halen hayatımın en önemli anı olduğunu söyleyemedim. "Yaşamadan kimse bilmez. Bildiğini sanıyorsun ama sonra birden sorumluluklar seni çarpınca anlıyorsun."

"Teşekkürler."

"Ah, Annie, senin annen olduğum için çok mutluyum. Sen hayatımı dönüştürdün. Ben..." Mesele benimle ilgiliymiş gibi fena halde ağlamaya başladım. Bu konuşmanın altında o kadar çok etken ve zor dışı vurabileceğim duygu var ki. Benim hatam, ben suçluyum. Steve'den ayrılmasaydım yazı geçirmek için buraya gelmez ve mavi gözlü Elliot'la tanışmazdı.

"Her şey yoluna girecek anne."

"Seni teselli eden ben olmalıyım." Bu beni deli ediyordu.

"Ama olmuyor, değil mi?" diye öfkeleni.

Bastırmaya çalıştığı öfkesinin kokusunu alabiliyorum, kıyıdaki kararan yosun yığınları gibi boğuk ve yoğun. Gelgit başladı,

tekrar kuma atladık “Başına gelecekler çok kolay şeylermiş gibi davranmayacağım Annie,” diye bağırdım suyun sesini bastırarak. “Seni kandırmayacağım.”

Annie burnunu çekti. Kot pantolonu ıslak ve uzun kızıl kir-piklerinden birinde titrek bir deniz damlası var.

“Annie...”

“Arkadaşlarının ne düşüneceğinden de mi endişelenmiyorsun?”

“Hayır!” Gerçi Facebook’ta yapılacak türden şık bir “Anneanne Oluyorum” duyurusu değildi bu. Orta yaş özgürlüğü diye bir şey yok benim için. Annie’nin kimlere haber verdiğini merak ettim. Ya haber yayıldıysa, anneler birbirlerine çılgınca mesaj atmaya başlayıp yapmacık sempati gösterilerinde bulunduktan sonra hormonal implant taktırmak için kızlarını doktora götürdülerse. İntihar, yeme bozuklukları gibi hamileliğin de bulaşıcı olduğu yönünde dile getirilmeyen bir endişe vardı. Bizim akıllı altın kızlarımız dünyayı değiştirmeye hazırlardı, bebek bezi değil.

“Bana hep iç sesimi dinlememi ve başkalarına kulak asmamamı söyledin.”

Keşke böyle yapmasaydım, dedim içimden.

“Büyükanne beni anlardı.” Sesi çatallandı.

Annem ne yapardı? Durumu kabullenirdi muhtemelen. İsterse Annie’ye taşınır, büyükanne olarak dadılık yapardı. Annemin bebeklerden çok sevdiği bir şey yok. Gelgit geri döndü.

“Elliot bu planların neresinde?” diye sordum temkinli bir tavırla.

Ellerini önünde bağlamış, saçları uçuşuyor. Kararan denize gözlerini dikti. “Benim yanımda değil.”

İyi olduğumu kanıtlamaya çalışırken yalnız bir hayat sürmeyi kolay bir şey gibi mi göstermişim? “Yalnızlık kolay değil Annie.”

“Benim bedenim.”

“Öyle tabii.”

"Annesi telefonda Elliot'ın başka birisiyle görüşmeye başladığını söyledi." Bakışlarını uzaklara çevirip gözyaşlarını tuttu. "Ben hayal falan görmüyorum."

"Bugün erkenden uğradı, iyi olup olmadığını sordu."

Annie aniden bana döndü, ağzı bir karış açık, "Elliot'la tanıştın mı?" dedi.

Başımınla onayladım. "Londra'dan buraya kadar gelmiş. Ama çok kalmadı. Sanırım benimle vakit geçirmek istemedi. Biraz gergin bir ortam vardı. Bunu sana hemen söylemeliydim, özür dilerim." Gülümsemeye çalıştım. "Beni biraz zorladın."

Yüzü milyonlarca küçük şokla titriyor gibi görünüyordu.

Sular yükselmeye başladı, bileklerimi geçti. Ayak parmaklarım soğuktan uyuştı. "Annie, bir şey daha var..." Derin nefes aldım. "Sehparın üzerine bir dosya bırakmışsın." Annie hızla gözlerini kırptırdı, çilli teninin rengi attı. "Önünde '1971 Yazı' yazan?"

"Ben... Büyükannemin masasında buldum." Gözlerinde belirgin parıltıyla kendini savunmaya geçti. Ufuk çizgisi yerini siyah bir şeride bıraktı. "Yasak mıydı?"

Güvensizlik hissi denizin suları gibi etrafımızda kıvrılmaya başladı. Dosyadan bahsettiğim için kendime kızdım. Neden görmemişim gibi yapmadım ki? Her şeyi neden bir kenara atmadım? Aile geçmişimiz kumsalın yukarısındaki misina yığını kadar dikenli, karmaşık ve hantal. Hayatında böyle bir sürece giren Annie'nin bir de bununla uğraşmaması lazımdı. Annie ürperdi, bataklığa dönen sahile doğru yürümeye başladı. "Hadi dönelim," dedim yanında koşup konuyu kapatarak. "Bir şeyler yemen lazım."

Gümbürtüyü çok geç fark etmişim. Bir an sonra Annie, "Yine başladık! O yazdan hiç bahsetmeyelim, hiç yaşanmamış gibi yapalım!" diye bağırmaya başladı. Ardından korkunç bir dalga sırtımızda patlayıp bizi çalkalanan tuzlu karanlığa soktu.

Rita

Bisikletli bir çift geçiyor, kadın seledede, kolları pedal çeviren adamın belinde. Kadının kırmızı elbisesi yelken gibi kabarıyor. Bisikleti kasaba binasının duvarına yasladılar, el ele tutuşup içeri girdiler. Yeşil elma renkli ince topuklu ayakkabılarla başka bir kadın daha içeri girdi.

Tanıdık bir yanlışlık hissi Rita'nın üzerine çökmüştü. Neden insana kasvet veren mavi renkli A kesim eteğini ve düz kahve-rengi ayakkabılarını giymeye karar vermişti? Ona yakışan koyu pembe hırkasını çekmecesine geri koymak için mi böyle giymişti? Şık olmak için uğraşıyormuş gibi görünmek istememişti, çünkü bunu başaramadığında herkesin onunla alay etmesini istemiyordu. Dikkat çekmek de istememişti. Ne var ki Rita'nın bir sorunu başka bir sorun yaratarak çözmek gibi bir alışkanlığı vardı. Şimdi de tüm sadeliğiyle çiçek tarlasının ortasında beliren turp gibi öylece dikiliyordu. Birden işine kendini ne kadar adadığını ve yaşlılarının kaygısızlığından ne kadar uzaklaştığını anladı. Robbie'yi fark edip kaçamak bir bakış attı. Annesi giydirmiş gibi dursa da nihayetinde bir çaba göstermişti. Gömleği ütülü, dalgalı saçları bir tarafa yatırılıp jölenenmiş. Yapıştırdığı saçlarından teller çıkmaya başlamış. "Girelim mi?" diye sordu Robbie.

“Hayır, çok teşekkür ederim, dans etmesek daha iyi,” demek istese de başıyla onayladı. Dalgalandan İngiltere bayrağının altından geçip müzik, ter kokusu ve kahkaha dolu kasaba binasına girdiler.

“Kızı yanlışlıkla düşürme Robbie,” diye bağırdı kareli gömlekli genç bir adam. Serçeyi andıran narin bir kızı tutup kızın sarı saçlarına dikkatsizce sigara dumanı üfledi.

“Ya da kızı kendi boyuna getir,” diye kükredi bir başkası.

“Kes sesini Alf.” Sarışın kız kahkaha attı. “Sen de birkaç santim daha uzun olmak isterdin.”

Her şey Rita’nın tahmin ettiğinden de kötüydü.

“Ne içmek istersin?” diye sordu Robbie. Ne onu savunmuş ne de adamlara akıllıca bir karşılık vermişti. Fred olsa yumruklarını havada savururdu. Kavgaya çıkan herhangi bir davetiyeye hayır demezdi. Robbie ise ona gülümsüyor, bilgi toplamaya çalışıyormuş gibi aranan gözlerle bakıyordu. “Kıskandılar bizi.”

Ritanın, Robbie’nin alay etmediğine ve son derece içtenlikle bunu söylediğine inanması biraz zaman aldı. “Babyham*, teşekkürler.” Aslında birayı tercih ederdi. Babasının eskiden içtiği, rengi koyu kahverengine çalan biradan içmek isterdi ama kızlar bira isteyemezlerdi. Özellikle de uzun kızlar, aksi takdirde bir duvar ustasından farkı kalmazdı.

Bar kısmı tuvaletlerin yakınındaki kalabalık bir tezgâhtan oluşuyordu. Robbie’nin içecekleri alması epey uzun sürdü. Rita tek başına ağaç gibi dikilip beklemek zorundaydı. Yalnızca uzun ince yapılı, beyaza çalan sarı saçları, kıpkırmızı gözleriyle bir adam ona gülümseyip el salladı. Rita dostane bir yüz görmenin verdiği minnetle gülümseyerek karşılık verdi.

Bisikletteki kırmızı elbiseli kız, “Dikkatli ol yoksa ondan paçanı asla kurtaramazsın,” dedi eğilip fısıldayarak, eliyle ağzını kapamıştı. “O Fingers Jonson.”

* İngiltere’de satışa sunulan gazlı şampanya türevi içecek. (Ç.N.)

"Ah. Doğru. Teşekkürler." Yeşil Adam mıydı yani? Adam bembeyaz duruyordu. Adamın tek başına durup parmaklarını çıtırdattığını görünce kendini kötü hissetti.

"Rica ederim," dedi kız ve içkisinden bir yudum aldı. Serçe parmağını bardaktan kaldırıp uzatarak pembe ojesini gösterdi. Kız güzel olmaktan ziyade son derece tatlıydı, ki etli butlu yapıyla bu yüzden daha da çekici hale geliyordu. Ne kadar alımlı olduğunu bilircesine gülümsüyordu. "Ben Casey bu arada," dedi.

"Ben de Rita." Casey'nin elbisesinin eteğinden sarkan iplikleri fark etti. Sanki bir gece önce aceleyle dikilmiş gibi duruyordu. Rita ise çocukların kıyafetlerinin düğmelerinden ya da okul çoraplarındaki deliklerden başka bir şey dikmiyordu. İçinde birden tuhaf bir his uyandı, Casey'ninki gibi alımlı bir kırmızı elbise dikmek istiyordu. Hızla bu düşünceleri bertaraf etti. Ne giyerse giysin yine olduğu gibi görünecekti, zarafetten yoksun ve kocaman. Ağır aksak.

"Burada iyi bir iş buldun," dedi Casey siyah çizgi gibi duran kaşını kaldırarak (Rita daha önce hiç kaşlarına bir şey yapmamıştı, yapmasının gerekli olup olmadığını merak etti). "Harrington'larda yani. Güzel ve saygın bir iş. Sana işin karşılığı tavukla ödeme yapacak dağ kaçkını bir aile değil."

Rita kahkaha attı. Kıza keşke gerçekleri bilsen demek istedi.

"Gerçi ben ufaklıklarla uğraşmak istemezdim." İrkildi. "Yakında hepimiz ciyak ciyak ağlayan kendi çocuklarımızla uğraşacağız, değil mi?"

Rita gülümsemeyi bıraktı, dondu kaldı. Geleceği yok olup gitmişti. Kalbi artık kiralık gibiydi.

"Yani burada kalırsak olacağı bu. Ben kalmayacağım gerçi." Kız Rita'nın burnuna dokundu. "Ben kalamam, büyük hayallerim ve planlarım var benim. Hollywood, Broadway."

Rita, Casey'nin led ışıklarla yazılı adını gözünde canlandırdı. Casey'yi kırmızı halıda öpücükler dağıtırken görebiliyordu. Sanki Harrington'ların ötesindeki dünyaya damgasını vuracak bir planı, büyük bir hayali olmalıydı, kendini yetersiz hissetmişti.

Robbie'nin kalabalığın içinden içkileri getirdiğini görünce rahatladı, Robbie yürüdükçe kendi içkisini etrafa saçıyordu.

Casey, Robbie'ye başıyla işaret etti. "İkiniz harika tuhaf bir çift olmuşsunuz."

"Ah, öyle bir şey değil," dedi Rita gecikmeden, yana ayırdığı saçlarını okşayarak. Saçları halen şekil verdiği gibi. Konuyu değiştirmek için eğlenceli, kızlara özgü bir şeyler bulmaya çalıştı ama olmadı.

"Dikkatli ol o zaman," dedi Casey bardağının kenarından konuşarak. Keyifle salona bakıyordu. "Buranın suyunda bir şey var."

Rita anlam veremeyerek boş boş gülümsedi.

"Başını derde sokmak çok kolay. Ormanda mesela. Bu kasabada düzgün bir ilişkiden doğan bebek olduğunu sanmıyorum."

"Ah!" dedi. Yanaklarından boynuna kadar kızardı, dekoltesinde kırmızı şarap lekelerini andıran izler belirdi. Ormanda bulduğu bebek patiği aklına geldi, salondaki kızlara baktı. Böylesi kırsal bir toplulukta evlenmeden hamile kalmış bir kızın nasıl dışlanabileceğini düşündü (Okuldan hatırladığı zavallı tatlı Penny McGuire, onun başına gelenlerden ders çıkarıp bacaklarını kapalı tutmalıydı). Fred'le nişanlıyken iki kere beraber olmuşlardı. Telaşla geçen birkaç dakikanın sonunda Fred geri çekilmiş, Rita da eliyle işi bitirmeye çalışmıştı. Fred eski kafalıydı, öyle söylemişti. Gerçi Rita diğer kız arkadaşlarına gelince Fred'in eski kafalı olmadığını biliyordu, bu da Rita'ya üzücü bir şekilde karşı konulabilir bir kız olduğunu hissettiriyordu.

"Sizi baş başa bırakayım," diyerek Robbie'ye göz kırptı Casey. Kırmızı elbisesinin içinde süzülerek uzaklaştı.

Diğer adamların aksine Robbie, Casey'ye bakmıyordu. Rita'ya içkisini uzattı ve Rita'nın yudumlayışını izledi. Gördüğü manzara karşısında büyülenmiş gibiydi. Rita içten içe Casey'nin dönüp hafif bir sohbetle sessizliği bölmesini diliyordu. Ama Casey dans ediyordu. Orman kızlarının çoğu tutkuyla dans ediyor,

oğlanları yönlendiriyorlardı, erkeklerin gözlerine perde inmişti, hepsi köleye dönüşmüştü...

Hiçbir erkek Rita'ya böyle bakmamıştı. Hiç. Derken müzik yavaşladı ve erkekler kollarını kızların bellerine dolayıp onları kasıklarına doğru çekti. Kasıkların yapışmasını Rita son derece uygunsuz bulmuştu ama bakılmayacak gibi de değildi. Bir erkek tarafından bu kadar yakın tutulmanın nasıl hissettirdiğini merak etti.

Fred asla dans etmek istemezdi. Rita'nın ölçülerinden utan-
dığını söylerdi.

Robbie de dans etmek istememişti. Rita buna şükrediyordu (Robbie on santim kısaydı!) fakat yine de kendini kötü hissediyor, orada ne işi olduğunu sorguluyordu. Aniden dehşete kapıldı, ağ-
layacak gibi hissetti. Kendini de Robbie'yi de zor durumdan kur-
tarmak için aniden hastalanmış gibi yapmayı düşündü. Marge'ın
meyveli kekinden midesi rahatsızlanabilirdi mesela. Son derece
makul bir fikirdi.

"Rita," diye eğildi Robbie. Nefesi bira kokuyordu. Ve ne tu-
haftır ki babasına dair uzakta kalmış, bulanık anıları canlandır-
mıştı. "Dans etmek ister misin?"

Hayatta olmazdı. Ama kızlar ilk başta bir dansa gitmeyi ka-
bul ettilerse hayatta hayır diyemezlerdi. Robbie de o da kapana
kısılmıştı. İkisi de rol yapmak zorundaydı. "Olur," dedi Rita.

Robbie kıpırdamadı. Rita'nın birasını içişini izledi. Onunla
ilgili bir şey zihninde yer ediyor gibiydi. "Ya da istersen içkileri-
mizi bitirip ormanda yürüyebiliriz?"

*

Rita'nın eteği dikenli bir çalıya takıldı. Rita eteğini kurtar-
mak için eğildiğinde Robbie cebinden bir çakı çıkardı ve kereviz
sapını andıran sert çalıyı kesti, sonra dikenleri kumaştan şaşırtı-
cı derecede çevik parmaklarla çıkarmaya başladı. "Güzel eteğin
mahvolsun istemem."

Şaka yapar gibi bir hali yoktu. Ya sahiden eteğin ne kadar
çirkin olduğunu ya da içinde nasıl saklandığını göremiyordu. Bir

parmak yanlışıyla, bir anlığına baldırının derisine dokunduğunda bacağından yukarı uzanan bir karıncalanma hissetti.

Kafasının içinde büyükannesinin sesini duydu, aklı başından mı gitmişti? Yanında çakı taşıyan bir adamla gecenin bir yarısı ormanda ne işi vardı, böylesi virane bir yerde eteğine ellerini koymasına nasıl izin vermişti? Bardağa dolu tarafından bakınca en azından kaybolmayacaktı (Ya da herkesin ortasında dans etmeyecekti). Hem Foxcote'a dönmesi gerekiyordu. Kamp ateşine aklı takılmıştı, kaygılarını daha fazla bastıramayacaktı. Ateş yarken Jeannie'ye ne kadar güvenilirdi? Ya Hera'ya?

Hızla birbirlerine ayak uydurdular. Diğer insanların utançlığı Rita'yı daha da utandırırdı fakat Robbie'nin bulundukları ortamdaki güveni ve rahatlığı ona da geçmişti. Rita rahatlama-ya başladı. Düz ayakkabı giydiği için mutlu hissediyordu. (Havalı yeşil topukluları giyen kadın ne kadar uzağa yürüyebilirdi acaba?) Yürürken eteği bile hoş bir hışırtı çıkarıyor, yumuşak bir dokusu varmış gibi görünüyordu. Ak kuyruksallayanlar havada süzülüp sinekleri avlıyordu. Ağaçların üstünde dev bir elbise as-kısını andıran bir atmaca yükseldi.

Göz teması kurmadan hareket halindeyken konuşmak daha kolaydı. Robbie, Rita fark etmeden soruları birbiri ardına sıralayarak sohbete yediriyordu. Rita da sorulara oldukça detaylı yanıtlar veriyordu. Çoğunlukla Torquay'de büyümekten, çocukken saklandığı ve kütüphaneden aldığı kitapları okuduğu sahil kulübesinden, Burt adını verdiği ilk kaktüsünden bahsediyordu. Adam bunu duyar duymaz başını çevirip koca bir gülümsemeyle, "Burt mü?" diye sordu.

"Bana ormandan bahset," dedi Rita konuyu değiştirerek.

Ama Robbie, Fred gibi bilgisini kanıtlamaya çalışmadı (Mezbahalarla ilgili korkunç gerçeklerle herkesi sıkabilirdi). Aksine, pantolonunun cebindeki delikten tek tek çıkan bozuk paralar gibi dökülüyordu Robbie'nin kelimeleri ağzından. Yerden kadife kaplı gibi bir dal alıp Rita'nın eline sürttü. Rita kolundan yukarı uzanan tuhaf bir karıncalanma hissetti. Robbie bir karacanın çift-

leşme şarkısını taklit etmek için kayın yaprağının kenarına üflledi (Rita çiftleşme kelimesini duyunca aptalca kızardı). Rita'ya ormanın ölü kısımlarının da yaşayan kısımlar kadar önemli olduğunu, milyonlarca böceğe ev sahipliği yapan çürüyen maddeleri, kuşlar için gerekli tüm besinleri anlattı. "Ormanlarda, yaşam ve ölüm birbirini öper," dedi (Rita daha da kızardı). Saygıyla devam etti. "Burası kadim bir yer Rita, bir zamanlar Anglosaksonların, Normanların ve Tudorların asillerinin avlanma alanıydı. Baykuşlarla orman bülbüllerinin arasında tarih yuva yapmış. Buradaki meşe keresteleri, on yedinci yüzyıldan itibaren gemi yapımında kullanılıyordu ve ağaçların azalmasından endişe duyan Nelson, otuz milyon meşe palamudu ekilmesini emretti. Bugün bu kadar meşe palamudu olmasının sebebi bu, Nelson'ın ağaçları halen hayatta." Ağaç gövdelerinin nasıl örümcek ağı gibi yapılandığını, ekin kargalarının da tavşan gibi yenilebildiğini ve iyi bir ketçabın yanında çok güzel gittiğini anlattı. Ayrıca ağaç dallarının görüş açısını kapamasıyla ormanda atış yapmanın ne kadar zor olduğunu da açıkladı, kurşun bir geyiğin gövdesinden geçip yoluna devam edebilirdi. Kurşunun nereye isabet edeceğinden emin olmadan asla ateş açılmamalıydı.

Rita öğrenmeye aç, dinliyordu. Ve yavaş yavaş Robby, Rita için ormanı küçük küçük parçalara ayırıyordu. Göğü delip geçen Douglas köknarını gösterdi, sonra da alt bitki örtüsü dediği meşe palamudunu, tatlı kestaneleri, fındık, huş ve mürver ağacını işaret etti. Rita bundan çok keyif almıştı çünkü hikâyeler her zaman ilk düşündüğünüzle ilgili değildi. Ağaçların inceli kalınlı dallarından örülmüş dantel örtüsünden ve çalılıklarının arasından bakıp ormanın içine gizlenmiş minik yaşam formlarını, böcekleri, kıızıyaprakları, renk renk çiçekleri, yosunları, bir ağaç kabuğundaki likenleri, bir yaprağın tüylü yüzeyini görebiliyordu, hatta yerde zengin bir siyah macuna dönüşen bakteri hücrelerini bile. "Yukarıya bak," dedi Robbie patikada durup. İşaret etti. Kaslı kolundaki altın sarısı ince tüyler zayıf güneş ışığında parlıyordu.

Rita parmak uçlarıyla dokunmak istedi. Adamın buraya duyduğu sevgi Rita'yı duygulandırmıştı. "Yuvayı gördün mü?"

Gözleri rüzgârda sallanan hasır bir çamaşır sepetine benzeyen en üstteki dallara takılmışken Rita Robbie'ye doğru yaslandı. O an her şey dönmeye, dallar sallanmaya başladı. Sabit duran tek şey Robbie'ydi. Rita kıkırdadı.

"Sallanıyorsun," dedi Robbie ve yerde duran bir dalı gösterdi. Sesinde bir tebessüm vardı. "Otursan iyi olur."

"Babycham içmeye alışık değilim," dedi. Aslında başının dönmesinin, kalçalarına kan sıçramasının başka bir sebebi olduğunu seziyordu. Bu akşam onu efsunlayan, onu değişik bir coşkuyla ve sanki açmış ya da susuzmuş gibi bir arzuyla dolduran belki de ormandı. Ama Rita ne aç ne susuzdu.

"Eve dönmek için pek rahat bir yol değil. Üzgünüm Rita." Robbie pek üzgün görünmüyordu. Adamın beklenmedik şekilde güzel bir gülümsemesi vardı. Dudakları dolgun ve kıvrımlıydı, dişleri alışılmadık bir sivrilikteydi. Rita bu gülüşü unutamayacağını biliyordu, kapılıp gitmekten korktu ve yerdeki mantarlardan etkilenmiş gibi tavır takındı.

"Bir dahaki sefere seni kamyonetimle bırakırım." Yerden küçük bir çubuk aldı ve sonra cebinden çakıyı çıkardı. Rita artık çakıyı sorun etmiyordu. (*Bir dahaki sefere*, demesinden rahatsız oldu. Ona yanlış bir işaret mi veriyordu? Bunun bir önemi var mıydı?) Robbie'nin elindeki çakıyla çubuğu sıyırmasını izledi, bir armudun içi gibi solgun taze kısım ortaya çıktı. Güzel elleri vardı. "Londra'yı özlüyorsundur, partileri falan yani?"

Rita Londra'da hiçbir partide misafir olarak dahi bulunmadığını itiraf etmeye utandı. "Evet, hem de çok," dedi sonra da "falan" kelimesinin erkek arkadaş anlamına gelip gelmediğini merak etti.

Robbie ayağa kalkıp elindeki çubuğu ağacın altındaki çalılıklara sapladı. "Seni oraya götüreceğim o zaman."

Sessizce yürüdüler. Bir şeyler değişmişti. Bir şey olmuş, ufak bir olasılık parmakları arasında kıvılcımlanmıştı. En azından ar-

tık birbirlerini tanıyorlardı. Rita arkadaş olabileceklerini umuyordu. Buralarda bir arkadaş güzel olurdu.

Çiseleyen yağmurda çam ağaçlarından bir Noel havası yayılıyordu. Rita işaretleri tanımaya başlamıştı. Yıldırım çarpması sonucu küle dönen ağaç, Teddy'nin dün dallardan inşa ettiği Kızılderili çadırı. Sonra şenlik ateşinin kalıntılarını gördü, hâlâ kıvılcımlar saçıyordu. Neyse ki cehennem ateşine benzer bir hali yoktu. Boş yere endişelenmişti.

Ağaçların arasından bahçe duvarı görüldüğünde tam olarak anlamlandıramadığı soğuk bir his göğsüne gölge gibi çöktü. Kırmızı elbiselerin, kasıkları yapışık dans eden gençlerin ve elleriyle eteğinden diken toplayan bir adamın yer aldığı başka bir dünyaya göz açmıştı. Robbie'yi tutup, "Beni geri götür," demek istedi. Birazdan bahçe kapısı kapanacak, akşam güneşi batacak ve Robbie gitmiş olacaktı. Rita yeniden görevinin, işinin başına dönecek, kocaman kahverengi evde hapsolacaktı. Kıyafetleri yıkayacak, Jeannie'nin haplarını takip edecek, Marge'ı ve Walter'dan gelen telefonları savuşturacaktı. Bir de o lanet deftere not almak vardı.

"Şişşt," dedi Robbie hafifçe koluna dokunarak. Rita teninde tatlı bir ürperti hissetti. "Duydun mu?" dedi Robbie.

Rita da durup dinledi. Ses zayıftı. Rüzgâr gibi esti, Rita'nın işine işledi. Bir bebek ağlaması, ardından sessizlik... Yağmur damlalarının sesini duydular.

"Bu ne?" diye sordu Rita fısıltıyla. Neden fısıldadığını ya da kolundaki tüylerin neden diken diken olduğunu o da bilmiyordu.

Robbie ormanın tanıdığı bütün seslerini dinledi, süzdü, gözlerini kısarak ağaçlara baktı, "Genç," dedi kısa süren sessizlikten sonra. "Birçok hayvanın sesi bebek sesi gibi. Yakınlarda vahşi, yaşlı bir anne vardır. Hadi gidelim."

Rita omzunun üzerinden baktı, bir şey görünmüyordu. Oadaki her neyse gitmişti. Ama ses kulaklarında çınlıyordu. Huzursuz olmuştu, kontrol etmek istedi. "Robbie, ben bakıp dönsem..." dediğinde Robbie ellerini Rita'nın kalçalarına yapıştırmıştı. Rita'yı kendine çekti, dudakları Rita'nın dudaklarındaydı.

Hera

Bir tilki ıgıgı duydum ama bu Şey tilki değildi. Gökyüzü alacakaranlıkta çizgi çizgi, ormana karanlık kyor. Ağaçların gölgeleri mağaralara benziyor. Minik kuşlar dalların arasında cirit atıyor, gece çökmeden ve dğme gözlü, pençeleri açık baykuşlar saldırıya başlamadan önce sanki güvenli bir yer bulmaya çalışıyorlar. Kuru dallar, kozalaklar ve top top gazete sayfalarıyla yakılmış şenlik ateşimi, muhteşem gösteriyi geride bıraktığım için pişmanlık duyuyorum.

Ama annemle Teddy gittikten sonra orada kalmanın bir anlamı yoktu. Annem birden ayağa kalktı, elleri salarındaydı. Kaybolmuş ve şaşkın görünüyordu, oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibiydi. Yorgun hissettiğini ve eve dönmek istediğini söyleyerek elbisesini silkeledi. Hırkasına ve bir fincan sıcak aya ihtiyaı vardı. Yanağımın içini ısırdım, söz vermişti ama el ele tutuşup imlere uzanamayacağımızı, Büyükayı ve Orion'dan yıldızlar seçip gerdanlık yapamayacağımızı anladım. Teddy'nin elini tuttu ve çok fazla marşmelov yemediğim sürece istersem kalabileceğimi söyledi.

Anneme inat şişmanlamak için yanık yerlerini eme eme damağıma yapıştırıp marşmelovların hepsini yedim. Sonra kendimden biraz daha nefret ettim ve Koca Rita'nın gecesiyle ilgili

endişelenmeye başladım. İnsan birden fazla âşık olabilir. Kızamık gibi değil. Bu yüzden annemin onu Robbie Rigby ile dansa göndermesi aptalcaydı. Ya Rita ondan hoşlanırsa? Ya onu bizim sevdiğimizden daha çok seviyorsa? Birden tuhaf bir ağlama duydum. Buralara ait olmayan bir ses.

Ekmek kırıklarını takip eder gibi ormana kadar sesi takip ettim. Buraya, neredeyse eve kadar takip ettim, ön kapıdan birkaç metre ötedeki kütüğün oraya kadar. Kütüğün üstünde bir örtü var. Örtü hareket ediyor. Sahibinin istemediği yavru bir kedi yoksa köpek mi? Küçük bir kol havada sallandı.

Annesi buralarda mı diye bakındım. Bir dadı, bir bebek arabası. Tanrı tarafından ilahi bir güçle gönderilmiş gibi duran, akşam ışığının altında parıldayan bu bebeğin varlığını anlamlı kılacak bir şey aradım ama kimse yoktu. Bir yetişkinin burada olduğuna dair tek iz kütüğün dibindeki market torbası. Acaba alışveriş yapan kişi ormanda kaybolmuş, bebek ve poşet arkada mı kalmıştı? Pek muhtemel görünmüyordu. Ama burada bu bebek vardı.

Hava kapanıyor, elektrikle yüklendi, sorun çıkacak. Gölgem uzadı, birinin beni izleyip izlemediğini, bunun bir tür sınav olup olmadığını merak ettim. Fransız dadı, alıp almayacağımı görmek için büfenin üstüne bozuk paralar bırakırdı (Ben de alırdım). Birazdan yaşanacaklar benim hatam olacaktı. Bebeği başkasının bulması için bırakıp gitmem gerektiğini biliyordum. Yine de bebeğe doğru yürüdüm.

Giysileri pembe, sanırım kız. Maymunu andıran suratı böcek ısırıklarından kurdeşen olmuş. Her tarafını karıncalar basmış. Başının üstündeki derinin altında bir boşluk var, içinde kemik yok. Nabız gibi atıyor.

Ellerine dokundum. Cildi iyi haşlanmış bir yumurtanın beyazı gibi ipeksi ve sıkı. Parmaklarını başparmağıma doladı ve bırakmadı. "Merhaba ufaklık," diye fısıldadım.

Sesimi duyan bebek ağlamaya başladı. Parıldayan karga gözlerini bana dikti. Yüzünün rengi değişti, beyazdan kırmızıya dön-

dü, sonra yine beyazlaştı. Sanki teninin altında hava kabarcıkları hareket ediyordu. Sonsuza kadar ona böylece bakmak istiyorum ama hava kararmaya başladı. Ne yapacağımı ya da Koca Rita'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Üstelik anneme bebeği söylemeye hazır değilim.

Ayrıca içimden bir ses bebek ilk bulanındır diyor. Küçük kız kardeşim olamadı ama bu benim bebeğim. Battaniyesine bebek bezi iğnesiyle tutturulmuş notu alıp daha sonra okumak için cebime koydum. Sonra ağacın dibindeki çantayı aldım. Bağıldıkça bağırıyor, vücudu kaskatı, tahta gibi bacaklarıyla battaniyeyi tek-meliyor. "Şişşt!" diye uyardım. "Biri seni duyacak, bizi bulacak-lar." Boynu kopacakmış gibi sarsıldı, birden bebeklerin başlarının desteklenmesi gerektiğini hatırladım. Kafa derisi buz gibi. Bebeği ısıtmak için tişörtüme sıkıca bastırdım. Sanki yavru bir hayvan seviyor gibi iyi hissettim.

Ama yine ağlamaya başladı, önce usul usul sonra daha da yüksek bir tonda. Çizgi filmlerde bombanın yana yana hızla ilerleyen fitili gibiydi. Bebeği salladım. İşe yaramadı. Parmağımı ağzına koydum, elime bulaşan şenlik ateşinin isisi bebeğin dudağının üstünde bıyık gibi leke bıraktı. Ufaklık parmağımı emmeye başladı. Sessizlik oldu, çığlıklar dindi.

Parmağım bebeğin ağzında, fısıltıyla söylenerek yürümeye başladım. Neden bilmiyorum ama hiçbir ninninin sözünü hatırlayamıyorum. Kelimeler dilimin ucuna gelip yine kaçıyor, rüyada gibiyim.

Yağmurun verdiği coşkuyla yatağından taşan derenin yanındayız. Kollarım acımaya başladı. Bağdaş kurup oturdum. Bacaklarımın arasına öyle güzel yerleşti ki bir yapbozun kayıp parçası gibiydi.

Cebimden notu çıkardım. *Lütfen bana sahip çıkın. Ben evi olmayan uslu bir bebeğim.* Başka bir şey yazmıyor. Bebekten sanki bir pelüş ayıymış gibi bahsediyor, işe yarar bir iz, bir isim bile yok! Bebeğin annesinin yerinde olsaydım her ihtimale karşı arabaların torpido gözündeki gibi bir kılavuz bırakırdım.

Çanta daha çok işime yaradı. İçindekileri çimenin üzerine yaydım. Süt tozu kutuları, kahverengi emzikli iki cam biberon, bebek zıbınları ve bezler. Aç mı acaba? Belki de bu yüzden yüzücü gibi ağzını sağa sola kaydırıyordu. Kız kardeşimi kurtaramadım ama bu bebeği kurtaracağım.

Yosun tutmuş toprağa bebeği yatırdım. Yerini sevdi, suyun sesini dinliyor. Yıldız gemisini andıran ellerini şaşkınlıkla bakan gözlerinin önünde yavaşça hareket ettiriyor. Ona baktıkça daha çok şeyin farkına varıyorum: minicik kulaklar, burnunun etrafındaki beyaz noktacıklar, kafa derisindeki kabuk bağlamış mumsu döküntüler. Başındaki yumuşak bölgeye dokunup derinin altında dere gibi akan kanı hayal ettim.

Sonra bebeğin süt içmesi gerektiği aklıma geldi.

Dere olur muydu? Yeterince temizdi. İçine su dolsun diye cam biberonu akıntıya ters bir şekilde tuttum. Süt tozunu dök-tüm ama her yere bulaştı. Biberona düşen parçalar düzgün karış-mayacak ve topak topak olacak. Bebek emziği çıkarıp ağlamaya başladı. Ben de süt vermekten vazgeçip sakinleşinceye kadar onu kollarımın arasında sıkıca sarmaladım. Kollarımda gevşedi, göz-lerini kapadı.

Dünyanın en iyi ablasıyım artık. Bebeğin sıcaklığı bedenimi saralarken tuhaf bir şey oldu. Küçük kız kardeşimin doğduğu geceye, Primrose Hill'deki odama gidinceye kadar gün gün, ay ay zamanda geri gittiğimi hissettim.

Ambulans kapıda bekliyor, ebe merdivenlerden iniyor. Ben de morsalkımların arasından ebenin kollarındaki battaniyeye, kapının üstündeki fenerin aydınlattığı noktaya bakıyorum ve aniden geçen sene hatırlayamadığım şeyi görüyorum. Bebeğin ağzının ve burnunun olması gereken yerde derin bir yarık var. Bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyorum. Yüzü nasıl olursa olursun benim küçük kız kardeşim. Ona olan sevgim değişmeyecek.

Sylvie

Annem ben uyumadan önce, “Sıcak bir yaz gecesi büyümlü bir ormanda, bir kütüğün üzerinde, sevimli bir genç kız tarafından bulundun...” diye fısıldardı. Tekrar anlatması için yalvarırdım, Noel Baba’nın gerçek olma ya da bahçenin bir köşesinde perilerin yaşadığı ihtimali gibi büyümlerdi hikâye beni. Gerçek değildi ama içtendi. Tüm güzel hikâyeler gibi iyi hissettiriyordu. Annem ve babam bana ilk kez beş yaşındayken, “Sana söylememiz gereken bir şey var...” demişti. Ben de omzumu silkip telaşa kapılmadan bisküvi istemiştım. Olayın önemini kavrayamamıştım ve biraz daha büyümlünceye kadar da kavrayamayacaktım. Annem ve babam beni *aramış* ve öyle sevmişler ki evlatlık edinmişler. Bunu dinlemeyi seviyordum. Caroline da benden birkaç ay sonra evlatlık alınmıştı. Bizim gerçekliğimizdi bu. Doğmanın ötesinde, “seçilmenin” ne demek olduğunu ikimiz de biliyorduk.

İçimde bir vahşilik damarı olduğunu her zaman biliyordum. Caroline oyuncak bebekleri severken ben ağaçlara tutkundum. Her gün bahçemizin dibindeki yaşlı elma ağacına tırmanır, en yüksek dallarda oturur, denizin kokusunu içime çekerdim. Sınıfta derslere odaklanamazdım, zihnim serçe gibi oradan oraya uçuyordu ama dışarıda, bir ağacın üstünde olduğumda içimde bir şeyler durulurdu.

Neyse, her kız, rahat yatağında kendisinin başrol olduğu masalı dinlerken, gözlerini yumup bir baykuşun kanadındaki tüylerin hafif dokunuşunu hissetmemeli veya kirpiller kuru yaprakların arasında yürürken çıkan çıtırtıları duymamalıydı. Buna karar verdim. Ya da yatak odasının karanlığında duvarlara bakıp *Arkadaşım Canavar* filmindeki Max gibi bir orman görmemeliydi. Çok ender rastlanan bir kelebek türünü keşfetmişlerdi. Sylvie, Fransızca kökenli bir isim, “ormandan gelen” demek. Bu yüzden varoluş hikâyemden çocuksu bir zevk alıyordum. Yalnızca bu hikâyeyi anlatırken neden annemin sesinin boğuk çıktığını, ona sorular sorduğumda ortamın neden tatsızlaştığını hiç anlamazdım.

Dokuz yaşına geldiğimde her şey değişti. Okulda teneffüs zamanıydı, hava yağmurluydu. Yağmur damlaları dışarıdaki oyun alanının çatısında dans ediyordu. Nedendir bilmem, Donna’ya dünyaya geliş öykümü anlatmak için harika bir zaman olduğunu düşünmüştüm. İki örgülü sarı saçlarıyla yanımda durup midilli oyuncakıyla hava atıyordu, arkadaşım değildi. Donna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı, “Yani gerçek annen seni istemeyip ölüme mi terk etmiş?” dedi. Midillisine el koymuştum ama bana biraz pahalıya patlamıştı. O akşam anneme artık uyurken o masalı anlatmamasını söyledim (Annemin yüzündeki o rahatlamayı hiç unutmayacağım). Bir daha hiç o elma ağacına tırmanmadım. Bir kenara fırlattığım tek oyuncak bebeğimi oyuncak kutusundan çıkardım, keçeleşmiş saçlarını tarayıp pembe kurdelelerle bağladım. Yabani ve vahşi değil, düzgün ve temiz görünecek şekilde giydirdim. Ben de içimdeki yabaniliği söküp attım. Kendime hayatın ancak onu hatırlayabildiğin zaman başladığını söyledim.

İlk gerçek anımda nemli bir kumsalda oturuyorum, babam eğiliyor, kürekle kuma dokunuyor. Caroline babamın kılı omuzlarına tutunuyor ve sevinçle çığlık atıyor. Bunu kanıtlayan başparmak izleri ve kırmızı gözlerle dolu grenli fotoğrafım var. Annem tığ işi bikinisini giyiyor, boncuklu parçalar sarkıyor, üst kısmı üçgen kesimli iki sandviç gibi. Ve sevdiğim büyük siyah

kamerayı tutuyor. Yapış yapış dondurma kollarımdan akıyor. Üç yaşındayım. Sylvie'nin hikâyesi, benim hikâyem başlıyor.

Ama korkum hiç azalmadı. Yeşil kabuğunun içindeki taze ceviz gibi kıvrılıp uyuyan başka biri var mı? İzin veririm zihnim daha geriye gider mi, doğmakla bulunmak arasındaki o boşluğa? Peki ya Caroline? O da istemese de bir şeyler hatırlıyor mu? Aslında geçmişini hatırlamak istemez Caroline, hiçbir zaman istemedi. Geçmişten korkuyor, benden daha fazla. Ki bence bunun bir sebebi var. Birbirimize bir söz verdik, serçe parmaklarımızı kenetledik. Biz birbirine bağlı ve güçlü kardeşleriz. Kurban değil.

Bir yerde, anıların depolandığı hipokampüsün bebeklerin beyinde tam olarak gelişmediğini okumuştum. Fakat duygusal anıların yer aldığı amigdala tıklar tıklar işliyor. Ve hafızanın hatırlamadan ziyade geçmişini gün yüzüne çıkarmakla ilgili olması, anıların kütüphanedeki kitap yığınlarının altında gömülü okunmamış kitaplar gibi durması beni endişelendiriyor. Neyse ki çoğu zaman terk edildiğimi düşündüğümde gri bir buz bloğuna bakıyor gibi hissediyorum. Ortada buz kütlesinden başka bir şey yok. Büyük bir şokun ardından gelen o parça parça olmuş ender günlerde şekiller oluşmaya başlar. Ortaya çıkan şey tam olarak bir anı değil, başka bir şey, kelimelerle tarif edemezsem de hissedebildiğim, anlatılmamış bir hikâye. Annie'nin bebeği doğurmak istemesi zihnimde depremler yaratıyor.

Annie'yle köpüren sulardan sürünerek çıkarken bunu daha güçlü bir şekilde hissediyorum. "İyi misin? Emin misin?" diyerek onu ayağa kaldırdım. Sarsıldı. İkimiz de arkamızdan gürleyen o su patlamasına hazırlıksız yakalandık.

Sırılsıklam olduk. Saçlarımız, ağzımız yüzümüz kum içinde kaldı. Daha kötü de olabilirdi. Gergin gergin omzumun üstünden baktım. Dev dalga köpüklerini yutarak çekildi. Ama dalganın daha büyüğünün denizin açıklarında, karanlıkta çırpındığını, enerji topladığını, yuvarlanmaya başladığını hissedebiliyorum. Hemen evde bekleyen, bunca yıldır annemin sakladığı gazete kupürlerinin klasörü geldi aklıma. Bu dalga gibi madde içinde hareket eden enerji de açığa çıkmaya niyetliydi.

Rita

Rita'nın akşamüzeri Robbie'yle birlikteyken duyduğu bebek sesi yine başlamıştı. Kalbi, vücudunun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hızla çarpıyordu. Geri dönemiyordu. Kocaman bir porsuk ağacının altında durdu ve dinlemeye başladı. Bir şey duymadı. Belki de ona öyle gelmişti. Öpücük kafasını karıştırmıştı.

Robbie'yi itmişti elbette. Koca, albenisiz Rita sevmek ve dans etmek için ideal bir insan değildi! Koşarak eve döndü. Jeannie, Hera'nın daha gelmediğini söyledi. Ama Rita şenlik ateşinin yanından geçerken Hera'yı beklediğinin aksine orada göremedi. O saatte yalnız başına dışarıda olması hiç doğru değildi. Aklına Fingers geldi. İhmalkârlık etmişti, çocukları Jeannie'yle yalnız bırakmamalıydı... Kaygıdan göğsü daralmıştı.

Yolun ikiye ayrıldığı yerde karar verememişti. Kütük yığını mı yoksa dere mi? Sola, evet. Hera dereyi severdi. Rita daha hızlı yürümeye başladı. Hera nerelerdeydi?

Yağmurun kokusunu alabiliyordu. Ellerini ağzının kenarlarına götürüp, "Hera?" diye bağırdı.

"Buradayım," diye bir ses geldi.

Rita kasvetle kaşlarını çattı. Evet, Tanrı'ya şükür oradaydı küçük afacan. Ama kucağındaki oyuncak bebek nereden çıkmıştı?

Hera sersemlemiş gibi çağırıyordu.

“Neler oluyor?” diye koşturdu Rita. Bebek mi? *Burada* bir bebek mi buldun? Küçük bebeğe dokundu, hayattaydı. Ama bebeğin alnı buz kesmişti. “Annesi nerede? Bebeğe bir şey olmuş mu? Tanrım, bebeği bana ver. Çabuk, çabuk.”

Bebek minik ve narindi. birkaç haftalıktan fazla değildi ve Rita’nın kollarında neredeyse hafiflikten kayboluyordu. Parmaklarının uçları bembeyazdı, tırnaklarının altında sanki buz parçacıkları oluşmaya başlamıştı. Yüzü böcek ısırıklarıyla doluydu. Rita bebeği rahatlatmaya çalışarak yanağını okşadı. Bebek mız-mızlanıp Rita’nın ağzını takip etti, neler olup bittiğine, hayatta kalmak için ne yapması gerektiğine dair bir ipucu alabilecekmiş gibi. Rita bebeği ısıtmak için hırkasının altına soktu, yün hırkayı bir battaniye gibi vücudunun etrafına sardı ve tek eliyle bebeğin omurgasının kıvrımını kavradı. “Hera sen ne haltlar...”

Hera açıklama yapmak için bir şeyler geveledi. Bebeğin kütüğe bırakılması pek de mümkün görünmüyordu. “Bak.”

Rita buna ancak Hera’nın cebinden çıkan buruşuk not kâğıdını görünce inandı. Bebek eşyalarının bulunduğu çanta; insanın yüreğini sızlatan birçok eşya. Tıpkı Charles Dickens romanı gibi. “Tanrım,” dedi Rita. Dünyanın acımasızlığı soluğunu kesmişti. Başparmağının etli kısmıyla bebeğin sırtını sıvazladı, sür-tünmeyle çıkan sesle rahatladı. “Etrafta kimse olmadığına emin misin?” diye sordu Hera’ya.

Hera başını sağa sola salladı. “Her yere baktım.”

Rita hırkasının altında, iri, koyu mavi gözleri boşlukta gezinen bebeğe baktı. Bebeğin savunmasızlığı Rita’nın içinde bir şeyleri uyandırmıştı. Bir kas geriliyor, bir kapak açılyormuş gibi hissetti. Böcek ısırıklarına ve soğuğa rağmen son derece güzel bir bebektir, Winston Churchill’e benzeyen bebeklerden değil. İhtiyaç duyduğu tek şey Rita’nın bedeniymiş gibi susmuştu. “Yanında bir yetişkin olmalıydı Hera,” diye uyardı Rita.

“Başım belaya girer diye düşündüm,” dedi Hera ama yakınındaki tek yetişkinin Jeannie olduğundan ne o ne Rita bahsetti. İri yağmur damlaları düşmeye başladı.

*

Jeannie onları salonda bekliyordu. “Demek buradasın Hera! Sana yaramazlık yapma dedim, değil mi? Beni çaresiz duruma düşürdün. Rita da seni aramak için peşine düştü ve sırılsıklam..” Birden konuşmayı kesti. Kaşlarını çattı, Rita’nın hırkasındaki ka- barıklığı görünce aklı karışmıştı. “O da ne?”

Rita yutkundu. Jeannie’nin nasıl bir tepki vereceğini bilmi- yordu. Sessizlik çöktü. Sırılsıklam kıyafetlerinden ahşap zemine damlalar düşüyordu.

“Tavşan mı? Yoksa yavru geyik mi?” diye sordu Jeannie. Kaş- larını çattı ve kahkaha attı. Bakışlarını önce Hera’ya sonra Rita’ya çevirdi. “Akşam yemeğine mi getirdiniz? Göstersenize.”

Bebek yanıt verir gibi usul usul ağlamaya başladı.

Jeannie’nin vücuduna adeta bir elektrik akımı yayılmıştı.

Hera sırtarak, “Sana bir bebek buldum,” dedi.

“Hayır,” diye soludu Jeannie başını sağa sola sallayarak. “Böyle şeyler söyleme.”

Rita hırkasının tek tarafını kaldırdı. Bebek kesede duran bir hayvan gibi ortaya çıktı.

“Tanrı aşkına,” diyerek elleriyle ağzını kapadı Jeannie. “Hera sen ne yaptın?”

Mutfak penceresinin dışında gökyüzü gümüş gibi parlıyor- du. Hayata tutunmayı kıl payı başarabilen bebekse Rita’nın kuca- ğında ayaklarını oynata oynata biberonu çılgınca emiyordu. Hera ve Teddy yan yana, büyülenmiş, yüzlerinde yumuşak ve tetikte bir ifadeyle bakıyorlardı, sanki bebek hem hiç ummadıkları bir mucize hem de epeydir gelmesini bekledikleri bir misafirdi. Yal- nızca Jeannie dehşetle mesafesini korudu, irkilmişti. Fal taşı gibi açtığı gözlerinin beyazı ortaya çıkmıştı. Başka yere bakamıyordu.

Bebeğin emerken çıkardığı şapırtı odayı doldurdu, herkes eşsiz bir oda orkestrasını dinler gibi sessizlik içinde, kendinden

geçmiş bir biçimde bu sesi dinledi. Bebek yüksek sesle son bir yudum daha aldı ve ağırlaşan gözkapakları kapandı. Karlı bir gecenin ardından gelen sessizlik gibi mutfağa sükûnet yayıldı. Büyülü bir an için herkes bebeğin etrafında kenetlenmişti, başka bir dünyada gibiydiler.

“Onu alabilir miyim?” diye sordu Jeannie. Sesi titremiştii, yavaşça onlara doğru yürüdü.

Rita endişeyle bebeği uzattı, bunu yapmak zorunda olmamayı dilerdi. Bu anı hiç unutmayacağına dair tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki hep içten içe bildiği, hayatının gidişatını değiştirecek bir an yaşıyoryordu. Mavi eteğine küçük bir iz bırakan bebeğin sıcaklığı bir süre üstünde kaldı.

“Unutmuşum,” diye fısıldadı Jeannie hayret ederek. Bebeği göğsüne bastırdı. “Tamamen unutmuşum.”

Yarım saat geçmesine rağmen Jeannie bebeği elinden bırakmamıştı. Koltukta uzanıyordu, gözleri rüyada gibi dalgın. Bebek Jeannie’nin göğsünde yatıyordu.

Jeannie’nin yüzü ateşin ışığında bebeğin karşı konulmaz yaşam gücü aktarılmış gibi yumuşak, sakın bir parlaklığa büründü. Yerde annelerinin ipeksi sabahlığının eteklerinde oturup bacaklarına yaslanan çocuklar da bunu hissediyordu. Bebeğin yıldızlar gibi açılıp kapanan ellerine bakıyorlardı.

Penceredeki hareketliliği Rita’dan başka kimse fark etmedi. Bir yüz müydü? Aniden beliren solgun bir şey. Rita pencereye yürüdü, soğuk havayı içeri sızdıran boyası dökük, köhne pervaza yaslanıp dışarıya baktı.

Dışarıda fırtına saldırgan bir yaratık gibi ağaçları şiddetle köklerinden sallıyordu. Gökyüzü öfkeli turuncu lekelerle kaplı parlak, kömür grisi bir renge bürünmüştü. Rita gözlerini kısarak bahçeye baktı, daha iyi görebiliyordu. Ama gördüğü her kim ya da neyse gitmişti. Bir hayvan olduğunu düşündü ya da düşen bir dal. Emin değildi, aklı dışarıdakalmıştı. Kollarındaki

tüyler diken diken oldu. "Polisi şimdi mi arayayım?" diye sordu Jeannie'ye dönerek.

Jeannie gözlerini fal taşı gibi açarak, "Ne? Hayır!" dedi.

Rita şaşkına döndü. Anlamıyordu. "Sadece yetkililer ne yapılması gerektiğini bilirler," dedi.

"Ben biliyorum," dedi Jeannie doğrulup bebeği kollarında daha sıkı tutarak. Bebeğin siyah kabarık saçları Jeannie'nin solgun koluna döküldü. "Daha yeni geldi. Şimdi gidemez." Bebeğe baktı, gözleri koruma güdüsüyle hiddetli bir şekilde ışıldadı. "Gitmek istemezsin değil mi tatlı şey?"

Guguklu saat öttü. Bebekle beraber zaman durmuş gibi gelse de bir saatten fazla zaman geçmişti. Bir yerlerde birileri meraklan çıldıracak, diye düşündü Rita. Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Kasaba doktoruna haber vereyim mi o zaman?" diye sordu.

Hera başını olumsuz anlamda salladı. "Doktor da polise haber verir değil mi anne?" dedi.

"Doğru," dedi Jeannie, Hera'ya sıcak bir gülümsemeyle bakarak. "Haklısın hayatım."

Hera beş santim uzamış gibi duruyordu. Rita'nın kafası iyice karıştı.

"Polis de doktor da yok." Jeannie bebeği kaldırıp usulca üfle-diği saçlarının uçuşmasını zevkle izledi.

"Jeannie bu kötü bir fikir olabilir," diye atıldı Rita panikle. "Birileri, annesi mesela onu arıyor olabilir."

"Hasta bebekler biberonu böyle ememez Rita. Ve onu kim bir kütüğün üstüne bıraktıysa nerede bulacağını gayet iyi biliyordur." Jeannie'nin yüzüne sert bir ifade yerleşti. "Onu acımasız kadının tekinin terk ettiğini atlamayalım. Bir tilki onu alabilir, kargalar gözlerini oyabilirdi. Düşünmeye bile katlanamıyorum."

"Oraya kasten bırakılmış Koca Rita," dedi Hera. Annesiyle aynı tarafta olmaktan keyif alıyordu. "Foxcote'un yakınlarına, bizim yakınımıza."

“Bize bırakılmış,” diye sırtarak katıldı Teddy, bebeğin ayağıyla oynarken. “Bir hediye gibi yani. Orman Bebek.”

“Ah, Orman Bebek, bu hoşuma gitti Teddy,” dedi Jeannie. “Hem de çok.”

“Benim de,” dedi Hera. Bir tür büyü yapıyormuşçasına, “Orman Bebek,” diye birkaç kez fısıltıyla tekrar etti.

Rita, Walter bunu öğrendiğinde olacakları düşündü. Jeannie’nin yatağının altında sakladığı çakı zihninde uyarı ışığı gibi parlıyordu. Sonra da Lawns’ın girişi, taş sütunlar ve sivri uçlu kazıklardan yapılmış demir kapılar belirdi gözünün önünde. “Jeannie, polise haber vermeliyiz. Bebeği karakola arabayla bırakabilirim.”

“Arabayla mı? Sen mi? Sanmıyorum. Tanrım. Camdan dışarıya baksana Rita. Ortalık yıkılıyor. Çok tehlikeli! Dallar havada uçuyor.” Jeannie bebeğin yanağını okşadı. Bebek şaşkın görünüyordu, mızıldanmaya başladı. Jeannie, “Buradayım, burada. Bizimle güvendesin benim küçük yavrum,” derken Rita’ya baktı. “Yalnızca bir gece bizimle kalsın, olur mu? Şu zavallı yavrucağa korkunç felaketi atlatması için bir şans verelim.”

Rita büyük bir hatanın kapısında olduklarının farkındaydı. “Ama...”

“Sessiz ol. Sesi duydun mu?” dedi Jeannie tek parmağını ağzına getirerek. “Bebeğin bu havada dışarıda olmasını istiyorsun, öyle mi? Gerçekten direksiyonun başına geçmek istiyor musun?”

Rita ürkütücü sese kulak verdi. Dünya ortadan ikiye ayrılıyormuşçasına derin bir inilti kopuyordu. Ardından bir ağaç sarsılarak yıkıldı. “Fırtınanın dinmesini beklemeliyiz sanırım,” diye istemeyerek kabul etti. Foxcote’un dışında değil de duvarlarının içinde başka bir fırtınanın koptuğunu hissetmişti.

Hera

Yolun karşı tarafında tepetaklak devrilmiş yatan devasa ağacın dibindeki kocaman toprak yığınının sarkan solgun kökleri bacaklarıymış gibi havada sallanıyordu. Duruma üzülmüştüm ama Marge'ı ve diğer ziyaretçileri uzak tutabileceği için de sevinmiştim. Bebeği bulmamın üzerinden iki gün geçti ve kimse bizimle kaldığını bilmiyor. Tek sorun kendi fikirlerinde ısrar ederek biraz tuhaf davranmaya başlayan Koca Rita. Orman bebeğini bizim sevdiğimiz gibi sevmiyor. Bebeğin bizde olduğunu ispiyonlayacak gibi.

Dün gece telefonun kablolarını söküp fırtınada gitmenin mantıksız olacağına dair şeyler söylemeseydim bu sabah arayıp yetkililere haber verirdi. Yatak odasının penceresinden bakıp anneme haber vermeseydim şu anda kendisi köye doğru yola çıkmış olurdu.

Koca Rita bebeği arabaya götürürken, "Bekle!" diye bağırdım verandadan. Annem hızla yanımdan geçip bebeği yolcu koltuğundan aldı. En son ne zaman bir yere bu şekilde koştuğunu hatırlayamıyorum.

"Senin derdin ne Rita? Yol kapalı."

"Ben... Ben bir şekilde ağacın etrafından dolanırım diye düşündüm," diye mırıldandı Koca Rita. "Bebeği doktora götürecektim."

“Ne saçmalıyorsun. Bebek hasta değil Rita! Bu küçük yavrucağın çocuk yuvasına gönderilmesini mi istiyorsun? Bu mu istediğin?” Annem o kadar savaşılmaya hazırды ki onu alkışlamak istedim. Eski annem dönmüştü. Onu ben geri getirmiş, bebeği bularak hüznüne son vermiştim.

“Oraların nasıl yerler olduğunu biliyor musun?” diye devam etti annem.

Koca Rita sustu ama gözlerini kısması bana söyleyecek bir şeyleri olduğu izlenimini verdi. Gömleğinin altında ciğerlerinin şişip indiğini görebiliyorum. Ağlamamak için direnerek dudaklarını büzüştürdü.

“Demir yataklarda sıra sıra yatan, kirli bezli bebekler. Herhangi bir acımasız adam tarafından evlat edinilmesi için bebeği yetiştirecek kaba bir hemşire. Belediyelerin yoksullar için açtığı evlere, herhangi bir yere gönderebilirler onu.”

Koca Rita’nın da belediyenin yoksul evlerinde büyüdüğüne emindim. Sessiz kalıp bir şey demedi gerçi.

“Açıkçası,” dedi annem bebeğe bakarak. Gözlerindeki ifade yumuşamıştı, gözlerini bebekten alamıyordu. Hepimiz aynı durumdaydık. Yeryüzündeki en güzel bebektir. “Senin kendi çocuğun yok Rita. O yüzden anlayamazsın.”

O an Rita’nın yüzü düştü. Direksiyondaki ellerine baktı. Kısa süre sonra, “Bu yaptığımız doğru gelmiyor Jeannie,” dedi.

“Doğru mu?” dedi annem geri çekilerek. Yüzü ciddileşti. “Etik mi demek istedin? Etikten bahsetmek istiyorsan Rita, senin ahlak anlayışından bahsedebiliriz değil mi?”

Koca Rita bembeyaz kesildi. Havayine çatırdıyordu.

“Walter’a benim hakkımda bilgi verdiğini biliyorum,” dedi annem fısıldayarak. Sesi titriyordu. “Casusluk yaptığını.”

Vücudum suçluluk duygusuyla dolup taşı. Annem uyurken yatağının yanında oturduğumu ve Koca Rita’nın defterinden bahsettiğimi hatırladım. Ama zaten annem bunu bir şekilde öğrenirdi. Marge, Rita’nın eşyalarını kolaylıkla aşırabilirdi. Üst kat-

ta, yatak odalarının içinde ve etrafında dolaşıyor, kucağında bir yığın çarşaf taşıyordu.

"Jeannie, eğer kabul etmeseydim Walter beni kovar ve yerime başkasını alırdı," diye kekeledi Koca Rita. Kelimeler birbirini ardına, ağır aksak döküldü ağzından. "Çocukları bırakmak istemedim."

Annem başını sağa sola salladı. "Kocamı hep hafife almışım. Senin uysal mizacını kullandı Rita. Kendine olan güvensizliğinden yararlandı, biliyorsun değil mi?" Gözlerinde bir şey titredi. "Geçtiğimiz iki günde ona bir şeyle yazdın mı? Walter'la konuştun mu?"

Koca Rita başıyla onayladı. Gözyaşlarının arasından baktı, boynunda kızarıklıklar oluşmaya başladı. "Birkaç gece önce yazdım. Boyacıların çoktan işe koyulduğunu, evin yakında biteceğini söyledi. Ve ağustosun son haftası buraya gelecekmiş."

Annem de benim gibi günleri hesaplamaya başladı. İki haftadan az zamanımız vardı. Koca Rita'yı süzdü. Sesi yumuşadı, biraz da ürkmüştü. "Bebekten bahsettin mi?"

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemedim. Hat kesildi."

Annem derin nefes aldı. "Doğru olanı yapmışsın Rita. En iyisi Walter'a bebekten bahsetmemek. En azından şimdilik. Bana söz ver, olur mu?"

Koca Rita başı ağrıyormuş gibi elini alnına götürdü.

"Eve girer misin lütfen?" Annem arabanın içine eğildi, bebek omzundaydı. Sesi hırıldadı. "Bebeğin sana ihtiyacı var. Kurt gibi aç. Şuna bak. Küçük bir ahtapot gibi boynumu emiyor. Ona bir biberon hazırlamak ister misin?"

Annem biberon hazırlamıyordu, nasıl yapıldığını bildiğini sanmıyorum. Bebek bezini de değiştirmiyor ve her sabah Koca Rita'nın kahvaltıdan önce yaptığı gibi kollarını kokuşmuş kahve rengi suya daldırıp bezleri yıkamıyordu.

Sonunda Koca Rita yavaş yavaş arabadan inip eve yürüdü. Gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa pek boyun eğmiş gibi görünmüyordu. "Sen akıllı bir kızsın Rita," dedi annem.

Annem öğle yemeğinde üç bütün patates ve bir kuzu kul-basının yarısını yedi. Koca Rita ise omzunda bebekle sessizce oturup bir şey yemedi. Bu pek onluk bir şey değildi. Bahçe kapısının menteşeleri gıcırdadı, biri kapıdan girmiş gibiydi. Gelenin Marge olabileceğinden endişelenerek, ormana koşup sağa sola bakındım. Kimseyi göremedim ama yemin ederim birinin varlığını hissedebiliyordum. Kapalı olan yolda ilerleyememiş ancak arkadaki labirenti andıran ormanlıktan geçen birini.

Pudingin üstüne Marge'ın tatsız reçelini yedikten sonra kapağı unuttum. Her şey artık yeni gerçekliğimize uygundu. Salon-da Teddy ve ben Koca Rita'nın bebeğin altını değiştirmesine yardım ettik. Teddy burnunu tıkadı. Açık pencereden benekli büyük bir kuş tüyü süzülüp yere düştü. Bir baykuşa ait olduğunu düşündüğüm tüyü alıp bebeğin ayağını gıdıkladım. Parmaklarını kıvırdı. Annem küçük parmağında tuttuğu gümüş çingirak ve fırırlı patikle heyecan içinde odaya girdi. Bebeğimizin eşyaları. Koca Rita'nın annemle babamın Londra'daki yataklarının altından kurtardığı eşyalar. "Bence zamanı geldi," dedi annem.

Koca Rita nefes nefeseydi.

"Ona tam olmaz mı?" diyerek patikleri bebeğe giydirmek için eğildi annem. Ve çingırağı bebeğin salyalı yumruğuna tutturdu. Bebek çingırağı sallayınca gümüşü bir ses, ölen bebeklerin hayaletleri ve annemin gülümsemesi odayı doldurdu. Annem bebeği evin içinde dolaştırıyordu, Teddy ve ben de peşindeydik. Koca Rita'nın yukarı çıktığını görmedim ama saatlerce aşağı inmeyince gidip onu buldum.

Koca Rita bavulunun üstüne çökmüş, kıyafetlerini hızla bavula yerleştiriyordu. Kıpırmızı olmuş gözlerle bana baktı ve cinayet romanlarını bavulunun iç cebine koyarak hazırlanmaya devam etti. Terrarium başka bir çantanın yanında yerde duruyordu. Bunu görünce biraz içime su serpildi. Terrarium burada paketlenmeyi beklediği sürece Koca Rita da burada demekti.

Aniden geçen yıl Londra'da bir akşamı hatırladım, kötü bir günün ardından yatma vakti gelip çatmıştı. Okulda bir kızın je-

libonlarını izinsiz alırken yakalanmışım. Rita saçlarımı gözlerimin üstünden çekti. Bana çocukken bir gece üzgün ve öfkeli bir şekilde uyumaya gittiğini ancak ertesi sabah uyandığında teraryumunda büyüyen bir düğün çiçeği bulduğunu anlatmıştı. Vefat eden annesinin o uyurken tohumları teraryuma ekmesinden başka bir açıklama bulamamıştı. Koca Rita çevremde her zaman en umulmadık şekilde doğruları söyleyen tek kişiydi. Yine içime panik yayıldı. "Gidemezsin."

"Kalamam Hera," dedi lacivert çoraplarını giyerken. "Bir yerlerde yaptığının pişmanlığıyla yanıp tutuşan genç bir kız var. Birileri mutlaka onu tanıyıp haber verecektir."

Bahçe kapısının ileri geri sallandığını hatırladım.

"Burası küçük bir topluluk. Bebek biraz daha bizimle kalırsa başımız büyük belaya girer Hera."

Gözyaşları gözlerimi yaktı. Çok kararlı duruyordu. Lawns aklıma gelince korkup içime çekildim.

"Hem Teddy ile senin babanızdan bu kadar büyük bir sırrı saklamanız doğru değil."

"Ama tüm aileler böyle."

"Tüm aileler değil Hera," dedi yumuşak bir sesle. Başını sağa sola salladı.

İçimde bir şey alevlendi. "Eminim senin de sırların vardır!"

Titremeye başladı. Onu yakaladım. "Senin sırrın ne Koca Rita?" diye onu kışkırtıp valizini toplamasına engel olmaya çalıştım.

Dudakları zangırdadı. "Beni yalnız bırak Hera."

Bavulu kapadım ve pat diye üstüne oturdum. Bavulun sert tarafı içe göçtü. "Seni bırakmam," dedim.

Rita gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Hera. En başında buraya gelmemeliydim, tamam mı? Hata yaptım. Şimdi kenara çekil."

"Yoldan arabayla gidemezsin zaten."

"Bacaklarım var, yürürüm."

“Robbie ne olacak?” diye umutsuzca atıldım. “Ondan hoşlanıyorsun, biliyorum.”

“Saçma sapan konuşma,” dedi tekrar sinirle.

“Gidecek yerin yok. Hem... Bizi özlersin.”

Bana baktı. Gözlerinden gölge gibi bir şey geçip gitti. “Hem de çok,” dedi fısıltıyla.

Teraryumuna baktım, onun da üzerine atlayıp paramparça etmek için karşı konulmaz bir dürtüye kapıldım ve bu düşünce, bunun yıkıcı gücü beni korkuttu. Ne zaman kaybedeceğimi, zarar göreceğimi hissetsem bir şeyleri kırıp dökmek isterdim.

“Harika bir genç kız olacaksın,” dedi, sanki benim kendimden ne kadar korktuğumu sezmişti. Bu konuda oldukça ustaydı. “Bensiz idare edeceksin Hera.”

Gözyaşlarım süzölmeye başladı. “Ama hep kötü bir şey yapacakmışım ve birisine zarar verecekmişim gibi geliyor. Çok kötü bir şey. Buna sadece sen engel olabilirsin.” Yalan söylemiyordum. Bir şeylerle uğraşırken bana baktı. Dışarıda sessizliğin içinde bir ağaçkakan delikler açıyordu.

Sylvie

Annie'nin mışıl mışıl uyuduğundan emin olduktan sonra dar merdivenden yalınayak indim. Karanlık, bir ağ gibi her yeri sarmış. Sessizlikte, dışarıdaki dalgaların nabzını duydum, gecenin güçlü gelgitinde sular geri çekiliyor, ardından milyonlarca kum tanesi dans ediyordu. Nefesim hızlandı, duygularım çalkalandı.

Salondaki lambayı açtım, sehpanın üstündeki eski bir derginin altında duran "1971 Yazı" klasörünü çekinerek çıkarıyorum. Parmak uçlarım, yıpranmış kartonun üstünde izler bıraktı. Caroline'ı aramayı düşündüm ama "Tanrım. Açma sakın. Annem sakladıysa bir sebebi vardır. Hem bir söz vermiştik, hatırlıyor musun?" diyeceğini biliyorum. Ve bütün gün geçmişimle olan bu özel ve muhtemelen çirkin kavuşmayı hatırladım. Bu işi tek başıma halletmeliyim.

Annemin gazetelerden kesip bunca yıldır sakladığı parçaları titrek ellerle çıkardım. Kâğıtlar benek benek ve yıpranmış. Unutulmamış, iyi saklanmışlar. Kendimi hazırlayıp ışığın altında okumaya başladım, acının beni esir almasını bekledim.

"Terk Edilen Bebeğin Annesi İçin Polis Temyizi." Temyiz başarısız olacaktı. Olayın üzerinden kırk yıldan fazla geçmesine rağmen bebeğin annesi halen ortaya çıkıp iletişime geçmeye çalışmadı. Yapmalıydı ama olmadı. Geçmiş yaşanıp bitmişti, geri

almak mümkün değildi. Boğazımdaki yumru küçük bir taş gibi oldu. Haberde, "Bebeğin, ismi verilmeyen bir kasabalı aile tarafından alındığı bildirildi..." yazıyordu. Gerçekler annemin beni uyuturken anlattığı masallardaki gibi hafifçe serpiştirilmişti. Yine de bir şekilde aslında herkesinki kadar büyük ve dağınık olan hayatımın geri kalanını etkilemiş, beni trajik bir mürekkep lekesine indirgemişti.

Kolumla gözyaşlarımı sildim. Daha fazla o sayfada kalamadım, fısıltıyla küfrettim ve parmağımı yalayıp başka bir sayfaya geçtim. "Ormanlık Alanda Bulunan Ceset". Donup kaldım. Dışarıdaki deniz bile durgunlaştı, dalgalar suspus. Kâğıdı yaklaştırdım, sayfa hışırdarken kalbim küt küt attı ve tekrar okudum. Bebeğin bulunmasından üç gün önce gerçekleştiğini fark ettim. Annem bundan hiç bahsetmemişti. Okudukça neden söylemediğini anlamaya başladım.

"Ölümün şüpheli olduğu bildirildi." Cinayet mi? Daha fazla detay edinebilmek için sayfayı taradım. Ancak bu rapor olayın hemen sonrasına aitti. "Polis şu anda daha fazla detay paylaşmayacak..." Cesedin kimliği verilmemiş. Yalnızca beni evlat edinen Harrington'larm ve Foxcote Malikânesi'nin adı geçiyordu.

Salonun loş köşelerinde yürümeye başladım ve sanki daha sonra neler olduğunu koklayarak öğrenebilecekmişim gibi gazeteyi burnuma götürdüm.

Annem beni korumaya mı çalışıyordu? Peki, neyden koruyordu? Pencereden denize, ay ışığının sudaki dalgalanmasına bakıp düşüncelerimi mantık çerçevesinde bir sıraya koymaya çalıştım. Tarihlerle bakılırsa belli ki haberdeki ölüm gerçekleştiğinde kendi ailemleydim. Annemin bu olayı sır gibi saklamasının nedeni bu olmalıydı. Bana olanları masalsı bir versiyonla anlatmıştı. "Sıcak bir yaz gecesi büyümlü bir ormanda bulundun..." Ve bu masal benim varoluş hikâyem haline gelmişti, tıpkı bir süre sonra olayın yerini tutmaya başlayan fotoğraflar gibi. Annemin en son isteyeceği şey böylesi sevimli bir hikâyeyi cinayetle süslemektir.

Bu yüzden olay, karaçamlarla ve gri gökyüzüyle bezeli *Cinnet* filmi andıran bir yetmişler korku filmine evrilmişti. Peki ya benim Harrington'ların malikânesinin yakınlarında bulunmamla cinayetin bir bağlantısı varsa? Ya ailemden biri isimsiz cesetse? Bu sorular kafamı fena kurcalıyor.

Pencereden uzaklaşıp kanepeye yaslandım ve ışığın altında oturdum. Fotoğraflar ve daha büyük kâğıtlar. Sanki annem bu skandalı diğer haberlerden uzak tutmaya çalışıyordu. Ne tuhaf- tır ki o aileden hiç bahsetmemiş, bir fotoğraf dahi göstermemişti. Ben hiç fotoğraf istemiş miydim ki? Elbette ki hayır. Harrington'ları bastırılmış düşüncelerimin fareler gibi cirit attığı zihnimin kuytu köşelerine itmiştim.

Jeannie Harrington. Evin hanımı mıydı? Küçük bir portesi var. Kuzguni saçları ve süt beyazı teni. Gözlerindeki şeytani bakış olmasaydı eski Elizabeth Arden yüz kremlerinin reklamlarında rol alabilirdi.

Bay Walter Harrington'un da bir fotoğrafı var. Uzun boylu, bitkin bir adam. Takım elbiseli, elinde evrak çantası, arabadan adliyeye giden yolda fotoğrafçıların kameralarının ışığından gözleri kamaşmış. Hoş bir fotoğraf sayılmaz. Farklı ve daha az manevi değeri olan türden.

En çok aşınmış, en güzel fotoğraf, dışı sıvalı malikânenin önünde, morsalkımların altında ailenin poz verdiği fotoğraf. Jeannie tüm heybeti ve ihtişamıyla hamile. Küçük bir oğlan çocuğu elbisesinin eteğini çekiştiriyor.

Çocuğun solunda da ondan yaşça büyük, sade, tombul, kendine güvensiz gülümsemesiyle fotoğrafçının merceğine bakan bir kız var. Beni ormanda bulan bu kız mıydı? Korkunç bir olasılık yeşermeye başladı içimde. Cinayete kurban giden o mıydı yoksa küçük erkek kardeşi miydi? Öyleyse cinayet o kadar iç karartıcı olmalıydı ki annem anlatmak istememişti.

Midem bulandı, kalan üç parça kâğıdı da inceledim. Harrington'larla ve benle ilgili haber kalmadı. Sadece Dean Orman'ın birkaç fotoğrafı. En büyük gazete sayfasını avucumla düzeltip bir

çocuk gibi fotoğrafın içine dalmak istedim. Heykeli andıran, cadı işi ağaçların bulanık bir görüntüsü. Konuşmaya başlayacak gibi duran çarpık yüzleri. Süslü antika kitaplardan ve satirleri, hobbitleri konu edinen filmlerden fırlamış gibi duran bir orman.

Üç santimetrekarelik mürekkebin içine hapsolmuş eksiksiz ve alternatif bir dünya, geçmişime açılan bir kapı. Ve küçük, boğuk bir hıçkırıkla başladığım yeri görüyorum.

Ertesi sabah, eski yatak odamda, martı çetesinin çığlıklarıyla uyandım, yatağımın tanıdık temiz kokusunu soludum. Sonra beynimde şimşekler çaktı: *Ormanlık alanda ceset bulundu.* Artık çocukluğum bildiğim gibi değil, farklı bir versiyonu var.

Gözlerimi ovuşturup yastıklara yaslandım. Son iki günün stresinden tüm vücudum gergin ve kaskatı. Dalgaların vurduğu yerler sızlıyor. Başımın üstünde eski, çok sevilen bir cep telefonu dönüyor. İple asılmış, en ufak bir esintiyle titremeye hazır tah-ta ağaç parçaları zihnimi tekrar ormanın fotoğrafına döndürdü. Perdeleri araladım. Masmavi gökyüzünde uçak izleri. Deniz çarşaf gibi dümdüz. Dün geceki felaketten habersiz. Bir öncekinden bu kadar farklı bir güne uyanmak ne tuhaf.

"Günaydın," diyerek geldi Annie. Uykulu, esniyor. On iki yaşında gibi duruyor.

Dün, "*Bebeği doğuracağım,*" demesi yine zihnimde şimşek gibi çakıp başıma düştü. Bugün fikri değişir mi acaba? Benim dediğim dedik kızım. Bebeği doğurarak farkında olmadan benim biyolojik annemin yapmadığı şeyi yaparak geçmişimizdeki yanlışları düzeltmeye mi çalışıyor? Bu ihtimal beni korkutuyor.

Bir psikiyatrist olsa, "Bu konu hakkında konuşalım," derdi. Ama bense "Yapmayalım," derdim. Sadece durdur tuşuna basmak istiyorum. Sonra geri sarmak. Annie'nin saçlarını örmüşüm ya da sirkeleri ayıklamak için taramışım ve banyondan sonra ninnilerle onu sıvazlıyorum. Topuklularımı minik ayaklarına geçirip yatak odasından çıkarken kahkaha atıyorum. Halen koruma altında ve güvende.

Dün gece peteklerin üzerine astığımız kıyafetler hâlâ nemli, bu yüzden annemin gardırobunu yağmaladık. Aşırı uzun kot pantolonlarını ve süveterlerini aşırdık. Hem komik, annem bunun biraz abartı olduğunu düşünürdü, hem de dayanılmaz derecede üzücü. Hırkamin kollarını sallaya sallaya ve pantolonumun paçalarını yere sürte sürte markete gittim. Özel müşterilerim, süslü Londralı hanımlar beni böyle görseler ne derlerdi merak ettim. Kruvasan ve süt aldım. Steve'den son derece ataerkil bir tonda mesaj geldi: *Tanrı aşkına! Bebeği doğuramayacağını söyle ona!*

Annie mutfak masasında iki kruvasanı midesine indirdi. Annem de bizimle oturmalıydı ama olmuyordu işte. Ne kadar hassas bir an yaşadığımızın farkındaydım. Yemeği fazla kızarttığım için yiyemedim, zift gibi çayımı içtim. Annie hep ona gerçekleri söylemediğimden yakınıyordu ama bu sabah soru sorma sırası bendeydi. "O dosyayı nerede buldun?" dedim kupamın kenarından ona bakarak. "Annie?" dedim sükûnetle masaya gözlerini diktiğinde.

"Kazadan önceki gece..." dedi yukarıya bakarak. Bakışları karmaşıklaştı. "Büyükannem geldiğimi duymamıştı. Gazete kâğıtlarının üstüne çökmüş, masasında oturuyordu. Beni görünce sayfaları hemen dosyanın içine koyup dosyayı şaşkın bakışlarla çekmeceye kaldırdı. 'Selam, o neydi?' diye sormayı düşündüm." Gözleri sulandı, dudaklarını ısırды. "Soracaktım ama fırsatını bulamadım."

Bir an konuşamadım. Annemin tek başına oturup eski gazete parçalarına baktığı anı düşününce sandığımdan daha çok geçmişe bağlı yaşadığını anladım. "Devam et," dedim boğuk bir sesle. Ağlamamak için direniyordum.

"İki gün önce buraya bebek hakkında ne yapacağımı bilerek döndüm. Büyükannemin yanında olmak istedim..." Annie'nin bunu söyleyişinde içime sinmeyen bir şeyler vardı. Bakışlarını kaçırdı. Parmağıyla tabaktan bir kruvasan kırıntısını alıp yedi.

Dışarıdan küçük siyah kuşların cıvıltısı yükseliyordu. "Neden bana ormanda bulunan cesetten bahsetmedin anne?" dedi.

Şesindeki kızgınlık, kendini yeni yeni gösteren bir gücenme hissediliyordu.

"Tatlım, ben de bilmiyordum."

"Ben... Tahmin etmiştim," dedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay be."

Kısa süre geçti. Dışarıdaki kuşlar dağılıp farklı bir şekle bürünerek yeniden bir araya geldiler. Düşüncelerim de öyle. Annie'nin ifadelerinden anladığım bir şey vardı. Kızımın, yetmişlerin tozlanmış kahverengi analog dönemiyle ilgilenmeyeceğini, okuluyla ve arkadaşlarıyla meşgul olduğunu sanarak hata yapmıştım.

"Google'dan baktım," dedi Annie. Bu sefer nasıl tepki vereceğimden emin olamadığı için daha temkinliydi. "Ama internette bir şey yok."

"İnternetin olmadığı farklı bir dünya."

"Büyükanneyle bunları konuşmadınız mı?" dedi.

"Pek sayılmaz," dedim neşeli görünmeye çalışarak. Duygularını bir kutu patlamış mısırı paylaşıp gibi paylaşan bir kuşağa bunun ne kadar tuhaf geldiğinin farkındaydım. "Emin ol Annie, o günlerde tabu olan bir konuya son derece aydın bir bakışla yaklaşmak anlamındaydı."

"Bizim evde hâlâ öyle," diye mırıldandı.

"Katı bir kendimi koruma güdüm vardı. Neler olduğunu öğrenmek istemedim. Büyükannenin de işine geldi."

Ben Annie'nin yaşındayken sorular içimde kıvranıyordu. Ama onları dile getirmek "o" konuyu düşünmek demekti. Ve sonunda kafamdaki "o" düşünceyi siktir edip, "O bebek ben değilim. Bu benim hikâyem değil," der ve ellerimi Levi's 501 kot pantolonumun ceplerine sokup giderdim. Anda kalmayı geçmişte yaşamaya tercih ediyordum. Madonna'yı, kendim boyadığım altın sarısı saçlarımı, oğlanları, modanın parıltısını seçiyordum. Bunun en basit açıklaması biyolojik annem tarafından terk edilmemdi. Beni bir kütüğün üstüne bırakmış ve çekip gitmişti. Beni

reddettiği gibi ben de hayatımın o kısmını reddetmeliydim. Ama bunu Annie'ye bile açıklamak çok acı veriyordu. "Senin hakkın- da konuşmamız lazımdı, benim değil," dedim hemen. "Geçmiş değil. Bende ki haberler bayat."

"Konuyu güzel değiştirdin," dedi Annie kendini sandalyeye yaslayarak. Gözlerini devirdi. "Hep aynısını yapıyorsun."

Savunmaya geçmek üzere olduğumu hissettim.

"Babam hep, 'Annene bu konuları sorma, anneni üzme' dedi," diye bağırdı. "Sanki elektrikli çitle çevriliymişsin gibi."

Ağlamaya başladım. İnkâr edemezdim. Yalnızca dostlarım terk edildiğini biliyor ve bu konuyu açmaya cesaret dahi edemezler. Yaşananların büyüklüğünü akşam yemeğinde konuşulan bir konuya indirgeyemem. Ya da gözlerindeki acıma duygusuyla yüzleşemem.

Annie doğduğunda öz annemin yaptığı şey daha anlaşılabilir ve yıkıcı bir şekilde daha somut bir hal kazandı. Yeni doğan bebeğime beslediğim sevgiyle tutuşuyordum, nasıl oldu da aynı şeyi hissetmedi? Tırnaklarımın, kulaklarımın, ayak parmaklarımın minikliğine nasıl hayret etmedi? Uyurken beni izleyip öpmedi mi? Koklamadı mı? Kendi vücudunun bir parçası gibi hissetmedi mi? Belli ki hissetmedi çünkü beni ormana atmış, çekip gitmişti.

Annie büyüdükçe bu mirası ona devretmemeye karar verdim. Ve tüm yeni ebeveynler gibi, onun da sadece hayatın ballı yüzüne maruz kalmasını istedim, acısına değil. Safça onun dünyasını iyileştirebileceğime, tozpembe kılabilceğime inandım (Kendi annem de benim için aynısını yapmıştı elbette). Ben de doğum hikâyemi elimden geldiğince gizli tutmaya çalıştım. Hassas bir çocuğun sindiremeyeceği kadar ağırdı. Dünyaya bakışını, aile kavramını nasıl algıladığını değiştirecekti.

Steve bu gizliliği her zaman muhafaza etti. Asla itiraf etmese de hayata başlamamı biraz kötü ve utanç verici, biraz da Jerry Springer tarzı gördüğünden eminim. Onun yardımı ve evliliğimizin istikrarı sayesinde bir trajedinin izlerinden kurtulmuştum ve bunun beni sınırlamasına göz yumamam. Tüm şehirli rek-

lamcı adam görünümüne rağmen özünde çim bahçelerle çevrili banliyölerde yaşayan, "çocuklarının hatırına" zampara kocalarıyla yıllarca evli kalan kadınların hüküm sürdüğü bir kuşaktan gelen geleneksel bir adamdı. Her şey onun gözünde ya siyahtır ya beyaz. Öz annemin yaptığı şey onun için "varoluşa aykırı ve affedilemez" bir şeydi (Biyolojik babamsa sadece bir sperm kaynağına indirgenmiş ve olaya dahil edilmemişti). Konuyu tüm çıplaklığıyla ele alırsak, "Oraya gitmene gerek yok Sylvie," derdi. "Bu sen değilsin," diye eklerdi. Ben de ona hak verir, su ısıtıcısını doldururken gerçekten kim olduğumu merak ederdim.

"İşte başladık!" diye kahkaha attı Annie. "Bu konuda konuşmak istemiyorum suratını takındın yine!"

"Benim öyle bir suratım mı var?" dedim yüzüme bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak. Ama sesimdeki titremen farkındaydım.

"Evet, yine yaptın." Bakışları zırvalık eden bir genç kız ifadesini yansıtıyor. "Ben de bu yüzden büyükanneme ailemizin geçmişi hakkında sorular sormaya başladım. Haziranda buraya geldiğimde yani." Annie'nin yüzü kederlendi. Bakışlarını kaçırdı. "Bana hiçbir açıklama yapılmamasından bıktım."

Annemin, benim bulunduğum yazdan bahsetmektense idrar yolu enfeksiyonu üzerine konuşmayı yeğleyeceğini bilsem de kalbim Annie'nin ipeksi kareli gömleğinin altında küt küt atıyordu. "Sana ormanda bulunan cesetten bahsetti değil mi?" dedim neşeli bir tavır takınmaya çalışarak.

"Üstünkörü bahsetti! O da en az senin kadar ketum."

Annem. Beyaz yalanların ustası. Kirli, eski şeyleri güzelleştiren.

"Ama komik bir şekilde..." Annie parmaklarını karnının üzerinde kenetledi. Ve suyun üstünde, uzaktan gelen bir ses gibi yaklaştığını biliyordum. "... söylediği küçük şey beni Elliot'a götürdü." Başını sallayarak ellerine baktı, içime bir ürperti yayıldı. "Sanırım buradakini de öyle."

Rita

Bir tutam siyah saç, bebeğin boynunun arkasında soru işareti gibi kıvrılmıştı. Rita bebeğin el ve ayak parmaklarının arasında tomurcuklanan siyah tüyleri çekti. Kırmızı meyvelere bakabilsin diye bebeği battaniyeye sarıp elma ağacının altına koydu, battaniye beyaz bir çarşafı kaplıydı. Ama bebek her zamanki gibi gözlerini Rita'nın yüzünden alamıyordu. Sadece dört gündür onlarlaydı ama Rita'ya kilitlenmişti. Rita bu durumdan rahatsızdı. Bebeği yumurtadan çıkan bir ördek yavrusuna benzetiyordu, türüne bakılmaksızın gördüğü ilk canlıyı annesi sanıyordu. Her ne kadar bebeğin varlığı onu mutlu etse de bu yanlış anlama olayı hüznü kılıyordu.

Rita sürekli içinde bir şeyler yıkadığı sepetine döndü ve ıslak bebek bezlerini ipe asmaya başladı. Düşünceleri Robbie'ye, ağzına ve gülümsemesine yöneldi. Kollarındaki altın sarısı tüylere. Ağaç parçalarını ustalıklı kamyonuna iplerle bağlayıp yolda sürüklemekten önce, geçen gün yıkılan ağacı testereyle keserken yüzünde beliren ciddi ifadeyi düşündü.

Zihninin gizli saklı yerlere kaymasının sebebi yaptığı işin saçmalığı mıydı diye düşünüp kendi kendine gülümsedi. Bu kadınların ev işlerinden kaçıp başka bir dünyada yaşama yolları mıydı? Jeannie'nin de yaptığı buysa düşüncelerinin zihninden

yatağına dökülmesine izin veriyordu. Ağzında ahşap mandalla son bebek bezini asarken ensesinde bir ürperti hissetmişti.

“Bunda bir sorun yok değil mi? Çok güzel.” Rita döndü, bebeğin üzerine eğilip kalın parmaklarıyla dürten Marge’ı gördü. Marge, Rita’ya baktı. Gözlerinde küçük bir zafer parıltısı vardı. “Onu benden daha ne kadar saklayabileceğinizi düşündünüz?”

Rita panikledi. *İçgüdüsel olarak Marge’ın yanına gidip bebeği aldı ve göğsüne bastırdı. Ne diyecekti? Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhinde delil olarak kullanılabilir... Yaptıkları alıkoyma olamazdı. Olabilir miydi?*

Rita sürekli kapıya bir polisin geldiğini sanıyordu. Bileklerinde şingırdayan kelepçelerin sesini duyuyordu. Endişeliydi, sürekli birinin onları izlediğini, ormanda takip edip bahçe duvarındaki delikten gözetlediğini düşünüyordu. Tüm duyuları şaha kalkmış gibiydi, bunları zihninde kurup kurmadığına emin değildi Halbuki Marge’ın külüstür arabasının sesine kulak verseydi daha iyi olurdu.

“Orada öylece durma Rita. Ağzını açıp kapayan sazana benziyorsun. Korkma, bir şey anlatmam,” dedi Marge burnuna dokunarak. “Bana güven.”

Marge’a hiç güvenmiyordu. Kadında yadsınamaz ve önemli bir şey vardı, Rita’ya son derece itici gelen bir öfke. Çarşafa baktı, bebeğin izi çıkmıştı. Bu bile kalbini sıkıştırmıştı. Şansı varken buradan gitmiş olmalıydı.

Hera onu durdurmuştu. Hera’nın yapmakla tehdit ettiği şeyi ancak Rita engelleyebilirdi. Böyle bir şüphe tohumu ekilmişken nasıl gidebilirdi? Ancak Hera’nın aslında ne yaptığını gayet iyi bildiğinden şüphelendi.

“Kimsesiz bir çocuk demek, öyle mi?”

Rita titredi. “Ben öyle demedim.”

“Söylemene de gerek yok hayatım.”

Rita, Marge’ın bu kadar tepkisiz kalmasını sinir bozucu buldu. Bisküvi kutularında silahlar, ormana bırakılan bebekler.

Normal hayattan kopup bir delikten başka bir evrene geçmiş gibi hissetti. Bu ormanda vahşi adamların gizlendiğine şaşırıyordu, orman yol geçen hanıydı.

“Ne yazık ki buralarda sandığın kadar şaşılabilir bir durum değil,” dedi Marge. “Özellikle de güzel kızlara. Akılları bir karış havada.”

Rita yan tarafta Hera’nın yüzünü görebiliyordu, yatak odasının penceresinden beyaz ve yuvarlak bir ay gibi bakıyordu. Birden hızla uzaklaştı, muhtemelen Jeannie’ye haber vermeye gitmişti.

“Bebeğin başı çıkana kadar hamile olduklarını anlamıyorlar çoğu zaman,” dedi Marge, bebeğin ayaklarını düzeltti. “Ben annelerini suçluyorum, ya sen? Başını belaya sokmuş bekâr bir kasabalı kız göster bana, kesin ilgisiz bir annesi vardır. Yine de Harrington’lar için büyük bir şans değil mi?”

Şans mı? Şans, çekilişten bir şeyler kazanmaktı. Ya da bir yetmişen kısa olmaktı, bu değil. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Ellerini bir papaz gibi kaldırıp, “Önce bir bebek kaybetmek...” dedi Marge. “... Sonra da bir bebek bulmak!”

Rita iyice tedirgin oldu. O sabahın erken saatlerinde Jeannie’yi uzun dantelli bir gecelik içinde bebeğe bahçeyi gösterip, çiçekleri ve kuşları tanıtırken görmüştü. Aklına Lawns’ta sürüklenip giden kadınlar geldi. “Bebek burada kalamaz Marge.”

Rita bebeği yaban domuzlarına vereceklerini de söylemiş olabilirdi. “Anlayamadım?”

“Yetkililere haber vereceğiz elbette,” dedi. Bunu söylerken kendi sesini ve bunun gerçekleşeceğine olan inancını duyabiliyordu. “Bir gün daha,” deyip duruyordu Jeannie. Ama sonra gece çöker, şafak vakti gelir ve gün yerini başka bir güne bırakırdı.

“Tanrım, hayır. Rita beni dinle. Bu kıymetli küçük şeyin hayatını mahvetmek mi istiyorsun? Elbette ki istemezsin. O zaman onu burada sakla, duydun mu? Yaz sonuna kadar.” Rita’nın kıyafetinin koluna sertçe asıldı. “Kimseye tek kelime etme.”

Dünya zıvanadan mı çıkmıştı yoksa Rita mı aklını kaçırmıştı? "Ama Marge..." diye konuşmaya başladı kahkahayla.

Marge, "Çok gençsin," diye küçümseyerek burnunu çekti ve Rita'nın yanağına nemli nefesini verdi.

"Ama buna yasalara karşı gelmek denir Marge."

"Yasalar mı?" dedi Marge, duyduğu en gülünç şeymiş gibi güldü. "Biz ormancılar burada kendi kurallarımızı koyarız. Konseydeki işgüzarın birinin bebek için en iyisini düşüneceğini mi sanıyorsun? Ben sana söyleyeyim Rita." Sosis gibi parmağını salladı. "O bürokrat kılıklıların çoğunun hiçbir şeyden haberi yok. Burada otoriteye saygı var." Göğsünü tokatladı, dolgun vücudunun üst tarafı sallandı. "Ve burada," dedi şakağına dokunup sonra da "Ve orada," dedi parmağını ormana işaret ederek. "Çoğu insana güvenemezsin Rita ama meşe ağacına güvenebilirsiniz."

Rita kıkırdamamak için kendini zor tuttu fakat ortada gülünecek bir şey yoktu. Durum oldukça vahim ve çılgıncaydı.

"Başının belaya girmesinden korkuyorsun değil mi?" Marge bunu söylerken kolunu öyle bir salladı ki Rita geri sıçrayıp eliyle bebeğin başını tuttu. "Bir şey olmaz! Zamanı geldiğinde arayıp mesaj bıraktığını söyleyebilirsiniz. Konsey sekreteri mesajını iletmemiş olabilir. Ah, sen de mektup yollamışsındır ama mektup hiç ellerine ulaşmamıştır. Bunu yapıp yapmadığını kanıtlamazlar. Postalar burada hep yolunu şaşırır. Sol elin yaptığını sağ el bilmez."

Bebek Rita'nın boynunu emdi. "Gitsem iyi olur. Bebek aç."

"Ne diyeceklerini biliyor musun?" diyerek yaklaştı Marge. "Bebek ne kadar temiz! Ne güzel beslenmiş, yeni ailesini ne kadar seviyor! Bak, canla başla çalışan bir dadısı bile var." Gözlerinde bir şey belirdi. "Harrington'lar o zaman resmi olarak bebeği evlat edinebilecekler." Büyükannelere özgü bir memnuniyetle bir tutam saçı bebeğin kulağının ardına itti. "Kimse böylesi iyi ya da varlıklı bir aileyi reddedemez. Walter Harrington osursa belediye başkanı alkışlar."

“Sosyal hizmetler böyle mi işliyor?” dedi Rita hafif sesle. “Bu hiç doğru değil.”

“Buralarda böyle hayatım.”

Bunu söylemek zorundaydı. “Bay Harrington’ın bebekten haberi yok Marge. Ve çok yakında buraya gelecek, muhtemelen bir hafta içinde burada olur.”

“Ah, harika zamanlama. Sosyal hizmetlere haber vermeden önce bebeği Bay Harrington’a göstermelisin.”

“A... Ama...” diye kekeledi Rita.

“Walter Harrington’ı küçüklüğünden beri tanıyorum Rita. İnan bana, eşinin ne kadar mutlu olduğunu görünce bebeğe dört kolla sarılacak. Görüntüsünün aksine taş kalpli bir adam değildir.” Rita’yı kendinden şüphe ettirecek kadar emindi Marge. “Hadi, bebeği bana ver. Gaz çıkarması lazım. Seni kaytarırken görmeye dayanamıyorum.”

Marge bebeği omzunun üzerine koyup Rita’nın yapabileceğinden çok daha sert vurmaya başladı. Rita bebeği geri almak istedi. Bebek geçirdi. “İçinde tutma, çıkart,” dedi Marge onaylayarak. Ürkmüş bebeği başının üzerine kaldırdı. Bebeğin çıplak ayaklarının ileri geri sallanışını izledi. “Bir gün...” Bir kere daha salladı. Bebek, Rita’nın kulak zarını patlatacak bir ağlama tutturdu. “... bu küçük orman çiçeğimiz de büyüyecek, Harrington’lar gibi zengin ve mutlu olacak. Bunu sakın unutma.” Rita’nın şüphesini sezermiş gibi, Hera’dan daha sorunlu bir çocukla hiç tanışmamıştı, Marge bebeği havaya kaldırdı ve gözleri bebeğin yüzündeki böcek ısırıklarına takıldı. “Peki, en önemlisi ne? Daha iyi hissetmek için gerçeği söylemek mi yoksa doğru olanı yapmak mı?”

Sylvie

Annem düşüyor, Döne döne. Eteği paraşüt gibi şişiyor. Gazete sayfalarından kesilmiş kâğıtlar içinde Çılgın Marry Poppins gibi duruyor. Midem bulandı. Uçurumun kenarındaki yola adım atıyorum ve mavi gökyüzünü tekrar görene kadar hızla göz kır-pıyorum Londra'ya dönmeden önce bacaklarımızı açmak için Annie ile çıktığımız yürüyüş karışan zihnimi pek yatıştırmadı.

Annie'ye dönüp baktım. Birkaç adım geride, nefes nefese, ellerini dizlerinin üzerine koymuş. Birden bunun kendi hamile-liğimde de yaşadığım bir semptom olduğunu hatırladım. "Otura-lım mı tatlım?" diye sordum ona doğru yürüyerek. Kolumu om-zuna koydum. "Bu uçurum tepelerinde daha fazla yürümesek mi?" diyerek gülümsedi ve başıyla onayladı.

Denize bakan çürük, üstünde mantarlar olan bank, annemin en sevdiğiydi, uzun zaman önce vefat etmiş köylü bir çifte adan-mıştı. Üzerinde "Burayı çok severlerdi" yazıyordu. Annem ölürse ona da üstünde isim yazan bir bank alacağım diye düşündüm sonra bu acı verici düşünceyi aklımdan savdım. Annem ölmeyecek, daha zamanı değil.

Işığa dikkat kesildim. Çok güzel. Londra'dayken burayla il-gili en çok bunu özlüyorum. Burada şehirdeki sis yok, renkler dans ediyor. Tıpkı koyu renkli verniği kaybolduktan sonra ortaya

ıkan eski bir aheser gibi. Çantamdan telefonumun sesi geldi. Parmaklarım titredi. Steve'den panik dolu bir mesaj daha geldi sanırım, onunla konuşmak ya da bir şeyleri bölmek gibi bir niyetim yok. Annie bu sabah tomurcuklanan bir iek gibi yaprak yaprak açılarak nihayet bana içini döktü, yaz akından bahsetti. "Ee, Elliot'la nasıl tanıştığınızı anlatıyordun..." diye drttm öğrenmeye çok hevesli görünmemeye çalışarak.

"yle..." dedi beni sinir etmeye çalışarak.

Dizimle dizini ittirdim. "O zaman devam et hadi!"

"Yazın başında büyükannem Harrington'ların şirketinin adını ağızından kaçırdı." Tek kaşını kaldırıp dramatik bir bakış attı. "Harrington Camları."

"İlginç. Ben bilmiyordum," dedim bunun Elliot'la ne ilgisi olduğunu anlamadan. Acaba konuyu mu değiştiriyor diye merak ettim.

"Anne büyükannem o kadar tuhaftı ki düşünmeden edemiyorum," diye ekledi tek parmağını saçına dolayarak. "Sylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibiydi. Sanki tam olarak ne olduğunu bilmediği bir şeyi su yüzeyine çıkarmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Çocukluğum böyle küçük anılarla doluydu. Dadiyken ne iş yaptığını sorduğumda sesinde bir titreme olur, hızla konuyu değiştirirdi. Ya da ufak tefek olaylara aşırı tepkiler verirdi. Gizli gizli sigara içerken odanın perdelerini tutuşturduğum zamanki gibi. Bas bas bağırmıştı, ki sesini nadiren yükseltirdi ve beni bütün evi yakmakla suçladı.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum Annie."

"Ben de şirketin adını Google'da araştırdım," dedi yüzünü güneşe kaldırıp, sonra da uzun kirpiklerinin altından bana yan yan baktı. "irket hâlâ çalışıyor."

"yle mi?" dedim gözlerimi elimle kapayarak. Fokları ve yunusları görmek, suyun altındaki çocuksu gölgeleri seçebilmek için denizi taradım.

“Elliot’ın profilini de orada gördüm. Harrington’ların cam fabrikalarının internet sitesinde.”

“Ne?” diye küçük bir kahkaha atarak ona döndüm ama şaka yapmadığını anladım. Demek bu yüzden nasıl tanıştıkları konusunda ketumdu ve bana bir şey anlatmıyordu. Evli olduğu ya da sabıkalı biri olduğu için değil. Bunu duyduğuma rahatlamalıydım ama olmadı.

“Yani gözüme çarptı.” Çocuktan bahsederken canlanıyor, gözlerinin içi parlıyordu. “Takım elbiseli yaşlı adamların vesikalıkları gibi değildi. Personel listesinde ‘dijital marka elçisi’ falan yazıyordu ve beni güldüren bir Twitter sayfasına bağlandı. Sonra internette kayboldum. Bana öyle bakma anne! Senle yaşadıklarımın uzaklaşmak istemiştım sadece.” Aşağıdaki kayalığa çarpan dalgalarda suçluluğımın sesini duydum. “Tamam. Ve babamla yaşadıklarımın da tabii,” diye ekledi tatlı ve uzlaşmacı bir tavırla.

“Ne buldun peki?” dedim, ağzım kurumuştı. “Yani internette.”

“Dark web: Esrar dağıtım hizmetleri...”

“Tanrım.”

Şefkatle gülümsedi, beni telaşlandırdığını fark etti. “Devon plajlarında geziyordu anne. Bak.” Uzaktaki körfeze, bir altın kum yığınına işaret etti. “Hafta sonları bir arkadaşıyla orada kaldığını öğrendim. İnternette gezinip fotoğraflarını beğenmeye başladım sonra da anlarsın ya konuşmaya başladık işte.”

Hayır, anlamazdım. Annie her şeyi o kadar basite indirgiyordu.

Annie bir süre sessiz kaldı. Kızardı. Sanırım dahası da vardı. Ah, lanet olsun.

“Birkaç haftalığına Harrington Cam fabrikasında çalışmaya başlamış çünkü annesinin şirkette tanıdığı biri varmış.” Elleriyle tırnak işareti yaptı. “Bir bağlantısı. Çok büyük bir mesele değil, değil mi?” dedi benden onay almaya çalışarak. “Yani artık orada çalışmıyor.”

“Dert değil,” dedim. Dijital dünyanın gerçek hayatta asla yolları kesişmeyecek insanları bir araya getirdiği tatsız sürprizlerden biriydi. “Ama... Annie. Beni asıl ilgilendiren şey bu çocuğun internette denk geldiğin, tanımadığın biri olması.”

Annie kaşlarını çattı. “Peki, biriyle nasıl tanışacağız o zaman?”

“Partide ya da trende mesela?” dedim Bir botta, kanaldaki bir botta. Benim neyim vardı. Kocamı terk etmişim. Genç kızım hamileydi. Annem yaşamla ölüm arasında kâbusu yaşıyordu. Yıllardır işsizdim. Tırnaklarıma manikür yaptırmamış, saçlarımı boyatmamıştım. Ve benden on yaş küçük bir adam hakkında rahatsız edici şeyler düşünüyordum. Ne trajik.

“Trende mi?” diye kıkırdadı Annie.

“Tamam, dinazor olduğumu kabul ediyorum,” dedim ellerimi kaldırarak. Kıkırdamaya başlayınca bunu ne kadar özlediğimi fark ettim. “Yüz yüze buluştuğunuzda nasıl hissettin? Hemen beğendin mi?”

Başıyla onayladı. “Aramızda bir çekim vardı,” dedi. Sesindeki özlem hissediliyordu. “Her şey, yani her şey yerli yerindeymiş gibi hissettim.”

O hissi bilirdim. Ben de bir keresinde hissetmişim. Asırlar önceydi ama. Steve’le tanıştığımız hafta sonu bir festivaldeydik, bütün gece yağmurun altında oturup konuşmuştuk. Bira ve uyku tulumu kokularının esir aldığı turuncu çadır yağmur sızdırıyordu, çadırın içindeki yumuşak parıltıyı hatırladım. Çamur zeminde yan yana yatıyorduk. Küçük sinekler başımızın etrafında uçuşup duruyordu. El ele tutuşup gün ağarırken uyumuştuk. Güneşin umut vaat eden göz kamaştırıcılığıma uyanmıştık. Çok gençlik ve tamamen farklı insanlardık.

“Klişe geldiğinin farkındayım.”

Gülümsedim. “Âşık olmuşsun gibi geliyor.”

Annie karşı çıkmadı. Kendinden şüphe ederek banktan bir mantar parçası kopardı. Onu gafil avlamışım gibi bir hali vardı. Dalgalar altımızda gümbürdüyor, gelgit yön değiştiriyordu.

“Büyükannenle tanıştı, değil mi?”

Annie sörften sonra bronzlaşan, yağladığı uzun kavruk bacaklarını uzattı. Belli ki istediğim kadar güneş kremi kullanmıyordu. “Birkaç kere,” dedi.

“Nerede çalıştığını biliyor mu?” diye sordum meraklı ama ihtiyatlı bir tavırla. Annem kıymetli torunuyla geçmişin herhangi bir izinin kesişmesinden çekinirdi, biliyorum.

Annie başıyla onayladı. Alt dudağını ısırды. “Yürüyüşe çıktığımızda söyledim.” Bir bulut güneşin önüne geçerek, turkuaz rengi denizi laciverte bürüdü. “Düşmeden biraz önce,” diye fısıldadı dehşetle.

“Ah, Annie!” diyerek elini tuttum. Caroline ile bana söylediğini hatırladım: *Büyükannem benim yüzümden düştü.* “Düşmesinin sebebi sen değilsin.”

“Bunu neden ona anlattığımı bile bilmiyorum,” diyerek ağlamaya başladı Annie. Gözyaşlarıyla ıslanan saçları yanaklarına yapıştı. Omuzlarındaki yükü ve kazanın yaşandığı o gün uçurumun kenarında yaşadıklarını söküp almak istercesine nazikçe saçlarını yüzünden çektim. “Çok aptalım,” diye fısıldadı başını sallayarak. “Ağzımdan kaçırdım ve kendinden geçti. Sanki büyükannemi şehrin elektrik şebekesine bağlamıştım.” Gözlerini kapayıp ovuşturdu, olayı hatırlayınca yüzündeki bütün kaslar kıpırdadı. “Sonra da... uçurumdan geriye adım attı. Büyükannem düştü.”

Annie yarım saat sonra çantasının tek askısı omzunda, elinde çocukluğumdan kalma eski cep telefonuyla birlikte iplere asılmış küçük tahta parçalarını sallayarak yazlığın merdivenlerinden indi. “Bunu bebeğim için alabilir miyim?”

Bebeğim. Kaybolmuşluk ve güçsüzlük hissiyatı sardı benliğimi. Annie büyürken her sürecin ne kadar zorlu olduğunu hatırlamak zorundaydım. Nasıl açılıp kapandığını zorla öğrendiğim bir bebek arabası, uyku ve beslenme zamanlarına dikkat etme, menenjit endişeleri, aşılar, kuru üzümünden boğulma korkusu,

bir daha asla doğru dürüst uyuyamamak... Bütün bunlara nasıl katlanacağını düşünürdüm. Ama sonra yeni bir Annie doğdu; yürümeyi öğrenen, okula başlamaya günler sayan, okul çağına gelen... Her bir dönemimi tutkuyla sevmiştim, Annie her dönüşünde kaygılandım ve hayretle karşılamıştım. Hiçbiri tam olarak bitmedi, asla bir diğerine hazır olmadım. Bunun da bir süreç olduğunu söyledim kendime. Bir dönüm noktası. Yalnızca sinirlerime hâkim olmalıydım. "Elbette Annie. Sende kalsın."

Sırttı. "Teraryuma çok yakışacak bence," dedi. Cep telefonlu, tahta parçalı oyuncak sallanıp dönmeye başladı. "Bebekler böyle şeylere bakmayı severler, değil mi?"

Annem için hastaneye gönderilen, cam içindeki küçük orman. Son iki günün fırtınasında her şeyi unutmuştum. "Ah, evet, yakışır," dedim. Dikkatim dağıldı, yarım yamalak düşüncelerimden sıyrıldım.

"Anne..." dedi arabanın anahtarını elinde kurcalayarak. "Elliot'a büyükanneimin Harrington'lar için çalıştığından bahsetmedim."

"Öyle mi?" dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. Elliot'tan bahsederken Annie'nin gözlerindeki ifade yalnızca bedenlerinin değil, akıllarının da bir olduğunu ortaya koyuyordu.

"Onu ilk kez şirketin sitesinde gördüğümü de söylemedim."

"Ama yakındınız sanmıştım."

"Öyleydik. Yani her şey harikaydı. Sorun da buydu zaten. Ben... Ben işleri berbat etmek istemedim. Hem sapık gibi görünmek de istemedim. Karmaşıktı yani. Hâlâ öyle," diye göz kırptı. "Lütfen sen de bir şeyden bahsetme. Ne ona ne Helen'a ne de başkasına. Söz verir misin? Lütfen."

Güzel sıva kaplamalı evin önünde duran Harrington ailesinin fotoğrafını aklıma getirmeye bile çekindim. Annie'nin içine düştüğü durumla bu aile arasında çok ince de olsa bir bağlantı vardı. "Bahsetmemi istemiyorsan tabii ki bahsetmem Annie. Fakat..."

“O bebeği doğurmamı istemiyor,” diye araya girdi, parmağındaki oyuncağı sallayarak. “Annesi para avcısı olduğumu sanıyor. Neden her şey daha da kötüleşiyor?”

“Dün Londra’dan buraya kadar geldi,” diye vurguladım. “Kesin telefon etmiştir.”

Annie dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki aramıştı. Ve muhtemelen Annie telefona yanıt vermemişti.

“Senin için sahiden endişelenmiş gibiydi.”

“Hayır. Canavar annesi fikrimi değiştirsin diye Londra’dan buraya yolladı onu. Bu kadar.” Oyuncağa bir kere üfledi, sonra daha kuvvetli. İpe asılı tahta parçaları dönmeye başladı. “Ben bu işi tek başıma halledeceğim,” diye ekledi hiddetle.

Solgun duvara gölgelerin oluşturduğu bir orman yansıdı. Minik ağaçlar durmak için yavaşlarken ben de içimde bir şeylerin durulduğunu fark ettim, hayret verici bir aydınlanma yaşadım. Sonuçta Annie’nin bedeniydi, benim değil. Uzaydaki bir uydunun yörüngesini nasıl değiştiremezsem Annie’nin vücudunun işleyişine de müdahale edemem. Kendi geçmişimle yüzleşmeye cesaretim olsaydı Annie hiç bu işe burnunu sokmak zorunda hissetmeyecekti... Hepsi benim suçumdu. Benim sorumluluğumdaydı. Eğilip oyuncağa üfledim, bir kere daha parmaklarında dans etti. “Yalnız değilsin Annie. Bu işte beraberiz, tamam mı? Sen ve ben.”

Rita

Rita tellerden, tahta parçalarından oluşan karmaşaya baktı. Her biri avcunun içi kadardı, bir tırnak kadar pürüzsüzdü. Tahta parçaları pirinç kancaya tutuşturulmuştu, Annie içgüdüsel olarak kancayı tutunca ipler, evin yakınındaki sahilde bulunan denizaneleri gibi daireler çizerek sallanıyordu. Robbie'nin yanında oturan sevimli ama pasaklı çoban köpeği sanki sessiz bir sohbeti takip ediyormuş gibi önce birine sonra diğerine bakıyordu. Rita'nın kalbi göğsünde çarpıyordu. Marge dedikoduyu yaymış mıydı? Bebeği ağustos sonuna kadar Foxcote'ta saklama planımızı sızdırmış mıydı? Korkunun kokusu taze kalem talaşı kokusuna karışmıştı.

"Bunu dün gece yaptım," dedi Robbie. Adamın gözleri Rita'nın içini aydınlatmıştı. Bir marangoz masasının önüne eğilip bir simyacı gibi tahta parçasından zarif ve narin bir şey çıkarırken tahtayı kestğini ve zımparaladığını gözünde canlandırdı. "Bebek için."

"Bebek için mi?" diye ırkildi.

"Bahçe duvarının ardından sesini duydum," dedi başıyla Rita'nın yakasını göstererek. "Gömleğine süt lekesi bırakan bebek."

Ah, hayır. Rita, bebeğin süt lekesi bıraktığı yeri hızla ovaladı. Son birkaç gündür ortalıklarda varlığını hissettiği şeyin Robbie

olup olmadığını merak etti. Öyleyse bir türlü üstünden atamadığı gözetlenme hissinin sebebi belki de buydu. Bazen ormanda yürürken bir ses duyup etrafına bakar ve kimseyi göremeyince şaşkın halde kalırdı. Önceki gece salonda bebeğin gazını çıkarıp gezdirirken pencereden baktığında bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. Fakat koşup dışarı çıktığında kimseyi görememişti. Yalnızca cılız ay ışığı. O anda aptal gibi hissetmişti, uykusuzluktan sersemlemişti.

“Bir dakika,” dedi. Oyunağı pakete koydu ve ön kapıyı kapadı. Öpüştükleri verandada baş başalardı. Birkaç gün önceydi ama üstünden bir ışık yılı geçmiş gibiydi. “Jeannie’nin bir arkadaşının başı dertte. Ona yardım ediyoruz ama olay biraz gizli.”

Robbie başıyla onayladı. Robbie’nin kahverengi gözlerindeki keskin bakışlardan bu yalana inanıp inanmadığını Rita merak etmişti.

“Hiçbir şeyden bahsetmemelisin. Yoksa skandal olur. Birçok şeyin tehlikeye girmesi söz konusu.” En azından bu konuda dürüsttü. Walter’ın bunu öğrendiğinde neler yapacağını Tanrı bilirdi.

Dün arayıp hayati sorular sormuştu. “Jeannie düzgün yemek yiyor mu, kilo alabildi mi? Kaç kilo?”

“Sabahları gözleri nasıl, ağlamaktan şişmiş gibi mi?”

Ve en kötüsü de “Karım benden bahsetti mi?”

Rita da evet, diyerek Jeannie’nin ondan sıklıkla bahsettiğini, kuyruklu yalan, moralinin daha iyi olduğunu söylemişti. Yalan değildi. Walter eve herhangi bir “davetsiz” misafir gelip gelmediğini sorunca, adamın sesindeki tınıdan Don Armstrong’u kastettiğini anlamıştı, hayır dediğinde hattın ucundaki adamın rahatlamasını hissetmişti. “Foxcote’un ona iyi geleceğini söylemiştim, değil mi Rita?” dedi Walter açık yüreklilikle. “Günlük rutinin-den...” dedi ve duraksadı. Rita konunun az daha Don’a geleceğini hissetti. “... biraz kopması. Hepinizi çok özledim.”

Kız kardeşi Edie de telefon etti. O da pek iyi gitmedi. Rita ahizeyi hırkasıyla kapamaya çalışsa da zamanlaması yanlıştı. Bebek arka planda ağlamaya başlamıştı. “Eve hayvan mı aldınız?”

dedi Edie, kısa bir kahkaha attı ve duraksadı. "Kahretsin Rita, başını belaya soktun değil mi?" dediğinde arkadan arabaların sesi duyuluyordu. Sesler Rita'ya tedirginlik veren bir özlem hissettirdi, bir daha şehre dönemeyeceğinden endişelenmişti. Sanki o dünya ile Foxcote arasında doldurulamaz bir boşluk açılmıştı. "Rita? Hatta mısın? Yardım etmemi ister misin hayatım?" dedi Edie. Ona da yalan söylemek zorundaydı. Edie'yi, kendine özgü nezaketini severdi. Edie telefonu kapadıktan sonra Rita olduğu yerde telefonun bip sesini dinledi, tümüyle yalnız hissetmişti.

"Kimseye bir şey anlatmayacağım Rita."

Robbie'ye inanmıştı. Robbie'nin dedikodu yapacağını hayal edemiyordu. Sessizlik yayıldı. "Asla seni yargılamam..." derken duraksadı. "Yani yardımcı olabileceğim bir şey varsa Rita."

"Bebek benim değil!" Eliyle ağzını kapadı. "Öyle mi düşündün? Tabii ya! Yüzündeki ifadeden belli."

"Ne düşüneceğimi bilemedim. Özür dilerim."

Korkunç ironi karşısında kıkırdamaya başladı Rita. Bebeğin onun olması fikri gülünç gelmişti ama aynı zamanda bu ihtimalin hoşluğu da kalbine dokunmuştu. Elindeki paket. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Danstan sonra sarıldığı için ondan nefret ediyordu ve ellerini marangozun mengeneleri gibi kalçalarına yapıştırdığı için onu kaba sanıyordu. Ne var ki öyle biri değildi. Aslında kimse Rita'nın dışarıdan gördüğü gibi değildi. Rita kendisinin bir istisna olup olmadığını merak etmişti. Kendini de şaşırtabilirdi belki. "Bunun için teşekkür ederim," dedi tuhaf bir şekilde mahcup hissederek. "Çok güzel."

Robbie utanarak bakışlarını kaçırdı ama yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"Koca Rita, bebek seni istiyor," diye bağırdı Hera evin içinden. Sonra ön kapı hızla açılınca kucığında ağlayan bebekle belirdi. "Ah!"

"Sorun değil Hera. Robbie, Jeannie'nin arkadaşının bebeğine baktığımızı biliyor," dedi Rita yavaş bir sesle. Hera durumu anlayıp başıyla onayladı.

“Bak. Ona bir oyuncak yapmış. Yukarı götürüp annene gösterene,” dedi bebeğe uzanarak. “Ben bebeği alırım.” Bebek elini Rita’nın saçlarına doladı. “Ah,” diye gülümsedi Rita küçük parmakları çekerken.

“Selamı küçük bebek,” diye sırttı Robbie başını bir yandan öbür yana sallarken. Pek temiz olmayan elini bebeğin tüy yumağı başına doladı. Köpek ilgi bekleyerek Robbie’nin ayaklarına dolandı.

Rita, Fred’in bebekleri çok sevdiğini söylediği zamanı hatırladı. “Oğlanlarımız için sabırsızlanıyorum Rita,” derdi sanki Ford Cortina’nın kaputuymuş gibi karnını okşayarak. Fakat bebek yeğenleriyle vakit geçirmekten kaçınır, onlara “velet” derdi. “Bana bir kuzuyu kesmeme yardım edecek kadar büyüdüğünüzde Fred amca dönecek evlat.”

“Çok güzel, Rita,” dedi Robbie.

Rita bebeğin annesiymiş gibi gururlandı ama sonra kendini topladı. Duygusallaşmamak ya da bebekle çok yakın bir bağ kurmamak için kendine söz vermişti çünkü bebek yakında gidecekti. Profesyonel durmalıydı. Ama zorluğu barizdi. Jeannie’nin bebeğe bu kadar bağlanmasına şaşmıyordu.

“Adı ne?”

“Ona Orman Bebek,” diyoruz. Aidiyet duygusunu engellemek için Jeannie’nin bebeğe düzgün bir isim vermesine nazıkçe karşı çıkmıştı. Rita boğazını temizledi. “Sağduyulu olmak adına,” dedi.

Robbie bir şey demeden bu tuhaf detayı algılamaya çalıştı. Şefkatle bebeğin başını okşadı, Rita kafası karışmış bir şekilde gözlerini kaçırdı. “Bebek aç,” dedi Robbie.

“Hep aç.”

Robbie kahkaha attı ve gerilim ortadan kayboldu. Rita, Robbie’nin çekici dudaklarına baktı.

Nasıl bu kadar beceriksizce öpüşmüşlerdi? Ne büyük rezaletti!

“Rita, o gece için özür dilerim,” dedi. Kalabalığın ortasında başı eğik şekilde yürümeye çalışan bir adam gibi hızla özür diledi. “Ben... Ben öyle biri değilim.”

Bebeğin alnındaki süt lekelerine odaklandı Rita.

“Bana ne oldu bilmiyorum. Aslında biliyorum da... Yani. Ah. Biri beni sustursun.”

Rita gülümseyip, “Hayır, durma. Kalbinde ve pantolonun altında ne hissettiğini söyle. Seni bana çeken neydi?” demek için can atıyordu. Sıcak bir yaz gecesi, birkaç biradan sonra tesadüfen yanında olan hantal bir kadın değil adamın arzuladığı bir kadın olduğunu kanıtlamasını istiyordu.

“En iyisi ben gideyim,” dedi Robbie onun yerine.

Rita yukarı baktı. Gözleri birbirlerine kilitlendi. Anlamadığı yabancı bir dilde yayın yapan bir radyodan gelen dalgalar gibi bir şeyler çatırdadı aralarında. “Hoşça kal o zaman,” dedi ve adamın kamyonetine binişini izledi. Yardım istemek için ona seslenmeyi arzuluyordu. Rita’nın hızla çarpan kalbinin sesinden rahatsız olan bebek ağlamaya başladı.

Hera

Kütüğün komik bir formu vardı. Bebeği orada öylece tabaktaki puding gibi yatarken bulduğum, kökleri insan ayağı gibi şişmiş kütüğü gördüğüm ana dönüp duruyor zihnim. Evden görülmeyecek kadar uzakta ve ormanın gölgeli manzarası eşliğinde diğerleri tarafından rahatsız edilmeden yalnız oturmak için güzel bir yerdi. Şu anda oturduğum gibi kıpırdamadan durursanız yavru geyikleri ve endişeli annelerini görebilirsiniz. Hareket! Kırmızımsı bir şey geçti. Bir geyik miydi? Ellerimi gözlerimin üzerine siper ettim. Ancak ağaçlar görüş açımı kapattığı için her şeyi parça parça görüyordum. Eksik parçaları ancak bir yandan diğer yana hareket ederek tamamlıyordum ama bu sefer de yerimi belli ediyordum. Oradaki her neyse ortadan kayboldu.

Kısa süre bekledim, dönmedi, sonra bacaklarımı sallamaya başladım, çıplak ayaklarım otlara değiyor. Bugün ayaklarım güzel duruyor, şişman bir kızınkiler gibi durmuyor. Bronzlaşmışlar ya da kirliler, ikisi arasında ayırım yapmak pek kolay değil. Ayaklarım sertleşip şişmiş, ayakkabı giymemeye alışmıştım. Kendimi özgür hissetmemi sağlıyor. Yakında kâkülüm kulaklarımın arkasına sıkıştırılacak kadar uzayacak ve ben de aynaya her baktığımda annemin, “*Aman Tanrım, saçına ne yaptın?*” dediğini dü-

şünmeyeceğim. Güneş ağaçların dallarının arasından süzülüyor. Işık çok güzel, sarı ve yumuşak. Dünyaya sarı camlı gözlüklerin ardından bakmak gibi.

Gülümsüyorum. Bebek her şeyi değiştirmiş gibi. Evi neşeli sesiyle, kokusuyla ve eşyalarıyla doldurup Foxcote'un karanlık köşelerini de aydınlatıyor. Bulaşıklığındaki şişeler ve biberonlar; kanepedeki gümüş çingirak; şömine karşısında, askıda küçük mutlu hayaletler gibi duran bebek kıyafetleri. Annem üzerinde de sihirli bir etkisi var, annem bir hafta öncesine göre çok farklı. Artık bodrumdaki soğuk ve karanlık bir köşe gibi uykulu ve içine kapanık değil. Güneş gözlüğünü bir kere dahi takmadı. Bebeği bulan ben olduğum için gururluyum. Bebeğin de bunu bildiğine eminim. Geçen gece bana gülümsedi. Rita gazdan olduğunu söyledi ama değildi.

Sanki yanlış bir yöne gitmelerini engellemek için düşüncelerimin ortasında duruyor bebek. Mesela yemek aşırmaı unutup duruyorum. Paçalı donumun lastiği artık sıkıyor ya da kırmızı bir iz bırakmıyor. Bu sabah midem sahiden guruldadı. Birden aslında sıkışıp kalmadığımızı düşündüm. Ya da Koca Rita'nın teraryumundaki camın ardında duran bitkiler gibi, doğduğumuz ailede tutsak olmadığımızı. İyi şeyler de oluyor. Ormanda yürüyüşe çıkabilir ve güzel bir bebeğe rastlayabilirsiniz mesela.

"Koca Rita seni çağırıyor!" diye ağaçların arasından fırladı Teddy. Nefes nefese, ter içinde ve heyecanlı. "Evde. Hadi!"

Ağaçlardan aşağı atlayıp bahçeye koştum. Koca Rita'yı çimlerin üzerinde bebeğin altını değiştirirken buldum. Fısıltıyla tuhaf sesler çıkarıp komik yüz ifadeleri yapıyor. Bizi görünce kendini bir an kaybetmiş de yakalanmış gibi bir bakış attı ve durdu. Annemin üst katta iyice dinleneceğini ve bizim de ortalıktan çekilmemiz gerektiğini söyledi. Piknik nasıl olurdu?

Asıl dinlenmesi gereken Koca Rita'ydı. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti ve durmadan tezgâhları yıkayıp ovalıyordu. "Bebek olan evde her şey gıcır gıcır olmalı," diyordu. Ama

bizim göremediğimiz başka bir şeyi silip temizlemeye çalışıyor gibiydi.

Teddy ile bana ayakkabılarınızı giymemizi söyledikten sonra yola koyulduk. Bebeği kucığında taşıyordu. "Koca bir kum çuvalı gibi," dedi ama bizim bebeği taşımamıza da izin vermedi. Benim görevim hasır piknik sepetini taşımak ve yoldan sapıp ağaçlara tırmanmaya çalışan Teddy'ye göz kulak olmak. Biz ormanda ilerlerken ışık yoğunlaşıyor.

Teddy sopa toplamak için durdu çünkü Robbie ona nasıl yontulacağını öğretecekti. Aslında Koca Rita'yı ziyaret etmek için bir bahaneydi. Annem bu fikre sevinmişti. "Ne güzel bir fikir. Baban gibi rostoyu bile dilimleyemeyen biri olmak istemezsin Teddy!"

Annemin lafıyla hüsrana dolu pazar yemeklerine gitti aklım. Babam kuzu budunun üzerine eğilip, dişlerini gıcırdatıp ete sinirle bakardı. Sanki karşısındaki kuzu değil de Don Armstrong'du.

Nehrin kenarında kendimize bir yer bulduk. Karataavuklar ve tarla kuşları öğlen sıcağından kaçıp ağaçların yüksek dallarında ötüşüyorlardı. Koca Rita yırtık, eski bir battaniyeyi yere attı. Keki tabağa koydum, elime bulaşan reçeli yaladım. Teddy soyunup denize atlayarak bizi güldürdü. Külotunun olduğu yere kadar bronzlaşmış, kıcı parlak beyaz. Su kalçasına kadar geliyor ama kristal berraklığında. Küçük balıklar dizlerinin arasında dolanıp etrafını sardı.

Giysilerimi havlunun altında çıkarıp mayomu giydim, okulun soyunma odasında yaptığım gibi. Böylece kimse fare burnuna benzeyen meme uçlarımı ve sarkık göbeğimi göremiyordu. Dondurucu soğukta nefes alıp suya atladım ve suyun altına saklandım.

Koca Rita eteğini kaldırıp dereye girdi. Bebeğin ayağını çok yavaşça suya soktu ve çıkardı. Bebeğin ağlamasını beklerken nefeslerimizi tuttuk, ama ağlamadı. Maymunu andıran sevinli suratı bu tuhaf şeyi, suyu, anlamaya çalışıyor gibi sertleşip ciddileşti. Bebeğin ayağını tekrar tekrar suya soktuk ve o da zevkle

sesler çıkarmaya başladı. Kahkahalara boğulduk. Sırtımıza vuran güneş bizi kavuruyordu. Teddy kendini suya daldırıp sudan çıktı. Islak kıvrıkcık saçları kafasına yapıştı. Mayomun içinde nasıl görüldüğümü umursamadan vücuduma değen suyun keyfini çıkarıyordum. Gün ışığı, dere yatağını kaplayan zambaklar, mavi yusufçuklar ve hasır piknik sepetinde bekleyen pandispanyalar... Sonsuza kadar sürecekmış gibiydi. Ya da her şeyi ben öyle hatırlıyorum.

Piknikten sonra Koca Rita bebeği havluyla nazikçe kuruldı ve bebeğin altını değiştirip pudrayla vücudunu sıvadı. Gitme zamanı geldiğini söyledi. "Çok fazla küçük sinek var. Biraz daha kalırsak hepimiz kaşınmaya başlayacağız," dedi bebek arabasının kemerlerini sıkarken. Teddy ile ben gitmek istemedik, asırlardır geçirdiğimiz en eğlenceli vakitti. Ama Koca Rita bizi dinlemiyor, sadece ona kocaman gözlerini diken ve konuşmaya çalışıyormuş gibi tatlı "uuh" sesleri çıkaran bebeğe bakıyordu. Bu yüzden Rita'nın dikkatinin dağıldığı an tekrar kıyıdan dereye atlayıp çığlıklara başladık. Su yüzümüze sıçradı.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Koca Rita, kahkahasına engel olmaya çalışarak. Bebeği piknik sepetinin yanındaki battaniyenin üzerine bıraktı. Bebek uzanıp keskin tırnaklarıyla hasır çizdi.

Teddy ile akıntıya kapılıp yüzmeye başladık, çaba sarf etmeden hızlanıyoruz. Çok geçmeden Koca Rita'dan uzaklaştık. Dere yatağı boyunca daha derin ve soğuk suya daldık. Teddy köpeklerle yüzmeye başladı. Koca Rita'nın bağırıp bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama kulaklarıma ve burnuma dolan sudan kelimeleri seçemedim. Boğazımdaki çamur tadını alabildim.

Teddy suya daldığında kıkırdadım. Vay be, erkek kardeşim nefesini tutabiliyor, diye düşündüm. O sırada büyük bir su patlaması oldu, Koca Rita bacaklarını, kollarını sallaya sallaya dereye atlamıştı.

Teddy'yi sudan aldı, dere kenarına çıkarıp iyi olup olmadığını sordu. Teddy iyi olduğunu ima ederek başını salladı ve öksür-

dü. Ardından kendisi çamurlu kıyıdan yukarı doğru çıkan Koca Rita Teddy'nin yanına çömeldi. Sırılsıklamdı, kalın sutyen askısı bluzunun altında görünüyordu. "Vay canına. Ödümü kopardın," dedi. Teddy'den daha çok sarsılmış gibiydi. "Bir daha böyle bir şey yapma."

Teddy'nin tehlikede olduğunu fark etmediğim için suçlu hissederek bebeğe baktım. Bir şey farklı görünüyordu. Başta ne olduğunu anlayamadım ama sonra battaniyenin diğer tarafında olduğunu fark ettim. Artık hasır sepetle oynamıyordu ama sepetin önünde ayak parmaklarıyla çimi kazıyordu. "Bebek hareket etmiş."

Koca Rita yavaşça göz kırptı, bebeğin ne yapmış olabileceğini hayal ediyor gibiydi. Sonra birden gerginlikle bebeğin yanına yürüdü.

Teddy'ye sırt çantasını verip Koca Rita'nın peşine takıldım. Adımlarım Teddy'nin ağırlığının altında sarsılıyor. "Emeklemeye mi başladı? Çok zeki olduğunu biliyordum."

Koca Rita kaşlarını çattı ve bebeğin emeklemek için çok küçük olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Gözlerini kısarak ağaçlara baktı, etrafı süzdü. Ama bir şey görmek kolay değildi çünkü güneşin parlaklığı engelliyordu. "Bir şekilde düşmüştür..." dedi Rita başını sağa sola sallayarak. Önce sepete sonra da yıpranmış battaniyenin kenarına baktı. Sanki çözemediği bir bulmacanın parçalarına bakıyormuş gibiydi. "Onu bırakmamalıydım. Bir saniye bile olsa." Sonra Koca Rita daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı, bizim önümüzde yapmamıştı en azından. Bebeğin alnını öptü. "Hadi gidelim."

Sessizce yürümeye devam ettim. Çenesini omzuma yaslamış yarı uykulu Teddy bana tutunmayı unuttuğu için sırtım ağrıma-ya başladı. Ağaçların arasında eksi bir anıt gibi duran kütüğü gördüğüme çok sevindim. Ve bahçe duvarını. Annemin yatak odasına baktım, öğleden sonramızı ona anlatmak için sabırsızlanıyorum. Perdeleri halen kapalı. Pencere sisli görünüyor, çok yorulmuş olmalı.

Evin önüne yürürken annemin akşam yemeğinde ne yemek isteyebileceği hakkında sohbet ediyoruz. Bir: Marge'ın mezzit balığını ve yumurtalı turtasını. Göbek salata. İki: jambonlu salata. Koca Rita mutfağa girmeden önce hepimizin banyoda temizlenmesi gerektiğini söyledi. Her şey yeniden yerli yerinde, iyi ve neşeli gelmişti, ta ki ön kapıdan köşeyi dönünceye kadar. Hepimiz durduk, zaman da durdu, gördüklerimize inanamayarak baktık.

Gümüş renkli bir spor araba çakılların üzerinde ve keyifli öğleden sonramızda derin bir iz bırakarak evin önüne vahşi bir açıyla park edilmişti.

Rita

"Kurşunun nereye isabet edeceğini bilmeden ormanda asla ateş açma," dedi Rita, Robbie'nin sözlerini yineleyerek. Hâlâ dün Don'un arabasını gördüğü anın etkisindeydi, arabayı park ediş şekli Don gibi heyecan arayan bir adamın yaşam biçimini yansıtıyordu. Silahı da böyle kullanıyordu muhtemelen.

"Doğru mu John Wayne?" dedi Don ve tetiği çekip silahı ateşledi. Mermi ağaçların arasında sekerek kulak zarlarını tırmalayan bir ses çıkardı. Uzaktaki bir ağacın yaprakları döküldü. Pembe diş etlerini Rita'ya göstererek kurt gibi sırttı.

"Kurşun öylece gidebilir. Güvenli bir atış yapmak için merminin izleyeceği yolu bilmen gerekir," dedi Rita. Robbie'den öğrendiği şeyi hatırlamak hoşuna gitmişti. "Ve sen de bilmiyorsun."

"Anladım," dedi tek kaşını kaldırarak. Hem hor görür gibi hem de şehvetli bir bakış atmıştı.

Rita bakışlarını kaçırdı, gürültüden ve şiddetten zevk alan Teddy'ye eğildi. "İçeri," diye fısıldadı. "Şimdi."

Teddy'nin gülümsemesi kayboldu. "Ama Don bana atış yapmayı öğreteceğine söz verdi."

"Bana lafımı tekrarlatma Teddy."

"Ama..."

Don ona göz kırptı. "Başka zaman küçük adam."

Rita, Teddy'yi Foxcote'a geri dönerken izledi. Durumun hiç adil olmadığını düşünüp Don'u etkilemek için dalları tekmeledi. Bahçe kapısını açık bırakarak gitti. Güm diye bir ses geldi. Kapıyı yağlaması gerekiyordu. Bir gümlleme daha. Aniden bu sabah nasıl kalktığını hatırladı, içeri girmeden önce her zaman evin güvenliğinden, bahçe duvarındaki delikleri hesaba katmazsa, emin olurdu. Oturma odasının penceresinin altındaki çiçeklerin ezildiğini ve asfalt yola saçılmış çiçekleri hatırladı. Meraklı bir geyiktir diye düşündü Rita, geyik olmasını umuyordu. Aklına Fingers geldi, albino Yeşil Adam. Sonra dün bebeğin piknik battaniyesinde, bıraktığı yerde olmadığı anı hatırladı. Sanki dün o, Hera ve Teddy ile ilgilenirken birisi bebeği almıştı. Ama şüphesiz bebek bir şekilde kendisi hareket etmişti. Rita bu konuyu yorgun zihninin odağından çıkarmalıydı.

"Keşke benimle böyle konuşsan Rita," dedi Don, Rita'yı kalabalık düşüncelerinden sıyrarak. Şaşılacak mavilikte gözleri ağır, yorgun gözkapaklarının altında parlıyor. Öyle bir bakış attı ki Rita adamın onu farklı bir kadınla, daha çekici biriyle karıştırdığını düşündü.

Beyaz gömleğini tamamen çıkarmıştı, üstelik hava bugün sıcak değildi. Göğsündeki kıllar v şeklinde aşağıyı işaret ediyordu; dar kot pantolonunda sanki kasıtlı sergilediği kabarık bölgeyi. Rita bakmamak için kendini zor tuttu ama adamın çabasının farkında olup bundan heyecan duyduğunu hissetti. "Kıçımızı da tokatlayacak mısın?"

Rita'nın yüzü alev aldı. Ateş içindeki yanağına elini koydu, yukarıda bebekle bekleyen Jeannie'nin camdan bakıp Don'la baş başa vakit geçirdiğini düşünebileceğinden endişelenerek eve dönüp baktı. Ya da Tanrı korusun flört ettiklerini de düşünebilirdi (Dans edemediği gibi flört de edemezdi Rita ama Jeannie'nin bunu bilmeyebilirdi). Yine de Don silahını indirinceye kadar gitmeyecekti. "Lütfen, atış yapmayı bırakır mısın? Teddy her an gelebilir ve Hera da dışarıda bir yerlere sıvışmıştır."

Kahkaha attı. "O kızın herhangi bir yere gizlice sığışmasına şaşarım."

Rita, Don'a baktı. "Yaptığın çok tehlikeli," dedi sesindeki öfkeyi gizleyemedi. Hera hakkında nasıl böyle konuşabiliyordu? Kana susamış bu tavrından nefret ediyordu. Üstelik tüm kabada-yılığına ve havasına rağmen bir sincabı bile vuramamıştı.

"Öldüğün zaman güvende olursun Rita Hanım," dedi ve ağaçları hedef alarak tekrar ateş etti. Yapraklar yine etrafa saçıldı (Hiçbir şey ölmedi). "Neyse, Teddy'nin silah tutmayı öğrenmesi lazım."

Teddy kahvaltıda Don'a olanları anlattığında Rita kendi elleriyle Teddy'yi vurabilirdi. "Bisküvi kutusunun içinde silah bulduk. Mahzende de av tüfeği." Don'un gözleri ışıldadı. Elinde bir dilim tost ekmeğiyle Teddy'ye asker selamı verdi. "Sen ve ben Teddy. Avcılık yapalım mı?" Teddy sevinçten havalara uçtu.

Don kurnaz bir gülümsemeye silahı dizine koydu. "Mutlu musun şimdi?" dedi.

Rita mutlu değildi ama. Rita dün Jeannie'nin bebeği tehlikeye atacak hiçbir şeye izin vermeyeceğini ve onu hemen sepetleyeceğini söyleyerek hem kendini hem de neredeyse histeri krizi geçiren Hera'yı sakinleştirdi.

Bugün daha da az mümkün duruyordu. Jeannie'nin odasından gelen sesleri bastırmak için sabah televizyonu açık bırakmak zorunda kalmıştı. Jeannie kuyruğuna basılmış bir kedi gibi ciyaklıyordu (Rita ve Fred sevişirken Rita ciyaklamak bir yana, ses çıkarmamak için dikkat ederdi. Hem ciyaklamak için de bir sebep yoktu). Gürleyen kahkahasıyla sandalyenin arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında birleştiren Don'un koltuk altındaki gür kıllar ortadaydı. Kâbus gibi bir kahvaltı. Daha kötüsü Rita arkasından uzanıp Don'un kahvesini doldurmak için eğildiğinde... seks kokusu yayıyordu. Şüphesiz seksin kokusuydu. Rita kendini bunu düşünmekten alamıyordu. Yine aynı tatlı ekşi misk kokusunu almıştı. Utançla dün gece birkaç adım ötesinde gerçek-

leşen ahlaksızlığa lanetler ederken vücudunun nasıl alev aldığını hatırladı.

Nazikçe, "Öğle yemeği hazırlamam lazım," deyip eve döndü.

Don peşine düştü. Zar zor sesi çıkan Robbie'nin aksine, çalılıkları gürültülü bir şekilde ezip çatırdatıyordu. "Atış yapmak beni hep geriyor. Ne pişireceksin Rita Hanım?"

"Karar vermedim," dedi. Muhtemelen balık kızartır ve böğürtlenli kek yapardı. Bebek geldiğinden beri alışverişe gitmek zorlaşmıştı.

"Karar vermedin mi?" diye alaycı bir öfkeyle sordu. "Senin işin bu değil mi? Listeler ve menülerle uğraşmak." Duraksadı. "Plan yapma."

Yine vücudunu ateş basmıştı: Jeannie, Don'u uyarmıştı. Don'un ziyareti Rita'nın not defterinde göze batan bir boşluk yaratacaktı. Ruh çağırma tahtasındaki görünmez biri olsaydı da sayfaları doldurduktan sonra dünyayı dolaşıp Walter'ın Afrika'daki otel odasının kapısının altından yollasaydı diye düşündü.

Rita bahçe kapısından girerken, "Bekle," anlamında Rita'nın çıplak koluna dokundu. Parmak uçları küçük bir kızın kolları gibi yumuşacıktı, sanki hiç ağaç yontmamış ya da yer temizlememişti. Yazın son güllerinin kokusunu alabiliyordu. Terindeki tuz. Cildi.

Tropik güneşin adamın ağzının etrafında bıraktığı parantez gibi çizgileri görebiliyordu. Dudakları o kadar dolgundu ki ıslak iç kısımları ortaya çıkıyordu. O dudakların nerelerde gezindiğini merak etti, sonra hemen kendine geldi ve adamın sivri çenesinde nokta nokta çıkan kılları gördü. "Bebek. Yani... Tanrım," dedi. Don'un yüzü ciddileşti ve masmavi gözleri Rita'ya adamın kim olduğunu ve ne haltlar karıştırdığını unutturmuştu. "Bu şartlar altında işini iyice zorlaştırıyor, değil mi?"

"Jeannie yetkililere haber vermeme izin vermez. Dinlemiyor, biraz..." Rita "sağduyu" kelimesini kullanamadı.

"Artık ben buradayım," dedi sanki temelli kalmaya gelmiş gibi. Don'un ruh hali değişti. Adamın yüzündeki endişe silindi.

yerini başka bir şeye bırakıp acımasızlığa dönüştü. Rita içgüdüsel olarak kendini geri çekti. "Bu kadın beni dinleyecektir."

*

"Bebek senin meselen değil Jeannie," dedi Don beyaz porse-len fincana çay dökerken.

Jeannie'ye çay koymak bir yana Walter muhtemelen hayatı boyunca bir kere bile çaydanlığa dokunmamıştır, diye düşündü Rita. Jeannie'nin ruhunda daha derin bir yer edinmek için mi böyle yapıyordu acaba?

"Bebek zaten bir mesele değil Don. Bir lütuf," dedi Jeannie mutfak zeminindeki hasır sebze sepetinde uyuyan bebeğe bakarak. "Öyle değil mi tatlı şey?"

Don sandalyesine yaslandı. "Tanrım, sen çılgın kadının teki-sin," dedi. Tavrında hem can sıkıcı bir küçümseme hem de şefkat vardı. Masanın altında çıplak ayaklarıyla birbirlerini okşuyorlar-dı, Rita bakışlarını ellerine çevirmek zorunda kalmıştı.

Sonra "dinlenmek" için yukarı çıktılar, öyle bir dinlenme ki tavanın alçıları dökülüyordu. Rita'nın dirsekleri çamaşır leğeni-nin içindeyken Hera hızla içeri girip, "Kendini ne sanıyor bu?" dedi.

Masada oturan Teddy kek kâsesini yaladı, "Don büyük hay-van avcısıymış. Yedi aslan vurmuş. Bana tavşan avlamayı öğretecek," dedi.

"Aptalın teki o," diye çıkıştı Hera. "Tavşanlar ona gülecek."

"Teddy bana tabağı ver. Teşekkür ederim. Ve boş boş konuş-mayı bırak. Gidip biraz bahçede oyna. Uslu dur," dedi Rita. Keşke bir çift eldivenim olsaydı diye düşünüp tabağı köpüklerin arasına soktu. Elleri vücudundan on yıl daha yaşlı duruyordu.

Hera bulaşıklığa yaslandı. "Onu buradan yolla," dedi yalva-rarak. Rita'nın tahmin ettiği gibi yeni tatlı Hera bir yumurta ka-dar narindi. Çatlamış bir yumurta. "Lütfen, Koca Rita."

Rita bulaşığı daha sert ovalıyordu. Londra'dayken Jeannie'ye dikkatli olmasını söylemek istediği zamanlar aklına geldi. Don

bir keresinde yanından geçerken Rita'nın bedenine değmiş ve onu utandırmak için, "Bacaklar," demişti. Ama Rita hiç tepki gösterememişti. Onu cesaretlendirecek ne yaptığını bilmesi de suçlu hissetmişti. Ama bir dadının bu tür ufak tefek şeyleri konu etmesi yersiz olurdu. Bunun hep olduğunu herkes bilirdi. Her genç ve güzel dadı gece yatmadan önce sandalyesini kapının koluna yaslayacak kadar akıllıydı. Akıllarını kullanmalı ve başlarını yerden kaldırmamalıydılar. Ama şimdi Rita konuşmuş olmayı diliyordu. "Deneyeceğim." Jeannie'yi tek başına yakalamak zordu. Özellikle de birlikte ter içinde geçirdikleri öğleden sonra Don ve Jeannie'yi birbirinden koparmak mümkün değildi. Çatırdayan bir elektrik tabakası sarmıştı çevrelerini. Jeannie'nin Don'a aç aç bakışında erkeksi denilebilecek bir hal vardı.

Londra'da asla bu kadar rahat olamazlardı, buna cesaret dahi edemezlerdi. Hele ki çocukların önünde. Ama burada ormanın ortasında kısıtlamaların hepsini ipek bir elbise gibi çıkarıp atmışlardı. Rita büyülenmiş gibi hayretle bakıyor, gözlerini onlardan alamıyordu. Fakat Rita'nın bakışlarının farkında dahi değillerdi. Daha önce kendini mobilya gibi hissetmemişti, sessizce tekerlekleri üzerinde dönen büyük bir mutfak dolabı gibi mesela.

Rita gizlice perdeyi araladı ve oturma odasının penceresinde dışarı baktı. Evet, orada, dışarıdaydılar. Papatyalarla bezeli çimenlerin üzerinde, bir battaniyeye yayılmışlardı. Bebek de aralarında duruyordu. İki kadeh ve boş bir şarap şişesi. Yeni bebekleri olmuş bir çifti andırıyorlardı, ki bu da en kötüsüydü. Walter için üzülmüş ve sonra da endişeye kapılmıştı. Yaşananları bilseydi neler olabileceğini aklına dahi getiremiyordu Rita. Ya da Marge onları bu şekilde görseydi Walter'ın çökmek üzere olan çatısının altında neler döndüğünü anlardı mutlaka.

Rita, Teddy'nin yanlarına koşup Don'un elinden tutmasını, ormanda atış yapmaktan bahsedişini izledi. Don kahkahalarla gülüp çocuğa karşı koymaya çalışıyordu. Jeannie de onları kışkırladı.

Rita'nın tüm bedenine ürperti yayıldı. Fazla uzağa gitmemelerini, mantar toplamamalarını ya da eski bir madene düşmemelerini umuyordu. Teddy sağ salim dönünceye kadar hem ellerini hem zihnini meşgul tutmak için kurumuş çamaşırları yukarıya çıkarmaya karar vermişti. Yarım saat sonra Jeannie'nin yumuşak adımlarla merdivenden çıktığını duydu.

Fırsat bu fırsattı. Usulca Jeannie'nin yatak odasının kapısını tıkladı. "Benim, Rita."

"Gel!" dedi Jeannie neşeyle.

"Ben... Ah, özür dilerim," dedi. Jeannie sutyen askısıyla boğuşup bej rengi saten bir elbise giyyordu. "Sonra gelirim," dedi Rita.

"Saçmalama. İkimiz de kadınız."

Bahçedeki tekerlekli el arabasıyla, Jeannie'yle olduğundan daha fazla ortak noktası vardı muhtemelen. Jeannie vücudunda su gibi akan, boyundan bağlamalı elbisesiyle aylardır hiç olmadığı kadar hayat dolu görünüyordu. "Bir kez olsun doğru düzgün giyineyim istedim," dedi Jeannie dönüp. Yağlayıp kabarttığı bukleleri boynundan çekip, "Elbisemi bağlar mısın?" dedi.

Rita küçük inci düğmeyi kavrayamadı. Nasırlı parmaklarıyla Jeannie'nin tenine dokunmadan edemedi, teni pürüzsüz ve bembeyazdı. "Don ne kadar daha kalacak acaba?" dedi.

Jeannie arkasına döndü ve gözlerini uzun süre Rita'ya dikti. Rita bundan rahatsız olmuştu. "Birkaç gün daha, sonra da Arabistan'a gidecek. Madem sordun." Bir dakika öncesine kadar aralarında bulunan kardeş samimiyeti yok olmuştu. "Süreci hızlandıracağım," dedi Jeannie.

Birkaç gün daha nasıl dayanacaklardı? Hem gelecek hafta ağustosla gireceklerdi. Walter'ın ülkeye dönüş tarihi yaklaşıyordu. Ayrıca yetkililere haber verme planını da uygulaması gerekiyordu. Yoksa Jeannie, Walter'ın buraya gerçekten geleceğini düşünmüyor muydu? Diğer şeyleri düşünmeyi reddediyor gibiydi.

Zaman parmaklarının arasından kayıp gidiyor, mevsim değişiyordu. Kelebeklerin yerini kızgın eşekarıları aldı. Ağustosun

son günleri kavurucu sıcaktı, gökyüzü yorgun ve tatsız bir mavilikteydi. Şafak vaktinde pencerelerden sonbaharın kokusu doluyordu, yerlere saçılan elmaların kahverengiliği gibi tatlı ve asitli.

“Don’un ziyaretinden Walter’a bahsetme,” dedi Jeannie umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak. “Meseleyi büyütmeyelim.”

Rita kenarları sökülmiş eski İran halısına bakarken kendisinin de yıpranmaya başladığını düşündü. “Marge’a ne diyeyim?” diye sakince sordu başını yukarı kaldırmadan.

“Bir aile dostumuz olduğunu söyle.”

Sanki Marge buna inanırdı, kaçın kurasıydı o. Jeannie’nin dağınık yatağına ve buruşmuş çarşafına baktı. Marge’ın burnunu uzatıp koklamaya çalışacağını gözünde canlandırdı.

“En iyisi Walter’a bir şey anlatmaması için onu da tembihleyelim,” dedi Jeannie hemen.

“Beni dinleyeceğini sanmam,” dedi Rita. Marge, Rita’dan rütbece, hatta türce üstün olduğuna inanıyordu.

“Walter önümüzdeki birkaç gün pek ulaşılabilir olmayacak. Maden işleriyle meşgul. Telefonda sana öyle söylemedi mi?”

Rita başıyla onayladı. Anlam veremediği bir sebepten Walter’a inanıp inanamayacağına emin değildi. Onlara sürpriz yapıp gafil avlamak için telefon etmiş olması hatta hiç haber vermeden dahi gelmesi muhtemeldi.

“Neyse, Marge sahiden Walter’a Don’dan bahsedemez ve bebek konusunu unutamaz değil mi?”

Jeannie yatağının kenarına uzanıp ince bileğine mücevher işlemeli bir bilezik taktı. “Ya hep ya hiç,” dedi.

Aynı durum Rita’nın aldığı notlar için de geçerliydi. Bütün yaz artık gerçekliğin bulunmadığı bir boşluk gibi kayıt dışıydı. Jeannie’nin oluşturduğu bir hikâye, rüya gibi bir ormanlık alanda yaşayan hayal ürünü bir aile.

“Marge bebek için endişeleniyor Rita. Sandığımdan daha büyük bir kalbi var.”

Rita bundan pek emin değildi. Marge'ın gizli kapaklı işler çevirmekten haz duyduğunu düşünüyordu. Ve beraberinde gelen güçten. Sessizlik oldu.

“Bak Rita, Don’u kabul etmediğini biliyorum.”

Buna onay vermek ya da karşı çıkmak üstüne vazife olmasa da Rita inkâr edemedi.

Jeannie aynaya döndü, çenesini kaldırıp kendini süzdü. “Keşke Hera ondan nefret etmese. Oysa Don ona bu kadar düşkünken onun böyle davranması ne tuhaf,” dedi bileziğini düzeltirken. Sonra Rita’ya keskin bir bakış attı, Rita’nın dile getirmediği eleştiriye tepki gösteriyor gibiydi. “Hiçbir şey gençken gördüğümüz gibi siyah ya da beyaz değil.”

Rita hafifçe başıyla onayladı. Her zaman eşine sadık kalmıştı. Hiçbir zaman kısalamayacağını ya da eğreltiotlarını sevmeyeceğini bildiği gibi emindi bundan.

Jeannie, Rita’nın zihninden geçenleri okuyormuş gibi gözyaşlarına boğuldu, maskarasının ve kedi gözü makyajının bozulmasını dert etmeden hem de. “Çocuklarımı daha az sevmiyorum, biliyorsun. Aslında tam tersi, yeniden kendimi iyi bir anne gibi hissetmeye başladım, kasvetli bir kara bulut gibi değil.” Parmağının ucuyla gözyaşını sildi. “Bunca şeyden sonra bir parça neşelenmeye hakkım yok mu? Söyle bana Rita.”

Bu yanıtlaması zor, felsefi bir soruydu. Rita dışarıdan gelen boğuk silah sesiyle soruyu cevaplamaktan kurtulmuştu.

Hera

Geyik birkaç dakika önce hayattaydı. Ölümün yakınlığı, sadece bir nefes, bir kurşun kadar uzaklığı rahatsız ediciydi. Parmagımı geyiğin böğründeki sıcak deliğe sokup ittirdim. Ne yapmıştım ben?

Beni izleyen Don gülmeye başladı. "Aferin. İlk avın. Şimdi tadına bakman lazım."

Başımı sağa sola salladım. Tek elini bacağıma koyup beni teselli etmeye çalışan Teddy yanımda duruyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Laf var icraat yok demek Hera? Ben de öyle düşünmüştüm."

Parmagımı ağzıma götürüp yaladım. Kan, bozuk para ve başka bir şeyin daha tadını almıştım. Gücün tadıydı sanırım. Kendi gücümün.

"Bu geyiğin yaşam gücü sana aktarıldı. İyi hissediyorsun değil mi?" Don hiçbir uyarıda bulunmadan yanıma geldi, beni çıplak göğsüne bastırıp sarıldı. Yüzüm memesinin ucuna, kıllarına değdi. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Uzaklaşmaya çalışırken direndi, teni tenime yapıştı. Geyiğe bakmaya dayanamıyorum. Bir dakika önce yaşarken bir daki-

ka sonra leşe dönüşmenin ağırlığı yine beni sersem etti. "Teddy, hadi. Gidelim," dedim ve Teddy'nin ateş gibi yanan elini tuttum.

"Bekle," dedi Don. Hayvana uzandı ve parmağını yaraya daldırıp alnıma sürttü. "Şimdi gidebilirsin. Kana bulanmış küçük avcı," dedi kaşlarını çatıp. Sanki bir şey canını sıkıyordu. "Bu lanet ağaçların arasında avlanmak zordur." Nefes alan hiçbir şey vuramamıştı. "Bir amatörün yapacağı gibi hayvanın başına da hedef almadın. Hayvanın ağzında hâlâ çimenler var. Gördün mü? Kurşunun ona isabet edeceğini anlamamış. Avlanmayı kim öğretti sana?"

"Kimse," dedim dürüstçe.

"Doğuştan yeteneklisin."

Başkası söylemiş olsaydı bir iltifat gibi gelirdi. Teddy'yi kolumdan tuttum, kandan ve şaşırılmış siyah gözlerle bakan geyikten kaçarak uzaklaştık.

Banyoya gidip peçete parçalanıncaya kadar kanı defalarca sildim. Kendimi kalçalarımın kadar yükselen sıcak suya bıraktım ve küçük geyik aklıma gelince ağlamaya başladım. Annesi bir yerlerdeyse dönüp yavrusunu görecekti mi, burnuyla dürtüp ayağa kaldırmaya çalışacak mı diye merak ettim. Benim tetiği çekmemle, (Don'un omzumun dibinde nefes alıp verirken "Şimdi!" diye bağırmasıyla) geyiğin hayata gözlerini yumması arasındaki bağlantıdan nefret ediyorum. Omzumdaki sarsıntıyı hatırladım ve bir terslik olduğu hissine kapıldım. Keşke orada yatan şey masum bir hayvan değil de Don olsaydı.

Koca Rita, "Hera? İyi misin?" dedi kilitli banyo kapısını tıklayarak.

"Ben bir geyiği vurdum. Kendimden nefret ediyorum."

Şaşkınlıkla suspus olmuştu. Acaba o da narin geyiği gözünde canlandırıyor muydu? Dili dışarı sarkmış. Acaba Rita da benden nefret ediyor muydu? Bir keresinde Londra'daki evin balkonunda

yavru bir kuş bulmuş ve onu odasına götürmüştü. Ayakkabı kutusundan bir yuva yapmıştı ona ve gece her iki saatte bir kalkıp kuşu kurtçuklarla beslemişti. Foxcote'ta da kuşlar yuva yapabilirsin diye taraklarımızdaki saçları yumak haline getirip dışarıya bırakıyordu. "Üzgünüm," dedi sonunda yumuşak bir sesle. Sanki ben ona söylemeden dahi geyiğin ölümüyle beraber benim içimde de kıymetli bir şeylerin yitip gittiğini anlamıştı.

Banyodan kıpkırmızı ve haşlanmış şekilde odama döndüğümde Koca Rita beni bekliyordu. Bağdaş kurmuş, halıda oturuyordu. Işıl ışıl görünen teraryumu önünde. "Bu yaz buna sen göz kulak olmak istersin, diye düşündüm. Dot'a, Ethel'e ve diğerlerine. Ben bebekle uğraşıyorum," dedi. Büyük bir mesele değilmiş gibi gülümsedi ama ben çok büyük bir sorun olduğunu biliyordum. "Bir şeylere sahip çıkma konusunda üstüne yok Hera."

Ona teşekkür etmeliydim ama kelimeler ağzımdan dökülmedi.

"İstemez misin?"

"Ama senin en sevdiğin şey o."

"Sana güveniyorum Hera."

Kimse bana güvenmiyordu. Koca Rita Londra'dayken deniz kokuları eşliğinde tişörtlerini, kitaplarını ve ardından bitkilerle, her birinin ismi vardı, dolu teraryumunu çıkardığında Teddy ile gözlerimize inanamamıştık. O ilk andan beri bu küçük cam parçasını istiyordum. Bize eskiden anlattığı uyku öncesi masalları hatırladım. Dünyayı dolaşan gemilerle gri Londra'ya egzotik yağmur ormanlarından getirilen bitkiler. Daha önce kimse bu bitkileri canlı getirmemişti. "Canım pahasına söz veriyorum, gözüm gibi bakacağım," dedim ve uzanıp Rita'ya sarıldım. Don'un aksine yumuşacıktı ve güven veriyordu.

"Pekâlâ, ona bir yer bulalım mı? Güneş ışığı ister ama yoğun ve doğrudan değil. Çok az da değil. Doğuya bakıyorsun, güzel," dedi ve yatağımla pencereemin yanındaki komodini çekip terar-

yumu üzerine yerleştirdi. “Harika. Uyumadan önce teraryuma bakabilirsin Hera. Çocukken bunu yapmayı çok severdim. Gözlerim bulanıklaşıncaya kadar bakmayı ve kötü şeyleri aklımdan atmayı.”

O gece yatakta yatıp teraryuma bakıyordum ama gözlerim bulanıklaştığında kötü şeyler aklımdan silinip gitmedi. Aksine eğreliotlarının arasında koşturan bir geyik gördüm, camın ardındaki görünmez bir tehdit yüzünden sıçrayan. Zıpladı, sırtı kambur, bacakları sert. Parmaklarımı kokladığımda hâlâ kan kokusunu alabiliyordum.

Sylvie

“En sevdiğin koku ne?” diye sordu Kerry panoyu sedyenin kenarına iterek. Hemşirenin benimle dalga geçip geçmediğine emin değildim çünkü çok çaresiz hissediyordum. İçeri girdiğinde annemle konuşurken yakaladı beni (Terapilerdeki gibi tek taraflı konuşmalara alışıyordunuz). “Çiçekler mi? Onun parfümü. Ya da sizinki? Söylememin sakıncası yoksa hep çok güzel kokuyorsun Sylvie.”

Kahkaha attım. “Bugün değil. Bu sabah biraz acelem vardı ama teşekkür ederim,” dedim Kerry’ye kendi parfümümden almayı aklımın bir köşesine not ettim. Hafif kokulu bir Jo Malone. Ona ve diğer hemşirelere teşekkür için getirdiğim eşantyon güzellik ürünleri hoşuna gidiyor.

“Peki ya müzik? Rita’mızın en sevdiği şarkı ne? Ona çalalım. Herhangi bir ses, ciddiylim. Herhangi bir anıyı tetikleyebilecek, bir şeyler ifade edecek...”

Ofislerin aynalı camlarından bana bakan rahatsız edici yansımanın eşliğinde kalabalık sokaklardan hızla eve gidiyorum. Yansımada saç baş dağınık, yataktan fırlamış, uykusunu alamamış, kırklarında ve pek de sevimli olmayan bir kadın duruyor. Dolup taşan çamaşır sepetinden bir eşofman altı almıştım. Kana- lın olduğu yola saptım, boşanmış ebeveynler olmanın gereğince

fikrimi Steve'le paylaşp paylaşmamak konusunda kararsızım. Ama eminim bunun bir çlgınlık ve yapılacak en son şey olduğunu söyler. Haklı da çıkacak üstelik.

"İstersen bir tane de sana hazırlayayım."

İrkildim, kanal konuşuyor.

Kamara penceresinden bir kafa belirdi. Tekneci adam. "Güzel bir sabah."

Havanın farkında değildim ama adamın gözleri dikkatimi çekti. Biri mavi, diğeri ela. Bana kahve hazırlamayı mı teklif etmişti?

"Kendi işinin sahibi olup yüzen bir banyo küvetinde yaşamının bazı iyi yanları olmalı değil mi?" dedi teknenin camından uzanarak. Elini uzattı, "Jake," dedi.

"Sylvie," dedim. Tokalaşması çok sertti. Kendimi gözlerine bakmaktan alamadım. Keyifli bir hazla parıldıyorlar.

"Seni balkonda görmüştüm," dedi Val'in balkonuna işaret ederek. İstamsızce ona gülümsüyordum. Belki de nazlı nazlı bunun farkında olmadığımı söylemeliydim ama kendimi, "Evet, ben de seni gördüm. Gitar çalıyordun," derken buldum.

"Müziğe hevesi olan herkes yetenekli olmuyor. Çalmamdan rahatsız olan tek komşu değilsin."

Yani kendisini yeni Ed Sheeran olarak görmüyordu. İçime su serpilmişti.

"Ne kadar kahve içersin?" diye beni utandıracak bir gülümsemeyle sordu.

"Affedersin?" dedim zaman kazanmaya çalışarak. Bu işte pek iyi değildim. Bekâr arkadaşlarımdan biraz ipucu almam lazım. Flört etmek eskisinden daha da zorlaşmış gibiydi, tabii bu flört etmekse.

Orada öylece kafam karışmış, gururum okşanmış, tetikte dururken kendime Steve'in gönül işlerine daha kayıtsız kalmam gerektiğini telkin ettiğim günleri hatırladım. Benim de bir gönül ilişkim olabilirdi, misilleme ile şartlar eşitlenirdi. Ama yapma-

dım. Ben de aldatsaydım şimdi nerede, kimle olurum acaba? Zihnim karman çorman oldu. Evliliğin bir tür düzenleme süreci gibi olduğunu ve diğer fırsatlara veda etmek olduğunu fark ettim. Geçici lükslere ve hızlı değişen moda inat lacivert, siyah ve krem rengi giysilerden oluşan bir kapsül dolabı tercih etmek gibi. Sade ve günlük giyinmeliyim, çok güzel, bu benim diyorsun kendine. Ya yanıyorsan? Bunun yerine leopar desenli bir tulumla okul kapısında dikilseydin hayatın nasıl bir hale gelirdi? Hiçbirinin bir yararı olmadı.

“Balkon güzeli Sylvie kahve ister mi?” diye ısrar etti.

Adımı söylediğinde beklenmedik bir cinsel çekim, bir sıkışma hissettim. Sonra yıllardır Steve dışında kimsenin beni çıplak görmediğini fark ettim. Yağlar, benler ve çatlaklar. Ama adam altı üstü kahve teklif ediyordu, sevişmeyi değil! Ne saçmalıyordum. “Ben... Benim biraz acelem var sanırım. Teklifin için çok teşekkür ederim ama,” dedim. Metroda yer verdiklerinde teşekkür eden yaşlı bir kadın gibiydi tavrım.

“Bir dahaki sefere,” dedi, aslında bir daha sormam demek istemişti. Bir partiye gitmekten son anda vazgeçip sonra da hayatını değiştirecek bir partiyi mi reddettim, diye bütün gece düşünürsün ya, içimde öyle tuhaf bir boşluk hissi oluştu. Balıkçıl kuşu kanatlarını açtı ve uçtu. İhtiyacım olan son şeyin bir randevu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak soğuk betonlara yöneldim. Merdivenlerden nefes nefese kalmış şekilde yola çıktım. O da kim? Zayıf, güzel kıvrımları olan sarışın bir kadın. Altın rengi düğmelerinden Chanel marka olduğu anlaşılan lacivert bir ceket ve özel dikim beyaz bir pantolon var üstünde. Kirli zeminde topuklu ayakkabılarının üzerinde dikiliyor. Otuzlarının ortasında gibi, tam bir şey söylemek zor.

Sanki gizli pelvik taban egzersizleri yapıyormuş gibi çok dik duruyor. Buralarda yaşamadığı belli.

Kim bu kadın? Neden kapımda duruyor? Yapmam gereken şeyler, uymam gereken bir plan var. Kadın, soyguncunun teki her

an sıvışıp gelecekmiş gibi el çantasını göğsünde tutuyor. Kadın benim olduğum yöne bakıyor.

“Ah, affedersin,” dedi keskin bir aksanla. Küçük bir tazının-kileri andıran soluk mavi gözleri vardı. “Sylvie Broom’u arıyordum. Doğru yerde miyim?” Bunun tek sebebi olabilirdi. “Helen mi?” diye sordum kendimi tutarak. Onu merdivenlerden itirmek istediğimi belli etmemeye çalıştım.

“Sylvie siz misiniz?” dedi Nike ayakkabılarımı, eşofmanlarımı ve dağınık saçlarımı süzerek.

“Normalde böyle değilim.” Gülmedi. “Annie bugün babasında ama telefonda da söylediğim gibi onunla mümkünse doğrudan iletişime geçmemenizi tercih ederim.”

“Sizinle konuşmaya geldim.”

“Ah,” dedim. “İçeri gelin öyleyse. Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Zor bir sabah oldu.”

İnce topuklu ayakkabıları Val’in Danimarka stili ahşap zeminine zarar verecek diye endişelendim ama ayakkabıları çıkarmasını istemeye cesaret edemedim. Zaten reddederdi eminim.

“Umarım ziyarete gelmem sorun olmamıştır. Buralardaydım da uğramak istedim,” dedi. İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk. Yolunun buraya düşme olasılığı tropiklerde kutup ayısına rastlamaktan daha imkânsız. Sevgili oğlunun nasıl bir kızla birlikte olduğunu öğrenmek istemişti. Bakışları havaalanındaki x-ray cihazlarından aşağı kalır değildi. Dairenin her köşesini süzdü, sehpanın üstüne bıraktığım göz farlarına ve rujlara baktı. Yanlarında da kirli tabak. Annie’nin kirli çorapları. Soluk pembe duvarlar, ev bitkileri ve beyaz kanepeler ancak bu kadar ileri gidebilir.

“Burayı bir arkadaşımdan kiraladım,” diye açıkladım içgüdüsel olarak.

Botokslarına rağmen kaşlarını çatmaya çalıştı. “Eşinizden ayrıldınız mı?”

Bu bir soru değildi. Ağzımdan laf almaya çalışıyordu. "Hazirandan beri. Anlaşmalı ayrıldık."

Ağzının kenarında bir tebessüm oldu. Bahsettiğim şeyi iyi biliyor gibiydi.

"Annie bir benimle bir babasıyla vakit geçiriyor," diye açıkladım. "Eşim Steve bizim evimizde kalıyor. Birkaç durak uzakta."

Efsanevi Noellerin ve Annie'nin çocukluk doğum günü partilerinin duvarlara gömülü olduğu küçük evimin deniz mavisi mutfağı aklıma gelince sesim yüksek çıktı. "Yani ne yapacağımıza karar verinceye kadar."

Helen'in yüzündeki ifade değişti. "Ne? Ev sende kalmalı. Ev hep kadında kalmalı," dedi. Sesinde sempatiden ziyade ona daha da ısınmamı sağlayan bir sağduyunun izleri vardı. "Devlet konutlarında eşin kalmalı, sen değil."

"Burası devlet konutu değil. Dairelerin çoğunun özel mülk sahipleri var," dedim onun üsttenci tavrına yanıt verdiğim için kendime kızarak. Sol eline baktım ama o kadar çok mücevher takılıydı ki alyansı seçemedim. "Evli misin Helen?" diye sordum.

"Evliydim. Elliot'un babasıyla," dedi. "Baba" kelimesini vurgulayarak Annie'nin evlenmesinin ne kadar mümkün olmadığına dikkat çekmeye çalıştı. "Birkaç sene önce vefat etti." Yüzünde hiçbir duygudan eser yoktu.

Bir dul beklemiyordum. Boşanmak yaramıştı. "Üzüldüm."

Bana doğru eğildi. "Hayatımda kalan tek şey Elliot. Sylvie, anlıyor musun?"

"Annie de benim tek çocuğum," dedim. Bir an düşündü, yüzündeki ifadede bir yumuşama oldu. "Sana ne vereyim? Çay, su?"

"Yok, teşekkür ederim. Fazla kalmayacağım," dedi. Bu dik başlı sıska kadının enerjisini sırtımda hissederek mutfağa ilerledim. Kendi gerçekliğini inkâr eden ve sıkı otokontrolden kaynaklanan bir özgüven.

Seksenli yılları anımsatan, ağır, dumanlı notalarla dolu parfümü, hormonlarından salgılanan bir ruh hali gibi peşimizde. Kokuyu dağıtmak için balkonun kapılarını açtım. "Otur lütfen."

Helen sandalyenin üzerindeki havluyu alıp oturmada önce sanki Londra metrosunda kirli bir koltuğa oturacaktı gibi tereddüt etti.

Birbirimizi süzdük, sanki mutfak masasında üstünlük arayışındaydık. Tıpkı benim yaptığım gibi onun da beni detaylıca incelediğini biliyorum. Güneş ışığının vurmasıyla yüz germe operasyonu yaptırdığını anladım, izler ustalıkla kulaklarının ardına saklanmış. Bildiğim kadarıyla boynunda da bazı müdahaleler var. Burnundaysa cerrahın neşterinden geldiği belli, doğal durmayan çocuksu bir kalkıklık var. Diğer estetikli burunlar kadar kötü değil ama birkaç kere burnundan boğuk bir ses çıktı. Fakat en çok da dudak dolgusunu biraz fazla kaçırdığını söylemek için can atıyorum. Halbuki tek ihtiyacı olan damaklarının renginde kaliteli bir ruj. Laura Mercier mesela.

Yola devam etmek için birinin kendini baştan yaratmasını çok iyi bilirim. Ona hak veriyorum. Ayakta kalmak için elinden geleni yapmalı kesinlikle. Ama aynı zamanda varlıklı özel müşterilerimin yaptığı gibi kadınlar cerrahi müdahalelere başvurduklarında, "Yeter. Artık muazzam görünüyorum. Oldu bu iş," dediklerine nadiren rastladım. Evin bir odasını boyatırsın da diğer odalar çok eski ve bitkin görünürler ya, tıpkı onun gibi.

Helen'i tanıyorum. Onun gibi niceleriyle çalıştım. Özel bir makyaj sanatçısını lüksten ziyade iyi bir jinekolog kadar zorunluluk olarak gören kadınlar. Saç tasarımcıları, yüz uzmanları, manikürcüler. Hepsi telefonlarında hızlı arama listesinde ilk sırada. Bu kadınları memnun etmek zordur ama aynı zamanda ilgiye muhtaçtırlar ve incinmeleri kolaydır. Çoğu zaman da kendilerinin daha genç bir versiyonuyla aldatılacakları korkusuyla yaşarlar ki bu hiç mantıksız değil. Ben asla bu sosyal çevreye dahil olmadım. Aramızda bir bağ olabileceğine inanmak, kızımın rahminde DNA'larımızın birbirine karıştığını düşünmek çok zor. Hatta ailelerimizin geçmişte tesadüf eseri bir kesişme noktasının olması daha da garipti. Harrington Cam fabrikasında "içerideki" tanıdığı kim olabilirdi? O aileyi ne kadar iyi tanıyordu?

Aklımdakileri sormak için can atıyordum ama Annie'ye söz verdim. Aramızdaki hassas dengeyi bozmayı riske atamam. Annie beni yine kendinde uzaklaştırabilir.

Birden, "Annie fikrini değiştirdi mi?" diye sordu beni düşüncelerimden sıyrıp çıkararak.

"Bebeği doğurmaya çok kararlı."

Gözlerini kapadı, ışıltılı gözkapakları titredi. "Öyle mi? Ne olur fikrini değiştirmesi için bir ihtimal olduğunu söyle."

"Bak, Annie'yi tanıyorum. Bir kere aklına koyduysa... Anlaşılan ikimiz de durumu kabullenmek zorundayız Helen."

Gerçekten sarsılmış gibi duruyordu. "Ben sanmıştım ki..." derken tekrar irkildi. "Yani sen ve ben..." dehşete kapılmış gibi bakıyordu. Durdu. "Tanrım. Büyükanne olacağız!"

"İnsanı ihtiyarlamış gibi hissettiriyor, değil mi?" dedim. İçimden bir parça haykırsa da gülümsememe engel olamadım. Haberi olsaydı Jake ne düşünürdü merak ettim. Büyükanne. Bana kahve teklif etmezdi herhalde. Masaya doğru eğildi. Parfümü o kadar baskındı ki sanki parfümü soluyordu. "Onunla konuşmam lazım," dedi.

"Helen, geçen sefer onu o kadar üzdün ki kaçıp gitti."

"Yalnızca para teklif etmiştim!" diye çıkıştı. "Durumu kolaylaştırmak için."

"Kesinlikle."

Helen gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Açık olabilir miyiz? Annie bebeği aldırmayacak. Sizin servetinizin peşinde değil. Her şeyi tek başına idare etmeye kararlı."

"Ama sizin... durumunuz," dedi elleriyle odayı göstererek. "Bu bina. Bu mahalle..."

"Bu mahalleyi çok seviyorum!" dediğim sırada Jake teknesinin güvertesinde gitar çalmaya başladı. Blues çalıyor gibi gelse de notalar biraz farklıydı. Helen'ı ikna etmeme faydası olmadı gerçi.

"Ah, hadi ama Sylvie. Burası çocuk dünyaya getirmek için uygun bir yer değil. Eli bıçaklı çeteler dolu burada! Merdiven altlarında saklanıyorlar!"

“Onlar etrafta dolaşan gençler ve burada yaşıyorlar,” dedim ona acıyarak. Gençlere böylesi bir şüpheyle yaklaşması çok üzücüydü. Başından kötü bir şey geçip geçmediğini, bir olaya kurban gidip gitmediğini merak etsem de sormaya cesaret edemedim.

“Ev kutu kadar. Bir de Annie’nin yaşı var. Daha bir çocuk. Tanrı aşkına nasıl bunun üstesinden gelecek?”

Göğsümün sıkıştığını hissettim. “Kızımın becerikli ve ne yaptığından emin olduğunu biliyorum hem... Olağanüstü bir kız o.”

Helen daha önce çocuğundan böyle övgüyle bahseden bir anne görmemiş gibi hayretle baktı. Sonra söylediklerime karşı çıkarcasına başını salladı. “Ya başaramazsa? Ya bebekle bağ kuramazsa? Doğum sonrası depresyonu yaşar mı? Genç annelerin buna maruz kalma olasılığının daha yüksek olduğunu biliyorum. Araştırdım Sylvie.”

“Ona ben destek olacağım,” dedim sakince. Size doğru kavga etmeye gelen birisi olur da kendinizi nereye atacağınızı bilemezsiniz. İşte kalbim öyle bir hızla çarpmaya başladı.

“Çok saçma,” diye mırıldandı. Kendime dahi zor baktığımı ima ediyordu.

Bir şey demeden kollarımı önümde birleştirdim ve çekip gitmesini istediğimi anlamasını bekledim. Ama gitmedi. Ben de, “Daha fazla şey öğrenince size haber veririz, yani bebeğin doğum tarihini kastettim,” dedim.

“Doğum tarihi mi? Tanrım,” diyerek ayağa kalktı. Ceketindeki altın düğmeler güneş ışığında göz kamaştırıyordu. Bu kadar sıcak bir günde giymek için ağır bir ceket. Üstelik fondöteni çok kalın yapılı eski formüllülerdendi, duvar boyası gibi olanlardan. Anlaşılan Helen kendini, çok sıcak ya da çok soğuk olduğuna bakmaksızın, yüksek topuklu ayakkabılarla iyi hisseden, kendine acı çektiren kadınlardandı. Kâbus gibi biri olduğuna karar verdim.

“Uğradığın için çok teşekkürler,” dedim. Annie’nin hatırına medeni kalmaya çalıştım.

"Numaralarımızı alsak iyi olur," dedi Helen. Bunu önerdiğine kendisi de inanamıyordu. Onun telefon rehberine girecek türden insanlardan değildim. "Herhangi bir değişiklik olursa... ara beni."

Birbirimizin bilgilerini kaydettik. "Sekiz, dedin değil mi? Ah, kahretsin, affedersin. Yüzüme gözüme bulaştırdım. Tekrar edebilir misin Sylvie?" Helen'in uzun tırnakları ekranda ses çıkarıyordu. Sonra kapıya ilerledi, çantasını yine kolunun altına sıkıştırıp merdivenlerden hızla inmeye hazırlandı. Karşı duvardaki müstehcen çizimi ve soyulan boyayı tiksintiyle inceledi. "Sylvie..."

Dimdik durdum. "Evet Helen."

"Bunlar çok şey. Son derece..." Etrafını gösterdi ve kırıncı olmamaya çalışarak, "Modern. Ama bir aile evinin ne kadar paha biçilemez olduğunu onu gerçekten kaybettiğinde anlıyorsun. Sadece bunu söylemek istedim," dedi kaşlarını çatarak. "O evdeki tüm anılarla eşinin gününü gün etmesine izin verme."

"Doğru." Bunu beklemiyordum. "Teşekkür ederim ama endişelenme, ona bırakmayacağım," dedim. İkimiz de kendimize ev almak istiyorsak er ya da geç evi satacak ve parayı bölüşecektik. Artık orada yaşamamam da bunu düşününce üzüldüm. Üstelik Annie hamile olduğu için bu konuyu açmak da çok rahatsız edici geldi.

"Pekâlâ. Sana akıl verdim. Gitmem için can attığını görebiliyorum. Buralarda nereden siyah taksi bulabilirim?"

"Merdivenlerin soluna dön. Kebap dükkânının hemen orada."

Kebap dediğimde ya iştahla ya da iğrenmeyle irkildi, emin değilim. Gerçi kinoa patlakları yerine kebabı yemek tercih eden kadınlardan gibiydi. Pahalı topuklu ayakkabılarının kirli betonunda çıkardığı sesi dinleyerek uzaklaşmasını izledim. Aileler, anılar, evler hakkında söylediklerini düşününce zihnimde bazı şeyler netlik kazandı. Kerry'nin sesini duydum. *Herhangi bir ses, ciddiylim. Hafızasını canlandırabilecek.*

Geçen ayki Vogue dergisinin altında gömülü bilgisayarına sarıldım. Google Haritalar'ı açıp küçük sarı imleci Dean Ormanı'nın üzerinde gezdirdim. Ana orman yolunun üstündeki kavşağa getirdim. Kamera döndü ve yakınlaştı. Görüntü başta piksellere bölündü ama sonra netleşti. Uzakta kalan ağaçlar, önünde kalan araziler. Onlarca yıl önce oraya dikilmiş ve çürümeye bırakılmış gibi görünen ahşap tabelaların önünde kavşakta durdum. Ne yöne gitmeliyim? Kahretsin.

Foxcote Malikânesi, yazdım. Sayfayı yeniledim. Hiçbir şey çıkmadı. Evin adını yanlış mı hatırlamıştım? Yanlış mı yazdım? Belki de köşktür, yoksa bina mıydı? Birkaç farklı versiyon dene-dim ama yine bir şey yok. Sandalyeye yaslandım, hayal kırıklığına uğramış gibi hissettim. Ev, yer yarılıp da dibine mi girmişti? Orada her ne varsa artık izi kalmamış. Foxcote Malikânesi yok olup gitmiş.

Rita

Morris Minor marka araba kavşakta duruyor. Rita arabaya hak verdi, o da öylece durmak ya da geri dönmek isterdi. Ama yapamazdı (Düz yolda geri geri süremediğinden değil). Bebeği ve çocukları o sabah Don ve Jeannie'ye bırakmak istemediğindendi. Geçen geceki kavgadan, kahvaltıda Jeannie'nin gözünün altında gördüğü morluktan sonra bunu yapamazdı. Bunun düşüncesi bile ani bir panik dalgasına ve hemen Foxcote'a dönme arzusuna neden olmuştu.

Kontağı açıp marşa bastı ve Foxcote yoluna girmek için sola saptı. Dikiz aynasından bordo bir arazi arabası gördü. Rita gerildi, arka koltuk dedikodu olmasın diye Hawkswell'den uzakta bir dükkândan toplu satın aldığı bebek eşyalarıyla dolu. Endişeye kapılıp biraz daha hızlandı, bluzundan ter akıyordu.

"Sakın kaza yapma, çarpma," diye fısıltıyla homurdandı. Direksiyonu tutan kollarını dümdüz yaptı. Kollarını sert, demir çubuk gibi hissetti. Hızlandıkça daha da paniklemeye başladı. Direksiyon beynine bağlýmış gibi hâkimiyeti daha da azaldı.

Bugün derisi yüzülmüş de dünya ile arasındaki ince perde ortadan kalkmış gibi hissediyordu ve iliklerine kadar yorgun. Bir insanın bu kadar yorulabileceğini daha önce hiç düşünmemişti,

vücudunu sürüklüyordu. Çocuğu sır gibi saklamanın stresiyle midesine kramplar giriyordu. Her sabah saat üçte, sonra beşte kalkıp ellerinde dezenfekte ettiği biberon ve temiz bezle bebeğin ağlamalarına koşuyordu. Daha kötüsü artık bir de Don için kaygılanıyordu. Daha önce hiç böylesi bir zorbalık görmemişti.

Rita ev halkının dış dünyadan uzaklaşıp ormanın yeşil ışığından sarhoş olduğunu, soyutlandığını hissediyordu. Yalnızca Don, bebeğin ve kendi varlığının Foxcote'ta yarattığı akıl almaz durumu sezinliyor gibiydi. Walter her an gelebilirdi. Fakat Don bunu göze alacak kadar kibirliydi ya da risk almaktan çekinmiyordu. Rita viraja yaklaşıncaya yavaşladı. Don'un bu durumu yüz-süzce idare edebileceğine emindi. Ya da tereyağından kıl çeker gibi paçayı sıyrabileceğini düşünüyordu.

Sadece önlerindeki dört günü, ağustosun son demlerini atlatmaları gerektiğini hatırlattı kendine. Sonra Don Arabistan'a gidecek ve nihayet Jeannie, şükütler olsun, yetkililere haber verecekti. Plan çok saçma gelse de (Neden Don'u yollayıp polisler şimdiki haber vermiyordu?) hiçbir planı olmamasından iyiydi.

Öte yandan bu duruma bir gün daha devam etmek çok riskli geliyordu. Robbie ya da Marge ağızlarından kaçırabilirlerdi. Teddy'nin dilinin kemiği yoktu, Tanrı esirgesin ve tek yapması gereken Walter aradığında telefonu açıp bir şeyler gevelemektir. Ve hâlâ birinin onu izlediği hissinden kurtulamamıştı. Özellikle de geceleri evin ışıkları açıkken bir ayının postu gibi kalın, bilinmez karanlık pencerelere sürtündüğünde. Kim olduğunu merak ediyordu, ürpererek.

Robbie olabilir miydi? Öyleyse Robbie'den nefret ederdi. Fingers? Olamaz. Diğer olağan şüpheli de Marge'tı. Ama Marge'ın böyle bir şeye başvurabileceğinden şüphelenmişti, istediği gibi gezinebilirken neden böyle bir şey yapardı ki?

Önceki gün Rita'yı bulaşıkhanede sıkıştırmıştı. "Tanrı aşkına, ormanda yarı çıplak dolaşan o adam kim?" diye sordu. Çenesindeki benden uzanan kıl sallanıyordu. "Şu tuhaf araba

onun mu?" *Yakın aile dostumuz*, yeterli gelmedi elbette. Marge iri yumruklarıyla raflardaki fasulye ve tuna balığı tenekelerini yerle bir etmesine ramak kalmış gibi sinirliydi. "Bebeği ve Bayan Harrington'ı tehlikeye atacak. Dikkatleri buraya çekecek demek istiyorum! Kızgın geyikler gibi ormanda kükrüyor!" dedi. Rita bu sahneyi gözünde canlandırınca, tuhaf bir şekilde gerçeği yansıtıyordu, kıkırdamasına engel olamadı. Marge, durumu ciddiye almadığını düşünerek Rita'nın ayağına bastı.

İçine düştüğü durumdan daha ciddi ne olabilirdi? Rita sürekli yanlışı bir şey yapmaktan, bebeğin aç kalmasından, hastalanıp üşütmesinden ya da istenmiyor gibi hissetmesinden kaygı duyuyordu. Her ne kadar profesyonelliğini korumaya çalışsa ve onu beslenmeye muhtaç bir canlı gibi görse de, Ethel adını verdiği eğreliotunun aksine, bebek her dakika Rita'nın bedenine sızıyordu. Dillerin ötesinde bir iletişim geliştirmişlerdi. Bebeğin ona ihtiyacı olduğunda Rita hemen anlıyordu. Beyninde alarm ötüyor gibiydi. Önce uyanır, uyku sersemi bir halde karanlık odada ayaklarını sürüye sürüye, Robbie'nin özenle zımparalayıp pürüzsüzleştirdiği karyolanın yanına giderdi.

Yanına vardığında Orman Bebek uyanmış, onu bekliyor olurdu. Rita da çenesini bebeğin yatağının kenarına yaslayıp ninni söyler ve bebeğin gözleri tekrar kapanıncaya kadar oyuncağın duvardaki yansımalarını izlerdi. "Minik kuşum el sallama, ava gidiyor baba..."

Bebeğin mızıldanıp gaz sancısından kıvrandığı diğer zamanlarda ne yapması gerektiğini iyi bilirdi. Bebeği kendi yatağına götürüp koynuna yatırır. İkisinin de birkaç saat kesintisiz uyumalarını sağlayabilen tek yöntem buydu. Bebeği sevmemek mümkün değildi, sorun da buydu. Diğer ailelerde anne, dede ve bebek arasında doğal bir engel teşkil ederdi. Dadının bebeğe fazla yaklaşıp anne ile rekabete girmemesini hatırlatırdı. Bir dede iş bitirici, nazik ve sağduyulu olmalıdır. Asla daha anaç, daha sevimli ya da çocukların (bırakın kocayı) daha yakın hissettiği biri olma-

malıydı. Ama bu kez durum farklıydı. Jeannie'nin dikkati sürekli farklı şeylere dağılıyordu.

Rita, Teddy'nin bebeğin kalıcılığı konusunda endişelenmeye başladığını, evin küçüğü oluşuna yönelik bir tehdit gördüğünü hissetmişti. Gün geçtikçe daha bağımlı ve sinirli hale geliyordu. Hera da Don'un onlarla kalmasına gittikçe öfkeleniyor, kopmak üzere olan bir lastik gibi geriliyordu. Peki, Don'a ne demeli? Jeannie'yi kendine saklamak, elini daima Jeannie'nin kalçasının kıvrımına koymak ve küstahça bir sahiplenmeyle okşamak istiyordu. Şehvetli bir sisle çevrelenmişlerdi. En kötüsü de sabah banyodan sonra evi dolaşıp girdiği her odaya hükmediyor, Jeannie'yi arıyordu. Belindeki havluyla cinselliği dışarı vuruyordu.

Belki de bebeğin Jeannie'yi değil, sürekli Rita'yı aramasının sebebi buydu. Rita, bebek ağladığında onu sakinleştirebilecek tek kişi olduğunu biliyordu. Oysa Don ve Jeannie bebeği oyalamak için hızla sarsıyorlardı. Ancak asla işe yaramazdı çünkü bebeğin tek istediği sımsıkı tutulmak ve güvende hissetmekti.

Bebek geceleri uyandığında Rita yeniden uykuya dalmakta güçlük çekiyordu. Rita gardını düşürürse kötü bir şey olacakmış, küçük göğsünün inip kalkışını izlemezse bebek nefes almayı unutacakmış gibi hep tetikteydi.

Kendine özgü bir uykusuzluk rutini geliştirdi. Yeniden uykuya dalmasını engelleyen Foxcote'taki bu durumu kafasında bir yapboz gibi söküp birleştiriyor, mutlu sona erdiriyordu. Bu son genellikle sosyal hizmetlerden gelen nazik gülümsemeli bir kadını konu alıyordu, bir polis memurunu değil. Kadın, bebeği temiz battaniyeye sarıp gıcır gıcır bebek arabasına koyacak ve bebeğin annesinin, adı Emma, Anne ya da Felicity olabilir, aklının başına geldiğini, bebeği çaresizce geri istediğini açıklayacaktı. Bir bebeğin annesine kavuşmasına kim karşı çıkabilirdi ki? Bebekle vedalaşıp Emma, Anne ya da Felicity ile haberleşeceklerini, ihtiyacı olursa para göndereceklerini söyleyeceklerdi. Bu esnada Don da arka kapıdan uzaklaşacak ve spor arabasına binip başka bir

kadının kollarına koşacaktı. Daha sorunsuz ve evli olmayan bir kadına.

Geçen geceki tartışmanın da sebebi buydu. Evlilik. Çığlık sesiyle bu kez bebek değil, Rita uyandı. Başta Don ve Jeannie yine sevişiyorlar sanıp yastıkla kafasını kapadı. Sonra bu seslerin sebebinin sevişme olmadığını anladı. Tam aksine Jeannie, "Edie ile mi yattın? Eşimin kız kardeşiyle mi yattın? Bunu nasıl yaparsın? Nasıl?" diye bağıırıyordu. Ardından sandalye ya da masa gibi bir şeyin yere düştüğünü duydu. Don da "Neden yatamazmışım? Canım kimle isterse yatarım. Evli olan sensin Jeannie. Benim eski dostumu bir fahiş e gibi aldatan sensin," diye bağıırıyordu. Bağırış çağırış devam etti, ne dedikleri anlaşılmıyordu. Ardından tene değ en bedenlerin sesi, Jeannie'nin acı ve hayret dolu bağırışı geldi.

O anda Rita'nın aklında başka bir düşünce canlandı. Ya Jeannie'nin Londra'daki evde yatağının altında sakladığı bıçak kendini Walter'dan değil de Don'dan korumak içinse?

Bu ihtimal her şeyi değııştirmişti. Harrington'larm dünyası yana devrilmişti. Daha önce görülmemiş bir taraf ortaya çıkıyordu. Kara topraktan solucanı andıran beyaz kökler şok edici şekilde ortaya çıkıyordu.

Birdenbire Foxcote'un uzaklığını, ormanlık alanı, boş yolu düşündü. Orada bağır sa kimse duymazdı. Sadece o duymuştu, değil mi? O yüzden cesur olmalıydı.

Jeannie'nin yatak odasının kapısını bir iki kez çaldı ve cevap gelmeyince, "Jeannie iyi misin?" dedi.

Yanıt yoktu. Rita'nın zihnine türlü fikirler geldi: halının üstünde ölü vaziyette yatıyorsa, pencereden atladıysa, aşağıdaki ortancaların altında cansız uzanıyorsa. Kapı kolunu çevirdi, Jeannie neş eyle yanıt verdiğinde içeri girmeye hazır dı. "İyiyim! Odana dön."

Rita, tutkulu dakikalar geçiren bir çiftin kavga ettiğini sandığı için utanarak geri çekildi. Tutkuyla ilgili ne biliyordu ki? O

sabah Jeannie kahvaltuya güneş gözlükleriyle inmişti. Yine de elmacık kemiğinin üzerindeki izi gizleyememişti.

Jeannie ne konuştu ne de bebekle oynadı. Kızarmış ekmekleri haşlanmış yumurtalara batırdı, yumurtanın sarısı akmaya başladı. Bu sahne adeta cinselliğin, şiddetin ve Rita'nın anlam veremediği şekilde bebeklerin sembolik bir temsiliydi. Rita o andan sonra yumurta yiyemedi. Foxcote'un önüne park ederken de emin değildi.

"Sen alışverişteyken kıcı yere yakın ormancı geldi Rita," dedi Don. Masaya yaslanmış, tek eliyle karnındaki koyu renkli tüyleriyle oynayıp kahvesini yudumluyordu. Üstünde sadece şort vardı.

Rita alışveriş poşetlerini mutfak dolabının yanına bırakıp boşaltmaya başladı. Don, "Gezintiye mi çıkacaktınız? Merak ettim," diye ekledi kışkırtıcı bir tavırla.

Rita'nın köprücük kemiğinden boynunda doğru ateş yürüdü.

Don acımasızdı. "Ah, bak Rita! Ben senin kadınlardan hoşlandığını sanıyordum," dedi.

"Kapa çeneni Don," dedi Jeannie, Teddy ile odaya girerken. Bebek omzunda uyukluyordu. Gözlüğünü çıkarmıştı, yanaklarına fondöten sürmüştü. Yüzüne kireç gibi bir renk vermişti. "Teddy, Rita'ya yardım et."

Rita çantalara yaslanıp gülümsedi. Teddy buklelerinin altından gülümsedi. Rita bu görüntüye bakınca neden hâlâ bırakıp gidemediğini hatırladı.

Üstelik Rita, Don'un Teddy'yi ava götürmesine katlanamıyordu. Rita, Hera'nın nerelerde olduğunu sorduğunda Jeannie "tuhaf ruh hallerinde bir yerlerde dolandığını" söyledi. Rita endişelendi. Hera'nın peşine düşüp iyi mi diye bakmak istedi. Hera'nın Jeannie'nin gözündeki morluğu fark edeceğini biliyordu. Ondan bir şey kaçmazdı. Bebeğin bezi donmuş bezelye paketi gibi ağırlaşmıştı. Onca zaman kimse altını değiştirmemişti.

Rita bebeğin ağzına emzik verip salonda bir havlunun üzerinde altını değiştirmeye başladı. O sırada Jeannie düşüncelere dalmış, bir yandan uzanıp kanepeden onları izliyor, bir yandan da kurabiye kemiriyordu. Kütüphanedeki telefon çaldı. İkisi de yerinden kıpırdamadı.

“Walter aradığında hep anlıyorum,” diye fısıldadı Jeannie. “Sakin açmayı düşünme bile Rita.”

Beş dakika sonra telefon yine çaldı. Walter ön kapıyı yumrukluyor gibiydi. İkisi de sesin kesilmesini beklerken nefeslerini tutmuşlardı. Bezinden kurtulan bebek poposu hava aldığı için sevinçle sallanıp sesler çıkarıyordu. Ama Rita her zaman yaptığı gibi ne gülümsüyor ne de komik bir surat yapıyordu. Kendini ürkmüş ve sıkışmış hissediyordu. Foxcote’un dışındaki dünya kapanıyor gibiydi.

“Dün gece seni rahatsız ettiyse özür dilerim,” dedi Jeannie.

Rita ne diyeceğini, nereye bakacağını şaşırdı. Jeannie de ne yapacağını şaşırmıştı. Telefonun sesi kesildi, bir çılgılığın ardından gelen sağır edici sessizlik çökmüştü.

“Bezi ben değiştiririm,” diyerek, gömleğinin kollarını sıvayıp koltuktan kalktı Jeannie. “Sen biraz dinlen Rita. Yürüyüşe mi çıksan? Hera’yı görürsen eve yollar mısın?”

Rita çekindi. Jeannie’yi daha önce bez değiştirirken görmüştü. Nasıl yapacağını biliyor muydu ki?

Jeannie yeni pembe bebek bezlerinden aldı. “Düşündüğün buysa merak etme, ona çengelli iğne batırmam.”

Ön kapıyı hızla kapayan Rita, Robbie’yi özlediği için kötü hissetmişti. Yürüyüşe çıkamadıkları için üzülmüştü. Robbie’de güven veren sağlam bir şey vardı. Onun yanındayken susabiliyordu, ikisi de tek kelime etmeden sohbet ediyorlar gibiydi. Yani tam da tek başına sayılmazdı.

Ama yalnızdı. Orman hiç bu kadar yabancı gelmemişti.

Yirmi dakika kadar dolandı. Ne Hera ne de Teddy ile Don ortalıklardaydı. Sonra eve döndü.

Rita eve dönmekle yüzleşemeyince bahçedeki yabani güllerin altında duran paslanmış demir banka oturdu. Ellerini çenesine koyup gözlerini kapadı. Uyuşan cildi sanki başkasına aitti. Boğazını gıcık eden duman kokusunu alabiliyordu. Zamanda geri gidiyor gibiydi, tuhaf bir hisse kapılmış, bu koku ona bir şey hatırlatmıştı.

Derinin içinden yüzeye çıkan bir kıymık gibi bir anı ortaya çıktı, sonra başka bir anı. Kalın duman ve is, küçük bacaklarındaki uyuşukluk. Arabadan ellerini kullanarak çıkıyor, onu kurtaran kişinin omzundan ailesinin alev topuna dönen arabasına bakıyordu. Annesi camın yanlış tarafını yumrukluyordu.

Rita iniltiyle sardunyanların arasına kustu, ayakkabılarını kıl payı sıyırmıştı. Başını kaldırıp ağzını silerken dumanın çok da uzak bir anıyı canlandırmadığını fark etti. Siyah duman Hera'nın yatak odasının penceresinden süzülüyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Hera

Yaktığım küçücük ateşin yangına dönüşmesini beklemiyordum. Ya da Koca Rita'nın görmesini. Yatak odamın kapısını açıp bana baktı, ağzı bir karış açık, pencerenin pervazındaki teraryuma bakıyor. Pencereden sular damlıyor. Dışarıda kütük yığınları gibi düzenlediğim küçük çubuk yığınlarından yükselen kara dumanı görünce şaşırdım.

"Pencere açıldı, rüzgâr esti. Kuru dallar alev a... aldı," diye kekeleyip bakışlarımı yere çevirdim ve Rita'nın bağırmasını bekledim.

Ama Koca Rita bağırmadı. Uzun süre orada durdu, yavaşça bana yaklaşıp sarıldı. Çenesini başıma koydu. Bebek kokuyordu. Güzel şeyler kokuyordu. Ben de duman kokuyordum ve hep böyle kokacağımı biliyordum.

"Özür dilerim," diye ağlamaya başladım. Özürler diliyorum ama yine de camdaki is yok olmuyor ya da dilimdeki duman tadı gitmiyor, beni güzel bir kız yapmıyordu. Bizi terk edip gidecek işte.

"Hera," diye geri çekildi. Omuzlarımdan tuttu, parmakları iğrenç bedenime batıyordu. "Dot ve Ethel duman kokusu alır mı sanıyorsun? Göründüklerinden daha güçlüler. Kumaşa biraz sir-

ke döküp silersek camdaki is kaybolur. Bana bak,” dedi. Bakışlarımı yavaşça Rita’ya çevirdim. Her şeyin düzeleceğine inanmaya cesaret ettim. “Neden Hera? Neden o küçük dalları yaktın?” diye sordu. Sanki çok önemli bir soruydu. Yangından bile daha önemliydi.

Ama dün gece annemle Don kavga ederken içime doğan dürtüyü nasıl açıklayacağımı bilemedim. Bu sabah annemin yüzünde gördüğüm morluktan sonra iyice arttı. Derken hissettiğim şey beni bile aşip iyice büyüdü.

“Daha büyük bir yangın çıkarıp evi kül edebilirdin,” dedi Rita ve duraksadı. Gözlerinde korku vardı. “Yapmak istediğin bu muydu?”

“Hayır,” dedim. Halıda yuvarlanan boş bardağa bakıyordum. Yün halının üstünde dökülen suyun damlaları duruyor. Keşke onları bir kolyeye dizip Koca Rita’ya verebilsem ve her şeyi düzeltsem. “Emin misin?” dediğini duydum.

Bunu soruş şekli beni şüpheyeye düşürdü, ben de yanıt vermedim.

“Peki ya Londra’daki?” dedi. Sesi tuhaf ve hırıltılıydı. “Yangını sen mi çıkardın Hera?” dedi. İri, açık kahverengi gözleriyle yüzümü süzdü.

Yalan söylemeyi düşündüm ama karşımdaki Koca Rita’ydı. Ben de “Söndüğünü sanmıştım,” dedim.

Derin nefes aldı. Dışarıda kuşlar laklağa başladı, ağaçlarda. Alkış sesi gibi geliyor, giderek hızlanıyordu. “Bana çok önemli bir şey söyledin. Beni endişelere sürükleyen bir şey,” dedi Rita.

“Bir daha yapmayacağım,” dedim. Bana inanıp inanmadığından emin değilim.

“O gece Londra’da ne olduğunu anlatsana.”

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Ağzım bin bir hisle dolu. Hepsinin tadı farklı. Hiçbiri hoş değil. “Anneme söyleyecek misin?” diye sordum.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Söylemem lazım."

"Söyleme Koca Rita. Lütfen."

"Ne olduğunu anlat."

Birden dürüst olmak daha kolay geldi. Sanki olanları anlatırsam içimdeki kaygı pire gibi Rita'ya sıçrayacaktı. "Herkes uyuyordu... ve bir şeyler yemek için aşağıya inmiştim."

Rita az daha gülecekti. "Evet."

"Pembe gofretlerden yiyecektim. Başka bir şey umurumda değildi. Karanlıkta tek başıma oturup yemek istemişim."

Rita biliyormuş gibi başıyla onayladı. "Yangını nasıl çıkardın?"

Soru iğne gibi delip geçmişti. Vücudum titredi. "Ne olacağını merak edip perdenin kenarını ampule değdirdim. Yanık kısmı parmaklarımın arasında ezdim."

Rita başını bir sağa bir sola salladı. Gazetedeki bulmacalara bakarken takındığı ciddi ifadeyle bana bakıyordu.

"Birden hissizleştim. Bu yüzden..." derken durdum. Söyleyemedim. "Sonra yatmaya gittim."

Sabırla söyleyeceklerimi bekliyordu. Ağaçkakanın sesini duyabiliyordum. Daktilo gibi ses çıkarıp delilleri yok ediyordu.

"Perdeyi lambadan çekip ışığı kapattığımı sanıyordum," diye dürüstçe açıkladım. "Ama yanılmışım çünkü sonra duman kokusunu aldım. Odana koşup seni uyandırdım."

Koca Rita'yı omuzlarından sarstığımda bir dakika geçmeden uyanmıştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişim. Sonra Teddy'nin odasına girip onu omzuna almıştı. Elimden tuttuğu gibi alt kattaki annemi uyandırmaya koşmuş-tuk. İlaçlar yüzünden sersem gibiydi. Koca Rita annemi de merdivenlerden indirmek zorunda kalmıştı. O olmasaydı hiçbirimiz kurtulamazdık sanırım. İnsanlar böyle şeyler için madalya alıyorlar. Rita ise Foxcote'a gönderildi.

"Neyi hissetmek istemiyordun?" diye sordu. Olayın peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Soru canımı yaktı. Yanıt verip yine aynı şeyi hissetmek istemiyordum, dudaklarımı birbirine kenetledim. Pembe gofretin tadını alabiliyordum.

Koca Rita kollarını bacaklarına doladı. "Annemle babamın araba kazasında öldüğüne şahit oldum. Altı yaşındaydım."

"Çok üzücüymüş," dedim. Konu benden uzaklaştığı için rahatladım.

"Ama yıllarca olayı ve hatta o gün onlarla olduğumu bile hatırlayamadım," dedi. Yüzüne hüznün çöktü, birden yaşlanmış gibiydi. "Aslında ilk defa bugün tam olarak ne olduğunu hatırladım," dedi sesindeki çatallanmayı gizlemeye çalışarak. Anlayamadığım bir ifade yerleşti yüzüne. "Bunu sadece sana anlattım Hera. Sana anlattığım için daha iyi hissediyorum."

Kolunu sıvazladım, mutlu hissetmesine sevindim. Yatak odamın penceresinden bakıp, evden koşarak çıkan ebeyi ve kollarındaki bebeği görünce düşündüklerimi söylesem ben de iyi hisseder miydim merak ettim.

"Kötü ve karanlık şeyleri içimize atarsak," dedi. "Daha da büyüyorlar. Çiçeklerin üstünü örtüp güneş almasını engelleyen otlar gibi," diye devam etti Rita. Elimini tutup sıktı, tüpün dibinde kalan diş macununu sıkarak gibi ağzımdaki baklayı çıkarmak istiyordu. "Neyi unutmak istedin peki Hera?" dedi.

"Küçük kız kardeşimi. Annemle Don'un bebeğini."

Koca Rita'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Doğduğu gece ebe onu götürürken pencereden baktığımda..." nefesim kesildi. "Yüzü bile yoktu Rita. Ağzının ve burnunun olduğu yerlerde... koca bir delik vardı. Ve... üstelik bebek..." Kelimeler kafamın içinden dışarıya çıkmak için çaballıyor gibiydi. "... ölü değildi Koca Rita. Küçük elleri hareket ediyordu. Ebe küçük kız kardeşimi götürürken hâlâ hayattaydı."

Sylvie

İşte geldik. Annie ile otoyoldayız, artık olmayan bir eve, bir ömür boyu içimden atmaya çalıştığım yerle yüzleşmeye gidiyorum. Ve tabii bir de annemi hayata döndürme umuduyla kaydedip ona dinleteceğimiz orman sesleri var. Buraya gelmemizin asıl nedeninin bu olduğunu kendime hatırlattım ama başka güçler beni ormana çekiyor gibi hissettim, bir girdap gibi. Çok geçmeden taşra banliyöleri gözden kayboldu ve manzara, hem zihnimdeki hem de camın diğer tarafındaki, değişmeye başladı. Hızlı akan nehirler, yemyeşil vadiler, heyecan, dehşet ve köşelerde nöbet tutan kaygı. Geçmişim saatte 110 kilometre hızla üstüme geliyor gibi.

Dün akşam aç karnına şişelerce bira içmem de her şeyin üstüne tuz biber oldu.

Helen'in sürpriz ziyaretinden ve bir saat boyunca Google Earth'ü karış karış etmemden sonra başım çatlayacak gibi. San ki son yaşanan olayların karmaşasını idrak etmekte güçlük çekiyorum. Zihnim berraklaşsın diye kanalın civarında yürüyüşe çıktım.

Jake teknesinin güvertesindeydi, elinde anahtar motorla uğraşıyordu. Dürüst olmak gerekirse onu balkondan görmüş, yor-

gun duran yüzüme kırmızı rujla can vermeye çalışmıştım. Kendini yaptığı işe kaptırışmda, motordaki sorunu çözemeyişinde sevimli bir şey vardı. Yanından geçerken bana bakmadı. Kendini benden sakınır gibi şapkasının altından nasıl olduğumu sordu. Londra'da herkesin yaptığı gibi nazik bir cevapla, "İyiym, teşekkürler. Sen?" deyip yoluma devam etmek yerine sanki 1950'lerin İrlanda kırsallarındaymışçasına sorusuna gerçekten yanıt verdim. Hayatım, annemin başına gelen kaza, Annie'nin hamileliği, Helen'in takıntılı anneliği... Annem uçurumdan yuvarlandı. Elindeki anahtarı bırakıp, "Kahveyi reddetmene şaşırmadım. Sana içki lazım," dedi.

"Hem de nasıl," diye yanıt verdim.

Elini uzattı, iskeleden bota inerken sıkıca tuttu. David Bowie'ninkileri andıran farklı renklerdeki gözlerine kenetlendim. Yıllardır hissetmediğim bir heyecan dalgası sardı benliğimi.

Güzel ilerleyen her akşamda olduğu gibi zaman beklenmedik şekilde hızlı geçti. Krank milleri, pistonlar ve devir hareketlerine dair birçok şey öğrendim. Teknisyen olduğunu, masasının King's Cross'taki bir ofiste çuros* makinesinin yanında olduğunu da tabii. Altı aydır bekârdı. Çocuk sahibi olmayı istemiş ama olmamıştı. Sanki ölmeden önce yapılacaklar listesinde zaman biçtiği bir dilekten bahseder gibi, "Kırk yaşma girmeden," motorla dünyayı gezmeyi planladığını söylemişti. Otuz bir yaşındaydı. "Daha bebek sayılırsın!" diye karşılık verdim.

"Sen de büyükanne olacaksın," diye yanıt verdi hafif bir gülümsemeyle. Nedense duyduğum en komik, en beklenmedik şeydi. Öyle güldüm ki bira burun deliklerimden çıktı. Umurumda dahi değil. Yanından ayrılırken son derece şehvetsiz bir tavırla iki yanağımdan öptü, hayal kırıklığına uğradım. Yağ ve ter kokuyordu. Gözlerimin içine gülümseyip, "Balkon güzeli Sylvie, çok çılgın bir hayatın var," dedi. Erkekler için "kaç kaç, bu kadın kaç-

* Halka ve tulumba tatlısının daha hafifi olan, Meksika sokaklarında satılan lezzetlerden biri. (Ç.N.)

ğın teki" demek gibi bir şey. Ama bunu söyleyiş şekli bana böyle hissettirmedi. Beni anladığını hissettim. Onunla geçirdiğim bu akşam aşırı doz suda eriyen C vitamini almışım gibi hissettirse de ne yazık ki etkisi hızlı geçiyordu.

Caroline'ın sözleri zihnimde yankılandı. Geçen gece onu aradığımda, "Bu nasıl oluyor da kötü bir fikir olmuyor Sylvie?" dedi.

O ormana girmek için duyduğum arzuyu, her gece rüyalarımnda ormanı gördüğümü, ağaçların arasındaki sonu gelmeyen bir yolda ilerlediğimi anlatma zahmetine dahi girmedim.. Ona bunları anlatmamam bile kız kardeşime ihanet ediyormuşum gibi hissettirdi. Ama ormana gitmenin Annie için önemli olduğunu, hamilelikle birlikte merak duygusunun geliştiğini, benim geçmişime duyduğu ilgiyi bahane ettim. Gerçi Annie'ye göre "kendi geçmişi" demek daha doğru olur. Ama elbette ki asıl mesele hemşirenin önerdiğini yapıp annem için ormandaki sesleri kaydetmekti.

"Hyde Park'a gidip kayıt alabilirdiniz! Ya da kuş sesleri indirebilirdiniz!" diye karşı çıktı Caroline.

"Aynı şey değil ki Caro," dedim. İki kıta arasındaki sohbetimize birden gerginlik çöktü.

Sonunda Caroline, "Senin için endişeleniyorum Sylvie. Kendinde değil gibisin," dedi. Duraksadı. "Ya bir şey olursa? Nasıl tepki vereceğini bilmiyorsun. Yani ben olsaydım... Ben asla..." dedi. Kendi geçmişinden bahsetmeyi bıraktı ama nefesi kesildi. "Olanlar beni endişelendiriyor, o kadar kardeşim," diye ekledi. Sesi daha ılımlıydı, geri adım atmıştı. Her zamanki gibi yine bana odaklanıyordu.

İçgüdülerime kulak verip dosyadan bahsetmediğime rahatladım. Hastanedeki annem için bu kadar endişeliyken, Caroline'ın bu kadar derdi varken bir de o konuyu açmak doğru gelmedi. Kilometrelerce uzakta olmasına rağmen. "Orası sıradan bir yer Caroline," diye ısrar ettim. Ama oraya yaklaştıkça bunun doğru olmadığını hissediyordum.

“Ah, hayır!” diye bağırdı Annie beni düşüncelerimden çekip alarak. Yanımda, yolcu koltuğunda oturuyordu. Son yarım saat-tir telefonundaki hamilelik takvimine gömülmüştü. “Önümüz-deki aydan itibaren çatlaklarım olabilirmiş. Hayatta olmaz. Ölü-rüm daha iyi,” dedi.

Kahkaha attım ve vitesi değiştirdim. “Sanmam. O kadar gençsin ki lastik gibi esneyeceksin.”

“Ama sende öyle olmadı,” dedi. Bugün morali iyi, gezi için heyecanlı. İlk teklif ettiğimde bana inanmamıştı.

“Dört buçuk kiloydun çünkü, çok teşekkür ederim,” dedim.

Annie bacak bacak üstüne attı. “Ayy, kalıtsal değildir uma-rım,” dedi.

Bir şey demedim. Ne kaç kilo doğduğumu ne de asıl doğum tarihimi biliyorum.

Durumun önemini fark edince bana özür diler gibi baktı.

Sonrasında, söylenecek çok şey olduğunda ve konuşmanın araba gibi yanlış yöne sapma tehlikesinin olduğu durumlarda yaptığımız gibi konuşmadan oturduk.

“Bu kavşaktan sola dön!” diye iki saat sonra bağırdı Annie. “Google Haritalar Hawkswell kasabasını gösteren tabelayı takip etmeni söylüyor. Hayır hayır, sola anne!”

Dar bir köy yoluna saptım, annemin on yıllar önce aynı yol-lardan gidip gitmediğini, bu yolu kullanıp kullanmadığını merak ettim. Onun da bu yollardan geçtiğini, bu yolların benim döşe-diğim hayali yollar olduğunu düşünmek hoşuma gitti. Annie ön camdan bakıp bir fil sürüsü görmüş gibi heyecanla parmağını salladı. “Orman!” dedi. İlk bakışta o bataklık yeşilini gördüğüm-de tüm kan beynime sıçradı. Yola odaklanmaya çalıştım. Ama or-man yaklaştıkça yaklaşıyor, arabanın ön camını kaplıyor. Kalbim öylesine hızlı atıyor ki yerinden çıkacak gibi. Kendi soyağacımı bilmeyerek bu kadar çok ağacın arasında dünyaya gelmemin iro-nisiyle sarsıldım.

“Anne, ne yapıyorsun?”

Siyah bir buzun üstünde kayıyormuşum hissine kapılıp yolun kenarına çektim.

“Anne hap mı alıyorsun?”

Hayır anlamında başımı salladım. Daha çok bir asteroit çarpmış gibiyim. Tanrım. Felç geçirecek kadar yaşlandım mı? İlerideki ağaçlara bakınca beni bir şeyin aşağı çektiğini hissettim. “Uzun yoldan geldik, biraz hava almam lazım.”

Pencereyi kapadım. Ağaçların ve yaprakların odunsu kokusuyla birlikte çürük kokusunda arabayı terk etti.

“Beni korkutuyorsun. Alınma ama.”

“Sıradan bir orman değil mi? Özür dillerim. Sanırım Hamsptead Çayırıları gibi bir yer bekliyordum. Uzun süredir Londra’dan çıkmıyorum. Şekerleme verir misin?” Şeker işe yarıyor. “Tamamdır. Hadi, gidelim.”

“Emin misin? Oraya gitmek zorunda değiliz anne. Yani ormana gitmek güzel ama... Sanırım biraz tuhaf olacak.”

“Annie, sence birkaç yaşlı ağaçtan korkacak bir kadın mıyım ben?”

“Yani biraz,” dedi. İkimiz de kahkahaya boğulduk. Yalnız benim korkum hızlı kaybolur. Genç kızken, evlat edinilmemin aslında terk edildiğim anlamına geldiğini öğrenmeden önce, ne kadar korkusuz olduğumu hatırladım. “Annemlerin bahçesindeki elma ağacına nasıl tırmandığımı, ağacı kavrayan küçük ellerimi, salınan çıplak ayaklarımı hatırladım. Dalın her kıvrımını, ağaçtaki her oyucu bilen, üst dallardaki yuvasında oturan bir kuş gibi hissetmenin keyifli hafifliğini yaşayan kıza ne olmuştu?”

Dikiz aynasından artık çıkış görünmüyor. Aşağıya sarkan dallar arabanın camına değiyor. Panikle titredim. Dehşete kapıldım. Orman devasa. Yanında cüce gibi kalıyor, hayrete kapılıyorsun. Yolun kenarında eski madenlerin oyuk izleri. Turistler için mağaraları işaret eden tabelalar. Puzzle ormanı. Eski demiryollarının raylarından oluşan bir yığın.

Annemin çocukken anlattığı gibi perilerin gezindiği, ısıldayan bir botanik bahçesi değildi. Ah, hayır. Burası daha karanlık, vahşi bir yer. Hayatta kalmam mucize eseri. Bebek sinir sistemi-me, bir yaprağın damarları gibi ormanın işlenip işlenmediğini merak ettim. Sürdükçe hepsinin canlandığını hayal ettim. Neredeyse hoşuma gitti. Ama aynı zamanda korkudan aklım çıkıyordu.

Yetmişlerden beri burayı çevreleyen dünya değişirken buranın değiştiğini pek sanmıyorum. Zaman artık düz bir çizgide değil de döngüsel akıyor gibiydi. Gazete kâğıtlarında ormanda bulunan cesetten bahsedildiğini anımsadım. Ormana gelip sesleri kaydetmek iyi bir fikir olmayabilirdi. Ama bir yandan da annemin şok yaşaması için gerekliydi. Gerçi şu an şok yaşayan benim.

Arabayı otoparka park ettik. Ürkmüş kuşlar ağaçlardan bağırıyordu. "Demek köklerini tanımak istedin?" dedim arabadan çıkıp, yanımızdaki ağacın kalm köklerini göstererek. Şaka yaparak gerginliğimi gizlemeye çalışıyordum.

Annie güldü. Kıpırmızı saçları yeşillerin arasında parılıyordu. Yürüdük, anneme kayıt yapmak için "uygun bir yer" aradık. Her şeye şaşıyorum. Devasa tüylü porsuk. Gövdesinden baş vermiş, bir devin kulağını andıran sarı mantar. Yaban domuzlarının çiğnediği toprak. Bronzlaştırıcı renginde toprak, beyaz spor ayakkabılarımı kirletti. Ayaklarımın altında yatan arkeolojik hazineyi hayal ettim: kaçak avcılarının mermi kovanları, suç aleti bir bıçak, benim kadar şanslı olmayan bir bebeğin iskeleti. Orman her şeyi saklayabilir.

"Burası," dedim çünkü daha fazla ilerlemek istemedim. "Sonra gidip bir fincan çay içer ve biraz kek yeriz."

"Şişt. Ses çıkarma. Bir. İki," dedi Annie telefonunu kaldırıp. Bu işe o kadar umut bağlamıştı ki olumsuz bir şey söylemek istemedim. "Kaydediyor."

Başta bir şey duymadık. Kulaklarımızın ortama alışması birkaç dakika aldı. Annie öyle bir coşkuyla dinliyor ki sağır insanla-

rın ilk defa duymaya başladıkları anı gösteren popüler Youtube videolarını aklıma getirdi.

Ağaçkakanın tıkırtıları. Dal kırılması. Yaprakların hışırtısı. Bu seslerin annemin beyninin derinliklerine nüfus edip bilişsel bir florasan ışığı gibi hücrelerini aydınlattığını hayal ettim. Birden bunun çok küçük bir ihtimal olduğunu düşününce moralim bozuldu.

Arabaya dönünce Annie bana yüzünü çevirdi. Gözleri ışıltıyor. "Biyolojik annen seni doğurduğu için mutlu değil misin?"

"Yaptıklarına rağmen mi?" dedim.

Bu sorunun altında Annie'nin kendi kararını teyit etme amacı olduğunu biliyorum. Ama dürüst olmam gerekirdi. "Tabii, evet. Yoksa sen olmazdın, ben de evrende salınan bir atom zerresi dahi olmayacaktım. Çok yazık olurdu."

"Ben de iyi ki diyorum," dedi. Elini sıkı sıkı tuttum.

Casey'nin kafesi Hawkswell'deki tek çay salonuydu. Gazete parçalarından aklıma kazınan tek isim. Çizgili tentesi güneşten solmuş. Küçük, biraz pis bir mekân. Kasaba binasına ve meydana bakıyor. Pencerenin yanında oturan, ellerini çaydanlığın buharında ısıtan yaşlı kadın dışında yuvarlak masalar boş. Kadın çok yaşlı ve tuhaf biçimde hareketsiz duruyor. Sanki saatler önce sandalyesinde ölmüş de kimse farkında değil. Kafenin kasvetli tarafından sakınıp kadının yanındaki masaya oturduk. Annie menüye bakıp kıkırdadı. "Ah, Tanrım, domuz yağlı kek de ne?"

"Şeker ve domuz yağı sanırım. Burada avokado pürelili tost bulamazsın Annie. Yağlı çörek var bak. Bildiğimiz çörektir. Hadi, sipariş verelim."

Yan masadaki yaşlı kadın gözlerini kısarak şüpheyle bize baktı. Garson gelmeyince arkadaki mutfakla kafeyi ayıran boncuklu perdeye yürüdüm. "Kimse var mı?"

Altmışlarındaki çekici bir kadın, belini saran ve üzerine "Casey" yazısı işlenmiş siyah bir önlüğe ellerini silerek dışarı fırladı. Boncuklu perde kapanmadan önce mutfağın eski film posteriy-

le kaplı olduğunu gördüm. Siparişlerimizi özenle not defterine yazıp sert bir aksanla usulca okudu. Siparişin doğru olduğunu (meyvesiz sade çörek, doğru, krema da olsun evet) söyledim ve altı üstü bir çörek sipariş etmenin nasıl bu kadar karmaşıklaştığını düşünürken masaya döndüm.

Yaşlı kadının Annie'nin elini tuttuğunu görünce irkildim. Annie dehşetle yerine oturdu. Hızla yanlarına koştum. "Her şey yolunda mı?" dedim.

Annie, beni kurtar, dercesine baktı.

"Tıpatıp aynı! Ona benziyor!" dedi kadın, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Kırış kırış derisinde heyecanın izleri seçiliyordu.

"Sanırım birisiyle karıştırdınız," dedim yaşlı kadının elini yavaşça Annie'ninkinden çekerken.

Casey aceleyle yanımıza geldi. "Müşterilerimi rahat bırakırmısın?" dedi kadına kaba bir tavırla. Merak etme, bu yaşlı bunak hep böyle, dercesine gözlerini devirdi. "Sana kapıya kadar eşlik edeyim hayatım," diyerek şefkatle kadının kolunu tuttu.

"Ama..." diye karşı koymaya çalıştı kadın.

"Bastonun da burada. Dikkat et. Harika, yarın aynı saatte görüşürüz. Çay demliğin ve yumurtalı sandviçin hazır olacak. Her zamanki yerde," diyerek kadına yolu gösterdi. Annie'ye gülümseyerek, "Özür dilerim," dedi. Kadına el sallayarak, "İyi günler Marge," dedi.

Ama Marge kıpırdamadı. Camın diğer tarafında dikilip Annie'ye bakıyordu. Camdaki yamukluklar hem kadının sarkık yüzünü hem de benim içimdeki bir şeyleri bozdu. Ancak kafenin sahibi kadını uzaklaştırınca kadın gönülsüzce döndü, kamburunu çıkarıp bastonunu uzattı. Karanlık çöken sokakta ilerledi.

Rita

Marge kökleri çamurlu brokoliler, havuçlar ve bir kavanoz turşuyla Foxcote'un kapısından girdi. Don, Marge'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Benim bünyem Serengeti'de sağlamlaştı," diye bağırdı.

Rita nefesini tuttu. Marge'a takılmaya karar verdiyse Don'un kafası iyi demektir. Son derece açık mayosuyla çimlerin üzerinde güneşlenmesini engellemek mümkün değildi. Bebek yanlarında uyuyordu, bezinin altından yumuşak karnı inip kalkıyordu (Küçük şeyler ormanlık yerlerde hızla büyürlerdi. Rita bebeğin her dakika daha da büyüdüğüne emindi).

"Çocuğa battaniye lazım," dedi Marge herkesi suçlayarak.

"Ah, canım. Hava biraz serin mi? Bak orada," dedi Jeannie hemen durumu toparlayarak. "Hoş ve keyifli."

Ama Marge'ın bakışları artık bebeğin üzerinde değildi. Jeannie ile Don'un ayaklarına odaklanmıştı. Ayak parmakları birbirine değiyordu. Sonra da aralarına görünmez bir çizgi çizer gibi Jeannie'nin gözünün altındaki sarı ize baktı. Jeannie bunu sezmiş olacak ki saçlarının üstüne geçirdiği güneş gözlüğünü taktı.

Çok geç artık, diye düşündü Rita. Aralarındaki kavga Don'un bir arkadaş değil sevgili olduğunun kanıtıydı. İnsan, arkadaşının yüzüne yumruk atar mıydı?

Marge'm yanaklarındaki kılcal damarlar kabardı. Don'a öyle aşikâr bir nefretle bakıyordu ki Rita'nın nefesi kesilmişti. Ağaçtan atlayıp çimlerde yuvarlanan Teddy imdadına yetişmişti.

"Tanrım," dedi Jeannie bebeği kavrayıp. "Dikkat et Teddy."

"Ah, küçük adam," diye onaylayarak sırttı Don. Bahçe duvarının diğer tarafından sarkan çam ağacını gösterip, "Şimdi git ona tırman. Bize ne kadar güçlü olduğunu göster Teddy," dedi.

Rita, Teddy'nin ellerinden tutup kaldırdı. Tırmanmasına hayatta izin vermezdi. "Hadi Teddy. Hadi, Hera neler yapıyormuş bakalım."

"Don diyor ki..." diye karşı çıkıştı Teddy.

"Don ne dediğini bilmiyor," dedi Marge. Her zamankinden daha hırçın.

Don üşengeç bir tavırla karnını kaşdı. Umursamaz tavrı Rita'yı çileden çıkarmıştı. Don'un saniyeler içinde uysallıktan öfkeye sıçrayabileceğini öğrenmişti Rita.

"Rita'nın sözünü dinle. İçeri Teddy," dedi Jeannie, Marge'a bakarak. Sessizce ondan bir kelime daha etmemesini istemişti. "O ağaçlardan anlamaz," dedi Marge çenesini kaldırarak. Burundan soluyordu.

"Silahlardan da anlamaz."

"Cheksea'deki evimin duvarlarını süsleyen hayvan kafalarına söylerim bunu," dedi. Gözlerinde ürkütücü bir parıltı vardı.

"Yeter artık," diye fısıldadı Jeannie. Ağlamak üzereydi.

Rita, Teddy'nin elini iyice kavrayıp çocuğu eve götürdü. Don'un gitmesine ve bebek meselesinin hallolmasına iki gün kalmıştı. Rita, Marge'm haklı çıkması ve Harrington'ların bebeği kolayca evlat edinebilmesi için dualar ediyordu. Diğer ihtimalle bebek onlardan alınıp başka bir aileye verilecekti ki Rita bunu düşünmeye dahi katlanamıyordu.

"Müsait misiniz?" diye bir ses duyuldu duvarın ardından.

Rita'nın içinde bir şeyler düğümlendi.

“Robbie!” dedi Jeannie. Sözlü tartışma yarıda kesildiği için sevindiği belliydi. Bebek omzunda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa fırladı. Pamuklu elbisesi bacaklarının arkasına toplanmıştı. Don, Marge’ın orada olmasına aldırış etmeden şahin gibi bakışlarla Jeannie’nin kışına bakıp kıkırdadı. “İçeri gel,” diye seslendi Jeannie.

Rita nefes alamıyordu. Robbie’nin ziyaretine hazırlıksız yakalanmıştı, üstelik diğerlerinin gözleri önündeydiler. Don bir laf edecek diye endişelenmişti. Hem çok bakımsız bir haldeydi. Ergen gibi çenesinde akne çıkmıştı, gözlerinin altında torbalar doluydu.

Hera Londra’daki evden çıkarken zavallı bebeğin hayatta olduğunu söylediğinden beri Rita kendinden geçmiş bir şekilde evdeki işlerle uğraşıyordu. Bedeni yavaşlamıştı ama zihni hareketliydi. Doğumun gerçekleştiği gece Hera yorgundu ve bir travma atlatmıştı. Hera’nın tüm yaşananları zihninde kurmadığından emin değildi. Belki de küçük kardeşinin hayatta olmasını o kadar çok istiyordu ki bebeğin hareket ettiği sanrısına kapılmıştı. Belki de Don bebeğin babası bile değildi.

Dadılar bir evliliğin yalnızca içine sızabilirler, banyodaki çöpten haberleri vardır, kapıların ardından gelen konuşmaları duyarlar ya da odaya girdiğinde aniden kesilen konuşmaları, ama asla gerçekte ne olduğunu bilemezler. Harrington’ların evliliği ve ailesi eksik birçok parçası olan bir yapboz gibiydi.

Yanıtlanmamış bir sürü soru havada asılıydı. Jeannie yeni doğan bebeğinin hayatta olduğunu biliyor muydu? Rita, Jeannie baygınken Walter’ın ebeyi bebeği götürmesi için ikna ettiğini düşündü. Walter’ın kontrolcü tavrını düşününce, hele ki bebek Don’dansa, ne yazık ki olanlar çok mantıklı gelmeye başlamıştı, bebek hastanede hayatını kaybetmişti. Ama neden? Ne kimse ona açıklama yapmıştı ne de kimse sormaya cesaret edebilmişti.

Saçma bir şekilde onlara yardımının dokunabileceğini düşünmüştü. Her şeyden önce bir cerrahın dikişlerinin gücünün,

yaralı bedenlere neler yapabildiğinin farkındaydı. Rita'nın vücudunda hurdalıktan daha fazla metal bulunuyordu ve fermuarı andıran bir yara izi vardı. Belki de yeni doğan bebeklerin minik bedenleri için durum daha farklıdır, iç organları bir İsviçre saati kadar hassastır diye düşündü Rita. Bebeğin annesi o olsaydı son dakikalarında bebeğinin yanında kalmak isterdi. Kucağında morarıp hareketsiz kesilinceye kadar o zavallı canlıyı öpüp sarardı. Her şeye rağmen kıymetli bir insan yavrusu, değerli minicik bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun Rita?" dedi Jeannie.

Rita sarsılmıştı. Çimlerin üzerinde, olduğu yerde dikilip kalalmıştı. Düşünceleri kilometrelerce uzaklardaydı ama sadece bir iki dakika geçmişti. Herkes tuhaf bakışlarını ona çevirmişti. Savrulan zihnini bir yün yumağı gibi sarıyor, durmadan gözlerini kırptırıyordu. "Özür dilerim, anlamadım?"

Don parmaklarını şaklatıp kahkaha attı. "Şimdi yine aramıza döndü."

"Robbie fazladan kütük isteyip istemediğimizi sordu," dedi Jeannie kaşlarını çatarak. Rita'nın yüzündeki ifadeye şaşırılmıştı.

"Devam et Rita. Robbie'ye kütükleri taşıması için yardım et. Ben Teddy'yi alıp ona göz kulak..." Marge, Don'a kızgın bir bakış atıp, "Başına bir şey gelmesine engel olurum," dedi.

Kulübenin tahtalarından güneş ışığı sızıyordu. Yerdeki talaşların sesi duyuluyordu.

Rita kütükleri el arabasından yığınların üzerine taşıırken Robbie'nin onu izlediğinin farkındaydı. Sonra bedenini düzeltti ve belini ovup nezaketten uzak bir tavırla terini sildi. Hayatının yarısını paspasları değiştirmek için eğilerek geçirmiş gibi görünüyordu. Her uzun kızın laneti, sırtı ağrıyordu. "Tamam, bu kadar sanırım. Ağustosun bu son haftasında yataklarımızda donmayacağız," dedi.

Robbie biraz ürkek görünüyordu. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Rita bahçeden bebeğin sızlanmaya başladığını duyabiliyordu. Onu çağırıyordu. Bebeğin sesi her zamanki gibi Rita'nın tenine işlemişti. Kapıya yaklaşıp kapının koluna uzandı.

"Aslında..." dedi Robbie derin bir nefes alıp, "... buraya gelmek için bahane yaratıp seninle baş başa konuşmak istemiştin."

Odunluğu bir sıcaklık basmıştı. Rita bozardı. Aralarındaki sohbet birden çok ağırlamıştı. "Ah, öyle mi?" dedi Rita çaktırmamaya çalışarak. "Neden?"

"Haddimi aşmak istemem ama burada... biraz... kapana kısılmış gibi duruyordun. Foxcote'ta yani, odunlukta demek istemiyorum," diyerek sırttı. "İstediğin zaman buradan çıkabilirsin," diye ekledi.

Rita kapının kolunu bıraktı ve kendini ele vereceğinden çekinerek bakışlarını yere eğdi. Ağzı kurumuştur ve nedendir bilinmez, ağzında yanık ekmek tadı vardı. Kapana kısılmıştı evet. "Bizi mi gözetliyordun Robbie?"

"Gözetlemek mi?" dedi Robbie. Soruya o kadar şaşırmış ve alınmıştı ki onları gizli gizli izleyen biri varsa bu kesinlikle Robbie değildi.

"Önemli değil," dedi Rita. Kendini kötü hissetmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp, "Özür dilerim," diye ekledi.

Robbie biraz daha yaklaştı. O da kütük taşımaktan yorulmuş olacaktı ki Robbie'den de tuzlu bir mask kokusu yayılıyordu. Heyecan verici kokuyordu. Robbie sesini alçalttı. "Bak, bana bir açıklama yapmana gerek yok. Yani neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin. Seni zor duruma sokmak istemiyorum Rita," dedi ve duraksadı. Rita bir anda ona her şeyi anlatmak istedi. "Ama mutlu görünmüyorsun, beni endişelendiren tek şey bu," dedi Robbie. Samimi bakışlarını doğrudan Rita'ya çevirdi. "Yani... yani mutlu olmalısın. Mutlu olmayı hak ediyorsun Rita."

Rita başını eğdi, bakışlarını kaçırmasa ağlamaya başlayacağını bildiği için gözlerini yana çevirdi. İnsanlar size beklemediğiniz

bir nezaket gösterip sizinle ilgili en bilinmeyen şeyleri anladığında utanırsın ya, öyle bir mahcubiyet hissetmişti. “Çok yorgunun Robbie, o kadar,” diye homurdandı.

“Yorgunsundur tabii,” dedi Robbie. Bunu söylerken öyle bir tavır vardı ki Rita’ya teninin altından sızıp geçiyormuş gibi gelmiş, Rita kendini savunmasız ve zayıf hissetmişti. Fred’le hiç öyle olmamıştı. “Bu ormanı pek sevmiyorsun değil mi?”

Rita başını kaldırdı. Gözbebekleri büyümüş, kapkara ve kocamandı. “Burası çok güzel Robbie ama evde hissetmiyorum.”

Robbie’nin âdemelması inip çıktı. “Hiçbir zaman da evin olmayacak değil mi?” dedi. Soru yumuşak ve yakıcı bir şekilde üstüne çökmüştü.

Rita artık Robbie’nin birkaç santimlik kısalığını dert etmediğini fark etti. Robbie’nin kahverengi gözlerine baktı, ikisinin gözleri aynı hizaya gelmiş gibiydi. Robbie’nin sonraki cümlesinin ne olacağını bilse, muhabbetin nasıl ilerleyeceğini kestirebilse belki evet, burada yaşayabilirim, demek istiyordu. Ama böyle bir adamı yönlendirmek hakaret olurdu. Yapamazdı. “Sanmıyorum,” dedi.

Orada sessizce durup, başlıca uyumsuzluklarını sindirip bu uyumsuzlukların kendilerini sarmasını beklediler.

“Birkaç gün sonra Londra’ya dönüyoruz. Çocukların okulu için,” dedi Rita. Söylediğine kendi de inanmamıştı. Asırlardır Foxcote’taymış, başka birine dönüşmüş gibi hissediyordu. Teddy’yi Regent Park’ta sallayacak mıydı? Tombul Londra ördeklerini besleyecek miydi?

“Bu akşam sana yemek hazırlayabilirim?” diye bir teklifte bulundu. Robbie’nin fırsatçı tavrı ortamdaki kasvetli havayı dağıtmıştı.

“Yemek mi?” diye kahkaha attı Rita. Robbie ile akşam yemeği yediğini hayal edemiyordu. Böğürtlen bulmak için koşturan, tavşan avlamak için tuzak kurup tavşanı tüyleriyle çiğ çiğ yiyen bir Robbie canlanmıştı zihninde. “Aslında...”

“Saçını yıkaman mı lazım?” diye sordu Robbie. Sesinde öfke yoktu ama hevesi kaçmış gibiydi.

Ah, olamaz. Saçı kirli mi görünüyordu? Buzağı yalamış gibi duran saçlarını avucuyla düzeltti. “Mesele o değil, şey...” diye duraksadı. Mesele neydi? Dünyanın sonu değildi! Çocuklar onsuz da hayatta kalabilirdi. Marge, Don’u, doğrusu, benzetmeyecekti. Hera’nın da evi haftada iki kere ateşe vermesi pek olası değildi. Robbie’nin davetine karşı daha fazla direnemedi. Beklenmedik bir pervasızlık ve yeni bir heyecan hissetmişti. Vücudu uğuldamaya başlamıştı. En kötü ne olabilirdi ki? “Tamam, güzel olur.”



Hera

Koca Rita gittiğinde Foxcote Malikânesi fırtınanın ortasında dayanaksız bir çadır gibi kaldı. Oturma odasının penceresinden baktığımda Rita'nın Robbie'nin arabasına bindiğini gördüm. Eskiden olduğu gibi mutlu görünüyor ve hiç giymediği pembe hırkasını giymiş. O hırkayla çok güzel görünüyor, dadı gibi durmuyor. Kötü bir şey olacağını hissediyorum, parmak uçlarım karıncalanıyor. Ama tam olarak ne yaşanacağını kestiremiyorum.

Etrafta dolanıp Koca Rita dönünceye kadar zaman öldürmeye çalıştım. Don koltukta uzanıyor. Yastığın üzerinde elini kemi-rerek Koca Rita'yı bekleyen bebeğin üzerine sigara dumanı üflüyor. Zippo çakmağını aşırmayı başardım. Ne güzel bir başarı. Farkında bile değil.

Annem kitap okuyor, çıplak bacağı taburenin üzerinde, ayak parmaklarını az önce kırmızıya boyadı. Teddy halıda yüzüstü yatıyor. Bir çanta dolusu mavi mermeri bir elinden diğer eline fırlatıp kırılan cam sesi çıkarıyor.

"Rita yokken biraz tuhaf geliyor değil mi?" diye sordu annem kitabının üstünden bakarak. Kapağında korseli bir kadın bulunan bir aşk romanı. Teyzem Edie hâlâ bu kitaplara çıra diyor.

"Özgürleştirici biraz," dedi Don anneme bir bakış atarak. Belli ki *dinlenme* saatleri yakın.

“Hemen döner değil mi?” diye sordu Teddy endişeyle. Ona üzülüyorum.

“Bilmem Teddy,” dedi Don sigarasını çıkarıp. “Rita için güzel bir gece olabilir. Sabaha karşı üstünde sadece meşe yapraklarıyla dönebilir.” Yüzünde sahneyi hayal edercesine bir sırıtış yerleşti.

Annem gülümseyip parmağını yaladı ve sayfayı çevirdi. “Öyle olsa sevinirim. O da biraz eğlenmeyi hak ediyor,” dedi başını kaldırıp Don’a sertçe bakarak. “Robbie çok iyidir,” dedi.

“Ne zamandır kadımlar iyi erkekleri tercih eder oldu?” diye esnedi Don parmaklarını kollarının arasından geçirerek.

Annem hafifçe dudaklarını büzdü. Başını kitabından kaldırmadı.

Koca Rita’nın Robbie’ye âşık olup bizi ihmal etmesini istemiyorum ama bence güzel bir şey yaşamak ona iyi gelebilir. Son birkaç gündür onu dalıp giderken görüyorum. Ve dün öğle yemeğini pişirirken ağladığına eminim. Soğandan olduğunu söylemişti ama kereviz doğruyordu.

Don yavaş yavaş yürüyerek içkilerin bulunduğu büfeye yöneldi. Şişeleri eline alıp etiketlerini okuduktan sonra tekrar yerine koydu. Anneme bir şifreli bakış daha attı.

O sırada, “Hera tatlım, yarım saatliğine Teddy ile bebeğe göz kulak olabilir misin?” diye sordu. Annem *dinlenme* kelimesini kullanmadı. Zorunda da değildi. Sandalyesinden fırladı. “Marge mantar çorbası yaptı. Onu ısıtıp yiyebilirsiniz. Bebeğe bir biberon ver. Halledersin sen.”

“Tamam,” dedim. Hayatım boyunca annemi kanepede açık mavi elbisesiyle, bebeği de kara gözleriyle Koca Rita’yı arayıp koltukta mırıldanırken hatırlayacağımı düşündüm.

Teddy’nin elindeki mermerler çarpışıyor.

Don, “O çakmağı nereye koydum?” diye sordu yatak odasına giden annemi takip ederken.

“Ama beni ava götüreceğini söylemiştin!” dedi Teddy. Kendini öne atıp Don’un bronzlaşmış ayak bileğine yapıştı.

Don sinir bozucu bir köpek yavrusuymuş gibi Teddy'yi iteledi. "Sonra, olur mu?"

Mutfakta Marge'ın yaptığı çorbayı ısıtırken Teddy de sepetteki bebeğin yanında oturup, "Mini mini bir kuş konmuştu..." şarkısını söyleyip ufaklığın ayak parmaklarıyla oynuyordu. Çorbanın tadı nemli ve topraksı, mantardan. İri, soluk renkli mantar sapları çorbanın içinde kemik parçaları gibi sallanıyor. İkimiz de çorbayı içemedik. Biz de krema içinde yüzen elmalı turta yiyip doyduk. Teddy bebeğe serçe parmağındaki kremayı tattırırken ben de biberonu ısıttım. Koca Rita'nın yaptığı gibi sütün sıcaklığını bileğimde kontrol ettim. Ama ben Koca Rita değilim. Bebek de bunu biliyor, kucağında kıvranıyor. Bir o yana bir bu yana bakıp biberonu reddediyor. Oturma odasında daha iyi hisseder diye düşündük ama olmadı.

Birden Teddy sebepsizce gözyaşlarına boğuldu. Bu durum bebeği o kadar şaşkına çevirdi ki bebek mızlanıp kıpırdamayı bıraktı ve biberonu emmeye başladı.

"Ne oldu sana?" diye sordum. Bir yandan da bebek biberonu bitirip koltuğa bir damla damlatırken ben de onu oyuncak bebek gibi sallıyordum.

"Kaygılıyım Hera," dedi Teddy. Kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu.

Ona uzanıp boştaki elimle omzuna dokundum. "Koca Rita birazdan döner," dedim.

"Babamı özledim," dedi burnunu çekerken. Koluyla burnunu sildi.

"Babam mı?" Babamı özlemeyi düşünemezdim bile. Duygularım karmakarışık olurdu. Canlı renklerin hepsini karıştırdığınızda berbat bir kahverengi elde edersiniz ya, işte öyle.

Teddy burnundan sümükler akarken başını salladı. "Don'u babamın yerine koymaya çalıştım ama olmadı."

"Hayır, o asla babamız değil," deyince bebek harekete geçti. Yine sesimi alçalttım, "Yakında babam gelecek Teddy. Koca Rita onunla konuştu."

Sorun da buydu zaten. Babamın bebekten haberi yoktu. Öğrendiğinde ne yapacağını düşünmeye korkuyorum. Ya yine “etik kurallara” kulak verip kaldırımda cüzdan bulmuşuz gibi bebeği teslim etmemiz gerektiğini söylerse? Ya onu istemezse? Londra’ya döndüğümüzde komşularımız çitlerin üzerinden başlarını uzatıp golften ve yemek davetlerinden bahsedip en iyi bahçivana kimin sahip olduğunu konuşacaklar. Evlatlık bir bebek böyle bir ortama nasıl alışacak? Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlayamıyorum. Annemin de anladığını sanmıyorum.

Teddy bu sefer hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı.

“Ah, Teddy. Bebeği kucağına al. Moralini yerine getirir. Hop-pala... Boynunu kavra. İşte oldu.” Teddy bebeği dikkatle tuttu. “Başını kokla. Daha iyi hissedeceksin. İşe yarar. Güven bana.”

Teddy bebeği kokladı. Bebek elini Teddy’nin kulağına soktu.

“Yoğurt ve...” diyerek yeniden kokladı. “Koca Rita gibi kokuyor,” dedi.

“İşte bak. Daha iyi hissediyor musun?”

“Sayılır,” dedi. Pek iyi hissetmediğinin farkındayım ama beni mutlu etmek için öyle söyledi. Bebeği bu kadar sevdiğini de sanmıyorum. Alnı yaşlı bir adamınki gibi kırış kırıştı. “Bir şey daha var Hera,” diye fısıldadı.

Kafamın içinde duyup da göremediğim bir sivrisinek vızıldıyor. “Ne?”

“Don’un anneme...” Alt dudağını büzdü. “Birlikte kaçalım Jeannie, dediğini duydum. Aynen böyle söyledi.”

“Tam bir pislik değil mi? Annem asla böyle bir şey yapmaz,” dedim ve Teddy ile bebeğe sarıldım. Onları bırakmak istemiyorum. “Asla seni bırakıp gitmez Teddy.” Ama beni bırakır mı? Ya artık bize annelik etmek istemiyor da Edie gibi başka birine dönüşmek istiyorsa? Bu düşünceler yerde açılan koca delikler gibi sardı beni.

Kolumun altındaki Teddy’nin omuzları çökmeye başladı. Onu üzgün görmeye dayanamıyorum. Çaresizce Koca Rita gibi

düşünmeyi denedim. O olsa ne yapardı? "Burada bekle Teddy. Hareket etme."

Teraryumu odamdan aşağıya taşırken ellerimi kaldıramadığım için annemin yatak odasından gelen hayvani homurtulara kulaklarımı tıkayamadım. Teraryumu dikkatlice salonun halısına bıraktım. "İşte böyle!"

Teddy'nin gözleri pörtledi. Oynamaktan sıkıldığı bir oyuncakmış gibi bebeği koltuğa bıraktı ve teraryumun yanına oturdu. Yangından sonra menteşelerinde biraz is kalan teraryum yine ısıldı. Teddy gözlerini fal taşı gibi açmış, teraryumu inceliyordu; kocaman bir gülümsemeyle. Bebek de neşeli sesler çıkarıyordu.

"Oyuncak bebek evleriyle mi oynamaya başladın Teddy?" dedi Don. Yerimizden sıçradık. Kapının eşiğinde duruyor, yirmi kilometre koşmuş gibi saç başı dağılmış ve elmacık kemikleri al al. Bebek koltukta tekmeler savuruyor.

Teddy hiç ilgilenmiyormuş gibi teraryumdan uzaklaştı. "Ben de ava gitmek için seni bekliyordum. Erkek erkeğe."

Don içki büfesine gidip kendine bir viski doldurdu ve kafaya dikti. "Daha iyi."

Üst kattan annemin küvetinin sesi geliyordu.

Teddy ayağa fırladı. "Gidip hazırlanayım. Pantolon mu giye-yim?"

Don bardağını kaldırıp, "Hızlı öğreniyorsun," dedi.

Teddy duymasın diye kapıyı kapadım ve Don'a dönüp kollarımı önümde bağladım. "Annemin bizi terk etmesini istiyorsun! Teddy bana her şeyi anlattı."

"Ortalığı velveleye veriyorsun Hera," dedi. İnkâr bile etmedi.

"Anneme akıl veremezsin!"

"İnan bana kimse annene akıl vermiyor. Baban olacak zorba dışında tabii."

"Sen gelmeden önce mutluyduk." Sesim titredi. "Biz de bebek de."

Kanepede mırıldanarak ellerini yanaklarına götüren bebeğe tuhaf bir bakış attı. Sonra bana dönüp tehdit eder gibi baktı. Göz-

leri Teddy'nin mermerleri kadar mavi ve sertti. "Madem bu kadar mutluydunuz neden annene yalan söyledin Hera? Neden ondan bir şeyler gizledin? Mektuplarıma ne yaptığını annene anlatayım mı?"

Ağzım açılıp kapandı. Karanlıkta annemin yatağının kenarına oturup itirafta bulunduğum gece annem uyanıktı demek. Dünyam tepetaklak oldu. Benden kesin nefret ediyordur. Don yaklaştı. "Ve ateşle oynamayı seven bir kız çocuğu olarak anneni nasıl hayal kırıklığına uğrattın Hera? Söyle bana," dedi elini kaldırıp.

Bana da anneme vurduğu gibi vuracağını biliyordum. Ama kaçmadım. Yumruklarımı sıktım, dişlerimi gösterip hırladım. Savaşmaya hazırdım. Ne var ki şaşırtıcı bir şekilde yanaklarımı okşadı. Bana tokat atmasından daha kötüydü. "Hera sana bir sır vereceğim," dedi. Uzayan kakülümü yüzümden çekti. "Kaçmak isteyen annendi, ben değildim."

Refleksle kaval kemiğine tekme savurdum. Sonra bacaklarının arasına, hayalarına. Haykırarak kasıklarını tuttu. "Seni küçük şişko..."

Bahçede tavuk yakalamaya çalışır gibi kollarını açıp beni kovaladı. Ama sandalyenin arkasına saklandım. Yine bağırdı. Başka bir sandalyenin arkasına geçtim. İriyarı ama yavaş ve sakardı. "Sen kendini avcı mı sanıyorsun?" diye alay ettim. Koltuktaki bebek de gülüyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşti. Don bir an elleri dizlerinde nefes nefese, sonra yine güçsüz sağ ayağından destek alarak savunmasızca bekleyen hedefine yürüyor. Çok geçmeden kendi çılgılığını duydum. "Hayır!"

Sylvie

"Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum, o kadar," dedi Annie uykulu gözlerle. Sanki Netflix'te bir dizinin sonraki bölümünde neler olabileceğini tartışıyoruz. "O gün ormanda kimin, neden öldüğünü."

"Ben de," diye esnedim. Çenem çıkacaktı. Yol hızla akıp geçmişti. Gözlerim yorulmuştu, ışıklar da bulanıklaşmaya başladı. Bir bardak soğuk beyaz şarabın zihnime vereceği sersemliği arıyorum. Londra uzaktan parlıyor, eve varmak üzereyim.

"Sanırım uzun zaman önceydi," diye iç çekti boyun eğerek.

"Çok uzun zaman önce," dedim. Ormanın sırlarının Annie'nin hamile bedeninde mikroskobik mantar sporları gibi kalmasını istemiyorum. Onu güzel şeylerle, neşe verici düşüncelerle beslemek istiyorum. Bu yüzden ona bir parçamın hâlâ Hawkswell'in parke taşlı nemli sokaklarında yürüdüğünü ve geçmişin çok tanıdık geldiğini söylemedim. Ya da her hareket ettiğimde saçımın tellerine, tenime işlemiş ormanın kokusunu aldığımı anlatmadım. Küflü yaprakların, toprağın ve reçinenin kokusu. Belki de hayatım boyunca onu süslü elbiselere, tulumlara ve kırmızı rujlara boğsam da bir zamanlar ağaçlara tırmanan kız balen içimde bir yerlerdedir. Ormanda fazla uzağa gitmenin mümkün olmadığını anlayınca gülümsedim.

“Dönecek misin anne?” diye sordu Annie birden. “Ormana yani?”

Bunu lafı dolandırmadan sormasına şaşırmıştım. “Aslında büyükannen için istediğimiz kaydı aldık,” dedim. Sorduğunu yanıtlamış sayılmam. Döneceğimi biliyorum. Dönmek zorundayım ama bunu tek başıma yapacağım.

Marge denen kadını aklımdan çıkaramıyorum. Kadında tuhaf bir şey vardı. “Tıpatıp aynı...” demişti Annie için. Bu durum bana kırk küsur sene önce ormanda bulunan bir cesetten daha önemli ve korkunç geldi.

Ne zaman yanlışlıkla FaceTime’ı açsam veya güneş gözlüğü takmadan bir selfie çeksem varlığımın acımasız nesnel kanıtıyla karşılaşır şoke oluyorum. Benimkine damgalanmış yaşlı bir yüz, ona benzemem için sırada bekliyor. Bunla da kalmıyor, kırklı yaşlarındaki arkadaşlarımdan çoğu gibi ben de otuz üç yaşında olmadığımı gösteren tüm kanıtlara direniyorum. (Otuz üç yaşında gibi hissediyorum!) Bir de yıllar geçtikçe ortaya çıkan yabancılar var. Zamanda yolculuk eden, kimliği olmayan kadınlar nesli. Belki ki geçmiş Annie ile benim derimin altında gömülü.

Ortaokulda bir öğleden sonrası. Dizimde o zamanki tüm yara bantları gibi derimden daha soluk ve açık pembe bir yara bandı. Kırmızı plastik okul sandalyesinin pürüzlü yüzeyini de hatırlıyorum. Soyağacımızı çizmemizi isteyen öğretmenin korku verici yaklaşımı. Daha kötüsü, ucuz kahve kokan nefesiyle omzumun üzerinden eğilip en çok kime benzediğimi sordu. Üstelik herkesin önünde. Bir anlığına dilim tutuldu. Zihnimde bir uğultu vardı. Ter içinde kalmış ve utanmıştım. Yanlış bir şey yapmadığımı bilsem de bir şey itiraf etmeliymişim gibi hissetmişim. Ben de öylece, “Kendime benziyorum,” demiştim. Bu olayı, öğretmenin sorusunu, irdelemeden bir kenarda bırakmıştım. Anneme hiç anlatmamıştım.

Ama hayatının zorlu bir döneminden bahsetmek istemeyen annemi bahane etmek yerine şansım varken daha çok soru sor-

madığım için kendime kızdım. Üstelik incinme ve reddedilme korkum o kadar büyük ki biraz müsaade etsem beni kemirirdi. İkimizin de kaçtığı şeyler vardı ve bu ikimizin de işine yarıyordu, diye düşündüm. Londra'ya yaklaşırken trafik tıkanmaya başladı.

"Orman seslerini dinlemek bipleyen hastane makinelerini dinlemekten daha güzel olacak," dedi Annie. Sesi yorgun geliyor. Bir bakış attım. Başını cama yaslamış, kalın telli kızıl saçları (Acaba kimin saçlarına benziyor?) cama değiyor.

Tedirgin oldum. Belki de bugün fazla yüklenmiştik. Onu buraya götürmem sorumsuzca verilmiş bir karar mıydı? Annie'yi destekleme ve ona daha açık olma konusunda çok mu ileri gitmiştim? Bu soru zihnimde yuvarlanıp duruyor. "Hadi uyu. Çok uzun bir gündü."

Annie'nin gözleri hemen kapandı, nefes alıp veriş i değişti. Daha çok genç. Küçükken uyuduğ unda onu ne kadar coş kuyla sevdiğ imi hatırladım. O sevgiyi hissettiğimde huzurun yayılıp beni sarmalamasına izin verirdim. Şimdi de yine aynı hissi yaşadığımı fark ettim.

Bir dakika sonra telefonum çaldı. Arayanın telefon numarası ekranda belirdi. Tanıdığım bir numara değ il. Hastaneden aramıyorlar, kötü bir haber verecekler diye korkuyla yaşıyorum. Şüpheli bir arama mı acaba? Açmayacağım. Sonra aklıma arayanın Jake olabileceğ i geldi. Numaramı istemişti ve vermemek için geçerli bir bahane bulamamıştım. Öyle iş te.

Annie'ya bakıp ne kadar derin uyuduğ unu anlamaya çalıştım. Hayır. İyi bir fikir değ il. Annie dehşete düşer, yanıt veremeyeceğ im. Zaten umutsuz vaka olduğ umu düşünüyordur. "Alo?"

"Benim. Helen. Bir teklifte bulunacağım."

Helen'ın Chelsea'deki evinin önündeyim, dahili telefonun düğmesine basma cesaretini topladım. Dü nkü araba yolculuğ undan sonra yukarı bakarken göğsüm ağ rıyor. Çevresindeki malikânelere kıyasla oyuncak ev kadar küçük görünse de antika

pencereleri, siyaha boyalı pervazları ve kapalı panjurlarıyla kumsursuz duruyor. Üç güvenlik kamerası dönüp kırmızı kırmızı göz kırptıyor. Farkında olmadan saatime baktım, gözetleniyorum gibi hissettim. Zamanlamayı doğru ayarladıysak Elliot her an bizim eve varabilir.

"Onu bir taksiyle on dakika içinde sizin eve yollayacağım," dedi Helen. Aramasının sebebi buydu. "Belki biz de birlikte oturup neler yapabileceğimizi tartışırız." Bu bir soru değildi.

Annie karşı koyuyordu. "Anne, bebeği doğurmamam için beni ikna etmeye çalışacak," dedi ellerini şişmiş göğüslerinin üstünde bağlayarak. Elliot'a bir şans vermesini söyledim. "Zaten verdim," diye bağırdı. Her zamankinden daha sinirliydi. Ben Steve'e kaç şans vermiştim? Çok kez. Birçok kez.

"Benim, Sylvie." Kapı yavaşça açılınca Helen'in gergin yüzü görüldü, küçük bir tebessümle. Eşiğin üzerinden adım attığımda kapı arkamdan sert bir şekilde kapandı. Güvenlik kilitleri gıcırtıyla yerine oturdu. "Vay canına," dedim saf saf etrafa bakarak. Kısa dış cephe yerini eğimli, yükselen bir cam tavana bırakıyor. "Ne muhteşem bir ev," dedim.

Belli ki doğru bir şey söylemişim. Memnum görünüyordu, gülümsemesi yüzüne yayılınca beyaz dişleri ortaya çıktı. "Yaşlı bir sanatçının atölyesi. Lucian Freud'un eskinden..." diye hevesle anlatırken birden muhtemelen Val'in mütevazı apartmanını hatırlayınca kendini frenledi. "Çok hoşmuş," dedim. Bağcıklı gümüş rengi sandaletlerime beğeniyle baktı (Özenerek seçmişim). "Sana cin tonik hazırlıyorum," dedi. Yine soru sormamıştı.

Kahverengi, krom dekorasyonlu, lüks otel odası gibi ruhsuz bir evde yaşadığını düşünmüştüm. Çok ilginçti, modern sanat seviyordu. Kan kırmızısı boya sıçratılarak ortaya çıkmış hareketli soyut tablolar. Acaba bu kadar yüksek güvenlik önlemlerinin alınma sebebi bu muydu? James Bond her an çatıdan sarkan bir iple savrulacakmış gibi özel güvenlik kameraları cam çatıya bakıyordu.

Helen'i televizyonun önünde pijamalarıyla aylaklık ederken hayal etmem mümkün olmasa da kendi evinde siyah tulumu ve kısa topuklu terlikleriyle daha rahat duruyordu. Büyük kadife bir pufun üstünde bitter çikolata gördüm. Çikolatanın iki karesi eksik. (İki karede kim durur ki?) Bunu sonra anneme söylemem lazım diye düşünürken kendimi toparladım. Hoşuna gidecek türden bir şeydi. Bize yazışacak epey malzeme çıkardı.

"Eliot'a, 'Hayatım moralini bozma, hâlâ fikrini değiştirebilir,' dedim," diye anlatmaya başladı cana yakın bir ses tonuyla. Cam bir kokteyl çubuğuyla içeceklerimizi karıştırdı. İçki için erken olsa da itaatkâr bir şekilde bardağı aldım. Şimdiye kadar gördüğüm en seçkin kesme kristal kadeh, yıldızlardan koparılmış gibi parıltıyor. Kibarca küçük bir yudum alıp azıcık püskürttüm. Şimdiye kadar içtiğim en sert cin toniklerden. Helen'a koca bir gülümsemeyle sııttım. "Öyle bir şey olmayacak. Annie fikrini değiştirmeyecek Helen. İnan bana onu tanıyorum," dedim.

"Eliot ile Annie asla bir çift olarak yürütemeyecekler ne yazık ki," dedi sonradan aklına gelmiş gibi ama hiç üzgün görünmüyordu. Bardağını ayna yüzeyli sehpaye bıraktı. "Eliot bu yaşta bir şeye bağlanamaz. Annie de öyle. Önlerinde koca bir hayat var," diyerek koluma dokundu. Bu beklenmedik temas elektrik şoku gibi geldi. Öyle tuhaf bir havası var ki ayrıcalıklı haliyle çelişen bir sosyal beceriksizlik. "Gerçeklerle yüzleşmemiz lazım Sylvie," dedi.

"Gelinin annesi kıyafetimi seçecektim daha," diyerek alay ettim. Gözlerine kadar uzanan gülümsemesi soğuk, süslü görünüşünün altında daha sıcak, kendine özgü bir Helen olup olduğunu merak etmeme neden oldu.

Gülümseyerek yanıt verdim, cesaretlenmişim. Bu sabah Annie'nin durumunun gerçekliğiyle sarsılmış şekilde uyanınca bekâr bir genç anne olmaktan daha kötü şeyler var diye kendime telkinde bulundum. Benim gibi, hamile kalamayan veya düşük

yapan, işe yaramayan doğurganlık tedavisine çuvalla para harcayan ve zamanlama ne olursa olsun içlerinde yeni bir hayatın filizlenmesi için sağ kolunu verecek kadınlar var.

“En kötü senaryoyu düşünürsek iyi bir hamilelik danışmanı (Chelsea’de birçokları vardı) ve beslenme uzmanı bulmamız gerekecek...” dedi.

Helen’in ciddiyetinde neredeyse sevecen bir şey var. “Patates cipsi ve küflü peynirle beslenmesine izin vermem zaten Helen.”

Helen kaşlarını çatı. “Tamam, o zaman bebeğin maddi konularıyla ben ilgileneceğim,” dedi.

Açık sözlülüğüne şaşırarak kahkaha attım. Ama tabii, o da kendini tutamadı. Kontrolü kimseye vermeyi istemeyen kadınlardan. Bunu nasıl daha önce fark etmediğime anlam veremedim. Üstelik kışkandım da. Akla gelebilecek en kötü zamanda ailesini yerle bir eden büyükanne olmak yerine cömertliğimi göstermek isterdim. “Elbette ki sen de katkıda bulunabilirsin Helen ama bebeğin tüm ihtiyaçlarını karşılama sorumluluğunu ben üstleniyorum.”

Kuşkulu duruyor, bir şey söylemek için ağzını açtı ama konuşmamanın daha iyi olacağını düşündü. Tek yudum dahi almadığım içeceğime baktı. “Kahve mi isterdin?”

“Zahmet olmazsa. Üzgünüm, gün boyu keyfim pek yerinde olmuyor.”

“Beni takip et,” dedi bitkin bir şekilde topuklarının üzerinde dönerek.

Evin geri kalanını görebileceğim için heyecanlandım ve gösterişli siyah beyaz fotoğraflarla süslenmiş dar bir koridor boyunca Helen’in sıksa bedenini takip ettim. Durup fotoğraflara hayranlıkla baktım, ne olabileceklerini anlamaya çalıştım. “Palmiye seraları mı bunlar?”

“Kew Bahçeleri.* Gece çekilmiş.” Onun hakkında çok çabuk bir önyargıya vardığımı (zengin botokslu kadın) hissettirmek için yanıp tutuşuyordu. Birden ufak da olsa aramızda bir şeyler değişti, aslında kim olabileceğimize dair yeni bir soru doğdu.

Mutfaktaki kış bahçesine girdiğimizde güneye bakan ışıktan kör oldum. Gözlerimin alışması birkaç dakika sürdü. Gözlerimi kırptırdım. Taş bir kaide üzerine sıralanmış farklı şekil ve boyutlardaki teraryumları gördüm. Onlarca bitki camların içine hapsedilmiş duruyor.

* Kew Bahçeleri (Kew Gardens): Güney Londra’da yer alan, dünyanın en büyük botanik ve mantar bahçesi. (E.N.)

Rita

“Ceviz ister misin?” diye sordu Robbie yumruğunu açıp. Kabukları silkeleyip beyni andıran cevizi Rita’nın avucuna sıkıstırdı. Bakışlarını Rita’ya kenetleyip kızın parmaklarını tek tek yavaşça kapatmaya başladı, kapattığı her parmakla Rita’nın içindeki bir teli yavaşça geriyor, ta ki Rita kendini bir müzik aleti gibi akort edilmiş hissedene kadar.. “Bunlardan daha çok var baksana,” dedi başıyla bahçedeki görkemli ağacı göstererek. Gözlerinden ateş çıkıyordu. “Benimle aç kalmazsınız Bayan Rita.” Rita gözleri yarı kapalı şekilde cevizi ısırды. Yediğı en lezzetli şey olabilir miydi?

Büyükannesinin takma dişlerinden çekindikleri için her Noel’de tedirginlikle yedikleri bayat, acı fındık gibi değildi. Başka bir deneyimdi bu. Ormanda ceviz yiyordu! Ağaçların tepesinden bakan kocaman altın sarısı dolunay ve ayaklarının dibinde bir köpekle üstelik! Çocukken halk kütüphanesinde okuduğı Laura Ingalls Wilder romanlarından birinin içinde gibi hissetmişti.

Robbie; her tarafı ağaçlıklarla çevrili, yola yürüyüş mesafesindeki taş kulübesinin rahmetli anne ve babasından kaldığını, onlara da büyükannesi ve büyükbabasından miras kaldığını anlattı gururla. İçerisi kirli ama düzenliydi. Yılların verdiği bir gösteriş var. Robbie’nin atölyesini merakla inceleyerek saatlerini

geçirebilirdi Rita. Bahçeye uzanan, ambara benzeyen bir binaydı. Ahşap rendeleri, torna tezgâhları, şerit testereler, öğütücüler, başka bir şeye dönüştürülerek yeni bir hayata kavuşmayı bekleyen dişbudak ve karaağaç yığınlarından oluşan bir hazine. Ama muhteşem bir yaz gecesi idi ve yapılacak en güzel şey bahçede durmaktı. Yıldızlarla bezeli çivit mavisi gökyüzünün altında, bir kütüğün üstüne oturup, alev alev yanan ateşe bakarak durmak. Hava öylesine durgundu ki boş şarap şişelerinin ağzına sokulan mumlar sönmeden duruyordu. Rita karnını ateşte tütsülenmiş, çatalında dağılacak kadar yumuşak jambonla doyurmuştu. Gülerken birasını yere döküyordu, ki bunu sık sık yapardı.

“Üşümüyorsun değil mi?” diye sordu Robbie ormanın sessizliğini bozarak. Sessizlikte baş başa kaldıklarını iyice hissetmişlerdi. Heyecanlı ve hayat dolu, yalnızca onların hissedebileceği bir sessizlik. “Battaniyeyi al istersen,” dedi Robbie.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı Rita. Bedeni Robbie’nin boynuna değen parmaklarını, yünün lanolin kokusuyla birlikte içine hapsetti. Rita birasını bitirdi. Robbie saçma sapan bir şişede tatlı ve gazlı bir içki değil de sadece bira ikram ettiği için sevinmişti. Sanki Rita’nın ne sevdiğini biliyordu. Robbie’nin ağzına, dudağının üstündeki fırça gibi bıyığa baktı. O anı olduğu gibi durdurup cam bir fanusun içine hapsedebilmeyi diledi.

“İzin ver,” dedi Robbie. Plastik kovadaki buzların içinden yeni bir bira açıp Rita’ya uzattı. Kaslı vücudunu sergilercesine eğildi. Bacakları Rita’nınkilerle buluştu ve öylece kaldı. İyice birbirlerine yakınlaşmışlardı. Köpek bakışlarını bir Rita’ya bir Robbie’ye yöneltiyordu.

“İşimin başına döndüğümde sarhoş olmamalıyım,” dedi Rita.

“Neden olmasın, anlamıyorum. Yürüyerek döneriz. Ayılırsın,” diye karşılık verdi Robbie.

Rita, “İyi fikir,” dedi zayıf bir sesle Ayılmak istemiyordu. Aslında zilzurna sarhoş olmak istiyordu. Gitmeyi hiç istemiyordu.

Etraflarını sarmalayan orman sanki onlar için oradaydı. Bonsai gibi budanmış ağaçlar, karanlığa karşı ışığı ve alevlerin titreşimini geçirebilecek şekle sokulmuştu. Rüya gibi bir atmosfer.

Rita aniden bir şeye dokunma ihtiyacı hissederek köpeğin yumuşacık tüylü başına dokundu. Robbie'ye baktığında adamın gözlerinin onda kenetlendiğini gördü. Gülümsedi. Birden sıcaklayarak pembe hırkasını çıkardı, evrenin işleyişinde bir aksama mı vardı? Nasıl olmuştu da fırsatını bulmuşken, Robbie onu öptüğünde adamın bu kadar çekici olduğunu fark etmemişti? Şimdiyse nasıl başedeceğini bilmediği bir duygu karmaşası yaşıyordu. Kasıklarında bir baskı hissetti.

"Ee, Rita?" diye takıldı Robbie.

"Ee?" Ne kadar uzun olduğuna aldırış etmeden eteğinin altından bacağına uzattı. Flört mü ediyordu? Flört etmek böyle mi hissettiriyordu? Rita'nın hoşuna gitmişti.

Yeniden gevşeyip başka bir şeye dönüşmeden önce böyle gergin anlarla geçiyordu akşamüstü. Ateşten çıkan kıvılcımlar etrafa saçılıp savruluyordu. Köpek gözlerini yumup uykuya dalmıştı.

"Geçen sefer dans edemedik," dedi Robbie. Sesinde bir gülümseme vardı. Başka bir tatlı ima daha seziliyordu. Rita'nın bedenine işleyen bir ima.

"Dans etmek için fazla uzunum," dedi Rita, gerçi o akşam ne kadar uzun olduğu umurunda değildi. Robbie'nin de umurunda değildi belli ki. Rita'yı elinden tutup kendine çekti.

"Sen göz kamaştırıcısın Rita."

Rita başını geriye savurup, kahkaha atınca önüne gelen perçemleri uçtu.

Robbie ayakkabılarını çıkardığında Rita başta tereddüt etse de artık ayaklarından nefret etmediğini düşünüp Robbie'yi takip etti. Ayaklarının altındaki zemin yumuşacıktı. Robbie'nin gömleğini çıkarıp tenini koklamak istiyordu. Onlar dans ederken ağaçlar da sallanıyordu. Yerde yuvarlandıklarında köpek onlardan uzaklaşıp başka bir yere uzandı. Saçlarında çimenler ve eğ-

reliotları. Nefesleri ve bedenleri birbirine karışırken soyundular. Rita hayatında ilk kez bir adamın karşısında çırlıçıplaktı. Hayatı boyunca saklamaya çalıştığı her şeyden sıyrılıp savunmasız kalmıştı. Dehşete düşmüş bir biçimde neşeden havalara uçuyordu.

Sonra Robbie onları gördü. Birden yüzü ciddileşti. Rita'nın göbeğindeki izlere parmak uçlarıyla dokundu. Rita'nın ağzından kelimeler dökülemedi. Utanç ve şehvetten ölecek gibi hissetmişti. Yaraları heves kaçırıcıydı. Fred onlara bakamazdı bile.

"Ne oldu sana?" diye sordu Robbie.

Kaçacak bir yer kalmayınca Rita anlatmaya başladı. Yola atlayan kızıl geyiği, yoldan çıkıp bir ağaca toslayan arabayı, arabadan kaçışını, alevler içinde kalan arabadan ilk önce kendisinin kurtarılışını anlattı. Yalnızca kazadan bahsetmek kalmayıp daha sonra yaşadıklarını da anlattı. Altı ay boyunca hastanede nasıl kaldığını ve şerit lambalı tavana, havaya diktiği metal çivili bacaklarına bakıp, zamanı geriye sararak hurdaya dönmüş arabayı ve parçalanmış bedenleri bir araya getirmeyi hayal ederek geçirdiğini anlattı. Alevler sönmüştü, annesi ve babasıyla kamp ateşinin etrafında güvenle oturuyorlardı. Babasının bileğindeki saat biri beş geçeyi gösterirken durmuştu.

"Çok üzgünüm Rita," dedi Robbie. Rita'nın acısını kendi bedenine çekmek ister gibi alnını Rita'nın alnına dayadı.

"Bir şey daha var. Çok az insanın bildiği bir şey. Benim... benim sırrım," dedi artık kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek. Doktor, Rita'nın yatağının kenarına oturup büyükannesine, "Haberler pek iyi değil ne yazık ki," demişti. Büyükannesi de dışlerini sıkıp, "En azından yüzü iyi," demişti.

Ancak hastaneden çıktıktan sonra açıklamıştı. Komşular duymasın diye sesini alçaltarak, "Bunu hiçbir erkeğe hemen söyleme Rita. Yoksa asla seninle olmazlar. Sana gerçekten âşık oldukları doğru anı bekle. Belki o zaman bir şansın olur," demişti.

Fred'e söylemek için asla o "doğru" zamanın gelmediğini anlattı. Fred evlenme teklifi ettikten sonra Rita işleri berbat etmek

istememişti. Zaten Rita Harrington'larla Londra'dayken Fred de Torguay'de olduğu için çok sık görüşüyorlardı. Ama sürekli çocuk sahibi olmaktan, aile şirketini devredebileceği bir oğul istediğinden bahsedip duruyordu. Oğlu da Koca Rita gibi iri ve güçlü olacaktı. Baldırdan, döşten, etin güzelinden babası gibi iyi anlayacaktı.

Rita ne yapabiliirdi ki? Bir kere evlenmişlerdi, zar zor idare edebiliyordu. Sadece şanssızlığa bağlanamazdı. Onu her zerresine kadar sevdiğini söylememiş miydi? Rita daha fazla dayanamayıp Harrington'ların sokağındaki telefon kulübesinden Fred'i arayıp, "Fred ben kısırım. Çocuğum olmayacak," demişti. Bitmek bilmeyen bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

"Bunu daha önce anlatsaydın sana evlenme teklif etmezdim," dedi sonunda Fred. Rita bunu yapacağını başından beri biliyordu.

İçini dökmüştü işte. Rita gökyüzüne bakıyordu. Ay ışığı çıplak tenine yağmur damlası gibi düşüyordu.

"Şanslıymışsın," dedi Robbie.

"Şanslı mı?" diye tekrarladı Rita boş bir kahkahayla. Kalbinde koca bir yara vardı.

"Nikâh masasına oturmadan önce Fred'in gerçek yüzünü görmüşsün," dedi. Rita'nın üstüne çıkıp onu yere mıhladı. Rita'nın boyuyla kendi boyunu karşılaştırdı. Robbie başparmağıyla gözündeki yaşı silinceye kadar kızın ağladığını fark etmemişti bile. "Ben de şanslı hergeleyim. O salakla evli olsaydın tepeden tırnağa vücudunun her karışını öpemezdim."

Tanrı aşkına. Böyle bir hissin varlığından haberdar değildi. Yerde sırtüstü uzanırken vücudu titriyor, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Robbie, Rita'nın eline uzanıp ağzına yaklaştırdı. Dudaklarıyla Rita'nın parmaklarının boğumlarını öptü. Rita o yaz gecesinde kendini Robbie'de kaybederek gülümsüyordu. Ağacların susturduğu, uzaktan gelen silah seslerini duymuyordu.

Hera

Ben hiçbir şeyi öldürmek istemedim. Don teraryumu tekmelemeseydi, bebek ortalığı ayağa kaldırmasaydı, annem Teddy'nin peşinden dökümlü siyah elbisesiyle gelmeseydi ateş etmezdim, ava gitmezdim bile. Anneme, "Don bir hayvan! Ne yaptığına BAK!" diye bağırdım. Ama annem parçalara ayrılmış cam fanusa bakmayı ya da Don'un kim olduğunu kabul etmeyi reddederek öylece durdu.

"Kazayla oldu tabii ki," dedi Don burnunu kaşıyarak.

Annem, "Fırçayla farası getir Hera," dedi. Koltuğa yürüyüp ağlayan bebeği kucağına aldı. Bebeğin daha önce böyle ağladığını hatırlamıyorum. Kaskatıydı, korkmuş gibi görünüyordu. "Geçti, geçti," dedi annem bebeğe sıkı sıkı sarılarak. "Tamam, tamam tatlım." Ama hiçbir şeyin geçtiği yoktu, bebek de bunun farkındaydı. Kamburunu çıkarıp bas bas bağıırıyordu. Annem de ben de onu susturabilecek tek kişinin Koca Rita olduğunu farkındaydık. Ama Koca Rita ortalarda yoktu ve ne zaman döneceğini kestiremiyorduk.

"Ateş edecek miyiz?" diye sordu Teddy heyecanla zıplayarak.

"Hayır," diye bağırdım.

"Sanırım..." diyerek elini yanağına götürdü Don. Birden üstüne yorgunluk çökmüş gibiydi. "Bu gece artık olmaz Teddy," dedi.

Annem bebeği sakinleştirmeye çalışıp, küçük daireler çize-
rek dans ediyordu. Birden, "Git Don. Gerçekten. Ben de burada
işleri kontrol altına alayım. Tamam bebeğim," dedi.

Don hayır anlamında başın salladı. şaşkına dönmüş gibiydi.
Hayretle bakıyordu.

"Git!" diye bağırdı annem, bebeğin ağlamasıyla paniğe kapıl-
mıştı. "Sen buradayken bebekle ilgilenemem. Git artık." Bir anda
o da Don'dan nefret etmeye başlamış gibiydi. Bana dönüp, "Sen
de gider misin? Lütfen Hera," dedi. Anneme karşı gelemedim.
Teddy'ye göz kulak olmamı istiyordu. Don da bunun farkındaydı.

"Jeannie bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi
yüzünde minik bir tebessümle.

"Giderim," dedim. Teddy'yi onunla hayatta baş başa bıraka-
mazdım.

Birkaç dakika sonra Don bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş
gibi silahı elime tutuşturdu ve "Elinden geleni ardına koyma,"
dedi.

Kısa süre sonra Don ortadan kayboldu, bir şeyin izini sürü-
yordu. Onun arkasından gidemesin diye Teddy'nin elini tuttum.
Don ortalıklarda grnmedike bizim için tehlike arz eden bir
şey yok demekti. Don'un kendini benzettiği aptal goril gibi kök-
reyerek, daireler çizip göğsüme vurdum. İkimiz de kıkırdadık.
Sessizlikte, ağaçların arasında çılgınca kıkırdayan birçok ocuk
varmış gibi her yönden gelen ses etrafımızda büyüdü. amların
arasında, bir koruluktaydık. Zemin amların kurumuş iğne yap-
raklarıyla kaplı olduğu için kaygandı. Hava kupkuruydu. Kah-
kahalarımız kesildiğinde Teddy rkt. Gökyüzünü ve bir uzay
gemisi gibi manevra yapan uçağın ışıklarını görünceye kadar
onu çamlardan uzak tuttum. Silahı taşımaktan elim ağrı mıştı.
Foxcote'a dönüp halının üstündeki cam kırıklarıyla yüzleşmek-
tense bir ağacın yumuşak, tozlu kovuğuna kıvrılıp, Teddy'ye sa-
rılarak uyumak istiyordum. Aklıma teraryum gelince içime öfke
dolmuştu. Hatırladığım tek şey aniden bastıran fkem ve kalbi-

min güm güm atmasıydı. O sırada Teddy uzakta hareket eden bir şeyi gösterip, "Geyik! Geyik! Geyik!" diye bağıırıyordu.

Daha ben karar bile vermeden kurşun silahtan çıkmıştı. Tabanca omzumu ittirdi. Akşam milyonlarca parçaya bölünmüştü.

Bir şey söylemeden orada öylece durduk. Kulaklarımız uğulduyordu. Kanlar içinde kalan geyik canlandı gözümün önünde. Acı içindeydi. Ama acısına son vermek için hayvana bir el daha ateş etmeye cesaretim yoktu. Silahı yere fırlattım ve Foxcote'a koşmaya başladık.

Bir saat geçmişti. Titreyen ellerimle dişlerimi temizledim.

Banyonun kapısı tıklandı. "Hera? İçeride misin?"

Koca Rita'nın sesini duyunca, irkilip dış fırçamı plastik bardağın içine düşürdüm.

"Akşam nasıl geçti?" diye sordu kapıyı hafifçe aralayarak. Aralıktan bakınca tuhaf tuhaf sırtıttığını gördüm. Saçları inek sürüsü yalamış gibi darmadağın. Ateş saçıp mutluluk kokusu yayıyordu. Belli ki biricik teraryumunun başına gelenleri daha görmemişti.

Yanıt vermedim. Beni odama kadar takip etti. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Teddy de keyifsiz. Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?" dedi. Evde matem havası vardı. Rita'nın benzi atmış, yüzündeki tüm mutluluk kaybolmuştu. "Paramparça mı oldu?" diye tekrarladı. Kulaklarına inanamıyordu.

"Don," dedim. Sesim dalgalanmıştı. "Tekmeledi."

"Don mu?" diye yineledi boş boş bakarak. Duvardaki saatin tik takları duyuluyordu. Rita'nın gözleri alevler içinde parlıyordu. Daha önce hiç böyle olduğunu görmemiştim. Kahverengilerdi, sapsarı değillerdi. Don'un başını sulu bir şeftali gibi ezdiğinde daha da büyüyüp, güçlenecek gibiydi. "Bu sefer onunla ben başa çıkacağım Hera," dedi. Koca Rita değişmişti. Kapıya yöneldi. "O fareyi buradan göndereceğim," dedi kaşlarını çatarak. Birden duraksadı. "Dur bir dakika, nerede o?"

Sylvie

"Senden daha akli başında ablan olarak tavsiyem televizyon kumandasının menzilinden uzaklaşmaman," dedi Caroline telefonda. Sesinde bir gerginlik vardı, şaka yapmıyordu. Kendimi yalancı gibi hissettim çünkü her şeyi anlatmamıştım. Kendimden şüphelenmeye başlamıştım. "Kes şunu artık," diye bağırdı. Amerikalı hayatının bir parçası olan çocuklarından birine bağırdığını anlamam zaman aldı. "Spike! Alfie kaşıkla çimleri kazıyor. Özür dilerim Sylvie, ne diyordum?"

"Ormana geri dönmemeliyim..." dedim mahcubiyetle. Ben de hayatımı acaleyle kazarken yakalanmış gibi hissediyordum.

"Tanrım, hayır. Bir kere gittin zaten. Annem için orman seslerini kaydettin," dedi. Bunun hemşireleri eğlendirmekten başka bir şey olmadığını söylemedi ama böyle düşündüğüne emindim. "Aptallık edip oraya dönme. Böyle bir koşturmaca içindeyken yapma Sylv."

"Koşturmaca içinde falan değilim," diye karşı çıktım. Koşturup duruyordum aslında.

"Yine şu baş belası kadın biliyorum. Elliot'ın annesi ve teraryumları. Seni çok sarstı," dedi Caroline. Helen'dan ve kış bahçesindeki teraryum koleksiyonundan bahsedince nabzım hızlandı. "Haklıyım, değil mi?" dedi.

Yanıtlamadım.

“Biliyordum. Tesadüftü, haklısın. Ama bu şeyler çok popüler değil mi? Teraryumlar yani. Tesadüf olamaz. Kimseye anneme de bunlardan bir tane geldiğinden bahsettin mi?”

“Hayır,” dedim. Annemin çektiği acının mahremiyeti beni durdurmuştu. Helen’in kayıtsız kalmasından ya da daha kötüsü, sempati duymasından çekinmiştim. İncinmekten korktum. “Annie ile Elliot’ın meselesini konuşmak için buluşmuştuk.”

“Eminim çok eğlenmişsinizdir.”

“Sorma.”

Caroline kahkaha attı. Sonra aramızda bir sessizlik oldu. Binlerce kilometre ötede, sevdiğiniz birinin nefes alışını dinleyerek huzur bulacağınız türden bir sessizlik. “Lütfen ormana gitme,” dedi Caroline sessizliği bölerek. “Kardeşim lütfen bana söz verir misin?”

Isınan cep telefonu kulağımı yaktı. Çok kötü hissettim. “Üzgünüm Caro.”

“Sylvie. Nereledesin?”

“Hawskwell’deki Casey’in Kafesi’ndeyim,” dedim sesimi alçaltarak. “Sana bahsettiğim o bastonlu yaşlı kadın vardı ya? Marge. Yine geliyor. Caroline şimdi kapamam lazım.”

Ablamın itirazlarını dinlemeden telefonu kapayıp sessize aldım. Mecburdum.

Marge tam zamanında kesekâğıdı gibi yan masaya çöktü. Casey tüm nezaketiyle bir yumurtalı sandviç ve bir demlik çay getirdi. Kızıl saçlı kızım yanımda olmadığı için beni tanıyamamıştı. Yine de buranın halkından biri gibi göründüğümü sanmıyorum.

Doğru anı kolladım. Durduk yere muhabbet açmak kolay değildi. Önce havadan bahsettim, sonra leziz bir sandviç seçtiğini söyledim ve tüm dikkatini çekebildim. Beni masasına davet etti. Marge’in yüzü yakından bakıldığında kırış kırıştı, her biri farklı yönlerle uzanan kurumuş nehir yatakları gibi derin oyuklarla doluydu.

Hiç güneş kremi kullanmadığı belliydi. Özel danışanlarımın en korktuğu şey de buydu: uzun bir hayatın izlerini yüzlerinde taşımak. Ama Marge buraya ait duruyor ve yüzündeki kırışıklar saygıyı hak ediyordu.

Birkaç dakika sonra bana iyice ısındı, ona eşlik etmem hoşuna gitmiş gibiydi. Acaba yaşlı kadın doktor randevularıyla otobüs durakları arasında hep tek başına mı mekik dokuyor, annemle büyükannesinin yaptığı gibi evdeki ısınma giderlerini düşürmek için kafede mi oturuyordu? Ona acıdım. Casey'nin camlarının temizlenmesi gerektiğini söyledi. Bir gazete kâğıdı ve sirke iş görürdü. Eklem iltihabı olmasaydı kendisi silecekti. Ömür boyu hizmetçi olarak çalıştığı için eklem iltihabı olduğunu, zor ve nan-kör bir hayat yaşadığını söyleyince dikkat kesildim.

Foxcote Malikânesi diye bir yer bilip bilmediğini sormadan önce, evliliklerinin birinci senesinde Severn Nehri'nde körkütük sarhoş boğulan kocasını anlatmaya başladı. Adam ona hiçbir şey bırakmamıştı. Yalnızca kapıyı çalıp adama verdiği borcu isteyen bir metres ve Marge'm haberinin olmadığı bir oğlan bırakmıştı geride. Marge'ın bu hikâyeyi daha önce de birilerine anlattığı belliydi. Durmadan kendinden bahsedip beni dinlemiyordu. Zavallı kadın, çok yalnız olmalıydı. İç çekerek hiç kendi ailesi olmadığını, etrafında hep "benim gibi arta kalan" insanlar olduğunu anlattı. İşçi sınıfının kadınlarının zorluklarla dolu anlatılmayan hikâyesini dinlemek beni o kadar etkilemişti ki fincanın çay tabağına şangırtıyla değmesiyle gelen soruya hazırlıksız yakalanmış-tım. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Ne istiyorsun?"

Kafenin sahibi Casey'ye gözucuyla baktım. Konuşmanın seyrinin değiştiğini fark etmiş olacak ki temkinli bir şekilde geziniyordu. Bu tavrı bekleyip beklemediğini merak ettim. İçimden bir ses Marge'm sorusunu duymazlıktan gelemeyeceğimi söyledi.

"Bak, muhtemelen hatırlamayacaksın ama geçen hafta şura-daki masada oturuyordum. Benim genç kızımı görünce birden

irilmişti. Kızıl bir kız? Elini tutup birine tıpatıp benzediğini söylemişti.”

“Tabii ki hatırlıyorum. İhtiyarın teki olabilirim ama aptal değilim.”

Kafenin sahibi yanımıza gelip merakla gülümsedi. “Her şey yolunda mı Marge?”

Marge bir bana bir demliğe baktı. Fırsatını bulmuşken, “Bu hanım bana bir ikindi çayı ismarlayacakmış,” dedi.

“Tabii ki. Nasıl istersen Marge,” dedi Casey, yanımızdan ayrılır ayrılmaz yine konuyu açtı. Marge bu kez daha isteksizdi, tek ayağıyla yere vurup o kadar sert bir bakış attı ki şişlenmiş gibi hissettim. “Neden soruyorsun?”

“Sadece merak ettim,” diye kocaman gülümsedim. Beni başından savacağına eminim.

“Jo adında bir kıza. O da kızıl saçlıydı. Eskiden buralarda yaşırdı,” dedi bakışlarını sabitleyip. Uzaklara dalıp gitti. Sanki karanlık pis sokaktan bir kol uzanıp beni çekmişti. “Kocaman iri gözleri vardı. İncir ağacının yaprakları gibi yemyeşildi,” diye ekledi.

“Jo’ya ne oldu?” dedim. Kalbim hızla çarpıyordu.

“O kızlardan biriydi,” dedi. Dişlerinin arasından tıs sesi çıktı. “Başını belaya sokanlardan.”

O bela, hata ben miydim yoksa?

“Sersem kız. Hep kendi hatası.”

“Hâlâ buralarda mı yaşıyor?” dedim. Kelimeler ağzımdan endişeyle dökülmüştü.

“Ah, hayır. Uzun zaman önce buradan gitti. Kanada’ya taşındı sanırım.”

Rahatladım. Kafeden çıktığımda biyolojik annem olabilecek birine rastlama fikri beni ürkütmüştü.

“Bu yüzden kızını görünce şaşırdım. Jo’nun gençliğine çok benziyordu.” Marge çayını yudumladı, dudakları bardakla buluştu. “Seyahat gemilerinde çalışıyordu,” dedi başını sağa sola

sallayarak. "Yolcu gemilerinde her şey beklenir. Limanlardan bahsetmiyorum bile. Bebeğin babasının adını bile bilmiyordu."

Ne dediğini anlamaya çalışırken zihnim acımişti. Saçmaladığımı biliyorum. Bunun olma ihtimali neydi? Ama sonuçta burası küçük bir kasaba ve Annie'nin kızıl saçlı Steve'lerin tarafından da gelmiyordu. Bunu hep merak etmiştik.

"Sorular, sorular," dedi öne eğilerek. "Sen kimsin?"

Kadının kırışık yüzündeki bastırılmış şokun etkisiyle geriye çekildim. Kaçıp gitmek istiyorum. Kapıya baktım. Üç adımda dışarıya çıkabilirdim. "Ben bebekken..." diye söze girdim. Hayatım boyunca arkadaşlarıma bile anlatmaya cesaret edemediğim şeyi bir yabancıya yüksek sesle söylemekte zorlandım. "Beni bulmuşlar..." diye tekrar denedim. İşe yaramadı.

"Ne? Tam anlayamadım?" dedi. Tek elini koca kulağının arkasına koyup beni duymaya çalışarak büktü.

"Sylvie," dedim konuyu daha güvenli bir yere çekerek. "Ben Sylvie Broom. Annem eskiden Harrington'lar olarak bilinen bir ailenin yanında dadılık yapıyormuş. Yıllar yıllar önce, bir yaz döneminde. Adı Rita. Rita Murphy."

Marge'ın ifadesi değişmişti. Sanki bir dolabın kapağı açılmış da içindeki her şey altüst olmuştu. "Gordon Bennett. Koca Rita değil mi?" diye sordu.

"Hiç bu ismi kullandığını duymadım," dedim. İsim gülünç gelmişti. Küçükken devasa cüssesi olan bir annem olmasına sevinirdim. Kendimi güvende hissederdim. "Epeyce uzun gerçi," dedim.

"Ben ona hiç Koca Rita demezdim," dedi Marge sandalyesine yaslanıp. Yanında krema ve reçelle iki çörek geldi masaya.

Tabağa yabancı gözlerle baktı.

"Yani onu tanıyorsun."

Kadın konuşmadan başını salladı.

"Bana Foxcote Malikânesi'nde kâhyalık yaptığını söyleme," dedim şakacı bir tavırla.

Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra söylememesinin daha iyi olacağını düşündü. Keskinlikle evin kâhyasıydı.

Kanım kulaklarımdan akıyor gibiydi. "Annem 1971 yazında buradaydı."

"1971 mi?" diye sordu. Gözleri parıldadı. "Polissin değil mi? Rita'nın kızı falan değilsin." Biraz debelenerek masanın altından bacaklarıma bakıp kendince bir şeyler söyledi. "Rita'nın kızı olmak için fazla kisasın."

"Polis falan değilim. İnanın bana."

Ama çok geçti. Bastonuyla ayakta dikiliyordu.

"Çayını içmedin bile."

Kadın tabaktan bir çörek alıp alışveriş poşetine attı.

Masaya on sterlinlik bir kâğıt para bıraktım, Casey kafası karışmış bir şekilde bizi izlerken dışarı çıktım.

Yağmur yağıyor, her yer toprak kokuyordu. Marge yaşlı olabilirdi ama son derece inatçıydı ve beni görmezden gelerek caddeden hızla iniyordu. Bir iki dakika sonra yağmurun getirdiği melankoliyle duvarları kirli, sıra sıra küçük evlerin dizildiği bir sokağa girdik. En yıkık dökük evin önünde durdu. Pencereelerde örümcek ağları var. Duvara yaslanmış bir erkek bisikleti gördüm. Anahtarı almak için elini deri çantasına daldırdı. "Senin burada işin yok."

"Aslında..." diye söze girdim ama lafımı tamamlayamadım. İnkârımı o kadar derinlere bastırmışım ki.

"Gördün mü, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Marge zafer elde etmiş gibi. "Hep kendinizi ele verirsiniz. Polisçilik oynayan çocuklar gibisiniz."

Ama içimde bir şeyler harekete geçti. Aklıma Steve geldi, evliliğimiz boyunca söyledikleri: "Sen artık bir Broom'sun. Annie'yi geçmişinle zehirleme." *Yemek davetlerimize gelen arkadaşlarımızı korkutma.* Tamam, son cümleyi söylememişti ama söyleyebilirdi.

Annemin sakladığı gazete sayfalarını hatırladım. "O yaz ne olduğunu anlamaya çalışıyorum," dedim.

"Ah, kırk yıl geç kaldın! Senin çözmen gereken cinayet falan yok mu?" dedi anahtarını kapıya sokarak. "Altı ayda üç soygun vakası oldu ama kimse yakalanmadı!"

"Marge, ben Rita'nın kızıyım. Evlat edindiği kızı."

"Evlat edindiği mi?" dedi. Kadının kafasında bir şeyler yerine oturuyor muydu, yoksa ben hayal mi kuruyordum merak ettim. Yine gözlerini kıstı. "Evlatlık kızlarından biri gazeteci değil miydi?"

Tepemizden bir kaz sürüsü uçtu. "Ben makyaj sanatçısıyım," diye yanıt verdim.

Alaycı bir tavırla homurdandı. "Ben de Prenses Margaret."

"İzinliyim," diyerek gülümsedim onu kendi tarafıma çekmeye çalışarak. "Ama arabamın bagajında acil durumlar için bulundurduğum farklı boyutlarda kirpikler var. Bakmak ister misin? Çantamda da birkaç deneme ürünü ruj var. İşte, bak. Yepyeni, hiç kullanmadım," diyerek çantamın cebinden çıkardım. Dışı gümüş rengi, retro tarzda bir ruj. "İster misin?" diye sordum.

"Şimdi de rüşvet mi teklif ediyorsun?" diye sordu ruja iştahla bakarak.

"Bu ton tam sana göre. Gözlerini ortaya çıkarır."

"Ah, içeri gel öyleyse. Kutulara dikkat et," dedi. Ruju elimden kaptı ve kapıyı arkamızdan kapadı. Küçük karanlık evde tiz bir sesle, "Fingers!" diye bağırdı. Su ısıt. Misafirimiz var."

Düzenleme
Ny.ozlem

Rita

Robbie ile geçirdiği akşamın artçılarını hissediyordu Rita. Uyluklarından, kalça kemikleri boyunca çekildiğini hissetti. Oturma odasının zeminindeki korkunç görüntüye rağmen vücudu hâlâ kıpır kıpırdı. Teraryum günün erken saatlerinde paramparça olsaydı o da bin bir parçaya bölünürdü ama o an dünyayla arasında kuştüyü bir yastık duruyor gibi hissediyordu.

Rita, Teddy'yi banyodan sonra yatağına yatırdı. Biraz sakinleşmişti. (Teddy sürekli osurarak sululuk yaparken üzgün ya da kızgın kalmak kolay değildi.) Don aptal ve kaba biri. Gitmesi lazım. Jeannie'ye bunları söyleyecekti. Ya o ya Don gidecekti. Canına tak etmişti.

Rita burnunu koridorun soğuk pencere camına dayayıp sarmaşıkların arasından gözlerini kısarak baktı. Don'un nereye gidebileceğini düşündü. Muhtemelen çakırkeyif olmuş, bardan dönüyordur. Ya da barda kasabalı kızlardan biriyle lak lak ediyordur. Lanet adam.

Robbie'nin botlarına eğildi, her şeyin başlangıcı olan botlara. Çoraplı ayağını kaldırıp yavaşça ayakkabının içine kaydırды, kösele dokuya değdi.

“Benimle geldiğin için teşekkür ederim Koca Rita,” dedi Hera. Rita bağcıklarını sıkarken onu izliyordu. “Neyi vurduğumu öğrenirsem içim rahat edecek. Söz, sonra yatmaya gideceğim.”

“Merak etme, bulacağız,” diye fısıldadı Rita, Jeannie’yi de bebeği de uyandırmamak için. Aslında tekrar dışarı çıkmak istemiyor, evde kalmak, teraryumuyla uğraşıp sevimli bir evcil hayvanın pirelerini ayıklar gibi cam kırıklarını toplamak istiyordu. Ama aynı zamanda ne bir geyiğin ölmesini istiyor ne de zavallı yaratığın acısına son vermek gibi bir görev üstlenmeyi umuyordu. “Hadi.”

Rita şimdiye kadar herhangi bir gecede böylesine güzel bir gökyüzü görmemişti. Hasat dolunayı ve etrafındaki soluk altın renkli taç gökyüzünün kadifemsi hatlarını belirginleştiriyordu. Yerden bir sis akımı yayılıyordu. Orman hiç bu kadar büyümlü ve şefkatli bir yer gibi görünmemiştir. Farklı türden ağaç yığınlarının olduğu değil de özgün ruhu olan kadim bir yer, bir sığınaktı. Kendini toparlayıp gülümsedi. Eski Rita nereye gitmişti? Ormanda gezinen gölgeleri görür, onu gözetleyen gözleri ve gıcırdayan dişleri hissedip ailesinin alevler içinde kalan arabasının sesini duyardı. Kendisinin başka bir versiyonuna dönüştüğünü ve bunu kademeli olarak değil de aya adım atıyormuşçasına beklenmedik bir sıçramayla yaptığını fark etmişti. İçten içe sarsılmıştı.

“Burada kütükler var. Evet, kütük yığınlarının yanından geçmiştik,” dedi Hera. Kolundan çekiştirip Rita’yı düşüncelerinden sıyırmıştı. “Sanırım buradan.”

Yürürlerken birden Rita’yı beklenmedik bir mutluluk dalgası sarmıştı. Bunun sebebi gelecekte olması mümkün şeylerdi. Gelecek esnekti. Robbie’nin buharla yumuşatılmış ağaçları bükmesi gibi o da geleceğini şekillendirebilirdi. Yıllardır üzerine çöken utanç verici sırrın yükü üstünden kalkmıştı. Büyükannesi kimseye anlatmamasını tembihlemişti. “Arkadaşlarına bile anlatma, dedikodu yaparlar,” derdi. Rita’nın itibarını zedeleyebilirlerdi. Fakat Robbie’ye anlatmak, içini dökmek gücünü kazanmasına

ve sırtındaki yükün hafiflemesine neden olmuştu. Ağaçların arasından birinin kıpırdadığını gördüğü sırada bunu düşünüyordu. "Don sen misin?" diye seslendi. Yanıt yoktu. Hera'ya dönüp, "Sen de birini gördün mü?" dedi.

Hera başını olumsuz anlamda salladıktan sonra bakışlarını karanlığa çevirdi. Yuvarlak yüzü solgundu. Sis, bileklerini sıyrıyordu.

"Don? Orada mısın? Yolunu mu kaybettin?"

Yine sessizlik oldu. Gördükleri her kimse gitmişti. Ya da saklanıyordu. Belki Don değildi. Fingers olabilir miydi? Birden huzursuzluk bedenini sardı. Kendine duyduğu güven sarsılmıştı. "Hadi Hera. Eve gidelim. Çok geç oldu. Yarın sabah geliriz," dedi Rita.

"Nehrin oraya kadar gidelim sonra dönelim. Lütfen."

Akan suyun şırıltısını duyuncaya kadar yürüdüler. Suyun sesi karanlıkta daha güçlü çıkıyordu. "Bir şeyi vurduğunu sanmıyorum Hera. Vurduysan bile evine dönmüştür," dedi Hera'nın sıcak, tombul elini tutup. "Diğer yoldan dönelim. Daha hızlı gideriz."

Hera

Don'un gözleri açık, yıldızlarla bezeli gökyüzüne bakıyor. Koca Rita'nın botları Don'un yanağında çamur lekesi bıraktı. Safari gömleğinin sağ cebinin üstünden kanlar fışkırıyor. Baykuşun sesini duyduk. Bir kere, iki kere. Ölüm haberi geç geliyor. Koca Rita tek eliyle Don'un boynuna dokundu ve sonra eliyle ağzını kapadı.

"Bakma," diyerek yüzümü hırkasına gömdü.

Hayret ve korkuyla Don'a baktım. Don sorunu ortadan kalkmıştı. Don ölmüştü. Ölüydü. Artık yoktu. Midem bulandı.

"Bizim..." dedi Rita. Kalbi yanağımda atıyordu. "Yardım almamız lazım."

Onu çağırmış gibi arkamızdan bir ses geldi. "İşte buradasın!" Annemin sesi çınladı, peşinden bir kahkaha.

Koca Rita'nın kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissedebiliyordum.

Annem saçlarını düzelterip, kendine çekidüzen vermeye çalışarak, "Körkütük sarhoş mu?" diye sordu. Elbisesi parıldıyor, pulların yansımasıyla arkasından ışıklar saçılıyordu. "Sonunda bir sülün değil de bir bira bardağı avlayacağını biliyordum," dedi.

Koca Rita, "Jeannie..." dedi yumuşak bir sesle. Sonra eliyle ağzını kapadı çünkü sözün tamamını getiremiyordu. Ben de ko-

nuşamadım. Henüz hiçbir şey bilmeden geçirdiği son anın tadını çıkaran anneme bakıyorduk.

“Neden bana öyle bakıyorsunuz? Neler oluyor?” deyip Don’a döndü. Dizlerinin üzerine çöküp Don’un yüzünü tuttu, adamın yanaklarına vurdu. “Kalk sevgilim...” Sanki kanı göremiyordu. “Benim, sevgilin Jeannie. Don... Don... Lütfen.”

Koca Rita kolunu annemin omuzlarına doladı. “Onu kaybettik Jeannie.”

Annem öyle bir çığlık attı ki annemin sesi değil gibiydi. İnsan sesi olamayacak türden. Ellerimi kulaklarıma götürdüm. Yüzü maske gibi kaskatı ve bembeyazdı. Yere yığılıp Don’un yanına kıvrıldı. Don’un kanı mücevherli saç tokaları gibi annemin saçında parılıyordu.

“Anlamıyorum. Anlamıyorum...” diye fısıldadı annem. Ha-yalet gibi. “Nasıl olur?”

Ormana ıssızlık çöktü. Koca Rita bir şey demedi. Bana bakmıyor bile. Benim adımları vermeyecek ya da benim bir şeyi, birini vurduğumu sandığımı söylemeyecekti. Bu işten paçayı sıyıracaktım. Annemin olanları bilmesine gerek yoktu, her şey daha kötü olurdu. Don’la ilgili tüm düşüncelerin, seslerin ve kokuların sonsuza dek nasıl yok olduğunu düşündüm. Günlerdir onu nasıl öldürmek istemiştım. “Böyle olsun istemedim.”

Rita

Rita, siste bacakları görünmeyene dek Hera'nın koşuşunu izledi. Omurgasından aşağı bir şok dalgası yayıldı. Yerde uzanan kâbus yanıp sönüyor, nabız gibi atıyor. Hem gerçek hem değil. Olanları aklı almıyordu. Don kireç gibi beyaz, yıkılmış bir heykel gibi. Jeannie onun üzerine kıvrılmış ağlıyordu, elbisesindeki pul-lar siyah yıldızlar gibi parıldıyordu.

Rita bir çözüm yolu bulmak için zihnini zorladı. Don ölmüş-tü. Hera onu vurduğunu sanıyordu. Rita kanın kokusunu alabiliyordu, etin de. Fred'in kasap dükkânı gibi kokuyordu. Ve daha tatlı bir şey vücudundan süzülüp toprağa karışıyordu. Bir geyik-böceği Don'un sertleşip içe kıvrılan parmaklarını, uzattığı elini incelemeye başlamıştı bile.

Rita silkinip kendini toparlamaya çalıştı. Ama doğru düzgün düşünemiyordu. Jeannie inleyip titriyor, hava soğuyordu. Rita dizlerinin üzerine çöküp Jeannie'nin omuzlarına sarıldı, diken diken olan tüylerini kendi teninde hissedebiliyordu. Jeannie kuş gibi titriyordu. "Jeannie," diye fısıldadı Rita, ne söyleyeceğini ya da işleri nasıl yoluna koyacağını bilemedi. "Jeannie..."

Jeannie yavaşça başını kaldırdı, yüzü kederden buruş buruş. "Hera mı yaptı?" dedi hıçkırarak. Elleriyile ağzını tutup nefes aldı.

“Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum,” dedi. Rita bunu kimin yaptığını bilmiyordu. Olanlara inanamıyordu. “Bir geyik vurduğunu sanmış...” diye kelimeler döküldü ağzından.

“Çok... çok kötü görünüyor,” diye kekeledi Jeannie.

Rita da farkındaydı.

“Hera ıslahevine gidecek,” dedi Jeannie, tek eliyle ağzını kapayıp inledi, yine o derinden gelen tiz ses. “Lawns gibi ya da daha beter bir yere. Ah, Tanrım.”

Rita’nın Don’un ölümüyle kapıldığı dehşet başka bir şeye dönüşmüştü. Geride kalanlar için endişelenmeye başlamıştı. Hera öyle bir yerde hayatta kalamazdı. Bir hafta bile dayanamazdı. Böcek şimdi Don’un kolunda, hareket eden siyah bir nokta gibi.

“Silahla mı?” Jeannie’nin yüzünde bir şeyler değişmiş, ciddileşmişti. “Silah nerede?”

“Hera bir yere fırlatmış,” dedi Rita dişleri istemsizce birbirine vuruyordu. “Ama... ama nereye attı bilmiyorum.”

“Çukur kazmamız lazım!” dedi Jeannie, Rita’nın kolunu tutup tırnaklarını geçirdi. Gözleri dehşetle bakıyordu. “Hadi,” diyip ayağa kalktı. Rita’yı çekiştirdi.

“Çukur kazmak mı?” Çukur kelimesi Rita’nın midesini bulandırmıştı. “Ne... ne demek istiyorsun?”

“Onun gömeceğiz. Gittiğini söyleriz. Arabistan’a. Evet evet,” diye mırıldandı Jeannie kendini kaybederek. “Dün Arabistan’a gitti.”

Rita gözlerini kırpıstırdı. Köşeye sıkışmış, tuzağa düşmüş gibi hissetmişti. Gücü tükeniyordu. Fred haklıydı, o da bu gemiyle beraber batacaaktı.

“Hera’nın önünde bir hayat var. Don’u kaybettik ama Hera’yı kurtarabiliriz. Buna mecburuz Rita,” diyerek çılgın bir bakış attı Jeannie. “Kimse bizi görmedi. Kimsenin haberi olmayacak. Bana yardım edersin değil mi? Hera’nın hatırına bunu yapar mısın? Sevdiğim herkesi kaybedemem. Yapamam Rita. Halime acıyıp yardım et.”

Rita ikilemde kalmıştı. Evet, diyerek Jeannie'nin ızdırabını dindirme dürtüsü ağır basıyordu. Ama yine de içindeki bir kuvvet, Robbie ile geçirdiği akşamın sıcaklığında dövölen bir kaya parçası, karşı koyuyordu.

"Rita?" diye yalvardı Jeannie. Rita'yı kollarından tutup sarstı "Çok güçlüsün. Bunu tek başıma yapamam. Lütfen."

Ağaçlar Rita'nın üstüne eğilip gece gökyüzünü örtüyor, Rita'yı karanlıkta bırakıyordu. Alevler içindeki arabanın içinde ellerini camın üzerine açmış şekilde hayal etti. Annesi tıpkı yıllardır cam fanusun içinde yetiştirdiği bitkiler gibi büyümüyor, ölüyordu. Birden bu güçleri tersine çevirmeye çalıştığını fark etti. Küçük şeylerden duyduğu mutluluğu. Filizlenen bir eğreltiotu yaprağı. Dilinin ucundaki bir deniz tuzu kristali. Yeni çoraplar.

Önemsiz bir hayatı olduğunu biliyordu. Zenginliği ya da statüsü olmayan bir kadındı, hiçbir zaman kendi ailesini kuramayacak, ardında onu özleyip yasını tutacak kimse olmayacak bekâr bir kadındı. Yine de ne kadar mütevazı olsa da hayatını bir hapis-hane hücreesine değişir miydi? Harrington'lar için mi?

"Küreğe ihtiyacımız var," dedi Jeannie. Rita'yı daha sert çekti. "Hadi."

"Onu gömemem Jeannie," dedi. şimdiye kadar söylediği en zor şeydi. Gözyaşları yanaklarından süzöldü. "Çok özür dilerim."

Jeannie'nin nefesi kesildi. "Ne? Ama zorundasın... Ben emrediyorum..."

Birden ağaçların arasından sesler duydular. Dal çatırtıları. Ayak sesleri. Konuşmalar. Ah, Tanrım. İnsan sesleri. Rita parmağını dudaklarının üstüne koydu. Nefes bile almaya cesaret edemedi kaskatı duruyorlardı. İnsanların gittiğini sandıklarında sisin arasından bir meşale ateşi onlara doğru yaklaştı.

Sylvie

“Aferin, biz de öyle söyledik,” dedi Marge. Şarabından bir yudum alıp kahkaha atarken üzerine püskürttü. Üst dudağında şarabın kalıntısı parıltıyor. Konuşmaktan keyif alıyor gibiydi. “Değil mi Fingers?”

“Hayır Marge,” diye tısladı Fingers, gıcırdayan dişlerinin arasından sert bir gülümsemeyle. “Huzur içinde uyu. Armstrong trajik bir şekilde vurulduğunda huzur içinde uyu dedik.”

Marge’ın yatılı bakıcısının fiziği adından da tuhaftı. Uzun boylu, sırum gibi ince bir adam; kar beyazı saçları var. İnci gibi yarı saydam gözlerle bakıyordu. Yerinde duramıyor, korkunç bir doğal afetten sağ çıkmış biri gibi Marge’ın salonunda dolanıyordu. “Kafası karıştı,” dedi Marge için parmağıyla başının üstünde abartılı bir daire çizerek. Bir tabak bisküvi ikram edip, “Biraz daha bisküvi ister misin?” diye sordu.

Gözlerimi koltukta oturan yaşlı kadından alamayarak başımı sağa sola salladım. Gümüş kaplı ruju havaya kaldırıp uzun uzun inceledi, “Düşününce kurşuna benziyor,” diye mırıldandı.

Fingers, kadının yanında taş kesilip boğuk bir kahkaha attı.

“Armstrong gibi bir adamla evliydim,” dedi Marge küstahça. Rujun kapağını açıp kokladı. “Şerefsiz. İkili hayat yaşamış. Kimin canını yaktığı umurunda değildi. Bu ruj çok güzel kokuyor.”

“Kim yaptı?” diye sordum hayali bir gazetenin manşetlerini doldurmaya çalışarak. Zihnim aceleyle adliyeden arabasına koşturan Walter Harrington’ın fotoğrafına uçtu. “Armstrong’u kim vurdu Marge?”

Marge kıkırdayınca şaşırdım. Fingers her an yastığı kapıp ağzına tıkayacakmış gibi bakıyordu. Kafamda ürpertici bir düşünce belirdi: O yapmıştı.

Derken içim başka bir düşünceyle daha ürperdi. Kimse şu anda nerede olduğumu bilmiyor. Telefonum iyi çekmiyor. Arabamı tam olarak nereye park ettiğimi hatırlamıyorum. Bu havasız oda beynimi bulandırmış, girdap gibi desenli yeşil halı ve dökülen duvar kâğıtları beni 1971 yılına hapsetmişti. Darmadağın evin ıssız havası duvar diplerine yığılmış kolilerle ve yarısı dolu çöp kutularıyla daha da kötüleşti. “Gitmeyeceğim,” dedi Marge bana meydan okurcasına. Gideceğini bildiğim için ona üzüldüm. Bir evi toparlamanın, anıları parçalamanın verdiği hayal kırıklığını biliyorum. Sonunda evlerimiz bundan daha az masa ve sandalyeyle döşeli.

Fingers sırtıma değdiğinde hayvan kokusunu andıran terini soluyunca irkildim. Yaşlı bir porsuğun evi ancak böyle kokar, diye düşündüm. “Görüşürüz Sylvie,” dedi.

“Teşekkürler,” dedikten sonra çantamı kaptım. Gitmemi istedikleri için rahatlamıştım. Caroline haklıydı, buraya gelmemeliydim. Ne yapıyorum ben? Burnumu dehşet verici geçmişime sokmak yerine Annie ile Google’dan ikinci el bebek arabalarına bakıp ünlülerin çocuklarına verdikleri komik isimleri konuşuyor olmalıyım.

“Ah, ama o Koca Rita’nın kızı. Hatırladın mı Fingers? Bir zamanlar Koca Rita’ya epey yanıktın,” diyerek Marge göz kırptı. “Röntgenci seni.”

Fingers’ın beyaz yüzü alev aldı. Oturma odasının pencerelerine yağmur damlaları vurmaya başladı.

Marge başıyla beni işaret etti. “Annen bir sır saklıyor olabilir.”

Ve ben de bunun ne olduğunu bilmiyorum.

“Koca kalp,” dedi ve şarabından bir yudum daha aldı. Alkolün etkisiyle gevşemişti. “Ve koca ayak! Gordon Bennett, ne ayaklardı onlar. Başımıza ne belalar açardı!”

Fingers yine beni odadan çıkarmaya çalıştı. Ama ben farklı bir hikâyenin izini hissederek sağlam duruyorum. “Ne tür bir sorun?”

“Don’un yanağındaki çizme izi.”

Tanrım. Annem bir şüpheli miydi? Bu konuda neden hiç konuşmak istemediğini anlayabiliyordum. Saniyeler önce aklımın ucundan dahi geçmeyen yeni bir olasılık dönmeye başladı zihnimde: Annem bir adamı mı vurmuştu?

“Bu kadın var ya, geçmişte yaşıyor,” dedi Fingers kulaklarımın eğilerek. Nefesi toprak gibi nemliydi. “Ama doğru düzgün hatırlamıyor.”

Marge gözlerini devirip bana döndü. “Ona aldırma. Hayatındaki tek kişi benim. Gerçek bir ailen olmadığına, ki bizim yok, kendi kanından birini bulursun. Hep beni kaybetmekten korktun, yalan mı benim küçük Yeşil Adam’ım?”

Fingers birden itaatkâr ve çocuksu bir tavırla başını eğdi. Aralarındakinin sıradan bir hasta bakıcı ilişkisi olmadığını anladım. Burada başka bir şey dönüyordu.

Anaç ama aynı zamanda da hâkim bir tavırla adamın elini okşadı. “Sakin ol yoksa yemek vermem,” diye fısıldadı. Ve o an Fingers cezalı gibi sessizce ayakta bekliyor, uzun bir ağaç gibi sağa sola yavaşça sallanıyor.

“Neyse, ben yiğidi öldürüp hakkını yemem,” dedi Marge bana dönerek. Armstrong hakkında konuşmaya dönmeye çalışıyor gibi. “Umursadığı tek şey bacaklarının arasında sallanan o sopaydı. O bebek için de her şeyi mahvediyordu.”

“Jo’nun bebeği mi?” diye sordum. Sanırım kalbimin nasıl attığını duyabiliyorlardı. Bilinmeyen küçük benliğim camın üzerindeki ipek gibi kayarak konuşmaya dahil oluyor.

“Evet.” dedi. Bana bakıyor, kafası karışmış, kaşları çatık, beni ya da söylediğim bir şeyi anlamaya çalışıyor. Bakışları yaşlılığın etkisiyle daha da bulanıklaşıyor.

Marge yürüdü. Daha fazlasını kurcalayamam. Ama yine de sormam lazım. “Kadının... soyadını hatırlıyor musun?”

“Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordu Fingers bana, gözlerini de Marge’a dikti uyarır gibi.

“Ben...” Bir yanımın sorması gerektiğini düşündüğüm için sorduğumu fark ettim. Çünkü herkes bilmek istediğimi düşünüyor. Evlat edinme hikâyelerinin kayıplara karışan bir anneyle ve gözyaşlarının sel olduğu bir buluşmayla sonlandığını biliyoruz.

“Jo’yu tanıyor muydun?” diye kaşlarını çatarak bana döndü Marge. Sarımsı başparmağıyla ön dişine dokundu. “Bağlantınız neydi?” dedi.

“Ben,” dedim, içten içe rahatsız olmuştum. Nadiren dile getirdiğim sırrımı yüksek sesle söyledim. “O yaz ormanda beni buldular.”

Gözucuyla bakınca Fingers’ın hareketlenen bacaklarını gördüm.

“Ne?” dedi Marge yüzünü buruşturarak. “Ne dediğini tam anlayamadım.”

“Ormana terk edilen bebek benim Marge,” dedim sesimi yükselterek. Kelimelerin tılsımından sıyrılıp, “O bebek bendim,” dedim biraz daha yüksek sesle.

Yüzü kireç gibi oldu. “Yalan söylüyorsun!” diye tısladı.

Fingers, “Saçmalık,” diye mırıldandı.

Bu saçmalıktan o kadar etkilenip şaşkına dönmüştüm ki bu gerçeği dile getirmem yıllarımı almıştı. Üstelik ayık kafayla bir yabancıyı o bebek olduğuma ikna edip uydurmakla suçlanınca bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim. Histerik bir kahkaha atmanın eşiğindeyim.

“Jo’nun bebeğini görsem tanırım,” dedi buğulu bir sesle. Öfkeden patladı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Fingers’a dön-

dü, sesindeki umutsuzluk seziliyordu. "Tanımaz mıyım? Bunca yıl geçmesine rağmen üstelik."

"Tabii ki canım," dedi Fingers elini kadının narin omuzuna korumacı bir tavırla koyup. "Bu konuşma Marge için fazla stresli. Ve oldukça da gereksiz."

Şaşkınım, hayal kırıklığına uğradım. Tüm hikâyemi yıllarca reddedip içime gömdükten sonra birden yaşadıklarımın arkasında durma ihtiyacı hissettim. Çünkü benim hikayemdi. Damarlarımda akıyordu. İçimden bir parçaydı. Benim kendi güzel kusurum. "Ama..."

Marge, "Yalan!" diye bağırıp suratıma bisküvi fırlattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Sahtekâr! Defol! Defol!"

"Sylvie," dedi Fingers kocaman beyaz ellerini birbirine çırpıp. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Sanırım buradaki işini tamamladın."

Hera

Ağaçların arasından yatak odasının penceresine bulanık gözleri andıran farların ışığı vurdu. Polisler mi gelmişti, ambulans mı? Ormanda anneme ve Rita'ya rastlayan iki polis şimdi koltuğumuzda oturuyor. El fenerleri sehpa, defterleri kucaklarında. Akşam saatlerinde neler yaptığımızı merak edip sorular sordular, kütüphanedeki insanlar gibi fısıldıyorlar. Olan biteni tavandan izliyormuşum gibi yabancılaştım hissettim.

Kadın büyüteçli ciddi görünümlü gözlük takıyor. Taytında kaçık var. Kıpırmızı görünüyorlar. Telsizleri sürekli ötüyor. Gürültü Teddy'yi uyandıracak ve neler olduğunu öğrenmek için aşağı gelecek diye endişelendim. Ne olmuştu? Polislere detaylıca sormak istedim ya da en azından kendi düşüncelerimle Koca Rita'nın olanları nasıl yorumladığını karşılaştırmak istedim. Zihnim kocaman bir boş sayfa gibiydi, buz pateni pisti gibi soğuk ve kaygan. Düşünceler zihnimde ayakta duramıyor. Polis bakışlarını üzerimde kilitledi.

Erkek polis kasabadan birinin karakolu aradığını söyledi anneme bakarak. İsimsiz bir ihbar. Sesindeki heyecanı gizleyemedi. Cinayet vakasına denk gelmiş bir polisseniz şanslı gününüzde sayılırsınız sanırım. Üstelik böyle sıkıcı bir kasabada. Çok fazla

eve gittiklerini sanmıyorum. Kadın polis odayı süzdü. Bakışları önce ayaklı duvar saatine, yağlı boya tablolara ve teraryumun üzerindeki kalıntılara takıldı. Don'u öldürme nedenim gibi görünüp görünmediğini merak ettim. Umarım şüpheyi Rita'nın üstüne çekmez.

Asıl sorun Koca Rita'nın suçlu gibi davranmasıydı. Dizini sallıyor, gergin görünüyor. Hıçkırıklar boğazından yukarı tırmanır gibi oldu, sonra yuttu. Bebek sarı bir battaniyeye sarılmış biçimde Rita'nın omzunda uyukluyor. Rita her an polisler kolundan tutup onu götürecekmış gibi bebeğin küçük bedenine yapıştı. Ancak polisler bebek hakkında bir şey sormadılar. Başka şeyler sordular. Kadın polis, özellikle Don'un yüzündeki bot izinden bahsedince Rita geriliyor. Rita'nın giydiği botlardı ve şimdi delil poşetindeydiler, Rita laflarını gevelemeye başladı. Polis, "Botlar Robbie Rigby'ye ait değil mi?" diye sordu dikkatle. "Doğru mu?"

"Doğru," diye mırıldandı Rita, gözyaşlarını pembe hırkasının koluna silerek.

"Bunu doğrulayabilir misiniz Bayan Harrington?"

"Evet, memur bey." Birkaç saat önce Don'la "dinlenirken" kim bilir neler yapıyorlardı. Şimdiyse yeniden anne gibi davranıyor. Bir bacağını, diğerinin üzerine çapraz şekilde atmış. Uçuşan siyah elbisesinin üzerine krem rengi bir hırka giymişti, çok iyi bir fikir çünkü elbisesinin küçük pulları kandan pespembe olmuştu. Ve bir "aile dostunu" yerde ölü yatarken bulmuş bir kadın gibi kendini kaybetmiş, üzgün görünmemek için saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı.

Annemde de bir görev bilinci var. Çenesi kaskatı, bakışları sabit. Polisler bakışlarını üzerinden çeker çekmez bana baktı. Gözleri alev almış, umutsuzca bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibi. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Benden nefret ettiğini, hep nefret edeceğini biliyorum. Ve bu nefret benim de bir parçam artık. Polisler de bunu fark edecek diye çekindim çünkü başımı kaldırıncaya ikisinin de benimle ilgili rahatsız edici bir şeyler sezmiş

gibi baktıklarını fark ettim. Sonunda polis boğazını temizleyip aldığı notlara baktı. "Peki, Herrrr..." Herkes gibi o da adımı söylerken takıldı. "Hera."

Başım la onayladım. Kalbim kulaklarımda atıyor. Normal kızlar gibi ağlamaya başlarsam belki işin içinden sıyrılırim diye düşündüm ama yapamadım. Tüm duygularım kaskatı olmuştu.

"Doğruları anlatman çok önemli, biliyorsun değil mi?" dedi yavaşça, aptalmışım gibi.

"Yalnızca doğruları." Bunu telsizde duydum. Annem hıçkırığını tuttu ve başını sallayarak gerçekleri anlatmamam gerektiğini söylemeye çalıştı. Kafam karıştı çünkü annem hayatım boyunca hep, "Doğruyu söyle Hera. Doğruyu söylersen sana daha az kızarım," derdi. Hem ayrıca Don'u benden başka kim vurmuş olabilirdi ki?

Gerçi yakalanmanın da getirdiği bir rahatlama söz konusu. Bundan sonra ne olacağını biliyorum. Jane Eyre'deki okul gibi korkunç ve ıssız bir yerde, diğer kötü ve tehlikeli çocuklarla birlikte yaşamak için Teddy'den koparılacağım. Edie teyzem de her hafta sonu olmasa da ziyaretime gelir çünkü sürekli yoğun ve hep yurtdışında. Rita ziyaretime gelip gülümsemeye çalışacak. Annem de gelir mi? Sanmıyorum. Beni neden affetsin ki? Babama dönecek ve Orman Bebek de benim yerimi alacak. Teddy yeni kız kardeşini de çok sevecek. Babam da annem mutlu olduğu için şükürler edecek. Kendimden başka kimseyi suçlayamam. Primrose Hill'deki lambanın kavrulan ampulünün üstüne perdeyi kapamamdan sonra her şey bu noktaya gelmişti. Evi yakmadım, tamamen değil en azından. Ama her zaman korktuğum gibi her şeyi mahvetmişim.

"Yani Hera kardeşi Teddy ve merhum kişiyle dışarı çıktı ve bir de..." dedikten sonra boğazını temizledi. "Silah var değil mi?" Kadın polis, anneme sen nasıl bir annesin dercesine tiksinti dolu bir bakış attı.

“Don’un fikriydi,” dedi Koca Rita. “Onlara göz kulak olacağını söylemişti.”

Polis tek kaşını kaldırıp, “Anlatmaya devam et Hera,” dedi.

Üst kattan guguklu saatin sesi geliyordu.

Aklıma Koca Rita’nın yatak odası penceresinin dibinde yaşayan ağaçkakan geldi. Acaba bir daha onu duyabilecek miyim? Beni sabah mı alacaklar yoksa şimdi mi?

“Bize anlatmayı dener misin Hera?” dedi kadın polis daha kibar bir tavırla.

“Bir şey hareket ediyordu, geyik gördüm sandım...”

“Dur!” diye ayağa fırladı annem. Elleriyle elbisesini sıkı sıkı tutuyordu.

“Memur Bey, kızım şu an travma geçiriyor. Bu sorgu çok yer-siz. Zavallı kız çok güçsüz, henüz çoke erken. Üstelik bir avukata ihtiyacımız var.”

“Oturun lütfen Bayan Harrington. Kızınızın aklı gayet başında. Olayların nasıl ilerlediğini anlamak zorundayız. Hepimizin karakola gidip ifade vermesi gerekli.”

Karakol mu? Bu gece o zaman. Beni bu gece alacaklar. Dört bir yanıma dehşet sardı. Koca Rita bebeğin püskül püskül saçlarını sıkıca tuttu.

“Zamanınızı boşa harcıyorsunuz,” deyince hepimiz dönüp anneme baktık. Sesindeki bir şey dikkat çekiyordu. “Bendim. Tabanca ormanda bir yerlerde. Ararsanız bulursunuz. Şimdi izin verirseniz avukatımı ve eşimi aramak istiyorum.”

Ne? Annem ne yapıyordu? Koca Rita’nın şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerinin beyazı görülüyordu.

“Hastalığım için kullandığım ilacım,” dedi annem. Yüzümü hafifçe buruşturup şakaklarına hafifçe dokundu. Çılgınca bir kahkaha attı. “Görmemi etkiliyor memur bey. Değil mi Rita?

Bunu bilip hiçbir silahı elime almamam gerekiyordu. Kazayla oldu.”

İşlerin nereye gittiğini bilmiyorum. Oda benim düzensiz nefes alıp verişlerimle ve gözyaşlarımla inledi. Koca Rita bana bakıp fısıltıyla, “Her şey yoluna girecek,” dedi. Ama mümkün değildi. Polis arabasının parlak farları çoktan odanın içine süzülüyor. Çalkılık alana park eden arabanın sesi duyuluyor.

“Ellerinizi indirebilirsiniz Bayan Harrington. Size kelepçe takmayacağız,” dedi polis. Annemi götürmemeleri için polislere yalvardım.

Kadın polisin, Koca Rita’ya, “Kıza tatlı bir şeyler getirin,” dediğini duydum.

Koca Rita beni tutup kendine doğru çekmek zorunda kaldı. Kucağındaki bebek uykusundan uyanıp ağlamaya başladı. Annem polislerle birlikte odadan çıkarken elimi tutup sıktı. Aylardır ilk defa annemin sevgisinin içime işlediğini hissettim, pembe ve sıcak bir renk gibi derimin altına nüfus etmişti.

Foxcote’un ön kapısı çaldı. Telaşla çırpınıyoruz. “Jeannie sevgilim. Ben geldim.” Önce bir temiz hava esintisi ve ardından da ayak sesleri içeri süzüldü. Babam kapının eşiğinde duruyor, elleri kravatını gevşetirken donakalmış. “Bu nasıl bir karşılama partisi?” dedi.

Sylvie

Doğrudan Londra'ya, evime dönmeyi düşünüyordum. Arkama bile bakmadan. Ama Marge'ın evindeki içime işleyen tuhaflıktan sonra bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Fingers beni uğurladıktan yarım saat sonra bile ellerim titriyordu. Kafam karmakarışık, perişan hissediyorum.

Arabada oturup Nick Cave dinliyorum. Ön cama yağmur damlaları vururken ben de benliğimin dağılan parçalarını topluyorum. "Jo" diye fısıldadım kendi kendime. Kızın soyadını öğrenmediğime memnunum. Bu olması gereken bir tepki mi yoksa korkağın teki miyim? Kendi köklerimle yüzleşmeye cesaretimin olmadığına bir kanıtı. Ağzıma maskara tadı geldi. Ağlıyorum. Pencereilerin canına okundu.

Yağmur durdu. Güneş bulutların arasından süzülüyor. Dayanılmayacak sıcaklıkta. Kendimi tuhaf hissettim. Arabadan inince ıslak çimenlerin kokusunu aldım. Zihnim boşaldı. Ruh halim toparladı. Buradan gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha olduğunu fark ettim. Kendi gözlerimle, yalnız başıma halletmem gereken bir şey.

Ormana adım atıp ona yenik düştüğümde, yalnızca tek başına yürüyenlere gerçek doğasını gösterdiğini anladım. Ama be-

nim için durum farklı. Burada olmam için bir böğürtlenden ya da tilkiden daha fazla sebebim yok. Bu fikir hoşuma gitti, kendimi özgür hissettim. Hangi yönden gitmeliyim?

Yol çatallandı. Bir taraf, üzerini kapatan ağaçların gölgelediği, zümrüt yeşili dar bir yola çıkıyor. Belki kasabaya giden bir patikadır. Bu patikalar daima bir yere çıkar.

Beş dakika sonra yolun ilerisinde uzun bir duvar belirdi. Duvarın üstünden bir çatı yükseliyor. Merak ettim, evi tümüyle görmek için bahçe kapısından ormana geri döndüm. Muazzam. Son derece büyüleyici. Zengin olduğum, birçok afacan çocuğumun olduğu, oyuncu Dominic West'le evli olduğum bir masallar diyarından çıkıp fırlamış gibi duruyor. Artık bir sonraki hayatımda.

Ana kapının üzerindeki tabelada, "Wildwood Malikânesi" yazıyor. Bu ev benim olsa ben de böyle bir isim verirdim.

Burada aval aval dikilirken zihnimde yetmişlerden bir sahne canlandı. Çocuklar yalın ayaklarla ağaçlardan iniyorlar, saçlarında baykuş tüyleri, genç bir dadı çocuklara sesleniyor. Benden yüzlerce yıl büyük ve daha buruşuk porsuk ağacının gövdesine yaslandım. Birden ağaca karşı bir şefkat hissettim. Yavaşça gevşeyip hasır gibi kuru ama rahat zemine çömeldim. Kuşlar yabancı olduğumu fark edip birbirlerine haber vermek için ötmeye başladılar.

Telefonumu kontrol ettim. Sinyal yok. Temsilcim Pippa aramış, muhtemelen refaktçi izinimin ne zaman biteceğini merak ediyor. Diğer arama da benim için endişeye kapılan arkadaşım-dan. Her konuşmamızda, "Artık kendine bakman lazım," diye homurdanıyor. Sanki yıllardır süren evliliğimi pervasızca kendimi sabote etmek için sonlandırıyorum, hiçbir şeyi iphememe halime bir çözüm olarak bunu kullanıyorum. Telefonumun sinyalinin olmamasına seviniyorum çünkü Londra'daki hayatımla bu hayatımı dengeleyemem. İkisini de aynı anda idare edemeyeceğimi fark ettim. Aynı anda iki kadın da olamam. Ben de ben-

liğimin bazı yanlarını törpüledim. Belki Steve'le bu kadar uzun evli kalabilmemin sebebi budur.

Esnedim. Vücudum dayanılmaz biçimde ağırlaştı. Tüm farklı parçaları ayırıp benliğimi harmanlamam çok yorucu. Buna yelik mi düşmüştüm yoksa rahatlamaya mı başlamıştım? İkisi de sanırım. Ormanda çıplak yüzmenin oldukça popüler olmasının sebebi bu mu merak ettim.

Birden zihnimde bir anı gün yüzüne çıktı. Babamla kulübenin yanındaki sahil boyunca yürüyoruz. Babam eğilip dalgaların karaya attığı solgun, pürüzsüz ve içi oyuk odunları alıyor. "Kafatasına benziyor," dedim. Babam, "Evet Sylvie, kesinlikle çok benziyor," dedi. İnsan beynini açıp salam dilimi gibi ince bir dilim keser ve mikroskopla bakarsak ağaçlar göreceğimizi söyledi. Ve tüm düşüncelerimiz, tüm minik elektriksel mesajlarımız daldan dala atlıyordu. "İçimizde bir orman var Sylvie," dedi ve bana sarılıp alnımdan öptü.

Söyledikleri çok bilgece ve bugün bakınca doğru geldi. Benliğimin kayıp bir parçasıyla yeniden bağlantı kuruyor gibi hissettim; başında yapraktan yapılma taçla ağacın tepedeki dallarının savruluşunu hissetmek için daldan dala atlayan o küçük kızla. Gözlerimi kapadım ve gözkapaklarımda titreşen kuzey ışıklarına döndüm. Yer yerinden oynuyor gibiydi. Birden bir şey oldu. Parazitli bir ultrason görüntüsü gibi karanlık bir şekil belirdi. Bu benim. Bir bebek. Ağacın gövdesinde yatıyor ve ağlıyorum.

"Affedersin, iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gürültüler kesildi. Ah, Tanrım. Sesi ben çıkarıyordum. Gözlerimi açtım, yukarı baktığımda göz kamaştırıcı beyazlıkta dişler ve bir sakal gördüm.

"Orman insana her zaman vahşi rüyalar gördürür," dedi adam bana yan yan bakarak. Muhtemelen kafamın güzel olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Çok yakışıklı olduğunu fark ettim yavaş yavaş. "Buralardan değilsin sanırım?" diye sordu nereden geldiğimi anlamaya çalışarak.

“Londralıyım,” dedim. Uzun hikâye.

“Ah,” dedi ve anlayışla gülümsedi. Başıyla evi gösterdi. “İyi olduğuna emin misin? İstersen içeri gelebilirsin,” dedi.

Kot pantolonumdaki yaprakları silkeledim. “İyiyim, gerçekten. Sadece biraz utandım,” dedim ama içten içe çılgınlar gibi ağladıkten sonra gelen rahatlama ve içini dökme hissine kapılmıştım. “Bana kasabaya giden yolu gösterirseniz çok mutlu olurum. Arabam orada,” dedim.

“Tabii. O zaman patikaya geri dön ve...” birden duraksadı ve kaşlarını çattı. Elektrik çarpmış gibi duran saçlarımın adamın kafasını karıştırdığını fark ettim. Ve yağmur koca damlalar serpiştirmeye başladı. “Aslında ben de Hawkswell’e gitmek üzereyim. Seni bırakmamı ister misin?”

Çekindim. Sahiden kasabaya gidecek miydi yoksa psikopat bir fırsatçı mıydı? Seri katiller muhtemelen sarı manşetleri olan şık çizgili gömlekler giymezler. Siktir et. Şansımı deneyeceğim.

“Güzel araba,” dedim emniyet kemerini takarken. Üstü açılabilir, klasik model bir yeşil Porche. Arabanın üstü kapandı.

“Bence de,” dedi. Araba harekete geçti. “Eşim ellinci yaş doğum günüm için aldı.”

Sıradan. “Ne güzel bir eş,” dedim.

Kahkaha attı.

Bazen yabancılarla karşılaştığınızda olduğu gibi, içgüdüsel bir çekimle ondan çok hoşlandım. “Teşekkürler?”

“Teddy,” diye bağırdı homurdanan motorun sesini bastırma ya çalışarak. Yaprak ve yağmur seli eşliğinde patikadan ilerliyoruz. “Adım Teddy. Sıkı tutun.”

Rita, Mart 1972

Üstünden altı ay geçmesine rağmen Rita'nın Foxcote'a yaptığı ziyaret hâlâ zihninde dönüyordu. Taksi kapısının tıkırtısı, yol boyunca girdap gibi etrafını çevreleyen zencefil yaprakları, uzaklaşarak ağaçların arasında kaybolan büyük ev... Sanki ev hiç var olmamıştı. Kaçmanın mide bulandırıcı ama hafifletici rahatlığı.

Don'un ölümünün üzerinden beş uzun gün geçmişti ve kimse Foxcote'tan ayrılmasına izin vermeyen yerel polis tarafından saatlerce süren sorgulamalar yapılmıştı. Polis memurlarının daha sonra davayı yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları için ağır eleştirilere maruz kalacaklarını başından beri bilmeyi diledi Rita. O zamanlar Harrington'ların kendi itibarlarını korumak için onu feda etmesinden korkmuştu.

Bir zamanlar Harrington ailesinin kalbinde olmak için yanıp tutuşurken şimdiyse onlardan uzaklaşıp kurtulmak için uğraşıyordu. Aile demek çocukken kafasında idealize ettiği gibi bir limandan ziyade en güvenilmeyecek yer olabilirdi. Günün sonunda yine kendisinden başka kimseye güvenemezdi.

Endişe dolu saatler yavaşça akıp giderken Harrington'ların dünyasına nasıl çekildiğini, yönünü kaybettiğini büyük bir netlikle görmeye başladı. Bunun altındaki sebep de annesine, kendi ailesini kurmaya duyduğu özlemimdi. Kadın polise bunu açıklama-

yı denedi. Ancak kadın gözlerini kısarak dinlemiş ve hızla notlar almıştı. Rita aniden kendini zan altında bırakmaktan korkarak sustu.

Don öldükten birkaç gün sonra sosyal hizmetlerden gri ceketli bir kadın geldi. Mutfak zeminindeki sepette duran bebeği bir marul koparır gibi alıp gitmişti. Rita kadına durması için yalvarıp en azından bebeği nereye götürdüklerini öğrenmeye çalıştı. Walter kadını aceleyle yolcu etti. Rita o gece daha önce Jeannie'nin de yaptığı gibi bebeğin eşyalarını yastığının altına koyup tatlı süt kokusunu içine çekti.

Bir iki saatten fazla uyuyamadı. Kimsenin gözüne uyku girmiyordu. Geceleri aşağı indiğinde Hera'yı kilerde bir şeyler atıştırırken bulurdu. Teddy de pijamalarıyla etrafta dolanıp annesinin nerede olduğunu sorardı.

Her şey tıpkı teraryum gibi paramparça olmuştu. Walter, Don'dan kalan cam kalıntıları çöpe tıkadı. Tüm olanlardan teraryum sorumlu gibi davranıyordu, bir bakıma öyleydi de. Fakat Rita, Walter gider gitmez meydan okurcasına çöp kutusundan Dot'la Ethel'i çıkardı ve gizlice bahçe kapısının yakınına ekti. Bitkilerin yaprakları zedelense de bunun önemli olmadığını biliyordu. Kökleri sağlam kaldığı sürece halen bir umut vardı. Bunu düşünmek onu rahatlatmıştı. Çocuklar da bitkilerden pek farksız sayılmaz, diye düşünmüştü.

Hackney'deki evlerin çatılarının üzerine yoğun gri sis çökmüştü. Rita yatağında titrerken, o soğuk mart sabahında Hera ve Teddy'nin ne yaptığını merak etti. Hera artık onu sıcak tutacak kadar kilolu değildi. Modellik ajanslarının seveceği türden bir deri bir kemikti.

Walter bir mahkeme emriyle bir daha Harrington ailesiyle irtibata geçmesinin önünü kesmişti. Tam olarak ne olduğunu anlamasa da işgüzarlık onu korkutmuştu. Çocukların kendilerini terk edilmiş hissedebilecekleri endişesiyle Noel'de Primrose Hill'deki eve, Hera'ya hitaben kısa bir mektup gönderme riskini göze almıştı. Londra'daki yeni adresinin bilgilerini de vermişti.

Hackney’de Bayan Catton adında tek gözü görmeyen bir kadının odasını kiralamıştı, radyoyu bile açsa rahatsız olup duvara vururdu. Ancak mektup “adrese teslim edilmemiş” açılmadan geri gelmişti. Mektubun ulaşmamasına sevinmişti aslında. En azından Walter’ın eline geçmemişti

Soğuk atölyelerde terziler ince bedenine iğnelerle kumaş tuttururken Hera ve Teddy’yi düşünürdü. Açıklanamayan bir fizik fenomeni aracılığıyla onların da bunu hissedebildiğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Ya Orman Bebek... Hayır, bebeği düşününce canı çok yanıyordu. Ancak yine de bebeği aklından çıkaramıyordu. Akli sürekli ondaydı. Bebek neredeydi? Bebeğin neler yaptığını ya da kaderin ona neler getirdiğini bilmemesine üzülüyordu.

Özlem duygusu o kadar fiziksel bir boyut kazanıp canını yakıyordu ki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Rita bebeğin ağır bedenini, avuçlarının yumuşaklığını, bebeğin çıkardığı sesleri, ıslak yüzünü boynuna yaslamasını, parıldayan gözlerle odanın içinde onu takip etmesini özlemişti. Bebek çoktan büyümüştür, diye düşündü. Poposunun üzerinde oturuyordur. Emeklemeye mi çalışıyordur? Hayır. O kadar değildir, diye geçirdi içinden.

Rita haberleri takip ediyordu. Orman Bebek’le ilgili tek haber vardı, bebeğin annesinin ortaya çıkması için çağrıda bulunmuşlardı. Fakat Don hakkında sayısız habere rastladı. Yüzlerini unutmamak için ailenin fotoğraflarını gazetelerden kesip yatağının altındaki bavulun içine koymuştu. Ama neye inanacağına karar vermek çok zordu. Gazete haberlerinden birinde Don’un azılı East End çetesi tarafından ele geçirildiğine dair dedikoduları ve borçları açıklayarak kendi canına kıydığı ima ediliyordu (Marge’ın Don için, “Karanlık bir tipti. Belalıydı,” ifadelerine de yer vermişlerdi). Oysa *Daily Telegraph*’ın ölüm ilanları köşesinde, “Karizmatik bir bilge, hikâye anlatıcısı ve görmüş geçirmiş bir adam, Eton Koleji’nin en iyisi!” şeklinde bahsedilmişti Don’dan. Çok geçmeden haberler ortadan kayboldu ve yerini Kuzey İrlanda’daki başka bir dehşete bıraktı. Birkaç ay sonra *The Times* ga-

zetesinde Don'un ölümünün faillerinin belirlenmesine yetecek delil bulunamadığına dair bir açıklama geçmişti. Dava çözümle-
nememişti. Gazeteci olayın gizemini koruduğundan bahsetmişti. Maktulün ölümüne sebep olan kurşunun, cinayetin işlendiğin-
den şüphelenilen silahla uyuşup uyuşmadığı belirsizdi. Jeannie Harrington bir rehabilitasyon kurumunda tedavi görüyordu, aklı yerinde değildi. İtirafını destekleyecek sağlam deliller bulunma-
mıştı. Gazeteci, "O gece ormanda başka kimler vardı?" diye sor-
muştu. Öyleyse bu olay seçkin kesimin örtbas ettiklerinden miy-
di? Elbette ki öyleydi! Rita biraz kuşkuluydu. Walter ve yüksek mevkilerdeki arkadaşları bu olayı ortadan kaldırmak için her şeyi yaparlardı. Olan bitenler Walter'ın işlerini kötü etkilerdi. Ayrıca ilk önce Walter'ın şüpheli olarak kabul edildiğini ve olay gecesi nerede olduğunu öğrenmek için "karakola götürülmeyi" haka-
ret olarak algıladığını biliyordu. Ardından da Londra'da yüksek mevkilerdeki avukat arkadaşları mevzuya dahil olmuştu.

Don'un ölümünü takip eden günlerde Foxcote'taki durum hayret vericiydi. Rita, Walter'ın olanlardan Jeannie'yi sorum-
lu tutmamasına şaşırılmıştı. Tedavi edilmesi gereken bir hastalık gibi gördüğü yasak ilişkilerini bile mesele etmemişti. Jeannie'nin Don'u vurması için bir sebep olduğuna inanmıyordu. Kadın po-
lis sağırmış gibi yüksek sesle ve yavaş yavaş anlatmıştı (Walter "adamlarla uğraşmayı" tercih etmişti). Olanlardan Rita'yı suçlamak daha kolaydı, elinden gelse cinayetten de onu sorumlu tutardı. Don'la "birlik oldular" diye söylenerek defterin boş sayfalarını koparıp bahçeye fırlattı. Kâğıtlar rüzgârda savrulup güvercinler gibi ağaçların dallarına takıldılar. Orman Bebek'ten hiç bahset-
memişti. Sanki bebek hiç var olmamıştı. Don'un ölümüyle yıki-
ma uğramıştı. Kütüphanede hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak Don'un adını mırıldanıyordu. "Bana neler döndüğünü önceden söylemiş olsaydın dostum hâlâ hayatta olacaktı," demişti. "Ve karım da yanımda olurdu. Aptal kız seni." Rita içinden bir parça ona hak veriyordu. Her şeyi doğru yapma inadı yüzünden, aksine her şey yanlış gitmişti. Gerçi daha onlarla yaşamaya başlamadan önce

Harrington'ların kader çizgilerinin çizildiğini idrak edebiliyordu artık. Jeannie'nin evliliğinden ve şatafatlı ev hayatından duyduğu memnuniyetsizlik işleri harekete geçiren güç olmuştu, tıpkı bir nefesle Robbie'nin yaptığı oyuncuğun narin ağaçlarının dönmeye başlaması gibi.

Silahı kimin ateşlediğini bilememek onu yıpratıp içini kemi-riyordu. Sürekli fikri değişiyordu. Hera yanlışlıkla Don'u vurduğunu sanıyordu. Jeannie de Hera'yı mı koruyordu, kızına olan sevgisi Don'a duyduğu tutkudan daha mı ağır basıyordu? Öyle umuyordu. Sonra aklına Don'un, Jeannie'nin gözünü morartması geldi. Jeannie onu ormana gömüp solucanlara, mantarlara ve larvalara yem etmeye hazırdı. Rita merak etti.

Polis nihayet bölgeyi terk etmesine izin verdiğinde Walter taksi gelmeden yirmi dakika önce Rita'ya haber vermişti. Eline ne geçiyorsa toplamış, son kez çocuklara sarılmıştı. Robbie'nin evine uğramak aklına gelmişti ama evin yerini tam hatırlayamamıştı. "Sanırım şuradan, ağaçların arasından gidiliyordu," dedi ama taksi şoförünün de kibarca söylediği gibi bu tam bir adres sayılmazdı. Robbie'nin telefon numarasını da bilmiyordu. Telefonu var mıydı, ondan bile emin değildi. Hem adam neden onunla vedalaşmak istesindi ki? Başına yeterince bela açmıştı. Belli ki bu olay yüzünden polis karakolundan mor bir göz ve kırık bir kargayla çıkmıştı. "Polisler ellerinden gelse suçu ona atacaklardı," demişti Marge. "Davayı hemen kapayıp Walter Harrington'ı ve avukat arkadaşlarını memnun etmek için. Biliyor musun Rita, bence bir daha onu rahatsız etmesen daha iyi olur," diye öğütlemişti korumacı bir tavırla. "Bu olayın dışında kalması lazım hayatım."

Rita, Robbie'nin adresini bilmediğine sevinmişti. Yoksa içindeki sese yenik düşüp onu son kez görmek için bencilce adamın kapısına dayanabilirdi. En azından büyüleyici bir gece geçirebilmişlerdi. Çoğu insanın hayatları boyunca böyle bir gece geçirmediğine emindi.

Robbie'nin ardında bıraktıklarını ararken, açıkta kalan paslı çivilerden sakınarak ahşap zemine çöktü, yatağın altından bavulunu aldı. O yaz ona bir paket içinde verdiği yapraklar artık acınası haldeydi. Kurumuş, tuz gibi ufalanmışlardı. Yaprakların damarları balık kılçığı gibi duruyordu. Ama yine de yaprakların üzerine el yazısıyla not edilen, dişbudak ağacı, huş ağacı ve karaağaç yazılarını okuyabiliyordu. Bazı günler bunları okumaktan zevk alırdı.

Robbie'nin yaptığı oyuncağı da eski bir taytın arasına özenle sarmıştı. Bir gün Orman Bebek'i bulup oyuncağı ona vereceğine ant içmişti. Bir zamanlar, tıpkı bir babanın yapabileceği gibi, sırf onun için elleriyle bir oyuncak yapabilecek kadar maharetli bir adam olduğunu anlatacaktı. Onun da dünyadaki tüm bebekler gibi şımartıldığını ve sevildiğini söyleyecekti.

Taytı açtı, işaretparmağıyla minyatür ağaçlara dokundu ve kendini toparladı. Bugün ağlayarak yüzünün şişmesi riskini göze alamazdı, seçmesi vardı. Kutuyu yatağın altına geri iterken, bir zamanlar yatağının altında değerli şeyler saklayan Jeannie geldi aklına. Hepimizin kendimiz için önemli şeyleri nasıl sakladığımızı düşündü. Böyle daha güvende hissediyordu insan. Ve çoğu zaman da o değerli eşyalar ancak nereye sığıyorlarsa oraya yerleştirilirdi.

Ev sahibesi Bayan Catton'ın, eşyalarını karıştırıp kaçak mal aradığına emindi. ("Alkol yasak. Sigara yasak. Erkek ziyaretçi yok. Küveti on beş santimden fazla doldurmak yok.") Kirayı ödemek için modellik yaptığını söylediğine pişmandı.

Gerçi istese de dadılık için başvuru yapamazdı. Modellik yapmak ona bulunmaz nimet gibi gelmişti.

Mayfair'deki bir restoranda günde on iki saat garsonluk yaparken bir modellik ajansından kadınla tanışmıştı. Kadın, *French* ojeli tırnaklarıyla omzuna dokunup modellik yapmayı düşünüp düşünmediğini sormuştu. Rita başta kadının alay ettiğini sanmıştı ama kadın gülmüyordu. Aksine iştahını kaybettiğinden beri kavuştuğu bir deri bir kemik vücudunu süzüyordu. İnsan

sürekli yemeklerin içinde kalınca yemekten soğuyordu. Üstelik artık güzel şeyleri hak etmediğine inanmıştı Rita. Kadının iyi bir göz muayenesine ihtiyacı olduğunu düşünerek kartviziti almış ve yaklaşık bir ay boyunca kitap ayracı olarak kullanmıştı. Modellik yapabileceğini düşünmek çok mantık dışı geliyordu. Modeller güzel olurdu, ama o sıradan bir kızdı. Hep böyle olmuştu. Robbie ile geçirdiği o gece kendisini tanrıça gibi hissetmesi bir istisnaydı. Fakat nihayetinde hem meraktan hem de paradan ötürü kendine bir şans verecekti.

Beş saat modellik yaparak, on iki saat garson olarak kazandığından daha çok kazanıyordu. Hayatında ilk defa boyundan bir hayır görmüştü. Bedeni işini kolaylaştırıyordu. Uzun boylu, kırk numara ayağı olan ve pek güzel denilemeyecek diğer kızlarla bir arada olmak güvenini artırmıştı. Artık kimse onlarla dalga geçmiyordu. Ajanstaki kadın, “Bu bir *tarz*,” demişti sigarasının dumanını üflerken. O da artık pek umursamıyordu.

İşi genelde kuliste deneme mankenliği yapmaktı. Başlarda, sadece mankenlik yaptığını ve düşüncelerinin kendisine ait olduğunu anlayana kadar orada iç çamaşırlarıyla durmak utanç verici geliyordu. Ve anaç terzi kadının titiz ve çalışkan tavrını, yumuşak soğuk parmaklarını, onunla bir annenin ağzıyla konuşmasını seviyordu. Yara izleri, podyuma çıkamayacağı anlamına geliyordu. Gerçi tek fotoğrafçı vardı, çok ünlüydü, Rita’nın çıplak fotoğrafını çekip “kabile yerlilerinin izlerini” andıran yaralarını kaydetmeye can atıyordu. Ama Rita inatla o yaraların kendi hikâyesi olduğunu, onun olmadığını söyleyerek karşı çıkıyordu. Hayatta isteyeceği son şey üne kavuşmaktı. O sadece para kazanmak ve kimseye bağımlı olmamak istiyordu. Walter Harrington gibi bir adama, aslında hiçbir adama bir daha asla bel bağlamayacaktı. Çok geçmeden depozitosunu ödeyip kendi dairesine çıkabilecek kadar para biriktirdi. Daha fazlasını hayal dahi edemiyordu. Zihni şehri örten sisli hava gibi bulanmıştı. Eskiden yaptığı planların, heves ettiklerinin ve geleceğinin üzerinde de bir sis perdesi

asılydı. Annesi Poppy yaşasaydı böyle bir durumda ne öğütlerdi merak etti. Bu merak duygusu karşısında hüzne kapılmış ve aldatılmış hissetmişti.

Ev sahibesi çok sinirlenmişti.

Rita gerildi. İhtiyar yarasa ne olacak. "Buyurun?"

Bayan Catton açık kapıyı kapadı. Fıldır fıldır dönen gözleriyle odayı kontrol ediyor, Rita'nın itibarını zedeleyecek bir şey arıyordu. Bembeyaz ve hareketsiz diğer gözü öylece boşluğa bakıyordu. Sigarasından bir nefes aldı (ev sahibesinin sigara içme ayrıcalığı vardı) ve eşikten içeri girdi. Rita özel hayatının böylesi ihlale uğramasından nefret ediyordu. Kadın gittikten sonra yeniden odasına alışması zaman alıyordu. "Sana kuralları söylemiştim Rita," dedi ev sahibesi.

"Evet, söylediniz," dedi Rita soğukkanlılıkla. Sesi bile daha yaşlı ve derinden çıkmıştı. Çok hızlı büyümüştü. Birkaç ay önce kendini sevdirmek için çırpınıyordu ama artık böyle bir derdi yoktu. Harrington'larla yaşadıklarından sonra değişmişti. Ağlamayan bebeğe meme vermezler. Artık ben buradayım demekten çekinmiyordu. "Ama ben bir kural çiğnemedim Bayan Catton," dedi.

Ev sahibesi Rothmans marka sigaranın dumanın üfleyerek, "Henüz değil," dedi.

Rita dumandan rahatsız olduğunu belli etmemeye çalışarak kaşlarını çattı. "Ne dediğinizi anlamıyorum, affedersiniz."

"Erkek misafir kabul etmiyoruz," diye bağırdı ev sahibesi. Nefesi leş gibiydi.

"Taşındığımdan beri misafirim gelmedi. Ne erkek ne kadın. Ve olmayacak da. Bayan Catton şimdi müsaadenizle işe hazırlanmam lazım."

Bayan Catton sigarasını dudaklarının arasında sıkıştırıp, omzunun kamburundan karanlıkta kalan merdivenlere baktı. "Kapıda bir adam bekliyor. Bir türlü gönderemedim. Bir bebekle ilgili müjde vermeye geldiğini söyledi."

Hera, günümüz

Kavunlu elektrikli sigaranın dumanı salonda bir meyve salatasının hayaleti gibi asılı duruyor. Dumanı ellerimle savuşturdum. "Bu korkunç şey ne? Elektrik santrali gibi sigara içmeni tercih ederim Edie."

"Sevgilim, ben de öyle istemez miyim? Ama zaman değişti. Ben de değiştim." Edie elektronik sigarayı çantasına koydu. Ürkütücü bir tabancaya benziyordu.

"Güzel bir fincan çay için teşekkür ederim. Gitsem iyi olur. Teslim tarihim geldi."

Halama şüpheyle baktım. Sohbetten ve kaygılarımdan kaçmak için bahaneler ürettiğinden şüpheleniyorum.

"Ciddi misin? Teslim tarihin belli değil ki."

Kaşlarını çatıp alt dudağını ısırды. Daktilo tuşlarının metalik sesi geldi. Bunların içinde büyümüştüm. Edie çoğu zaman hep meşguldü. Teddy ile bana ödevlerimizi sorardı ama yanıtlarımızı asla dinlemez, kendi yazısını düşünürdü. Bir keresinde dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için, "Ben değil, tavşan yaptı," demiştim. O da, "Aferin hayatım," demiş ve bir kopya daha çıkarmıştı. Makalesini tamamladığında bizi otobüse bindirip Hyde Park'ta dondurma yemeye ya da Piccadilly'de öğle yemeğine götürürdü. O günlere bayılırdık.

Ne var ki yirmi yıldır ne dondurma yedim ne de otobüse bindim. Metro dahi kullanmadım. Şehir günbegün daha tehlikeli bir hale büründüğü, grip salgınları ölümcül hale geldiği için değil. Geçmişimin son kalesi olan eşimi kaybettiğimden beri süregelen panik ataklarımı gizlemem zorlaştığı için. O olmadan kendimi çok çıplak ve şoke olmuş, her harekete ve sese karşı savunmasız hissediyorum. Son aile meseleleri ortaya çıktığından beri (Ne zaman durulmuştu ki?) sonumun annem gibi olmasından korkarak panikledim.

“Yani tam olarak teslim tarihi geldi diyemem ama çok yoğunum,” dedi Edie. Kendinden son derece hoşnut bir tavırla son zamanlardaki meşguliyetinin sebebini sormamı bekledi. “Neyle meşgulsün?” diye sordum görev bilinciyle.

Dudaklarının kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir Instagram hesabı kuruyorum.”

“Yok artık. Neyle ilgili?”

“Yıllardır elde ettiğim birikimlerimi aktaracağım. Feminizm ve moda konulu. Kendimi halka adayacağım.” Bilekliklerini sallayarak sırttı. “Tabii ya neden olmasın?”

Bir süre halama bakakaldım, ufak tefek yapılı, parlak gözlü, solgun tenli halam Colefax & Fowler marka duvar kâğıdının önünde egzotik bir kuş gibi duruyor. “Mezar taşına şöyle yazdıracağım: ‘Burada, dünyaya bakıp *tabii ya, neden olmasın*,’ diyen Edie Harrington yatıyor. ”

Halam kıkırdadı. “Bundan çok emin değilim. Kavunlu elektronik sigaramı tütürüp senden uzun yaşayacağım. Şimdi izinle...” deyip hep sıktığı erkek parfümüyle önümüzden geçti.

Halam yanımdan ayrılırken her zaman yaptığım gibi şefkat ve muhtaçlık karışımı bir şey hissettim. Ona sarılma dürtüsüne kapıldım ama hep olduğu gibi yine öyle bir hamle yapmadım. Hayatım boyunca sarıldığım herkes ya ölmüş ya ortadan kaybolmuştu. Ama Edie ile birbirimizi anlamamız yeterli. Hayatımı kurtardığını biliyor.

Kan kanseri haber vermeden kapıyı çalmıştı. Annem Lawns Rehabilitasyon Merkezi'nden döndüğünden dört ay sonra teşhis konulmuş, ardından iki hafta sonra ölmüştü. Rita'nın yerine gelen genç ve sıkkin dadı işin altından kalkılamayacak kadar zor olduğunu söyleyip istifa etmişti. Babam bize annelik etmeye çalışmıştı ama bir yumurta bile haşlayamıyordu. Hem yurtdışında işleri vardı. Hal böyle olunca da Edie bize göz kulak olmak için kirada oturduğu evinden çıkmış, yurtdışındaki gazete işinden istifa edip bizim yanımıza taşınmıştı. Kimse inanmamıştı ya da bu işin böyle ilerleyeceğini beklemiyordu. Belki o da yumurta haşlayamıyordu ama dışarıda güzel yemekler yenilecek mekânları biliyordu. New York'taki bir dergide editörlük işi bulmuştu. Ev, gecelik kalacak yer arayan yazar bozuntularıyla ve sanatçılarla dolup taşıyordu. Bu büyük bir devrimdi. Ailemin hayatına yön veren tutumlar ve kaygılar Edie için geçerli değildi. Hiç evlenmedi. Onun yerine bir işe ve milyonlarca arkadaşına sahip olmayı tercih etti. Ve tabii bize. "Diğerleri ne der diye düşünme ve nasıl istiyorsan öyle davran. Neden olmasın ki Hera?" diyen tanıdığım tek kişi. Ben de söylediklerine kulak verdim ve kendimi baştan yarattım. Hatta yıllar sonra annemin fotoğrafıyla estetik cerraha gidip, "Burnumu onunki gibi yapabilir misiniz?" diye sordum ama burnumun onunkiyle alakası yok.

Annem Lawns Rehabilitasyon Merkezi'nden çıktığında eski halinden eser yoktu. Çok kilo vermiş, kapkara saçlarına aklar düşmüş ve öbek öbek dökülmeye başlamıştı. Ama o zamanlar Bloomsbury'deki eve döndüğü için mutluydu. Primrose Hill'deki dedikodulardan uzakta, daha küçük ve bakımsız bir evdi gerçi. Babamla farklı odalarda kalıyorlardı, odalarını birbirine bağlayan bir geçiş kapısı bulunuyordu, babam bir gün o kapının açılacağını umsa da bu hiç gerçekleşmedi. Ne tuhaftır ki o evde daha önce hiç olmadığımız kadar birbirimize yakındık. Her şey çok sakin ve sessizdi. Üstelik ameliyattan sonra hissettiğim gibi umut doluyduk.

“O gece ormanda neler döndüğünü ancak Tanrı bilir,” demişti Edie. Babam ne o olaydan ne de Don’dan bahsederdi. Yaşananları hiçbir zaman benim yanımda tartışmamışlardı. Ama her şeyin darmaduman olduğunu daha sonraları öğrendim. Babam avukatların ödemelerini yapabilmek için madeni ve şirketin hisselerini satmıştı. Bir keresinde anneme Don’u gerçekten vurup vurmadığını sormuştum. Başta tereddüt etmişti, yüzünde anlamlandıramadığım duygular bezeliydi. Gözleri yaşlarla doldu, sonra yanıtladı. “Onu vuran sen değildin. Asla kendini suçlama Hera. Önemli olan bu.” Ama içimden bir parça o kişinin ben olduğumu söylüyordu. Bir yanım hâlâ böyle düşünüyor. O gece bir şeyi vurmuştum. Don’u öldürmeye çalışsam da onun yer yüzünden silinmesini defalarca dilemiştim.

Memurlar zaman zaman uğradığında bizi üst kata çıkarırlardı. Teddy ile oturup, annemi yeniden götüreceklerinden korkarak birbirimize sarılırdık. Sonra avukatlar ve doktorlar da ortaya çıktı. Gazete muhabirleri kapımızı çalardı, bize de pencerelerden uzak durup perdeleri kapalı tutmamız söylenirdi. Dünyanın yeniden araya girip sevdiğim birini alacağı hissini hiç kaybetmedim. Hâlâ evdeyken, güneşlikler kapalıyken ancak kendimi güvende hissediyorum. O yüzden Edie’nin yeni sosyal medya hevesinden rahatsız oldum. “Benim fotoğraflarımı sosyal medyaya koyma Edie, olur mu?”

“Hayatta buna cesaret edemem hayatım,” dedi Edie. Ön kapıyı açtı ve şehre, arabalara, akın akın geçen insanlara sırtıp göz kırptı. “İnterweb’i bozarsın sen,” dedi.

“İnternet. Ona internet deniyor Edie,” dedim hafifçe koluna dokunup.

“Gitmeden önce bana ne yapmam gerektiğini söyle Edie, lütfen.” Gerçi tek ihtimal vardı.

“Sana asla akıl vermem,” dedi. Dudaklarını birbirine bastırduğunda eski bir sigara bağımlısının kırıksıklıkları görünür hale geldi.

“Buna inanmıyorum.” Polis helikopterleri tepemizde dönüyordu. “Sorunlarımı parayla çözmeyi denedim. Mantiğımı kullanmaya çalıştım.”

Yüzünü bana çevirdi, sert bir bakış attı. “Peki, pes etmeyi denedin mi?”

“Ne?” diye kahkaha attım. Bunu düşünmek bile saçmaydı.

“Senin kontrolün dışında hayatım. Ya savaşacaksın ya da nezaket ve zarafetle teslim olacaksın,” diye gülümsedi Edie. Sabrını yitirmiş gibi bir hali var.

“Böyle giderse kendini hasta edeceksin,” diyerek gözlerini kısıp sokağa baktı. “Bir sonraki yirmi iki numara ne zaman gelir?”

“Tanrı’nın taksileri yaratmasının bir sebebi var,” dedim. Bizi kalabalıklardan, suçtan, virüslerden ve nefesimizin kesilip soğuk terler dökmemizden korumak için vardı taksiler.

“Atladığın bir şey var. Otobüslerdeki muhabbetler, ah Tanrım. Notlar alıyorum!”

“Almalısın.”

“Bol şans,” diyerek pençe gibi eliyle elimi sıktı. “Bana haber ver Hera.”

“Hera deme bana.”

“Affedersin.”

“Eski alışkanlıklar işte hayatım. Özür dilerim,” dedi ama hiç üzgün bir hali yoktu. Halam asla hiçbir şeye pişmanlık duymaz ama daima naziktir. “Benim için hep Hera olacaksın, benim tombik çılgın Hera’m.”

“Lütfen böyle konuşma,” diyerek başımı sağa sola salladım.

“Benim yaşımda...”

“Edie, otuz üç yıldır herkes beni Helen Latham diye tanıyor.” Lacivert ceketinin yakasındaki kumaş tiftiğini aldım. “Ve yıllardır elli kiloyum. Teşekkürler.”

Sylvie

Elliot ve Annie kanepede birbirlerinden uzak oturuyorlar, gözleri yeri delip geçiyor. "Nasıl gidiyor?" diye sordum birden.

"Harika," diye yanıtladı Elliot. Annie hiçbir şey söylemedi. Şimşekler çaktı.

Bir kutu süt alma bahanesiyle onlara baş başa kalabilmeleri için bir saat vermiştim. "Annie sana bir bebek yatağı aldığımızı söyledi mi?" diye sordum. İhtiyacım olmayan süt kutusunu buz dolabına koydum. "İki tane aslında. Bir buraya, diğeri de babasının evine. Büyük indirimde girmişlerdi. Çok uyguna aldık," dedim ama yine de çok ucuz sayılmazdı. Annie almam için zorlamıştı. Ben Steve'den daha yufka yürekliyim. "Gerçi bu kadar çabuk gelmelerini beklemiyorduk, değil mi Annie?"

"Evet," dedi Annie sessizce. Kızarmıştı.

Annie'ye kalsa şimdiye dek her şeyi almıştı. Belki tüm yeni anneler, sabahın dördünde bebekleri çığlık attığında, alt değiştirme minderinin markasının önemsizliğinin farkında olmadan biraz güven satın almaya çalışıyordur. Ama bu Annie için aynı zamanda durumu halen kritik olan annesiyle ilgili kaygılarını savmanın bir yoluydu. Kısmen bu nedenle, Annie'ye geçen hafta ormana yaptığım geziden bahsetmedim. Bir de Marge ve "Jo"yu

karıştırmak istemedim. "Bira ister misin Elliot? Soğuk olanlar burada."

Annie gözlerini fal taşı gibi açarak bir bakış attı. "Anne," dedim. Belli ki "yapılması gerekenleri" konuşmak için yaptıkları toplantı iyi geçmemişti ve ben de işleri daha berbat etmiştim.

"Annie içemiyor, ben de içmeyeyim," dedi Elliot. Yaptığı "fedakârlıktan" etkilenmemiş gibi duran Annie'ye çekinerek baktı. Çok geçmeden Annie de çaktırmadan ona baktı. Odadaki hormon dalgalarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Elliot ayağa kalktı ve gergin bir şekilde gömleğinin kollarını çekti. "Gitsem iyi olacak," dedi. Annie'nin, gitme kal, demesini bekliyordu.

Ama Annie konuşmadı. "Ben de gidiyorum," dedi.

İkisi de aynı anda koltuktan fırladılar. "Görüşürüz o zaman," diye mırıldandı Annie gözlerini kaçırarak.

Elliot uzanıp Annie'ye sarılınca Annie de ben de hayrete kapıldık. "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver," dedi Annie'nin kulağına fısıldayarak.

Annie gözlerini kapadı, sonra akli başına gelmiş gibi geri çekildi. Ben oradan gizlice sıvışmak üzereydim. "Hamileyim, engelli değil," dedi.

Tanrım. Elliot üzgün bir şekilde ayaklarını kapıya sürüklerken, çocuk elinden geleni deniyor, diye anlatmaya çalıştım. İkisine de kalpten üzülüyorum.

"Oradaki Elliot'ın da bebeği Annie," dedim peşi sıra.

Annie el çantasını aldı. "Broom soyadını alacak, Latham değil."

"Merak ettim de..." dedim temkinli bir tavırla.

"Neyi?" dedi Annie. Burun delikleri kabardı, onu hayal kırıklığına uğratacağım bir şey diyeceğim diye tetikteydi.

"Aranızda elle tutulur bir enerji var. Hissedebiliyorum."

"Hayatımın içine ettin, dercesine bir enerji mi?"

"Hayır, bir kıvılcım. Bir çekim. Annie'ye sarılma şeklin..."

Annie alaycıydı. Ama gözleri yaşlarla dolu. Uzaklara bakıyor, ağladığını benden saklamaya çalışıyor.

“Durumu idare etmeye çalışamaz mısın hayatım?”

Dudağını ısırıp Elliot’ın bebeği istemediğine, hiç vakit kaybetmeden başkasıyla olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak başını salladı.

Helen’in bana telefonda bahsettiği kız mı, merak ettim. “Christie’de çalışan aile dostumuz. Bu duruma karşı çok hoşgörülü,” demişti. “Belki Annie’ye bundan bahsedebilirsin,” diye eklemişti.

“Gerçi bebeğin anne babasının başından beri ayrı olduğunu bilmesi daha iyi olur. Yani deneyip başaramayınca boşanmayla onun psikolojisini tahrip etmekten daha mantıklı,” diye açıkladı Annie. “Tüm uzmanlar böyle söylüyor,” diye ekledi.

Ah. Bunu üzerime alınmamak için kendimi tuttum.

“Büyükkannemi ziyaret edeceğim,” dedi ön kapıya yürüyerek, ardından kapıyı açtı. Londra’nın ağır ve nemli havası içeri doldu. “Ona orman kaydını çalacağım. Ağaçkakanları.”

Düşüncelerim insan kılığına bürünüp ellerini havaya kaldırmış, çılgık çılgıca ormana koşuyor. Marge’a. Fingers’a. “Tamam Annie. Bol şans.”

Marge’ın saçma sapan sözlerini düşünmeden edemiyorum. Kafası karışık, demişti Fingers. Ama kesinlikle aptal değildi. Caroline’ı aramak için telefonu defalarca elime alıp geri koydum. Onu da bunun içine çekmek istemiyordum. Hem eski alışkanlıklar geç kaybolurdu. Bu sırrı saklayıp onu muhafaza edip, şekillendirerek şimdiki zamanıma yayılmasını engelleme düşüncesinden kendimi alamıyorum. Üstelik şimdiki zaman gittikçe daha önemli hale geldi. Annie’nin bebeği her geçen gün yatak odasındaki karyolasına yaklaşıyor. Ağaç oyuncak yatağının üstünde asılı, dönüp onu bekliyor.

Ben üzerime düşeni yaptım değil mi? Annie’yi ormana götürmüştüm en azından. Neden daha derine inme riskini alayım? Annem kesinlikle bizi bir şeylerden koruyordu, artık buna emin-

dim. Yaşamla ölüm arasındaki bu garip yerde, onun için yas tutamayacağım ya da yoluma devam edemeyeceğim bir yerde, onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Artık tüm dikkatimi bebeğe vermem lazım. Annie'ye, anneme, işime.

Temsilcime canlı görünmeye çalışarak bir e-posta yazdım: *Sevgili Pippa, nasılsın? Bu hafta telefonda biraz konuşabilir miyiz?* Gönder tuşuna bastım. Kapı zili çaldı. "Sylvie." Helen içeri girdi. Gergin.

Düz ayakkabı giymiş. Bir şeyler olduğu kesin. Elliot olanları hemen yetiştirmiş miydi? Belki de ilk çocuğunun indirimli bir karyolada değil, onun yerine Fransız dantelleriyle süslenmiş antika bir yatakta uyumasını istiyordu. "Soğuk savaş zirvesi nasıldı?"

Duraksadım. İyimser olmaya çalıştım. "Bunun üstesinden gelecekler," dediğimde Helen bu olasılığın varlığından kaygılanmış gibiydi. "Helen gel, bebek odasına bak," dedim. Elliot'm ziyaretiyle bir kez olsun Annie'nin odası derli topluydu. Bunu riske atabilirdim.

"Bebek odası yapmak için çok erken Sylvie. Bebeğe erken doğmasını ima ediyor gibi." Bir an dehşete kapılmış gibi göründü. Sanki asıl korktuğu şey Annie'nin bebeği doğurması değil de bebeği kaybetmesiydi.

"Tanrım, farkındayım. Ama bebek yatağı dün geldi. Annie de kurup nasıl olduğunu görmek için ısrar etti. Dün gece paketlerin arasında saatler geçirdim. Tahmin bile edemezsin. Bir göz at, Annie dışarıda. Sorun etmez," dedim ama ederdi elbette. Ama görüldüğümüzden daha çok beraber olduğumuzu Helen'a kanıtlamak istedim. Üstelik Elliot'm da uğrayabileceğinden bahsetti. Sivri yanlarını törpülemiş gibiydi.

Annie'nin yatak odasını açtım. Kanaldan gelen ışık kırılması duvara yansıyor, oda parıldıyordu. "Güzel, değil mi?" dedim.

Elleri burnunun üzerinde, kapının eşiğinde duruyor. Bir şey demesi için bekledim. Teraryumun güneş ışığında parıldadığı pencere pervazını işaret etti.

"Ah, Annie ona bayılıyor."

"Benimkilerden. Benim ürünlerimden. Bir teraryum şirketim var da."

Tüylerim diken diken oldu. "Bunu birisi anneme yolladı. Annem hastanede..." derken Helen'in yüzündeki ifadeyi görünce duraksadım.

"Yüce Tanrım. Bu... Bu..." derken bebek yatağının üzerinde, camdan süzülen rüzgârda hafif hafif sallanan oyuncakçı gösterdi. "Bunu nereden aldınız?"

"Çok eski bir şey. Babam yapmıştı."

"Baban mı?" diye çıkıştı.

"Marangozdu," dedim gururla. "Çok maharetli bir marangoz."

Bunun üzerine Helen kısa devre yapmış gibiydi. Ağzı açılıp kapandı, gözleri fenalaştı. "Baban kimdi?" diye parmaklarını şıklatı. "Adı yani! Adı!"

"Robbie Rigby. Yaptığı şeyler artık koleksiyon değerinde. Adını duymuş muydun?"

Hera, günümüz

Kısa bir nefes aldım. Gömleğim terden sırtıma yapıştı. Nükleer bir menopoz dalgası yaşıyorum. Annie'nin yatağına eğildim, ellerimle ağzımı kapadım. Yeni ojelerimin kimyasal kokusuyla kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Duygularıma hâkim olmalıydım. Panikledim. *Nefes al, Helen, nefes al.*

Olanlara anlam veremiyorum.

Karyola üzerinde asılı duran, kırk küsur yıldır rüyalarımın giren ahşap ağaç oyuncak. Pencerenin hemen kenarında, birkaç hafta önce şirketimin en iyi ustasına özel olarak yaptırdığım teraryum var.

"Annen hastanede demek." Sesim çatlamıştı. "Annenin adı ne?"

"Rita," dedi çekinerek. "Rita Murphy." Tekrar bakışlarımı ağaç oyuncığa çevirdim. Anlam veremeyerek başımı sağa sola salladım.

"Koca Rita," diye fısıldadım. Kelimeler ağzımdan *cheesecake* gibi tatlı tatlı döküldü. Demek Robbie ile evlenmiş. Kendine bir aile kurmuş. Sevinçle beraber çocuksu bir kıskançlıkla Sylvie'ye baktım. Rita'ya benzeyen bir yanını bulmaya çalıştım.

Çıkık elmacık kemikleri ve parıldayan gözleriyle biraz Robbie'yi andırıyor, teni daha kavruk tabii. Peki ya Koca Rita'ya

mı benziyor? Hayır. Kesinlikle onun bacaklarını almamış. Gerçi benim de anneme pek benzediğim söylenemez.

"Hastaneye teraryumu gönderen sen değildin değil mi?" diye sordu Sylvie gergin bir tebessümle.

"Ailemin yok ettiği şeyi tamir etmeye çalışıyorum."

Sylvie, "Ailen mi?" diyerek benden uzaklaştı.

Gözleri parıl parıl. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

"Ben küçükken annen benim dadımdı." Bunları söylerken ürkütücü bir duygu dalgasının esiri oldum. Birden kabuk bağlayan kalbimin söküldüğünü hissettim. "Affedersin. Bir bardak su alabilir miyim?"

Sylvie yanıt vermedi. Suyu da getirmedi. Gözlerini kısarak bakıyor, sanki gözlerinin ardında bir soru saklı.

"Kaza haberlere çıkmıştı. Uçurumdan düşme olayı," dedim tuhaf sessizliğin ortasına konuşarak. Kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. "Bunca zaman sonra. Onu..." Sesim çatallandı. "... gazetede gördüm."

Sylvie'nin elleri hünerli bir makyaj sanatçısının elleri. Esnetip iki yanında yumruk yaptı. Yüzünün rengi atmış, yanaklarında sadece pudra kalıntıları kalmıştı.

"Gazetede adı geçen hastaneyi aradım. Londra'daki bir özel bakım ünitesine sevk edildiğini söylediler," dedim. Telefonun diğer ucundaki sekreteri nasıl ürküttüğümü hatırlayınca irkildim. "Taburcu mu oldu? Durumu iyi mi?"

"Henüz değil," dedi. Sylvie'nin alt dudağı hafifçe kasıldı. Bana rahatsız edici bir bakış attı.

"Senin annen olduğunu bilmiyordum. Annenin hasta olduğunu bile bilmiyordum. Elliot bana bir şey anlatmaz! Tek kelime etmez! Zihnini okumak zorunda kalıyorum. Pek yakın değiliz..." Sesim yine çatladı, öksürükle gizlemeye çalıştım. Sanki soğan doğramışım gibi gözlerim acıdı. Gözyaşlarımı tuttum. Ben asla ağlamam. Ağlayamam. "Annen... Tanrım, annen... Bana esin olmuştu. Müthiş bir ilham kaynağı oldu şirketime. Hayatımdaki

her şeye. Her şey onun için. Kırılan şeyler onarıldı. Cam parçaları geri dönüştürölüp yeniden hayat üflendi..."

"Kim olduğunu biliyorum."

İçimden bir şeyler akıp gitti. Kulaklarımın arkasındaki yara izlerine, Hera ile Helen'in arasına atılan dikişe dokundum. Kim olduğumu bilmiyor, bilemez. "Ben... İznin olursa artık gideyim?"

"Annemin sakladığı gazetelerdeki kızsın," dedi. Kendinden emin tavrı sesinin derinliğine de yansımıştı. "Harrington'ların kızsın."

Hayır, hayır. Değilim. Helen gibi görünmeye çalışarak çenemi kaldırıp gülümsemeyi denedim. "Birine benzettin sanırım," dedim ama ikimiz de böyle olmadığını biliyorduk.

"Gözlerin." Sylvie sanki içime bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Tıpatıp aynı."

Karşı çıkıp inkâr etmek üzereydim ama pencereden adamın teki gitar tıngırdatmaya başladı. Nedendir bilinmez ama gitarın sesiyle ve umutla, yaz havasıyla dolu notaların verdiği hisle yalan söyleyemedim. Sylvie'ye bunu yapamadım.

"Haklıyım, değil mi? Helen?"

Başımı öne eğdim. Açığa çıkmak çırılçıplak hissettirip acı verdi, derim soyulmuş gibiydi.

"Kahretsin Helen." Sylvie yatağa oturup başını ellerinin arasına aldı. Başını kaldırıp baktı, elleri yanaklarında. "Eliot, Annie'nin büyükannesinin eskiden senin ailen için çalıştığını biliyor mu? Aradaki bağlantıdan haberi var mı?" Sesi zayıf çıkmıştı.

Başımı sağa sola salladım. "Eliot, Rita'nın adını bile bilmiyor." İstemsizce ayağımı yere vurmaya başladım, pantolon uyluklarımı sıktı. "Ona hiç anlatmadım..." derken durdum. "Uzun zaman önce ailemin başına korkunç bir olay geldi. Çok uzun zaman önce. Hayattan soyutlandık. Herkes birbirinden koptu. Bense... adımları değiştirdim gördüğün gibi. Evlenip yeni bir hayat kurdum."

Kaşlarını çattı. "Peki, Elliot senin teraryum şirketinden neden Annie'ye bahsetmedi? Annie'nin haberi olsaydı hastanede gördüğünde bir şey söylerdi mutlaka."

"Muhtemelen benden bahsetmek istememiştir," dedim küçük düşmüş gibi bakışlarımı yere eğerek. Berbat kadının teki olduğumu düşündüğüne eminim. Oğluyla arası iyi olmayan, yalancı, numaracı, kötü bir anne. Fakat tekrar yüzüne baktığımda Sylvie'nin gözlerinde anlayış dolu yumuşak bir ifade vardı. "Helen," dedi. "Hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye devam etti.

Rita, Ekim 1972

Sylvie çizgili rüzgârlığın arkasında uykuya dalmıştı, bir ısı-
rık aldığı kek avucunda. Rita keki aldı ve kum böceklerini uzak-
laştırdıktan sonra küçük kızının üstünü pembe bir battaniyeyle
güzelce örttü. Yaz akşamları boyunca elleriyle örmüştü o batta-
niyeyi. O gün sonbaharın son günlerinden biriydi, hava mevsim
normallerine göre epey sıcaktı. Ama esinti kış aylarını anımsatır-
casına serindi. Rita elini kırmızı kovaya daldırıp deniz kıyısından
topladıklarını çıkardı. Elleri ustaca hareket ediyor, bulduklarını
iskambil destesi gibi seriyordu. "Orada," dedi Robbie'ye gülüm-
seyerek. O ani bakışmayı, içindeki o hissi, ne olduğunu bile kes-
tiremiyordu, kocasıyla her göz göze gelişlerinde hâlâ midesinde
hissettiğinin farkındaydı.

Robbie yan yatmış, başı elinde. Yüzünde anlayışlı ve sessiz
bir ifade var. Mayıs taki düğünlerinden bu yana saçları uzamış ve
yerli bir balıkçı gibi koydan koya balıkçı botlarının gittiği yerlere
kadar yüzdüğü için güneşten açılmıştı. Hackney evlendirme da-
iresinde *Miss Selfridge* marka beyaz bir elbise giymiş, bir model
arkadaşının şahitliğinde evlenmişlerdi. Nikâhtan sonra bir barda
birkaç kadeh bir şeyler içmişlerdi.

Kot pantolonunun ön cebinde cüzdan, diğer cebinde ev anah-
tarları var. Altın gibi ışıklar saçan güneş batmak üzere.

Rita, "Biraz ipim olsaydı, senin yapraklarıma yaptığın gibi her parçaya etiket yapıştırırdım," diye ekliyor alaycı bir tavırla. Robbie'ye bakmaktan bile büyük bir haz alıyordu. "Unuttuysan diye hatırlatayım dedim."

Robbie'nin gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. Kendi kendini yetiştirdiği, ansiklopedik bir beyni vardı. Hiçbir şeyi unutmazdı. Yaşadıkları yerin küçük sahil şeridine vuran tüm deniz yosunlarını çoktan tanıyabilir hale gelmişti. Kara yosunu, kırmızı deniz yosunu, yeşil deniz yosunu... Arenofil olmasına ramak kaldığını söylüyordu. ("Areno ne?" "Kum sever.") Rita da öyle ummuştu. Robbie kulübesini satmıştı, üstelik ormana dönmeye cesaret edemiyorlardı.

Geçen ay Londra'dan Devon'a taşınmışlardı. Rita bir nebze olsun şehre özlem duysa da Robbie hiç özlemiyordu, kiralık dairelerinde mutluydu. Hem Sylvie de artık 30 numaralı otobüslerin egzozunu değil, temiz havayı soluyabiliyordu.

Her sabah aşına olmadığı bir dizi yeni duygunun sarmalında martı çığlıklarına uyanırdı. Tatildeymiş gibi, eve dönmüş gibi hissedirdi. Daha önce diğer insanların evlerinden ya da kendi yuvasını kurmaya duyduğu özlemden ileri gelen soyut bir ev kavramı değildi artık. Aidiyet duyduğu bir yerdi. Büyük planları vardı. Kendilerine yetmeyi arzuluyorlardı. Sebzeleri, meyveleri, tavukları olacaktı. Tabii bir de bahçede inşa etmeye başladığı bir marangozluk atölyesi vardı. Ağaç işleme makinesi şimdilik branda altındaydı. Evleri ufacık tefecik, gemi kamarasını andırıyordu. Sylvie'nin çocuk odasında kollarını açtıklarında duvardan duvara değebiliyorlardı. Ama güçleri ancak bu kadarına yetiyordu. Okyanusa düşmeden gidebilecekleri bir uzaklıktalardı ormana.

Robbie, beraber oldukları her yerin evleri olduğunu söylerdi. Her ortama uyum sağlayabilme kabiliyeti Rita'yı şaşırtıyordu. Üstelik onun için yaptığı fedakârlıkların farkındaydı. Bazen onu kumsalda, ellerinde gümüşü bir ağaç parçasıyla, parmak uçları üzerinde gezinirken bulurdu.

“Bacaksız,” diyordu her deniz kabuğu bulduğunda. “Artemis. Jilet. Üstüne basma. Salyangoz. Deniz salyangozu. Bunları yiyebilirsin. Yine de limon suyu lazım,” dedi Rita. Robbie başını salladı dikkatle dinleyerek. Ama tipik Robbie, hiçbir şey söylemeyip Rita’nın gevezelik etmesine izin veriyor. “Ah, bu aslında bir deniz kuşu burnu. Muhtemelen bir istiridye avcısı. Şeklini görüyor musun? Kabuğu açık yumuşakçaları çekiçlemek için... Latince adını sormayacak mısın?”

Robbie gülüp Rita’ya uzandı. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, nasırlı avuçları kadının yanaklarında. Günün sonunda hep birbirlerine bakıp aptal aptal sırtıtlardı. Ama o gün farklıydı. O gün havada başka bir şey süzülüyordu. Henüz çözümlenmemiş. Robbie’nin gözlerinde bir bulut, bir soru işareti vardı.

Sylvie ebeveynlerinin mahremiyet anlarına her zaman uyum sağlardı. Uykusundan uyanıp ayılmak için gerinirdi.

Nazlı ve meraklı bir bebek olarak hep denize ilgi duymuştu. Anne ve babası şahin gibi ona göz kulak olmak zorunda kalıyordu.

“Gel buraya seni afacan,” dedi Robbie. Sylvie’nin cılız ayaklarındaki kumu silkeledi, sonra sırtüstü uzandı ve kızını başının üzerinde döndürerek kıkırdadı. Sylvie zevkten dört köşe olmuştu.

Rita gülümseyerek onları izliyordu. Ama içini bir şey kemiriyordu. Hissettiğinin ne olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu, tuhaf bir yanlış yerde olma hissi hâkimdi. Ama birden uçup gitti. Ailece vakit geçirdikleri böylesi eşsiz anlarda bu his daha çekilmez hale geliyordu. Kıyı şeridindeki cılız otlar rüzgârda savruluyor. Denizin kara mücevheri. Saf, aşırı sevimlilik abidesi.

Robbie ona yandan bir bakış attı. Sylvie babasının burnunu çekiştirerek dikkat çekmeye çalıştı. Babasının kızıydı. “Yine aynı şeyi düşünüyorsun değil mi? Dün gece konuştuğumuz meseleyi.”

Rita başıyla onaylayıp bakışlarını yere eğdi.

Robbie yerde uzanıyor, Sylvie de göğsünde yatıyordu. Ayaklarını çırpıyor, avuç dolusu kum alıp fırlatıyordu. “Bu riskli Rita. Bunu denemeye teşebbüs etmek bile... Yani Walter...” duraksadı. Yüzü ciddileşti. Walter’ın adını yutkunmadan ağızlarına almaları çok zordu.

Rita da şanslarını fazla zorlamak istemiyordu. Keyifleri yerindeydi. Bu kadar mutlu olabileceği hiç aklına gelmemişti. “Evet, saçma bir fikir.”

Sylvie ileri atıldı ve deniz salyangozunun kabuğunu alıp parmaklarının arasında çevirdi. Tam tadına bakacağı sırada Rita kızının elinden alıp kızarak başını salladı. Ama salyangozu fırlatmamıştı. Sylvie’nin keşfe çıktığı kendi dünyasıydı sonuçta. Robbie bu konuda kararlıydı. Hatta Sylvie ile bahçedeki korkunç uzunluktaki bir elma ağacı dalına oturdurlardı. Küçük kız bacaklarını sallarken onu dikkatle tutar ve tüm duyularının tadını çıkarmasını izlerdi. Rita evlat edindirme kurumundaki kadının bu sahneye şahit olmamasına sevindi.

“Rita,” dedi Robbie. Rita’nın çıplak ayağını kendi ayağıyla dürttü. “Herkesi kurtaramayız.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Rita. Robbie’nin yanma eğilip uzun, kahverengi bacaklarını uzattı ve yukarıya baktı. Uçsuz bucaksız gökyüzüne, tüy gibi görünen bulutlara. Bu kadarı yeter, dedi kendi kendine. Bu kadardı işte.

“Ama deneyebiliriz,” dedi Robbie usulca.

Sylvie

“Gerçekten sen miydin?” diye sorarak yüzüme dokundu Helen. Hayata döndürülmüş ölü bir çocukmuşum gibi. Kaskatı keşildim. “Yüce Tanrım,” diye fısıldadı. “Orman Bebek.”

Gözyaşları yanaklarından süzülürken yüzündeki fondöten izler bıraktı. Büyülenmiş ve şok olmuş gibi bakıyorum. Helen gözlerimin önünde çözülürken aramızdaki mesafe kapandı.

Dışarıdan Jake’in başka dünyaya açılan gitarının sesi geliyor. Çalmaya devam etmesini diliyorum. Lütfen çalmaya devam et.

“Gözlerin karatavuk gözü gibi.” Asıl Helen botokslarını söküp atmış gibi ıslıl ıslıldı. İçtenlikle gülümsediğini ilk kez görüyordum.

“Her yerini karıncalar ısırmişti. Yanaklarında kızarıklıklar var.”

Annem bana bunu hiç anlatmamıştı. Orman Bebek dediklerini de bilmiyordum.

“Senin süt tozunu dereden akan suyla karıştırmıştım.”

“Öyle mi?” dedim. Sanki boş bir sayfanın ortasından bir çizgi inmişti. Gözyaşlarım kirpiklerimin dibinde birikti.

“Neyse ki ağzını bile sürmedin.”

Garip bir şekilde bebek benle gurur duydum.

“Sana ben bakmak istemiştim,” diyerek burnunu çekti. Nasıl görüldüğüne aldırmadan hüüngür hüüngür ağlıyordu. “Annem de öyle tabii...”

Jeannie. Gazetedeki fotoğrafta görmüştü. Kusursuz bir teni ve kapkara bukleli saçları vardı. Hamile Jeannie evin önünde gü-lümsüyor, küçük bir oğlan eteklerini çekiştiriyordu. Birden onun-la tanışma isteğı doğdu içime.

“Ama senin gözlerin sadece Koca Rita’daydı,” diye devam etti Helen. Havalı tavrı kaybolmuştu, ağlayarak burnunu çekti. Gözyaşlarını manşetlerine sildi.

“Odanın her yerinde gözlerinle onu takip ederdin. Ağladı-ğında seni kucağına alır ve bir dadı gibi sakinleştirirdi. Sanki bunu yapmak için doğmuştu.”

Kalbim güm güm atıyor. Sanki geçmişe açılan bir kapı adım adım aralanıyordu. Kapının ardında dimdik ve gencecik haliyle Koca Rita bekliyordu. Tavanları aşıp yıldızlara erişecek kadar uzun, anaç ruhlu bir kadın. şu an hastane yatağındaki yatar po-zisyonunu düşününce kahroldum.

“İkiniz... Tanrım. Sanki birbirinizin ruhundaki bir şeyi fark etmiş gibiydiniz. Bunu... tarif etmek mümkün değıl.”

Annemi o kadar özledim ki canım yanıyor.

“Asırlar geçse de açıklayamam...” diyerek mendil almak için elini cebine soktu. “Bir kız kardeşin olduğunu söyledin değıl mi?” dedi. Yüzü düşünceliydi. “Hayatım boyunca hep bir kız kardeşim olsun istedim. Kısa süreliğine benim kardeşimdin.” Yeniden canlandı. “Kız kardeşinin adı ne?”

“Caroline,” dedim ve sonunda ben de kendimi koyuverdim. “Mendil alabilir miyim?”

“İzin ver,” dedi, gözlerimi sildi. Nefesi nane kokuyor. Muh-temelen cin içmiş. Gerçi çekildi, bana derin derin baktı. Galiba aklında bir soru şekilleniyordu. “Sana nasıl anlattılar Sylvie? Büyürken yani.”

İçimde bir şeyler buruldu. “Öğrenmek istemedim,” dedim.

Solgun gözlerinde bir parıltı belirdi. "Şimdi öğrenmek ister misin? Miden kaldırır mı?"

Elma ağacının tepesindeki o küçük kızı düşünüyorum, içimde bastırduğım her şeyi. Steve, "Oraya gitme Sylvie. Sen o değilsin, unutma," derdi. Yine Jake'in gitar sesi geldi, daha yüksek ve inatçı geliyordu bu sefer. Durgun yeşil kanalı aşır bize kadar geliyor. Bir tıngırdatma. İki. "Her şeyi öğrenmek istiyorum."

*

British Museum'un ışıkları taksinin camına yansyordu, taş sütunlar ve mavi gökyüzü içimde bir *déjà vu* hissi uyandırdı. Birkaç dakika sonra taksi Büyük Portland Caddesi'ne saptı. "Geldik," dedi Helen. Akordu bozuk keman gibi çıkan sesindeki endişeyi gizleyemeyince benim de heyecanımı perçinledi.

Yüksek, görkemli ve eski bir binanın önünde durduk. Nereye, neden gittiğimizi söylemedi. Yalnız biz yola çıkmadan önce gizli bir telefon görüşmesi yaptı. "Güven bana," dedi.

Pek güvenmiyorum gerçi ama yıllardır ilk defa gerçeklerin beni dibe çekeceğine değil, onlarla yüzleşeceğime inanıyorum.

Kafesi andıran küçük metal bir asansör var. Helen asansöre adımını atmıyor. "Tahliye borularından inmeyi tercih ederim." Beş kart merdiven çıktık. Dairenin kapısı kilitli değildi, birisi bizi bekliyor olmalı. Kalbim ağzımda atıyor. Ürktüm. Ayaklarım taş gibi ağır. Helen beni içeri çağırdı ve arkamızdaki kapıyı büyük bir şangırtıyla kapattı. Çok karanlık. Havasız. Duvarlar iç burkan egzotik kupalarla, bir antilop başı ve kocaman bir gergedanla bezenmişti. Yerde güvelerin kemirdiği bir kaplan derisi serili. Yaşlı bir centilmenler klübü gibi hissettiriyor, kadınları dışlayan türden. Kösele, avlanmış ve ölü şeylerle doldurulmuş bir oda.

"Bize birisi eşlik ediyor," dedim gergin bir el hareketiyle.

"Ah. Don'un korkunç işleri. Babam ondan kopmayacak," dedi. Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Annemin yıllardır sakladığı gazete sayfaları ete kemiğe bürünmeye başladı. Makaslanan gerçekleri öğrenmeme ramak kaldı. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki.

Lobiden geçerken cam gözler bizi takip etti. Daha küçük, daha karanlık, aşırı sıcak ve cilalı antikalarla döşenmiş, yeşil lambalarla donatılmış loş ışıklı bir odaya girdik. Bir çocuğun karşı konulamaz bir merakla kurcalamak isteyeceği türden. Helen yine arkamızdaki kapıyı kapadı. Klostrofobi basmış gibi hissettim. Kasvetli odanın ortasında bir çift göz bana bakıyor. Elliot'ın ve Helen'in gözleri gibi masmaviler.

Zayıf, oldukça hastalıklı görünümlü yaşlı bir adam eski püskü deri bir sandalyede dimdik oturuyor. Şık puantiyeli papyonunu bağlamaya çalışıyor. Gazetede gördüğüm, sinirle mahkemenin çıkan adam olduğunu fark ettim.

Adamın yanındaki kâsede ceviz doluydu. Gümüş bir fındık kıracağı duruyordu yanında. İçinde şişme bir devekuşu yumurtası olan hasır bir sepet. Her şey öylesine anlam yüklüydü ki bir an önce buradan ayrılmak istedim.

Helen neşeyle adamın iki yanağını da öperken adam gözlerini kısıp Helen'in omzunun üzerinden bana baktı. "Baba, Orman Bebek'le tanış," dedi. Ses tonunda merak dolup taşıyordu. "Ormanda rastladığımız bebeği buldum."

Babası, son derece yavaşça boynundaki bir zincirden sarkan gözlüğünü taktı. Soğukkanlı bir merak ifadesiyle kaşlarını çatarak bana baktı.

"Telefonda da anlattığım gibi Koca Rita'nın evlatlık kızı. Üstelik... evet, sıkı tutun, Annie'nin de annesi. Bunun nasıl olduğunu sonra anlatırım. Akıllı telefon kullanan gençler sayesinde özet olarak." Haklı olarak adamın kafası karışmıştı. İnce boynunu kaşıdı. "Sylvie, bu babam Walter Harrington."

Gülümsemekte güçlük çektim. Koltuk altlarım terden sırlıklam. Bu odada güçlkle nefes alabiliyorum. Hareket ettikçe yerden kaldırdığım toza karışmış zehirli bir şey var.

"Sevgili kızım, sana bir özür borçluyum." Walter'ın sesinde hırıltılı bir tınlama var.

Özür mü? Ne için? Kısa süre durup adama bakakaldım, tüm nezaket kurallarını unutmuş gibiyim. Kalbim yerinden çıkacak.

Helen, "Otursana," dedi ve evhamlı teyzeler gibi yakındaki bir sandalyeyi çekip beni oturttu. "Bunu anlatmanın kolay bir yolu yok Sylvie," diye başladı açıklamaya.

Papyonunu düzelten Walter'a baktım, ifadesi sert. Odanın basıncı düşmüş gibiydi, insana baş ağrısı veren türden bir hava. Buraya gelişim birden farklı şeylere sebep olabilir gibi. Neden Helen'a güvenmiştim ki? Neden buradaydım?

"Babam ve psikopat kâhyası Marge her şeyi planladı." Helen'ın sesi öfkeden titriyordu. Gözü seğiriyor. "Seni ormanda bulduk."

Duvardaki Afrika maskeleri bile, "Ne?" diye çığlık atıyor.

"Marge seni kütüğün üstüne yerleştirdi." Helen söylediklerine kendi dahi inanmıyormuşçasına başını salladı. "Seni orada bıraktı. Öz annen bunu yapmaya cesaret edemedi."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedim. Helen uzaklaştı. Beni terk eden annem değil miydi? Marge mıydı? Kafama çörek fırlatan Marge. Oda yeşil lambanın ışığında yüzüyor.

"Hayır, ne yazık ki." Helen'ın yüzünden pişmanlık akıyordu. "Hiçbirimiz o zamanlar farkında değildik. Hiçbirimiz. Lütfen inan bana. Koca Rita da bilmiyor, değil mi baba?"

Walter burnunun ucuna düşen gözlüğünü kaldırdı. "Doğru," dedi. "Gerçi şüphelenmesinden korkuyordum."

Duygularım kızgın bir çocuk gibi oradan oraya koşturuyor. Nasıl sakinleşeceğimi bilmiyorum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı kestiremiyorum. Artık kimin öldüğü, kimin öldürüldüğü umurumda değil. Buradan gitmem lazım ama bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda kıpırdatamıyorum.

"Don öldükten sonra babam Koca Rita'yı hayatımızdan çıkardı. Çok kati bir şekilde üstelik." Helen'ın ağzı sinirden büzüştü. "Mahkeme kararları çıkardı. Avukatları seversin değil mi baba? Rita'yı tehdit etti. O yaz olanları basma, herhangi birine anlatırsa onun hayatını yerle bir edeceğini, adını çamura bulayaçağını söyledi."

"Seni... seni..." Öfkeden bayılacak gibi oldum "... aşağılık herif."

Walter teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "O zamanlar karımdan daha deliymişim, yalnızca farkında değildim."

"Sadece özür dilesen olmaz mı?" dedi Helen soğuk bir tavırla. "Hayatında bir kez olsun baba."

Walter başını eğdi. Baş kâsedeki devekuşu yumurtası gibi kırılğan ve solgun görünüyor. "Tüm kalbimle özür diliyorum Sylvie."

Kanunlardan da üstün olduğunu düşünen ve bir bebeğe oyuncak bebek gibi davranan bu adama bakamıyorum.

"Bencillik edip bebeğin yani senin, Tanrım hayat ne tuhaf, evliliğimi kurtarabileceğini sandım. Güzeller güzeli Jeannie'mi iyileştirebileceğini." Her şey çok gerçekdışı gelmeye başladı. "Deniz ötesinden döndüğümde bile onun ayağının altında dolaşmaz, ormanda sessizce, özlemine çektiği bebekle, seninle bağ kurması için bir şans vermek için burada, bu dairede saklanırdım."

Kendimi çırılçıplak ve savunmasız hissederek yeniden kalkmaya çalıştım ama ayaklarım hâlâ hareket etmiyordu. Tekrar sandalyeye çöktüm.

"Böylesine bir şeyi tek başıma düşünemezdim. Marge bunun insanın başına hayatta bir kez gelecek türden bir fırsat olarak gösterdi." Uzun ince parmaklarıyla yanaklarını ovuşturdu. "O zamanlar sağlıklı düşünemiyordum."

Uçak türbülans yaptığında koltuğun kollarına tutunan Caroline gibi sandalyeye yapıştım. Caroline'a ihtiyacım vardı. Buraya geldiğimi ona haber vermeliydim. Bana engel olurdu.

"Bir şey içsek iyi olur," dedi Helen büfedeki bardakları şırıgırdatarak. Elime bir cin tonik tutuşturdu. Kendimi korumak için etrafıma ördüğüm ağdan koparak bir yudum aldım. Düşmemek için bir şeylere tutunmaya çalıştım.

Adam başparmağıyla gözlüğü burnuna iterek, "Marge seninle ilgili her şeyi muğlak tuttu," dedi. "Ama annenin on dokuz yaşında genç bir kadın olduğunu biliyorum. Hamile olduğunu fark ettiğinde çok geçti sanıyorum. Babanın adını tam olarak bilmiyordu ne yazık ki. Denizcinin tekiymiş. Gizlice evde doğurmuş, yanlış hatırlamıyorsam annesi ebeydi. Ormanın diğer tarafında yaşayan son derece katı ve muhafazakâr bir aileydi. Çok fakir, kendi hallerinde insanlar. Ama Marge onları tanıyordu. Gerçi herkesi tanırdı o, bunu kendine iş edinmişti. Ve aileye bir teklifte bulunmuş." Yüzünü buruşturdu, ifadesinde suçluluk hissettiğini gösteren bir şey vardı. "Annenin fazla seçeneği olduğunu sanmıyorum. Bugünkü kızların sahip olduğu fırsatlara sahip değildi."

Bardağımdaki buz çatladı. İçimde de bir şeyler çatırdıyor. Karşı konulmaz bir dürtüyle zamanda geriye gidip bebeği tüm bu insanların elinden koparıp almak istedim. Sadece doğduğum kırsal aileden değil, Harrington'lardan da. İçkimden aldığım yudum boğazımı yakarken şimdiki ailemin de bunu yaptığını fark ettim. "Gerçek" denen şeyin o uğursuz yazla ilgisi yoktu, beni evlatlık edinen ailemin aşk dolu günlük hayatlarıydı esas olan. Gerçek yitirdiğim şey değil, benim için yeniden yaratılan şeydi. Kendimi ilk kez aynada görmek gibi.

"Don'un vurulduğu gece polise isimsiz bir ihbarda bulunan kişinin öz annen olduğuna eminim," dedi Walter. Söylediğini bir an yeniden sessizce tarttı. "Gerçi o zamana kadar çoktan gitmiş olmalıydı. Gemiye."

"Gemi mi?" Derin nefes aldım. Jo.

"Bir seyahat gemisi," diye babasının lafını tamamladı Helen. Bana bir peçete uzattı. "Mutfak kısmında çalışıyormuş."

Kalbim acıdı. Suyun altında, sıcaklığın altında, yağlı bir mutfakta çalışmak kadar iç karartıcı bir şey olamazdı.

“Dünyayı dolaşmak istemiş,” dedi Helen boğuk bir sesle. “Öyle değil mi baba?”

Adam başıyla onayladı. “Sonunda Kanada’ya varmış. Ama pek kolay değil.” Sesinden rahatsız olduğunu hissettim. “Yani hayal ettiği şekilde gerçekleşmemiş.”

Kanada. Ancak ailesinden fazla uzaklaşamadı. Acaba şimdi kendi ailesini kurmuş muydu, iyi bir eşi ve yetişkin çocukları var mıydı? Onlara benden bahsetmiş midir, yoksa minik ve kıymetli bir sır olarak mı saklamıştır?

“Ama o yaz geri döndü ve seni kontrol etmeye geldi. Marge onu bir türlü başından savamadı. Seni alıp götürmesinden korktum. Gerçi kız Rita’nın bebeğe yani sana nasıl baktığını kendi gözleriyle görmeseydi seni bizden alabilirdi. Sana sarılıp şarkılar, ninniler söylerdi. Marge bunun çok etkili olduğunu ve kadını engellediğini söylemişti.” Adam sanki daha fazlasını bilircesine tek kaşını kaldırıp, “Bir süreliğine,” dedi.

İçimde bir şeyler akıp çözülmeye başladı. Bu güce karşı koymaya çalıştım. Öz annemin merhametsizin tekinden başkası olmasını düşünmek mümkün değildi. Genç değildi, korkutulmuş ya da kandırılmış da değildi. Annie’den farklı bir çağda. Üstelik o zamanlar henüz genç bir dadı olan, Helen’in Koca Rita’sının annem olduğunu düşünmek garip hissettirdi. Farkında olmadan biyolojik annemin beni geri almasını engelleyerek kaderime yenden yön vermişti. Elimden tutup beni bambaşka bir hayata sürüklemesine engel olmuştu. Bunları düşünmeye katlanamıyorum.

“Doğru Sylvie. Hep birilerinin bizi gözetlediğini hissediyorduk,” dedi Helen. “Ormanda ağaçların arasında bizi izlediğini hissederdim. Ancak bir orman yaratığı gibi o kadar hızlı ve maharetli hareket ediyordu ki onu hiçbir zaman göremedim.” Takılarla bezeli kolunu omzuma koydu. “Elinden geldiğince uzun süre kasabada kaldı. Ama polise ihbar ettikten sonra o da kaç-

mak zorunda kalmıştı yoksa onu da sorguya çeceklerdi. Korkmuştu haklı olarak."

İçimde bir balıkçıl kuşun kanatları gibi yeni hisler açıldı. Bir tür affetme duygusuydu. Öyle değilse de belki anlayıştı hissettiğim. Ve öylesine can yakıcı ama bir o kadar da tatlı bir hüznün.

"Gördüğün gibi Sylvie," dedi Walter, gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Marge'ın çılgın planı sarpa sardı ve ben seni, öz anneni mahvettim. Sana her şeyi vermeyi vaat edip sözümü yerine getiremedim. Hepsi benim suçum, benim."

Çocukluğumu düşündüm, pek kusursuz sayılmazdı ama mutluydum. Rüzgârın süpürdüğü sahiller, bahçedeki budaklı elma ağacı, atölyesinde çalışan babam, marangoz kalemini kulağının arkasına sıkıştırmış, Caroline ile ellerimizde çiçeklerle eve annemize koşuyoruz. Annem de, "Baksanıza. Dünyanın en şanslı, en sevilen annesi ben değilsem kim?" diyor. Yutkundum. Gururlu ve güven dolu hissettim.

"Benim her şeyim vardı zaten Walter."

"Ve kaçıp kurtulacak kadar şanslı," diye katıldı Helen. İçkisinden bir yudum aldı.

"Dinle Sylvie, ihtiyacın olan bir şey olursa, herhangi bir şey, ev, para..." diye konuşmaya başladı Walter.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye ayağa kalktım. Bacaklarıma güç gelmişti. Çelik gibiydim. "Hiçbir şey."

"Annie ve bebeği için her şeyi telafi edeceğim." Walter elini göğsünün üstüne koydu, "Sana söz veriyorum," dedi. Geri çekildim, "Siktir git," dedim çünkü Annie'nin yardıma ihtiyacı yoktu. Kapıya yöneldim.

"Ah, gitmek zorunda mısın Sylvie?" dedi Helen. Sanki bir davetten erken ayrılıyordum. "Bir kadeh daha iç."

"Neticede her şey bu kadar işte," diye mırıldandı Walter. "Başladığımız yere geri döndük. Yine bir bebekle baş başayız."

Parmak uçlarını birbirine değdirdi. "Buzdolabında leziz bir şampanya var." Helen'a baktı. "Belki bu sefer bundan acı çekmek yerine bunu kutlayabiliriz."

"Ama küçük kız kardeşimi de üzmemize gerek yoktu değil mi baba?" Odanın havası birden bıçak gibi kesildi. Elim kapının kolunda dondu kaldı.

"Şimdi olmaz Helen," diye mırıldandı Walter. Utanç dolu bir gülümseme vardı yüzünde.

"Nedenmiş?" dedi dudaklarını bükerek. "Sylvie'nin de öğrenmesinden utandın mı?"

Oda giderek küçülüp ısındı. Birden hiç duymak istemediğim kirli bir aile sırrının ortasında buldum kendimi.

Helen anlatıyordu zaten. "Bir zamanlar bir küçük kız kardeşim vardı Sylvie. Babam bebeğin doğduktan birkaç saat sonra hastanede öldüğünü söylemişti," dedi soğukkanlılıkla. "Ama gerçek öyle değildi."

Walter gözlerini ortaya dikti. Güçlkle yutkundu, sanki onu neyin beklediğini biliyordu.

"Yeterince güzel değildi değil mi baba? Kusurluydu. Korkunç görünüyordu."

"O Don'un kızıydı. Benim değil," dedi Walter. Sanki papyonu boğazını sıkıyormuş gibi güçlkle konuşuyordu. "Annen bununla baş edemezdi."

"Ona yalan söyledin! Resmen kederden delirdi annem!"

"Herkes için en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Herkes öyle düşündü. Mosmor olmuştu. Doğru düzgün nefes alamıyordu. Üstelik yüzü... çocuğun yüzü fena haldeydi." Walter gözlerini kapayıp parmaklarını alnına götürdü. Zihninde beliren görüntüyü defetmek ister gibi.

Oda uğuldamaya başladı. Korkunç bir olasılık beden buluyordu. O kadar rahatsız edici bir şey ki koşarak uzaklaşmak istedim.

“Sadece damağında yarık vardı baba. Eminim. Ama senin gözünde bir canavardı çünkü Don’un çocuğuydu. Senin olsaydı...”

“Ama değildi.” Walter’ın yüzü acıdan kırışıp kızardı. “Benim değildi, lanet olsun.”

Uğuldama zihnimi ele geçirdi. Oda şiddetle sarsılıp sallanmaya başladı. Duvara yaslandım.

“İyi misin Sylvie? Kireç gibi oldun.” Helen’in yüzü yaklaştı, lekeli bir tablo gibi.

Konuşmaya çalıştım. Dilim o kadar ağır ki. Telefonum çantamda çalışıyor.

Dışarıda akıp giden dünya. Annie? Gürültü bir tel gibi kulaklarımın içine girdi.

“Al, bir yudum iç hayatım,” diyerek cin toniği ağzıma tutuşturdu. Telefonum ısrarla çaldı. Bardağı itip endişeyle telefona baktım. Hastaneden arıyorlar.

Rita, günümüz

Bir ağaçkakan. Keskin sesi geliyor. Ağaç kavuğunu gagalıyor olmalı. Ama Rita kuşu göremedi. Hiçbir şeyi göremiyordu. Sanki birisi yıldızları söndürmüştü. Her yer karanlık. Robbie bundan rahatsız görünmüyordu. Karanlığa rağmen ağaçların siluetlerini seçebiliyordu. Robbie ayaklarının altındaki hışırtılardan hangi yönde ilerlediklerini anlayabiliyordu. Rita, Robbie'nin yardımına muhtaçtı. Etrafta dolanıyor, ama kör olmuş gibi kollarını uzatıp onu arıyordu. Birden Robbie'nin yanında olmadığını hatırladı. Robbie ölmüştü. Yalnızdı. On yıldır tek başınaydı. Bu ormandan çıkmayı başarabilirse yine yalnız kalacaktı. Buradan çıkmasının bir anlamı yoktu. Kalabilirdi. Huzur içinde parçalara ayrışabilirdi. Ağaçkakanlar ağaçları gagalayarak yaprakları dökerken, toprağın yumuşak kollarında öylece uzanabilirdi. Böylesi daha kolaydı.

Rita'nın kirpikleri birbirlerine kenetlenerek karanlığı hapsedtiği sırada bir el uzandı. Eli ittirmeye çalıştı, orada ölümü kucaklamaya çalışıyordu ama el, bir marangozun mengenesi kadar kuvvetliydi. Eldeki nasırları, alyansın altındaki kalınlaşmış deriyi, kabuk bağlamış çekiç yaralarını hissedebiliyordu. Robbie'nin

sesini duydu, yanında değildi ama yitirdiği bir uzvunun hasretini çeker gibi ona özlem duyuyordu. Robbie, "Ahmak seni, sakın pes etme Rita Murphy. Birilerinin sana ihtiyacı var," diyordu. Sonra hayatın aslında bir ağaç gibi olduğuna dair bir şeyler daha söylediğini duydu. Tek bir noktadan çıkan halkalar ve merkezden yayılan çizgilerden oluşuyordu hayat. Rita'yı gölgelerin arasından mavi beyaz ışığa kadar geçirirken elini sıkıca tuttuğu sırada sessizliğin ortasından bir ses duyuldu, "Rita? Rita beni duyabiliyorsan göz kırp."

Hera, günümüz

Tırnaklarımla sabırsızca masaya vuruyorum. Syvlie ne zaman hastaneden haber verecek? Neler olup bittiğini bilmemekten nefret ediyorum. Dairesi her zaman olduğundan daha küçük ve pembe geldi, migren bir ev olsa böyle olurdu.

Onunla hastaneye gitmek için yalvardım. Hatta onunla birkaç dakika fazla vakit geçirebilmek için kapalı alan korkumun üzerine gidip asansöre atladım. Güçlkle konuşabiliyordu. Tuhaf bir fısıltıyla, "Bana küçük kız kardeşinden bahset, öğrenmek istiyorum," demişti. Ben de bebeğin doğumunun üzerinden yirmi yıldan fazla geçmesine rağmen Battersea'deki evimin posta kutusuna bırakılan yarık dudak sendromlu çocuklara destek olan bir yardım kurumunun broşüründen bahsettim. Küçük kız kardeşimin yüzündeki şeyin bu olduğunu nasıl fark ettiğimi ve onu arayıp hiçbir izine rastlayamadığımı anlattım.

Sylvie metronun bulunduğu yöne saptı. "Senden haber gelinceye kadar Annie'ye eşlik edeceğim!" diye seslendim arkasından. Beni duyup duymadığından emin değilim.

Sersemlemiş halde hâlâ kaldırımda duruyorum. Sylvie'nin neden yarık dudak sendromunu sorduğunu ve Edie aradığında metroya gidebilecek durumda olup olmadığını merak ettim. Ba-

bandan tuhaf bir telefon aldığını söylemişti. Neler dönüyordu? Anlamam uzun sürmedi. Babamın akli hâlâ yerindeydi. Hepsi doğruydı. Olağanüstü bir hal ortaya çıkınca Edie de Sylvie'nin evine kadar bana eşlik etmekte ısrarcı olmuştu. Hepimiz buradayız işte. Bekliyoruz.

Yirmi dakikadır bekliyorduk. Annie'nin yüzündeki ifadeden pek hoş karşılanmadığımızı anladım. "Burada ne işiniz var" der gibi bakıyordu.

Annie'yi geçip içeri girerken, "Annie ne harika bir kız!" diye fısıldadı Edie heyecanla. "Neden söylemedin?"

O kadar utanmıştım ki. Halen utanç içindeyim. Annie'nin gözlerine bakamıyorum.

"Burası Venedik gibi," diye seslendi Annie omzunun üzerinden. Balkonun korkuluklarına elleriyle ritim tutup ayağını yere vurarak tempoya uyuyor. Fötr şapkalı bir adam teknesinin güvertesinde hiç çekinmeden gitar çalıyor. Kanalin kıyısından balıkçıl kuşları bakıyor, gelmiş geçmiş en çirkin kuşlar.

"Seni kırmak istemem ama neden buradayız bilmiyorum ve bir an önce buradan gitmek istiyorum," dediğini duydum. "Senin burada yapabileceğin bir şey yok."

Ona her şeyi anlatabilmek isterdim, arkamı döndüm. Ama bunu annesi yapmalıydı. Ağzımı bir şey söylemek için açmıştım ama vazgeçtim.

Yanaklarında kırmızı noktalar belirdi. "Hatırlarsan oğlunun hayatını mahvetmişim."

Edie içeri girdi, sessizce bana doğruları anlatmam için yalvarıyordu. Ama her zamanki gibi yine ne diyeceğimi bilmiyorum.

Annie ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak bronzlaşmış karnını ortaya çıkardı, belli belirsiz bir şişkinliği var. Bu görüntü karşısında boğazım düğümlendi. Pürüzsüz tenine dokunmak istedim, onunla konuşup üzgün olduğumu söylemek.

Edie odaya dönerken, "Çok haklısın Annie. Seni rahat bırakacağız," dedi samimiyetle. Kot ceketini omuzuna astı.

Kıpırdayamadım, Annie yine her şeye rağmen nezaketle bana döndü. İyi yetiştirilmişti. “Senin montun var mı Helen?” diye sordu.

“Mont mu?” diye mırııldandım beni göndermesini istemeyerek. Bırak burada kalayım, seni tanıyayım, demek istedim. Çok üzgün ve berbat hissettim. Ama yalnızca, “Sandalyenin arkasında asılı ceketim. Chanel ceketim,” diyebildim. “Aptalca bir alışkanlıkla ağzımdan öylece çıkıverdi, tasarımcının çok umurundaymış gibi.

Annie bana baktığında nasıl bir kadını gördüğünü düşünmeye tahammül edemiyorum. “Elliot’a haber vermemi ister misin? Buraya gelsin istersen? Belki sonra birlikte hastaneye gidersiniz,” dedim.

Başını sağa sola salladı.

Kafasındaki gibi bir kadın olmadığımı kanıtlamak için o lanet ceketi kanala fırlatasım geldi. Çünkü, Tanrım, Edie haklı. Annie harika bir kız. Çok güzel. Kendinden emin. Üstelik Koca Rita’nın torunu. Kaderin, belki internetin cilvesiyle ikinci bir fırsatım, hayatta yeni bir rolüm ve bir ailem daha olmuştu. İkinci bir şans bulmuştum ve ben çoktan her şeyi berbat ettim.

Ona kibar davranamayacak kadar zalimce hareket etmiştim. Elliot’ın haftalarca süren sırılsıklam aşık halleri beni ürkütmüştü çünkü. Annemin Don’a duyduğu tutkuyu hatırlatmıştı bana. Ayrı odalarda geçen ve arkadaşlık üzerine kurulu bir mantık evliliğiyle kendimi koruduğum gibi, Elliot’ı da korumak zorundaydım. Annie’nin bunlarla başa çıkamayacağını düşünmüştüm. Çok gençti ve anne olmakla yetinmeyecek kadar zekiydi. Hem yeterince varlıklı da değildi. Her şey onun aleyhineydi. Aklımın bir köşesinde sürekli, ormanda bebeğini Marge’ın çılgın planına terk eden genç kız vardı. Bu yüzden Elliot’a defalarca Annie’nin Sylvie’ye romantik bir gelecek hayali kurmadığını söylediğini anlattım (Annie ve Sylvie’ye de Elliot’ın birisiyle görüştüğü yalanını söylediğim gibi). Elliot’a üzerine düşeni yapıp masraflarını

karşılması gerektiğini söylemişim. Gerçi daha doğrusu büyük babası ve ben ona destek olacağız ama olgunlaşıp, ciddi düşünebileceği biriyle karşılaşınca kadar özgür kalmalıydı. Bizim gibi olan, ailemize uygun biriyle. Bizim gibi mi? Benim gibi mi? Ben neler saçmalamışım? Sanki ailemizde yeterince bizim gibi insan yokmuş gibi.

“Helen ceketin burada,” dedi Edie sert bir ses tonuyla. Endişeli bir bakış attı. Annem atak geçirdiğinde komşularımızın tıpkı ona baktığı gibi.

“Teşekkürler,” dedim ceketim elimde sallanıyordu. Kendimi Annie’ye ve Elliot’a nasıl açıklayacaktım? Beni affetmelerini beklemiyordum bile. Oğluma her şeyi anlatma fikri beni ürkütüyordu.

“Uzun bir gün oldu. Onu eve götüreceğim,” dediğini duydum Edie’nin. Kolumdan tuttu, Hadi gel Helen hayatım.”

“Bekle. Bunu Annie’ye söyleyebilir miyim?” Sesim dalgalandı.

“Bunun yeri ve zamanı olduğunu sanmıyorum Helen,” dedi Edie kısa ve rahatsız edici bir kahkahayla. Kolumu sıkıca kavradı ve gevezelik etmemem için beni uyardı.

“Ben... Ben sadece harika bir anne olacağını söylemek istedim Annie. Buna gerçekten eminim.”

Annie’nin yüzü alev aldı. Öylesine şaşırmış ve utanmıştı ki tek kelime edemedi. Edie’nin yardımıyla ceketimi omuzlarıma aldım. Kumaşın verdiği his farklılaşmış, daha hafif gelmişti.

Annie kapıyı hızla açtı. Şehir adeta içeri doldu. Dizel arabaların egzozları ve yağlı kebab kokusu. Ama aynı zamanda kafeinle ayakta duran hayat ve umut kokusu. Annie tam kapıyı kapayacağı sırada durdu ve zümrüt gözlerini dikip, “Teşekkürler Helen,” dedi sessizce.

İçimde bir şey yükseldi. Bunun bir başlangıç olduğunu biliyorum. Sanki dünyanın uzun süredir benden sakladığı, varlığını bile unuttuğum sessiz zenginlikler artık elimin altındaydı.

Edie bana dönüp, "Taksi çağıralım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim kendime bir şey ispatlamaya çalışarak. "Ben-
ce otobüse binmenin zamanı geldi de geçiyor, değil mi?"

*

Üç saat sonra giriş kapısındaki kamerada görüntüyü kontrol ettim. Gelenin hastaneden Rita hakkında haber getiren Sylvie ol-
masını umuyordum ama değildi. Elliot da değildi, üstelik telefon-
larıma yanıt vermiyordu. Sade giyimli kır saçlı bir kadındı, elin-
de rozet tutuyordu. Polisti. Kalbim panikle çırpınıyor. Küçükken
yaptığım gibi evin içine dönüp kanepenin arkasına saklanmak
istiyorum. Tekrar zil çaldı. İçimde bir şeyler kabardı. *Bunu yapabi-
lirsin Helen.* Bir nefes alıp kapıyı açtım.

"Kimseye bir şey olmadı, bir sorun yok Bayan Latham," dedi
polis memuru çok geçmeden. "Armstrong davasındaki bir geliş-
meyle ilgili sizi bilgilendirmek için geldim." Rozetini tekrar gös-
terip evime göz attı. "İçeri girebilir miyim?"

Polis memuru gittikten sonra kış bahçesindeki hasır bir san-
dalyeye yığıldım, kapılar arkamdan kapandı. Hayatımı adadığım
iş, bir yıldız takımı gibi teraryumlar etrafımı sarıyordu. Teras du-
varlarının üzerinde, Chelsea'nin çatılarında kilise çanları çalma-
ya başladı.

Polis kadının kartvizitini parmaklarımın arasında oynattım,
bunu hayal etmemiştim. Bunca yıl sonra bu kâbus gerçekten son
bulmuş muydu? Polis, Marge Grieves'in tutuklandığını söyle-
mişti. Şüpheli, korunaklı bir eve taşınmak üzere evi temizleyen
bakıcısının, çatı katında gizlenmiş bir silah ve eski mühimmat
ele geçirmesinin ardından teslim olmuştu. İlk araştırmalar 1971
yılında Don Armstrong'un olayında kullanılan silahla eşleştiğini
gösteriyor. Evet, Grieves, soruşturmalarında onlara yardım edi-
yor. Suçlanacak yeterli kanıt olduğuna inanıyorlar.

Bunlar haricinde neler söylediğini zar zor hatırlıyorum. İçi-
me kar gibi bir şeyler yağıyor. İşte o gece annem Don'u vurduğu-

mu düşündü. Sadece beni affetmekle kalmamış, beni korumak için elinden geleni yapmıştı. Hatta günümüz doktorlarının doğum sonrası depresyonu ya da travma sonrası kaygı bozukluğuyla acı çeken annem “sağlam olmayan akli dengesi”nin ardına sığınarak Lawns Rehabilitasyon Merkezi’ne gitmişti. Bir annenin çocuğunu sevebileceği en büyük coşkuyla seviyordu beni. Büyük bir fedakârlık örneğiydi. Annemin sözleri yankılandı zihnimde. “Asla kendini suçlama Hera. Asıl önemli olan bu.” Yüzümü kaldırıp batmak üzere olan güneşe gözlerimi kısarak baktım. Annem ağaçların arasından pullu elbisesiyle belirip yavaşça döndü, bana bir öpücük yollayıp gülümsedi ve gitti.

Rita, on ay sonra

Şiddetli bir rüzgâr ağaçlardan aşağı süzülüp bahar yapraklarını bozuk para gibi salladı. Marge'ın ormandaki olası tehlikeli şeyler listesini asla aklından çıkaramayan Rita, içgüdüsel olarak etrafa baktı. Neyse ki bir dal bile düşmedi. Halbuki Marge'tı. Tehlikelerin en büyüğü Marge. Bir zehirli mantar kadar ölümcül. Rita'nın hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Bir saniye Sylvie," dedi sakinleşmek için duraklayarak. Yabani sarımsağın tatlı kokusunu soludu. Ormanın içinde yuvarlanıyor gibi hissetti.

"İyi misin anne?" diye sordu Sylvie. Gözleri bir ormanı yansıtacak kadar aydınlık. "Oturmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır." Oturmayı çok istiyordu. Artık çabuk yoruluyordu ama bunu kabul etmiyordu, yaygara çıkarmak istemiyordu. Rehabilitasyon akıl almaz derecede ağır ilerliyordu. Çoğu zaman öyle bir kafa karışıklığıyla uyanıyordu ki aklını toparlaması zaman alıyordu. Günlük kelimeleri, tanıdık isimleri, kumsalı tarayıp kum elermiş gibi ayıklardı. Ama hırpalanmış zihni beklenmeyen mücevherleri, uzun zamandır unutulmuş hazineleri kusardı: annesinin sesini, saçının kokusunu, parmak uçlarında hissettiği babasının sakallarını. En azından ailesine daha yakın

hissediyordu. Ve bu hafta sonu artık kendine ve tüm bakış açısının değiştiği ailesine döndüğünü hissediyordu.

“Sadece bir dakikanızı almak istiyorum,” dedi Helen’in hediyesi taba rengi kabanını iliklerken. Gece mavisi ipek astarıyla zamanında modellik yaptığı kabanlar kadar muntazam dikilmiş bir kabandı. “Tüm bunları zihnimde canlandırmadığıma emin miyiz Sylvie? Aldığım ilaçların yan etkisi falan değil mi?”

Sylvie gözlerinin içi gülerek kahkaha attı. Rita, Jake’in bunda büyük payı var diye düşündü. Tekneci adam hakkında güzel hisler besliyordu.

“Şuraya bak anne,” diye fısıldadı Sylvie, Elliot ve Annie’nin gezindiği ormanı göstererek. Elliot bir kütüğün üzerinde oturuyor, Annie de Elliot’ın dizlerinde. Elliot çenesini Annie’nin omzuna yaslamış, Annie’nin kollarındaki bebeğe bakıyor. Poppy, Rita’nın annesinin adını taşıyan, siyah saçları ve mavi gözleriyle her yönden kusursuz bir bebek. Minik yumruğunu havaya kaldırdı, ışığı, gölgeyi, yaprakları ve gökyüzünü avuçlarında tutuyordu.

Rita’nın kalbi kabardı. Bebek ormanı sevmiştii. Ruhumuzun derinliklerinde ağaç sevgisiyle doğuyoruz, diye düşündü. Denize tutkun olmak gibi. Sonbaharda Cambridge’e taşındıklarında ve Annie eğitimine başladığında gençlerin, Poppy’nin vakit geçirebileceği ormanlık bir alan bulacaklarını umdu. Pek sanmıyordu ama...

Ardından bir kahkaha tufanı koptu. Rita etrafta dolaşıyordu. Önündeki yola gözlerini kısarak baktı. Gözlerine inanamadı.

Teddy. Rita, 1970’ler tarzı tulumunun askısının sallandığını görebiliyor. Edie de neşeli, civciv sarısı pelüş kürkü var üstünde (Annie otuz bir bin Instagram takipçisi olduğunu söyledi. Barnstaple’in toplam nüfusundan daha fazla. İnsanlar çıldırmış olmalı.). Ve işte biraz ileride Helen ve Caroline her zamanki gibi hararetili hararetili konuşuyorlar.

Hayır, kimse onların üvey kardeş olduklarını anlayamazdı. Caroline’ın Target marka kot pantolonunun içine Helen’in dört

Chanel çantası sığabilirdi. Ama tuhaf bir şekilde çok uyumlu görünüyordular.

*

Ağzının olması gereken yerde koca bir delik bulunan, yüzü olmayan bir bebek. Sylvie'yi evlatlık edinmesinden birkaç hafta sonra Rita, hastanede ailesini kaybeden küçük bir oğlan çocuğu görünce kendi ailesini kaybettiği kazanın puslu anıları hatırlamıştı. Çocuk utançla elini ağzına götürmüştü. Rita o günden beri Harrington'ların bebeğini unutamadı.

Londra'da belirli tarihlerde yarık damak veya başka bir yüz anomaliyle doğan bir bebek aramak, sanıldığı kadar zor değildi. Kimse gülümseyemeyen bir bebeği evlat edinmek istememişti. Doğum belgesinde bir baba adı yer almıyordu. Ufak bir araştırmayla Jeannie'nin kızlık soyadının kullanıldığı ortaya çıktı. Doğum tarihi de çok uydurma duruyordu. Belli ki Walter başından savmak için elinden geleni yapmıştı.

Zavallı Jeannie o zamanlar çoktan ölmüştü ama Walter halen hayattaydı. Rita her gece Walter'ın sosyal güvenlik görevlilerini kapısına dayayarak Caroline'ı almaya geldiğini düşünerek kanter içinde uyanıyordu. Her zaman içinde bastırıldığı bu kaygıyı taşırdı, aileni bir kere kaybettiysen bunun bir kere daha başına geleceğini düşünmek normaldi. Hayatında ne kadar çok insan olursa o kadar çok kaybetme korkusu yaşıyor insan. Her şey bir anda olmuştu. Robbie, Walter'ın etkisinden korkuyordu. Küçük cesur kızı geçirdiği yüz ameliyatları nedeniyle zaten çok yıpranmıştı. Robbie ve Rita kızların ikisine de başta planladıkları gibi açık yüreklilikle davranmamışlardı. Yapmaları gerekeni yapmamışlardı.

Harrington'lardan bahsetmek onlara riskli gelmişti. Onlardan ne kadar az bahsederlerse o kadar silikleşecekler ve gölgelere dönüşeceklerdi. Yıllar önce çalıştığı aileyle Caroline'ın annesinin arasındaki bağlantıdan, muhtemel biyolojik babadan ve adamın talihsiz sonundan hiçbir zaman bahsetmedi. Aslında bunu hep planlamıştı. Bazı gazete haberlerini bir gün lazım olabileceklerini düşünerek saklamıştı.

Kızları ormana götürmeye cesaret bile edememişlerdi. Robbie ara sıra usulca kimseye haber vermeden sadece kendi başına yürümek için ormana giderdi. Marangoz atölyesinde çalışırken kızlarla ağaçlardan, ağaç gövdelerinin içinde bulunan ağacın yaşını gösteren halkalarından, bir meşenin barındırdığı yüzlerce yaşam formundan bahsederdi. Onlara zımparalamaları ve incelemeleri için kalas parçaları verirdi. Birlikte kampa ve at binmeye giderlerdi. Rita bunların yeterli geleceğini ummuştu.

Ama değildi işte. Geriye dönüp baktığında hem yaşının hem de ölümün soğuk odasına girip çıkmanın getirdiği deneyimle fark etmişti; bazı gerçekleri açıklaması gerektiğinde sevdiklerini kaybetme korkusu devreye giriyor ve onu engelliyordu..

Kızlarından biri sormuş olsaydı tabii... Ama Caroline ve Sylvie parmak uçları üzerinde, ellerini kaldırmış yanyana durup, güçlerini birleştirerek ağır bir kapıyı ittiren küçük kızlar gibiydiler.

Sylvie, "Anne, Walter'ı unutmasak iyi olur," dedi usulca anesini düşüncelerinin sarmalından çekip çıkararak.

"Ne yazık ama," dedi Rita yakından incelemek istediği bir eğreliotunun etrafında dolanarak.

Teddy yakılan bedenin külleriyle dolu çömleği yere bıraktı. Köpek, çömleği koklayarak etrafında daireler çizdi.

"Köpek gıdısını yalıyor!" diye irkildi Edie. "Yaramaz köpek!"

Rita, yan yana duran Caroline ve Sylvie'nin serçeparmaklarını gizlice salladıklarını fark etti. Küçükken de bunu yaparlardı. Asla sebebini söylememişlerdi ("Sır!" diye bağırırlardı bir ağızdan). Çocukken parmak sallamayı büyük bir ciddiyetle yaparlardı ama artık küçük bir göz kırpma ve yarım bir gülümsemeyle yapıyorlardı.

"Peki. Çifte kumrular nerede?" diye sordu Teddy köpeği tasmaından çekip, etrafa bakınarak.

"Ah, onları rahatsız etme Teddy." Edie yerdeki çömleğin fotoğrafını çekti. "Bebegin Walter'ın küllerini solumasını istemeyiz," dedi.

Rita birden Robbie'nin ormanda dev bir ağaç düştüğünde ışığın ve havanın nasıl aktığını, tohumların çiçek açarak yeni bir yaşam şansı yakaladığını açıkladığı zamanı anımsadı.

"Tamam, hadi bakalım koca ihtiyar," dedi Teddy kapağı kaldırmak için yere çökerek.

Rita tuhaf hissetmeye başladı. Bunun yün yumağı gibi karışıp dolaşmış beyninin bir yanılsaması değil de yıllar önce yine bu yerde hissettiği kapana kısılma hissinden kaynaklandığını anlaması çok uzun sürmemiştir.

"Teddy," dedi Rita yüksek sesle. Herkes dönüp ona baktı. "Umarım kimse alınmaz..." Ama yine de söylemek zorundaydı. "... ama sanırım burada olmamalıyım. Çok ciddiym. Eve dönüp güzel bir fincan çay içeceğim." Ağzını açtığı anda kapana kısılmışlık hissi de bir solucan gibi kıvrılıp gitmişti. Bazen artık genç olmadığına seviniyordu. İstemediği şeylere hayır diyebildiğine.

Sylvie peşinden koştu.

Rita, "Yasını tutuyormuş gibi davranmam," diye sessizce homurdanarak uzaklaştı.

"Ben de," dedi Sylvie cebinden arabasının anahtarını çıkardı ve parmağında salladı. "Bir fincan çay yerine Porsche ile bir tur atmaya ne dersin büyükanne? Teddy bana arabasını ödünç verdi."

"Öyle mi? Park yerindeki o korkunç araba mı?" diye kahkaha attı Rita. "Hayır, teşekkür ederim."

Birkaç adım ötede, ağaçların arasından Wildwood'un kırmızı kiremitli çatısı belirdi. Rita, buranın bir gün Poppy'ye miras kalacağını bilmek komik, diye düşündü. Çok doğrudu. Yüz germelere ve isim değişikliğine rağmen daima Foxcote kalacaktı, Helen burada hep Hera olacaktı (Bir zamanlar yangınlar çıkaran o heyecanlı parmakları yine aynı öfkeyle gelmiş geçmiş en güzel teraryumları tasarlıyordu. Camın altında kalan yitirilmiş, güzel keyifler). Bahçe kapısı da karşısındaydı; şimdi güzel bir tonu ol-

masına rağmen, aslında hâlâ, henüz tanışmadığı hayatının aşkına ait botları giyip, pembe bir sabahlıkla çok gerilerde kalan bir şafak vaktinde süzülüp geçtiği köhne kapının ta kendisiydi. Nefesini tuttu.

Yaklaştıkça Rita'nın gözüne bir şey takıldı. Şimşek beyazı saçlar kır çiçeklerinin arasında parladı. Fingers mıydı? Onları gözetleyen, ormanın gözü kulağı Yeşil Adam. Ormanın sırlarını örten ve açığa çıkarabilen. Rita, Fingers'ın başka neler bildiğini merak etti.

Ve işte o zaman, bu telaşlı hafta sonu boyunca kafasını kurcalayan bulanık bir düşünce daha sağlam bir şekilde belirginleşiyor. Yere düşmek üzere olan bir yağmur damlası gibi bir histi, kazadan sonra ilk defa bu kadar net tanımlanmış, berrak bir düşünceye kapılmıştı.

Kapının güzelce yağlanmış mandalı gürültüyle kapandı. Beyaz laleler ve Ethel'e çok benzeyen narin tüylü eğreltiotlarıyla çevrili bir patikadan ilerleyerek bahçeye girdiler. Rita'nın zihni hareketlendi, eline fırsat geçmişti. Sylvie'yi yalnız yakalamıştı. Bir şeyler söylemeliydi.

Ama çoktan arabanın yanına gitmişlerdi. Sylvie, Teddy'nin arabasının yanında duruyordu. Üstü açık araba göz kamaştırıyordu. "Ah, hadi ama anne. Biraz uzaklaşmak iyi gelmez mi? Sadece ikimiz ufuk çizgisini izlesek?"

Rita, annemle babam orman yolunda öldü, diye düşündü. Üstelik Don da buna benzer bir araba kullanıyordu. "Çok küçük bu araba. Hayatta sığmam!"

Sylvie yine de arabanın kapısını açtı. Kızının gözlerindeki parıltı, bu ormanda rahat hissetmesi kendini alçakta kalan deri koltuğa güvenle bırakmasına neden oldu. Dizleri neredeyse çenesine değecekti.

Sylvie sürücü koltuğuna kuruldu ve anahtarla kontağa çevirdi.

“Bekle.” Şimdi. Şimdi tam sırasıydı. “Benim sana anlatmam gereken...” Rita yutkundu. Yıllardır bu konuşmayı geciktiriyordu. Hayatını bunu konuşmayı ertelemekle geçirmişti. “İyileşmeye başlamışken öz annen Jo’yu bulmana yardım etmek istiyorum.”

Sylvie şaşırdı. Belli ki böyle bir şeyi beklemiyordu. Ağaçlar kıvrılıp etraflarında dönüyordu.

“Bazı yerel başroller olacak,” dedi Rita gerginlikle aklına Fingers’ı getirerek. “Ya da Caroline’ın birkaç gün önce DNA üzerinden soyağacını öğrendiği şirket gibi. Sanırım yanağının içinden bir numune alıyorsun.” Sesi giderek sönükleşti. Her şey tam da korktuğu gibi ters gidiyordu.

Sylvie tek kelime etmedi. Tepelerindeki ağacın en üst dallarında bir ağaçkakan ağacı oymaya başladı. Çıkan ses Rita’nın kalp atışları kadar yüksekti.

“Tabii, bunu kendi başına halletmek istersen anlarım...” Rita güvenini yitirip geri çekildi.

Kısa süre geçti. Ev başını eğmiş bekliyor, pencereler gözlerini kırptırıyor.

“Gerçekten mi?” diye sordu Sylvie, gözbebekleri kocaman olmuştu. “Son birkaç aydır öğrendiğim bir şey varsa anne o da ben her şeyimle senin kızınım. Başkasının değil. Annie’nin benim, Poppy’nin de Annie’nin olduğu gibi.” Sylvie kontağa bastı, motor çalıştı, araba homurdanmaya başladı.

Rita’nın bedeni sarsıldı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Yaşlı kadın çok korkmuştu. “Yüce Tanrım.”

Sylvie yavaşça kapıdan çıkıp birkaç viraj aldı. Fakat sonra yol düzelince hızlandı, koltuklarına yaslandılar. Yemyeşil ağaçlar yol boyunca akıp gitti. Saçları rüzgârda savruluyordu. Rita gülüp neşyle bağırıyordu çünkü artık bir nebze olsun korkusu kalmamıştı. O kadar süratliydiler ki göz açıp kapayıncaya kadar ormanın içindeydiler. Ve orman sonunda arkalarında yalnızca bir leke gibi kaldı.

Teşekkürler

Editörlerim Maxince Hitchcock, Tara Singh Carlson ve Helen Richard'a büyük şükranlarımı sunuyorum. Bu romana birçok zenginlik kattınız, kendimi şanslı bir yazar olarak görüyorum. Müthiş bir beyin ekibimiz var! Menajerim Lizzy Kremer'a yürekten teşekkür ederim. Hazel Orme, Maddalena Cavaciuti, Bea McIntyre, Alice Howe, Rebecca Hilsdon'a; Michael Joseph, G. P. Putnam's Sons ve David Higham Ajansı'nın yaratıcı ekibine çok teşekkür ederim. Ve yazar okurlarım, elinizde inceleme dosyaları olduğunu biliyorum ve buna minnettarım. Son olarak aileme, Ben'e, Oscar'a, Jago'ya ve Alice'e teşekkür ederim. Her şey sizin için. (Ve köpek için!) Sevgiler.

